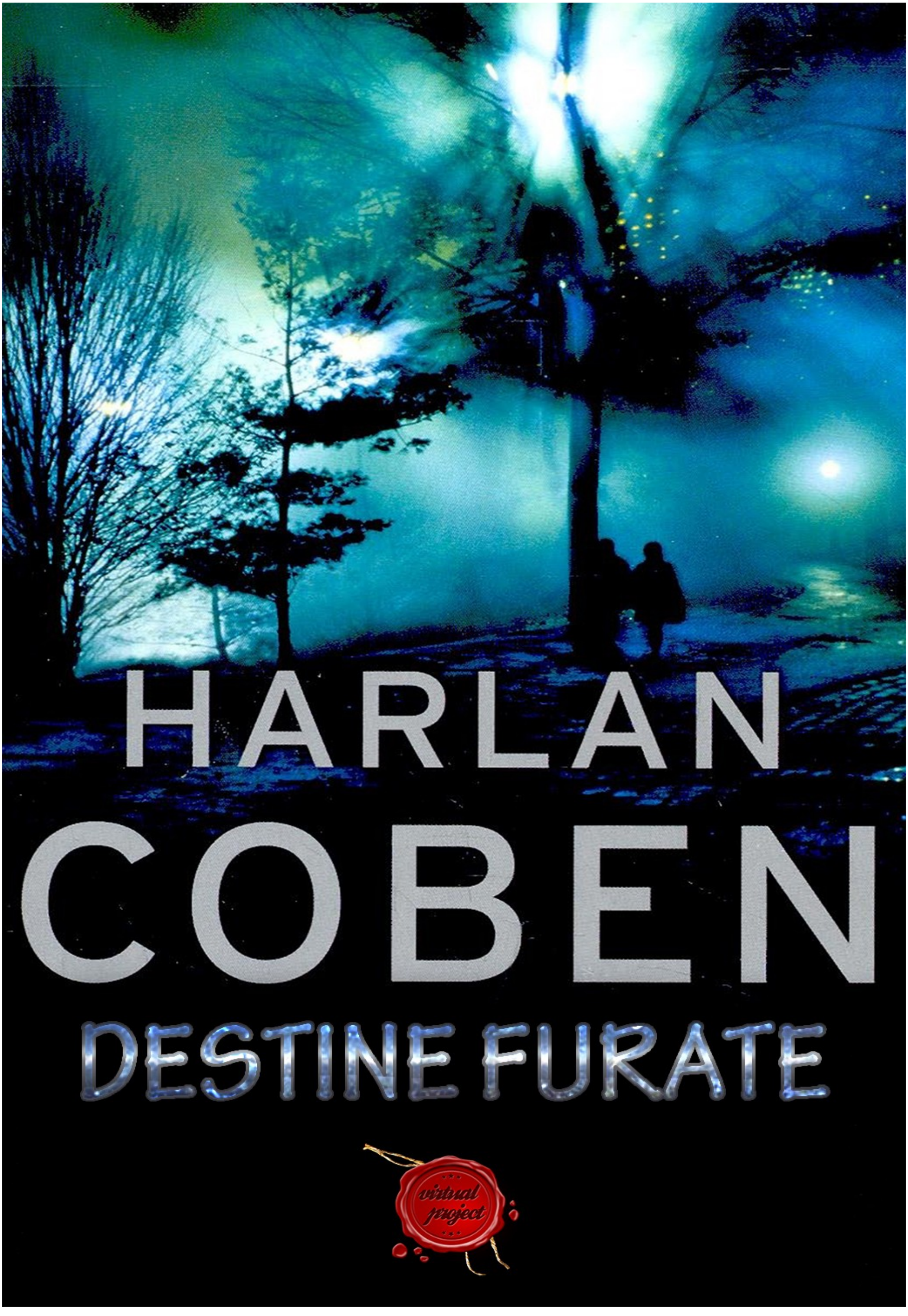

HARLAN
COBEN
DESTINE FURATE
virtual project

HARLAN COBEN

DESTINE FURATE

Original: *Hold Tight* (2008)

Traducere:
CĂTĂLIN CROITORU

virtual-project.eu

2009

1.

Marianne ajunsese la cel de-al treilea pahar de Cuervo şi tocmai medita asupra talentului său de a distruge tot ceea ce putea fi bun în viaţa asta nenorocită, când bărbatul ce şedea lângă ea începu să vorbească cu voce tare:

— Ascultaţi-mă pe mine, frumoaselor: creaţionismul şi evoluţionismul sunt pe deplin compatibile.

Mai multe picături de salivă ajunseră pe gâtul lui Marianne. Femeia se strâmbă şi-i aruncă bărbatului o privire piezişă. Individul avea o mustaţă mare şi stufoasă, care o ducea cu gândul la un personaj din filmele porno ale anilor ’70. Bărbatul se aşezase pe scaunul din dreapta ei. Blonda platinată, pe care individul încerca s-o impresioneze, se afla pe scaunul din stânga. Marianne fusese prinsă la mijloc.

Încercă să-i ignore pe cei doi. Se concentră asupra paharului de parcă în el s-ar fi aflat un diamant pe care şi-l dorea pentru inelul de logodnă. Spera să-i facă astfel să dispară de acolo pe mustăcios şi pe blondină. Nu avu însă succes.

— Eşti nebun, spuse blonda.

— Lasă-mă să-ţi explic.

— Bine, spune ce ai de spus. Sunt convinsă în continuare că eşti nebun.

— N-aţi vrea să schimbăm locurile, ca să puteţi sta unul lângă celălalt? întrebă Marianne.

Mustăciosul îi puse mâna pe braţ.

— Stai aşa, domniţă, vreau să auzi şi tu ce am de spus.

Marianne vru să protesteze, însă se gândi imediat că poate i-ar fi mai uşor să renunţe. Îşi concentră din nou atenţia asupra băuturii.

— OK, începu mustăciosul, ştiţi povestea despre Adam şi Eva, nu?

— Bineînţeles, răspunse blonda.

— Şi puteţi să credeţi aşa ceva?

— Te referi la chestia că el a fost primul bărbat şi ea prima femeie?

— Exact.

— Bineînţeles că nu cred. Tu?

— Normal că eu cred. Bărbatul îşi mângâie mustaţa de parcă ar fi fost un animal speriat care trebuia calmat.

— Biblia ne spune exact cum s-au întâmplat lucrurile. Mai întâi, a fost Adam şi, apoi, Eva a luat naştere din coasta lui.

Marianne sorbi din pahar. Alcoolul reprezenta pentru ea o soluţie pentru tot felul de situaţii. De cele mai multe ori, băutura însemna începutul distracţiei. Se aflase de nenumărate ori în locuri ca acela, încercând să trezească interesul cuiva şi sperând la ceva mai mult decât un simplu pahar cu băutură. În seara aceea însă, ideea de a pleca de acolo însoţită de un mascul n-o atrăgea deloc. Bea, pur şi simplu, ca să se amorţească, şi chestia nasoală era că treaba asta nu funcţiona deloc. Poate că flecăreala individului avea s-o facă să uite pentru câteva clipe. Să-i slăbească suferinţa.

O dăduse din nou în bară.

Ca de obicei.

Întreaga ei viaţă fusese o fugă continuă de tot ceea ce fusese bine şi decent, o căutare permanentă a unor idealuri imposibil de realizat, o stare de plictiseală perpetuă, punctată de câteva momente de extaz, demne de tot dispreţul. Reuşise să distrugă o viaţă, şi acum, când ar fi putut să recapete ceea ce pierduse, stricase iar totul.

În trecut, îi rănise, în primul rând, pe cei apropiaţi. Pe cei pe care îi iubea cel mai mult. Mai nou însă, din cauza unui amestec de egoism şi prostie, începuse să lovească şi în străini.

Dintr-un anumit punct de vedere, a face rău unui străin era şi mai greu de suportat. Cu toţii îi rănim pe cei pe care îi iubim, nu? Nu era însă bine deloc să faci rău unui nevinovat.

Marianne distrusese o viaţă. Probabil, chiar mai multe.

Şi pentru ce?

Ca să-şi apere copilul. Cel puţin aşa credea ea.

Ce tâmpenie!

— OK, zise mustăciosul, Adam a născut-o, sau care o fi fost termenul corect, pe Eva.

— Prostii misogine, spuse blonda.

— Ăsta e cuvântul Domnului.

— Despre care ştiinţa a demonstrat că e greşit.

— Stai niţel, drăguţă doamnă. Ascultă-mă un pic. Bărbatul ridică în sus palma dreaptă. Îl avem deci pe Adam şi, continuă

el ridicând şi palma stângă, o avem pe Eva. Avem Grădina Raiului, nu?

— Corect.

— Şi Adam şi Eva au doi copii, Cain şi Abel. Şi apoi Abel îl omoară pe Cain.

— Cain îl omoară pe Abel, îl corectă blonda.

— Eşti sigură? Mustăciosul se încruntă, încercând să-şi aducă aminte. Renunţă însă imediat. Nici nu contează. Unul dintre ei moare.

— Abel moare. Cain îl ucide.

— Eşti sigură?

Blonda încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Bine, deci rămânem cu Cain. Problema care se pune acum este cu cine se reproduce Cain. Vreau să spun, singura femeie disponibilă este Eva, şi ea are acum o vârstă. Deci cum reuşeşte omenirea să supravieţuiască?

Mustăciosul se opri de parcă ar fi aşteptat să audă aplauze. Marianne îşi dădu ochii peste cap.

— Vedeţi care este problema?

— Poate că Eva a mai avut un copil. O fată.

— Deci a făcut sex cu sora lui? întrebă mustăciosul.

— Sigur. Pe vremea aia, fiecare o făcea cu fiecare, nu? Adam şi Eva au fost primii. Trebuie să fi existat incesturi la început.

— Nu, spuse mustăciosul.

— Nu?

— Biblia interzice incestul. Răspunsul este dat de ştiinţă. Asta vreau să spun. Ştiinţa şi religia pot face cu adevărat casă bună. Şi asta datorită teoriei evoluţioniste a lui Darwin.

Blonda păru brusc interesată.

— Cum aşa?

— Gândeşte-te puţin. Potrivit darwiniştilor, din cine ne tragem noi?

— Din primate.

— Exact, din maimuţe, gorile sau cum le-o mai zice. Hai să ne întoarcem la Cain, care a fost alungat şi care hoinăreşte de unul singur pe frumoasa planetă. Mă urmăriţi?

Mustăciosul o lovi uşor pe Marianne pe braţ ca să se asigure că femeia îl urmăreşte. Aceasta se răsuci în direcţia lui. Dacă nu luai în seamă mustaţa aia scârboasă, tipul nu era chiar de lepădat, îşi zise ea.

— Sunt numai ochi şi urechi, făcu Marianne ridicând din umeri.

— Perfect. Bărbatul zâmbi şi ridică dintr-o sprânceană. Şi Cain e bărbat, nu?

— Da, se repezi blonda.

— Cu nevoi normale de mascul, am dreptate?

— Corect.

— Deci, se plimbă prin pădure. Şi simte ceva.Necesităţile sale naturale. Şi într-una din zile, pe când se plimbă printre copaci – din nou acelaşi zâmbet însoţit de mângâierea mustăţii –, Cain dă peste o maimuţă cu vino-ncoace. Sau peste o gorilă. Sau o femelă de urangutan.

Marianne se holbă la mustăcios.

— Glumeşti, nu?

— Nu. Gândeşte-te un pic. Cain dă peste nişte reprezentanţi din familia maimuţelor. Fiinţe foarte apropiate de rasa umană, nu? Sare pe una dintre femele şi ştii ce se întâmplă. Individul îşi împreună mâinile într-un gest care se dorea foarte sugestiv pentru cazul în care ea nu şi-ar fi dat seama despre ce e vorba. Şi maimuţa rămâne însărcinată.

— E oribil ce spui, interveni blonda.

Marianne se pregăti să se întoarcă la băutura ei,însă bărbatul o atinse din nou pe braţ.

— Nu-ţi dai seama că totul se leagă? Maimuţa naşte un pui. Jumătate maimuţă, jumătate om. La început, seamănă cu o maimuţă, dar încet, de-a lungul timpului, preponderenţa rasei umane iese la iveală, înţelegeţi? Voilà! Evoluţionismul şi creaţionismul se împletesc perfect.

Pe faţa individului rămăsese un zâmbet triumfător de parcă ar fi aşteptat să primească medalia de aur.

— Lămureşte-mă, te rog, zise Marianne. Dumnezeu este împotriva incestului, dar îngăduie relaţiile sexuale cu animale?

Mustăciosul o bătu superior pe umăr.

— Ceea ce vreau eu să-ţi explic este faptul că toţi deştepţii ăia cu titluri ştiinţifice, care cred că religia nu este compatibilă cu ştiinţa, nu au deloc imaginaţie. Asta e problema. Oamenii de ştiinţă se mărginesc să se uite doar prin lentilele microscoapelor lor. Teologii citesc doar ce scrie în cărţi. Nici unii, nici ceilalţi nu sunt în stare să vadă pădurea din cauza copacilor.

— Pădurea despre care vorbeşti, întrebă Marianne, este aceeaşi pădure în care se află maimuţa aceea cu vino-ncoace?

Atmosfera se schimbă brusc. Sau era vorba numai despre imaginaţia lui Marianne. Mustăciosul încetă să mai vorbească şi rămase cu privirea aţintită asupra ei. Marianne nu se simţea deloc în largul ei. Se petrecea ceva total diferit de bătaia de joc de până atunci. Ochii individului erau întunecaţi, fără nicio lumină, ca şi cum în spatele lor n-ar fi fost nicio urmă de viaţă. Mustăciosul clipi şi apoi se aplecă şi mai mult asupra ei, studiind-o cu atenţie.

— Măi, măi. Ai plâns cumva?

Marianne se întoarse către blondină. Şi aceasta se uita fix la ea.

— Ai ochii roşii, continuă mustăciosul. Nu vreau să mă bag în treburile tale, dar eşti bine?

— Sunt foarte bine, răspunse repede Marianne cu un uşor tremur nervos în voce. Vreau doar să fiu lăsată în pace să-mi termin paharul ăsta.

— Gata, gata, am înţeles, zise mustăciosul ridicând palmele. N-am vrut să te deranjez.

Marianne se concentră asupra paharului. Cu coada ochiului aştepta să vadă vreo mişcare lângă ea. Aceasta nu se produse însă. Mustăciosul rămânea în continuare acolo.

Luă o nouă sorbitură din pahar. Chelnerul ştergea o halbă cu dexteritatea cuiva care face acelaşi lucru de foarte multă vreme. Marianne se aştepta chiar să-l vadă cum scuipă în vasul de sticlă, aşa cum văzuse într-un western. Lumina din bar era foarte slabă. În spatele barului, se afla obişnuita oglindă în care puteai să-ţi spionezi tovarăşii de beţie, ale căror feţe apăreau înceţoşate din cauza fumului.

Marianne îşi îndreptă privirea asupra imaginii mustăciosului din oglindă. Rămase blocată din cauza aceloraşi ochi lipsiţi de lumină care o fixau de acolo.

Privirea mustăciosului se transformă treptat într-un zâmbet şi Marianne simţi un fior pe şira spinării. Îl urmări pe bărbat cum se răsuceşte şi se ridică. După ce mustăciosul se îndepărtă, răsuflă uşurată.

Femeia clătină amuzată din cap. Cain reproducându-se cu o maimuţă – sigur că da!

Întinse mâna după băutură. Paharul scoase un clinchet. Amuzantă teoria aia idioată, însă gândurile ei nu reuşeau să părăsească zona aceea întunecată.

Îi revenise în minte ceea ce făcuse. Fusese oare o idee aşa de bună, la momentul acela? Întorsese oare pe toate părţile problema: preţul care trebuia plătit, consecinţele pe care fapta ei ar fi avut-o asupra celorlalţi, vieţile distruse?

Probabil că nu.

Fusese rănită. Fusese tratată incorect. Asta îi provocase o furie oarbă. O dorinţă primitivă de răzbunare. Nimic din chestia aia biblică (sau evoluţionistă, nu?), „ochi pentru ochi”, nu semăna cu ce făcuse ea.

O răzbunare cumplită.

Închise ochii şi-şi frecă pleoapele. Simţi o bolboroseală în stomac. Probabil din cauza stresului. Deschise ochii. Barul i se părea acum şi mai întunecat. Parcă începea să i se învârtă capul.

Era totuşi prea devreme pentru aşa ceva.

Oare cât de mult putuse să bea?

Se prinse de marginea tejghelei, în chipul acela atât de cunoscut din alte nopţi ca aceasta, în care vrei să te întinzi pentru că ai băut prea mult, iar patul începe să se rotească şi atunci încerci să te agăţi de ceva, fiindcă forţa centrifugă te poate azvârli pe fereastră.

Bolboroseala din stomac deveni mai intensă. Brusc, făcu ochii mari. O durere insuportabilă îi sfâşia abdomenul. Deschise gura, însă nu reuşi să scoată niciun sunet – durerea era prea mare. Marianne se frânse de mijloc.

— Ai păţit ceva?

Era vocea blondei de adineaori. I se părea că vine de undeva de foarte departe. Durerea era îngrozitoare. Nu se mai simţise niciodată atât de rău, poate doar cu excepţia momentului când născuse. Naşterea – încercarea la care le supune Dumnezeu pe femei. *Ştii, fiinţa aceea micuţă pe care se presupune că ar trebui s-o iubeşti mai mult decât pe tine însăţi*? *Habar n-ai că pentru ca ea să vadă lumina soarelui vei trece prin nişte chinuri pe care n-ai cum să ţi le imaginezi.*

Drăguţ mod de a începe o relaţie, nu-i aşa?

Oare ce teorie ar fi reuşit mustăciosul să scoată din asta?

Acum simţea că are în stomac nişte lame de ras ce încercau să-şi croiască drum şi să iasă de acolo. Nu mai era în stare să gândească clar. Durerea era prea mare. O făcea să uite până şi ce făcuse, răul pe care-l produsese, nu numai în ziua aceea, ci de-a lungul întregii ei vieţi. Părinţii care îmbătrâniseră înainte de vreme din cauza tâmpeniilor ei de adolescentă. Primul soţ care fusese distrus de infidelităţile ei repetate. Cel de-al doilea soţ care suferise din cauza modului în care se purta cu el. La fel şi copilul şi cei câţiva alţi oameni din viaţa ei ce ţinuseră la ea. Apoi bărbaţii de care se folosise, la fel cum se folosiseră şi ei de ea…

Bărbaţii. Poate şi asta fusese un fel de răzbunare. Fă-i să sufere, înainte să apuce ei să te rănească.

Îi venea să vomite.

— Vreau la toaletă, reuşi ea să îngaime.

— Te ajut eu.

Din nou vocea blondei.

Marianne simţi că se prăbuşeşte de pe scaunul înalt. Nişte braţe puternice o prinseră însă de subsuori şi o menţinură în poziţie verticală. Cineva – blonda – îi deschidea drumul spre partea din spate a barului, înaintă împleticindu-se spre toaletă. Gâtul i se uscase. Durerea din stomac o făcea să se frângă de mijloc.

Continua să fie susţinută de aceleaşi braţe puternice. Nu reuşea să-şi ridice privirea. Era întuneric. Nu vedea decât propriile picioare care se târau pe podea. Încercă să ridice capul şi văzu, nu prea departe, uşa de la toaletă. Se întrebă cât avea să mai treacă până să se prăbuşească. Şi totuşi continua să meargă mai departe.

Cu ajutorul blondei, care o ţinea de subsuori, trecu de uşă. Marianne încercă să se oprească. Trupul însă parcă nu voia să o asculte. Încercă să strige, să-i spună celei care o ajutase că reuşiseră să treacă de uşă, însă gura nu izbutea să se deschidă.

— Pe aici, şopti blonda. O să fie mai bine.

Mai bine?

Simţi că se propteşte într-o tăblie de metal. O uşă care începu să se mişte. O ieşire de serviciu. Era logic, gândi Marianne. De ce să facă mizerie în toaletă? Mai bine pe aleea din spate. Unde avea ocazia să respire aer curat. Aerul proaspăt probabil că avea să-i facă bine.

Uşa se deschise cu totul şi se izbi cu zgomot de peretele de afară. Marianne ieşi împleticindu-se din clădire. Aerul proaspăt îi făcea într-adevăr bine. Nu cine ştie ce. Durerea era încă acolo. Dar răcoarea aerului care îi înţepa obrajii îi făcea însă bine.

Atunci văzu dubiţa.

Albă, cu geamuri fumurii.

Portierele din spate erau deschise, aidoma unei guri uriaşe ce se pregătea s-o înghită. Şi acolo, în picioare, se afla bărbatul cu mustaţa aceea stufoasă ce o apucă pe Marianne de umeri şi o împinse în maşină.

Marianne încercă să se opună, însă fără niciun rezultat.

Mustăciosul o aruncă înăuntru ca şi cum ar fi fost un sac cu turbă. Marianne ateriză pe podeaua dubiţei cu o bufnitură. Bărbatul se sui şi el, închise portierele pe dinăuntru şi se aplecă asupra ei. Marianne se strânse într-o poziţie fetală. Stomacul continua s-o doară, însă frica devenea acum mai puternică.

Bărbatul îşi îndepărtă mustaţa şi îi zâmbi. Dubiţa se puse în mişcare. Probabil că blonda era la volan.

— Bună, Marianne, spuse bărbatul.

Femeia înlemni, nu mai era în stare nici să respire. Bărbatul se aşeză lângă ea, îşi luă avânt şi apoi o lovi puternic cu pumnul în stomac.

Durerea teribilă din abdomen căpătă brusc o altă dimensiune.

— Unde este caseta? întrebă bărbatul.

Şi apoi începu s-o facă să sufere cu adevărat.

2.

Sunteţi siguri că vreţi să faceţi chestia asta?

Există în viaţă anumite momente în care ai senzaţia că ai ajuns deasupra unei prăpăstii. Ca într-unul din filmele alea de desene animate, Looney Tunes, în care Wile E. Coyote continuă să alergechiar şi după ce a depăşit marginea prăpastiei, apoi se opreşte brusc, se uită în jos şi îşi dă seama că va urma căderea, dar nu are ce să facă.

Uneori însă, probabil, în cea mai mare parte a cazurilor, situaţia nu este chiar aşa de clară. Este întuneric şi, fiind aproape de marginea prăpastiei, te mişti încet, fiindcă nu ştii în ce direcţie s-o iei. Păşeşti cu grijă, dar orbecăi din cauza întunericului. Nu-ţi dai seama cât de aproape eşti de buza prăpastiei, nu ai de unde să ştii că solul poate ceda în orice clipă, nu eşti pe deplin conştient că orice pas greşit înseamnă prăbuşirea în hău.

Şi Mike îşi dădu seama că atât el, cât şi soţia sa se aflau pe marginea prăpastiei exact în clipa în care acest tânăr cu părul zburlit şi cu braţele slăbănoage, acoperite cu tatuaje, ridică privirea spre ei şi le puse întrebarea cu o voce supărător de dură pentru vârsta lui.

Sunteţi siguri că vreţi să faceţi chestia asta?

Nu erau decât nişte intruşi în încăperea aceea. Da, Mike şi Tia Baye se aflau în propria lor casă, situată în suburbiile orăşelului Livingston, însă acest dormitor devenise pentru ei un fel de teritoriu inamic, în care accesul era strict interzis. Mike remarcă surprins că existau încă acolo o mulţime de urme ale unei epoci acum apuse. Trofeele de hochei nu fuseseră date la o parte, deşi acum nu mai dominau încăperea ca mai înainte, ci ajunseseră în partea din spate a raftului. Pereţii continuau să fie acoperiţi cu posterele unor jucători celebri de la Ranger, însăimaginile păreau acum mai estompate. Nu reuşea să-şi dea seama dacă se decoloraseră, pur şi simplu, de la soare sau îşi pierduseră din vitalitate din cauză că nu li se mai acorda nicio atenţie.

Parcă mai ieri, Adam, băiatul lor, citea *Goosebumps* şi cartea aceea a lui Mike Lupica despre micii sportivi care depăşeau cele mai incredibile obstacole. Îşi aduse aminte cum devora fiul său paginile sportive ale ziarelor, în special articolele referitoare la hochei. Cum obişnuia acesta să le scrie jucătorilor săi favoriţi şi să le ceară autografe. Cum, atunci când se duceau la meci pe Madison Square Garden, Adam îi ruga să meargă să-i aştepte la ieşirea jucătorilor de pe 32nd Street, nu departe de Eighth Avenue, pentru a culege autografe.

Toate astea dispăruseră acum din viaţa băiatului lor, chiar dacă, după obiectele din cameră, nu ai fi zis acest lucru.

Adam depăşise etapa aceea. La urma urmei, era un lucru normal. Nu mai era de mult un copil, se transformase într-un adolescent ce se pregătea cu repeziciune să intre în viaţa adultă. Dormitorul său însă se încăpăţâna să nu urmeze acest curs. Mike se întrebă dacă nu era cumva vorba despre o legătură pe care fiul său încerca s-o menţină cu trecutul, dacă nu cumva Adam îşi găsea liniştea în amintirile din copilărie. Poate că o parte din el tânjea să se întoarcă la zilele acelea în care visa să ajungă medic, la fel ca tatăl său.

Nu era decât o iluzie.

Tânărul specialist în computere – Mike nu reuşea deloc să-şi aducă aminte cum îl chema; parcă Brett sau cam aşa ceva – repetă întrebarea:

— Sunteţi siguri?

Tia îşi ţinea braţele încrucişate la piept. Expresia de pe faţa ei era foarte dură – era clar că nu avea de gând să cedeze. Parcă îmbătrânise, fără ca acest lucru să-i diminueze în vreun fel frumuseţea. În vocea ei nu reuşi să descopere nicio urmă de îndoială, poate doar o uşoară iritare.

— Da, suntem siguri.

Mike nu zise nimic.

În dormitor, era destul de întuneric. Nu era aprinsă decât vechea lampă de birou. Vorbeau cu toţii aproape în şoaptă, deşi nu exista nicio şansă să fie văzuţi sau auziţi de cineva. Jill, fiica lor în vârstă de unsprezece ani, nu se întorsese de la şcoală. Adam, adolescentul de şaisprezece ani, era într-o excursie nocturnă organizată de şcoală. Bineînţeles că nu voise să meargă – asemenea chestii i se păreau acum mult prea „pentru

handicapaţi” – însă prezenţa era obligatorie, aşa că se afla acum acolo împreună cu toţi prietenii săi inadaptaţi, care se plângeau unii altora că sunt nevoiţi să suporte asemenea acţiuni organizate parcă special pentru handicapaţi.

— Aţi înţeles cum funcţionează, nu?

Tia încuviinţă cu o mişcare a capului, în timp ce Mike făcu un semn că nu.

— Programul va înregistra fiecare apăsare de tastă, reluă Brett. La sfârşitul fiecărei zile, informaţiile sunt arhivate, şi dumneavoastră veţi primi un raport pe e-mail. Veţi putea vedea acolo totul – orice site web pe care l-a vizitat, toate e-mailurile trimise sau primite, toate mesajele instant. Dacă Adam face o prezentare în PowerPoint sau creează un document în Word, apar şi astea. Totul. Puteţi să-l şi urmăriţi în direct dacă doriţi. E suficient să faceţi clic pe opţiunea asta de aici.

Tânărul arătă spre o iconiţă unde scria LIVE SPY pe fond roşu. Mike îşi roti privirea prin încăpere. Trofeele obţinute la hochei îi făceau parcă în ciudă. Fusese foarte surprins să constate că Adam nu le dăduse jos de pe raft. Mike jucase hochei în timpul facultăţii, la Dartmouth. Fusese remarcat de cei de la New York Rangers, jucase timp de un an pentru echipa lor din Hartford şi prinsese chiar şi două meciuri în NHL. Dragostea pentru hochei fusese moştenită de Adam. Băiatul învăţase să patineze la trei ani. Se specializase în rolul de portar. Poarta ruginită se afla şi acum lângă alee, cu plasa zdrenţuită de ploaie şi de vânt. Mike petrecuse multe ore plăcute lovind cu crosa pucuri spre poarta apărată de fiul său. Adam fusese grozav – un jucător care promitea pentru campionatul studenţesc – până când, cu şase luni în urmă, renunţase.

Aşa, pur şi simplu. Lăsase jos crosa şi masca şi spusese că se săturase.

De acolo începuse oare totul?

Acela fusese oare primul semn al declinului, retragerea sa din sport? Mike încercase să se ridice deasupra deciziei fiului său, să nu fie asemenea atâtor părinţi sâcâitori care puneau semn de egalitate între rezultatele sportive ale progeniturilor şi succesul în viaţă al acestora, însă adevărul era că renunţarea lui Adam îl duruse.

Tia suferise chiar mai mult.

— Îl pierdem, spusese ea.

Mike nu era chiar atât de sigur. La urma urmei, Adam suferise o mare tragedie – sinuciderea unui prieten – şi era normal ca acest eveniment să lase o puternică amprentă asupra lui. Avea toane şi era foarte tăcut. Îşi petrecea cea mai mare a timpului în camera sa, de obicei în faţa calculatorului, jucând jocuri ciudate, comunicând cu alţi adolescenţi sau făcând cine ştie ce altceva. Nu era oare acesta un comportament obişnuit pentru marea majoritate a adolescenţilor? Abia dacă mai vorbea cu ei, răspundea cu greu la întrebările lor şi, atunci când o făcea, răspunsurile erau, de cele mai multe ori, monosilabice. Dar – din nou – era vorba despre ceva atât de ieşit din comun?

Ideea cu supravegherea calculatorului fusese a ei. Tia lucra ca avocat la firma Burton and Crimstein, în Manhattan. Unul dintre cazurile la care lucrase fusese cel al lui Pale Haley, un individ implicat în spălare de bani. Haley fusese arestat de FBI după ce îi supravegheaseră corespondenţa pe Internet.

Brett, specialistul, era tipul cu tehnica de la firma unde lucra Tia. Mike rămase cu privirea pironită pe unghiile murdare ale lui Brett. Unghiile aceleamurdare tocmai atingeau tastatura calculatorului lui Adam. O imagine care nu voia deloc să iasă din mintea lui Mike. Un individ cu nişte unghii murdare pătrunsese în camera fiului său şi acum atingea obiectul cel mai valoros de acolo pentru Adam.

— Termin imediat, spuse Brett.

Mike intrase pe site-ul E-SpyRight şi acolo, în centrul paginii, scria cu litere mari, bolduite:

SUNT COPIII DUMNEAVOASTRĂ CONTACTAŢI DE PEDOFILI?
FURĂ ANGAJAŢII DIN FIRMA DUMNEAVOASTRĂ?

şi apoi, cu litere şi mai mari

AVEŢI DREPTUL SĂ ŞTIŢI!

Erau postate şi comentarii ale celor care folosiseră site-ul:

Produsul dumneavoastră a salvat-o pe fiica mea de cel mai cumplit coşmar al unui părinte – un pedofil! *Vă mulţumesc*!

Bob-Denver, CO

Am descoperit că angajatul nostru cel mai de încredere fura din birou. N-aş fi putut dovedi asta fără ajutorul softului dumneavoastră!

Kevin-Boston, MA

Mike se lăsase convins destul de greu.

— E fiul nostru, spusese Tia.

— Ştiu asta. Crezi că nu ştiu asta?

— Şi nu eşti îngrijorat?

— Bineînţeles că sunt îngrijorat. Dar…

— Dar ce? Suntem părinţii lui. Avem dreptul să ştim, concluzionase ea, ca şi cum ar fi citat reclama de pe site.

— Avem dreptul să-i violăm intimitatea?

— Pentru a-l proteja? Da. E fiul nostru.

Mike clătinase din cap.

— Nu numai că avem dreptul, continuase Tia, apropiindu-se de el, ci avem o responsabilitate în acest sens.

— Ştiau părinţii tăi tot ce făceai?

— Nu.

— Ştiau tot ce gândeai? Orice conversaţie pe care o purtai cu vreo prietenă?

— Nu.

— Tocmai despre asta e vorba aici.

— Gândeşte-te la părinţii lui Spencer Hill, contraatacase ea.

Reuşise să-l lase fără replică. Se uitau unul la celălalt fără să mai spună ceva.

— Dacă ar putea da timpul înapoi, dacă Betsy şi Ron l-ar avea pe Spencer înapoi…, reluase ea după o pauză lungă.

— Nu poţi să-mi faci aşa ceva, Tia.

— Nu, te rog să mă asculţi până la capăt. Dacă ar putea da timpul înapoi şi dacă Spencer ar fi în viaţă acum, nu crezi că ei ar face tot posibilul să-l supravegheze mai bine?

Spencer Hill, coleg de clasă cu Adam, se sinucisese în urmă cu patru luni. Evenimentul avusese un efect devastator atât asupra lui Adam, cât şi a celorlalţi colegi.

— Nu crezi că asta explică, de fapt, comportamentul lui Adam? întrebase Mike.

— Te referi la moartea lui Spencer?

— Da.

— Ba da, până la un punct. Ai observat însă şi tu că deja se schimbase. Sinuciderea nu a făcut decât să grăbească lucrurile.

— Nu crezi că dacă l-am mai lăsa un timp…

— Nu, sărise Tia cu un ton care punea punct oricărei dezbateri. Tragedia aceea poate că face ca, măcar în parte, comportamentul lui Adam să fie de înţeles, însă nu-l face în niciun fel mai puţin periculos. Din contră, după părerea mea, e vorba exact de efectul opus.

Mike rămăsese pe gânduri.

— Ar trebui să-i spunem, zisese el.

— Cum?

— Să-i spunem lui Adam că-i monitorizăm activitatea pe Internet.

Tia se strâmbase.

— Şi pentru ce să facem aşa ceva?

— Ca să ştie că este supravegheat.

— Ce vrem noi să facem nu seamănă deloc cu a posta poliţişti pe şosele ca să se circule cu viteză mai mică.

— Ba exact asta e.

— Va face în continuare exact aceleaşi lucruri folosind însă calculatorul din casa unui prieten sau dintr-un internet café.

— Şi? Trebuie să-i spunem. E vorba despre cele mai intime gânduri ale fiului nostru.

Tia se apropiase de el şi-i pusese palma pe piept. Chiar şi după atâţia ani, atingerea ei continua să aibă un efect asupra lui.

— Adam e în pericol, Mike, spusese ea. Nu înţelegi? Fiul nostru e în pericol. Poate că s-a apucat de băut sau de droguri sau de cine mai ştie ce. Nu-ţi mai băga capul în nisip.

— Nu mă ascund cu capul în nisip.

Vocea ei ajunsese aproape acuzatoare.

— Tu speri că se va rezolva totul de la sine. Ce speri, că Adam va creşte şi va depăşi fără probleme perioada asta?

— Nu asta am vrut să spun. Te rog numai să te gândeşti puţin. El are acolo toate gândurile şi sentimentele sale cele mai secrete. Ai fi fost de acord ca părinţii tăi să ştie chiar tot în legătură cu tine?

— Lumea este altfel acum, spusese Tia.

— Eşti sigură?

— Ce te deranjează atât de mult? Suntem părinţii lui. Vrem tot ce este mai bun pentru el.

Mike clătinase din nou din cap.

— Nu este bine să cunoşti chiar fiecare gând al unei persoane. Unele lucruri trebuie să rămână personale.

Ea îşi luase mâna de pe el.

— Vrei să spui, secrete?

— Da.

— Spui că orice persoană are dreptul să aibă propriile ei secrete?

— Bineînţeles că da.

Ea îl privise într-un mod ciudat, care nu îi plăcuse deloc.

— Tu ai secrete?

— Nu la asta m-am referit.

— Ai secrete faţă de mine? îl întrebase Tia a doua oară.

— Nu. Însă nici nu vreau ca tu să-mi cunoşti chiar toate gândurile.

— Nici eu nu vreau să mi le afli pe ale mele.

Se opriseră amândoi la acea linie sensibilă.

— Dacă am de ales între a-mi proteja fiul şi a-i respecta intimitatea, să ştii că aleg să-l apăr pe Adam.

Discuţia asta – Mike nu voia s-o ia drept ceartă – durase mai bine de o lună. În acest timp, Mike încercase să-l apropie pe Adam de ei, părinţii lui. Îl invitase la mall, la meciuri, chiar la concerte. Adam refuzase orice invitaţie. Era mai mult plecat. Se întâlneau doar la masa de seară. Notele de la şcoală deveneau din ce în ce mai proaste. Au reuşit cu greu să-l convingă să stea de vorbă cu un psihiatru. Acesta emise ideea că ar putea fi vorba despre depresie. Prescrisese un tratament medicamentos, însă solicitase să-l mai consulte pe Adam încă o dată. Acesta refuzase hotărât.

Ei insistaseră ca băiatul să meargă din nou la doctor şi rezultatul fusese că Adam dispăruse de acasă timp de două zile. Nu voia să răspundă nici la apelurile pe mobil. Mike şi Tia erau

disperaţi. Până la urmă, descoperiseră că fusese, pur şi simplu, în casa unui prieten.

— Îl pierdem, continuase Tia munca de convingere.

Mike nu răspunsese.

— La urma urmei, noi, părinţii, suntem cei care trebuie să aibă grijă de ei. Dacă stai să te gândeşti, treaba asta durează foarte puţin şi apoi ei pleacă şi îşi trăiesc vieţile. Vreau, pur şi simplu, să-l ştiu în viaţă şi sănătos până când îşi ia zborul de acasă. Restul va depinde numai de el.

Mike dăduse afirmativ din cap.

— Bine, hai atunci s-o facem.

— Eşti sigur?

— Nu.

— Nici eu nu sunt. Dar nu reuşesc să nu mă gândesc în permanenţă la Spencer Hill.

El dăduse din nou din cap.

— Mike?

El îşi ridicase privirea spre ea. Tia îi zâmbise în felul acela special care îl fermecase în ziua aceea friguroasă de toamnă la Dartmouth. Un zâmbet care i se înşurubase în inimă şi rămăsese acolo.

— Te iubesc, zisese ea.

— Şi eu te iubesc.

Şi, astfel, căzuseră de acord să-şi spioneze băiatul.

3.

La început, e-mailurile sau discuţiile pe mess păreau destul de normale. Primul semn de alarmă apăru trei săptămâni mai târziu.

Interfonul din compartimentul în care lucra o trezi pe Tia din gândurile ei.

— Imediat în biroul meu, se auzi o voce dură.

Era Hester Crimstein, şefa cea mare a firmei deavocatură la care lucra. Hester îi suna întotdeauna personal pe subordonaţii cu care voia să vorbească, fără să apeleze la secretară. Şi de fiecare dată avea aceeaşi voce puţin enervată, ca şi cum ar fi trebuit să ghiceşti că are de gând să vorbească cu tine şi să te prezinţi în biroul ei fără ca ea să mai piardă timpul cu interfonul.

Tia se întorsese la lucru cu şase luni în urmă ca avocat pentru firma Burton and Crimstein. Burton murise cu ani în urmă. La cârma afacerii rămăsese mult temuta Hester Crimstein. Era o avocată cunoscută pe plan internaţional drept expertă în mai multe domenii ale dreptului civil şi penal şi avea chiar şi propria emisiune săptămânală la televiziune, inteligent numită *Crimstein on Crime.*

— Tia? se auzi din nou vocea răstită a lui Hester Crimstein.

— Vin imediat.

Tia băgă raportul de la E-SpyRight în sertar şi porni grăbită pe culoarul mărginit de-o parte şi dealta cu birouri: cele luminoase, cu geamuri care dădeau în afară, pentru avocaţii asociaţi, cu experienţă, cele fără lumină naturală, pentru truditorii de rând. În firma Burton and Crimstein, se păstra un foarte strict sistem de castă, în fruntea căruia se afla o singură entitate. Existau mai mulţi parteneri, însă Hester Crimstein nu permitea adăugarea niciunui alt nume pe antetul firmei.

Tia ajunse, în sfârşit, la camerele spaţioase de pe colţ. Secretara lui Hester abia catadicsi să-şi ridice pentru o secundă privirea când intră ea acolo. Uşa care dădea în biroul şefei era deschisă. Aşa era mai tot timpul. Tia se opri şi ciocăni în tocul uşii.

Hester patrula înainte şi înapoi prin încăpere. Era o femeie mică de statură, care însă nu-ţi dădea impresia că ar fi micuţă. Fiinţa ei compactă degaja forţă şi un fel de senzaţie de pericol. Şi acum, când mergea prin încăpere, îşi zise Tia, parcă mărşăluia.

— Vreau să te duci sâmbătă la Boston ca să iei o depoziţie, zise Hester fără nicio altă introducere.

Tia intră în încăpere. Şefa avea mereu părul făcut permanent, un fel de blond cu şuviţe mai închise. Aspectul ei îţi dădea cumva senzaţia că fusese nevoită să se îmbrace şi să se dichisească în grabă, şi, cu toate astea, reuşea să arate perfect pusă la punct. Unii oameni au talentul de a te face să le acorzi imediat atenţia – cu Hester Crimstein aveai senzaţia că te apucă de guler şi te obligă să te uiţi fix în ochii ei.

— Bineînţeles, nicio problemă, zise Tia. Despre ce caz este vorba?

— Beck.

Tia cunoştea cazul.

— Ăsta e dosarul. Ia-l cu tine şi pe expertul în calculatoare. Pe individul cu tatuajele alea înfiorătoare.

— Brett, o ajută Tia.

— El. Vreau să intrăm şi pe calculatorul tipului.

Hester îi întinse dosarul şi apoi îşi reluă patrulareaprin încăpere.

Tia se uită o clipă la eticheta de pe carton.

— E vorba despre martorul de la bar, nu-i aşa?

— Exact. Te duci mâine cu avionul. Acum du-te să studiezi dosarul.

— OK, nicio problemă.

Hester se opri din mers.

— Tia?

Tia începuse să răsfoiască dosarul. Încerca să se concentreze asupra cazului, să se gândească la Beck şi la depoziţia lui, precum şi la şansa ce i se ivea să plece la Boston. Raportul de la E-SpyRight nu-i dădea însă deloc pace. Ridică privirea şi se uită la şefa ei.

— Te frământă ceva? întrebă Hester.

— Doar depoziţia pe care trebuie s-o iau.

Hester se încruntă.

— Bine. Fiindcă individul ăsta e un căcănar mincinos. M-ai înţeles?

— Căcănar mincinos, repetă Tia.

— Exact. E clar că n-a văzut ceea ce pretinde el că a văzut. Nu avea cum. Mă înţelegi?

— Şi vreţi ca eu să dovedesc chestia asta?

— Nu.

— Nu?

— Vreau exact contrariul.

Tia îşi încreţi fruntea.

— Nu înţeleg. Nu doriţi să dovedesc că e un căcănar mincinos?

— Exact.

— Puteţi să fiţi puţin mai explicită?

— Bineînţeles. Vreau să te duci să stai de vorbă cu el, să fii drăguţă şi să-i pui un milion de întrebări. Vreau să porţi ceva mulat pe corp şi poate chiar o fustă scurtă. Să-i zâmbeşti ca şi cum ai fi la prima ta întâlnire şi ai considera că tot ce zice el e fascinant. În vocea ta să nu se ghicească nici cea mai mică umbră de îndoială. Să-i dăm impresia că tot ceea ce-ţi spune este adevărul gol-goluţ.

Tia dădu din cap.

— Doriţi, aşadar, să-l fac să vorbească deschis.

— Da.

— Şi doriţi să înregistrez ce spune el. Toată povestea.

— Ai ghicit.

— Ca să vă bateţi joc de el apoi în sala de judecată.

Hester îşi arcui o sprânceană.

— În faimosul stil Crimstein.

— OK, făcu Tia. Am înţeles.

— O să-l mănânc fript pe tipul ăsta. Rolul tău, ca să ne menţinem în cadrul aceleiaşi metafore, este să cumperi legumele pentru garnitură. Crezi că o să te descurci?

Raportul cu datele din calculatorul lui Adam – cum mă descurc cu ăsta? Mai întâi, ar trebui să iau legătura cu Mike. Să discutăm, să vedem despre ce e vorba şi să găsim cea mai bună soluţie…

— Tia?

— Mă descurc, bineînţeles.

Hester se opri din nou din mers. Făcu apoi un pas în direcţia Tiei. Era cu cel puţin zece centimetri mai scundă, însă Tia nu simţea deloc această diferenţă.

— Ştii de ce te-am ales pe tine pentru această sarcină?

— Pentru că am absolvit Columbia Law School, pentru că sunt un avocat foarte bun şi pentru că în cele şase luni de când sunt aici nu mi-aţi dat decât sarcini pe care le putea rezolva şi un analfabet?

— Nu.

— Pentru ce, atunci?

— Pentru că eşti bătrână.

Tia o privi uimită.

— Nu în sensul acela. Adică vreau să spun, câţi ani ai tu, ai trecut de patruzeci, nu? Eu sunt cu cel puţin zece ani mai în vârstă. Mă refeream la faptul că toţi ceilalţi avocaţi începători sunt nişte copii. Şi vor să iasă în faţă ca nişte eroi. Să demonstreze că sunt nemaipomeniţi.

— Şi eu nu vreau chestia asta?

Hester ridică din umeri.

— Dacă faci aşa ceva, pleci de aici.

N-avea ce să răspundă la asta, aşa că Tia nu mai zise nimic. Îşi coborî privirea şi începu din nou să răsfoiască dosarul. Gândurile îi zburau însă la fiul ei, la afurisitul acela de calculator şi la raportul pe care-l primise.

Hester tăcu câteva clipe. Apoi îi aruncă Tiei privirea aceea care îi făcuse pe mulţi martori să cedeze în sala de judecată. Tia încercă să reziste.

— De ce ai ales firma asta? întrebă Hester.

— Doriţi să aflaţi adevărul?

— Aşa aş prefera.

— Pentru a lucra cu dumneavoastră, spuse Tia.

— Ar trebui să mă simt flatată?

Tia ridică din umeri.

— Aţi vrut să ştiţi adevărul. V-am admirat dintotdeauna activitatea.

Hester zâmbi.

— Da, da, avocata care câştigă toate procesele.

Tia aştepta să mai audă ceva.

— Şi în afară de asta?

— Asta a fost motivul, spuse Tia.

Hester clătină din cap.
— Mai este ceva.
— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.
Hester se aşeză şi îi făcu semn Tiei să facă la fel.
— Vrei să-ţi explic?
— Vă rog.
— Ai ales firma asta, fiindcă e condusă de o feministă. Ţi-ai zis că eu o să privesc cu înţelegere faptul că te-ai retras pentru a-ţi creşte copiii.
Tia nu zise nimic.
— Am dreptate?
— Într-o oarecare măsură.
— Însă vezi tu, feminismul nu înseamnă numai că fetele se ajută una pe cealaltă. Feminismul înseamnă oportunităţi egale. Înseamnă să li se ofere femeilor nu garanţii, ci dreptul de a alege.
Tia aştepta fără să zică nimic.
— Tu ai ales să fii mamă. Ăsta nu este un motiv pentru care să fii pedepsită. Dar niciun motiv pentru care să fii privită într-un mod mai special decât alţii. Din punct de vedere al activităţii profesionale, anii aceia sunt pierduţi. Ai ieşit din rând. Nu poţi să mai intri în acelaşi loc când te hotărăşti tu să vii înapoi. Regulile sunt aceleaşi pentru toţi. Dacă cineva se hotărăşte să renunţe la carieră ca să-şi crească copiii este tratat la fel ca ceilalţi. Înţelegi?
Tia făcu un gest care putea fi interpretat în orice fel.
— Ai spus că-mi admiri activitatea, continuă Hester.
— Da.
— Dar eu am ales să nu am o familie. Admiri şi asta?
— Nu cred că ăsta este un motiv de admiraţie sau nu.
— Exact. Şi la fel se poate spune despre alegerea pe care ai făcut-o tu. Eu am ales cariera. Nu am ieşit deloc din rând. Şi cu tenacitate, am reuşit să ajung în frunte. Dar seara, când mă întorc acasă, nu mă aşteaptă niciun doctor şi niciun copil. Înţelegi ce vreau să spun?
— Da.
— Perfect. Nările lui Hester se umflaseră de ai fi zis că urmează să scoată flăcări, şi privirea devenise parcă cu o notă mai cruntă ca de obicei. Aşa că atunci când te afli în acest birou – biroul *meu* – gândurile tale sunt numai la mine, la cum să mă

serveşti pe mine cât mai bine posibil, nu la ce o să pregăteşti pentru masa de seară sau la faptul că băiatul tău întârzie la antrenament. Mă urmăreşti?

Tia ar fi vrut să protesteze însă tonul şefei nu lăsa loc pentru prea mult dialog.

— Vă urmăresc.

— Bine.

Telefonul începu să sune dintr-odată. Hester ridică receptorul cu o mişcare bruscă.

— Ce? Pauză. Ce tâmpit. Şi doar i-am spus să-şi ţină fleanca.

Hester îşi răsuci fotoliul şi se întoarse cu spatele la Tia. Era semnalul că discuţia se terminase. Se ridică şi ieşi din încăpere, zicându-şi cu amărăciune ce bine ar fi fost ca toată îngrijorarea ei să nu stea decât în nişte fleacuri ca masa de seară sau antrenamentul băiatului.

Ajunsă pe coridor, se opri şi îşi scoase telefonul mobil. Dosarul ţinut la subraţ trecuse imediat, chiar şi după săpuneala primită de la Hester, pe planul doi, iar gândurile ei reveniseră la e-mailul din raportul celor de la E-SpyRight.

De cele mai multe ori, rapoartele erau foarte lungi – Adam vizita o mulţime de site-uri şi avea atâţia „prieteni” pe MySpace sau Facebook – încât se adunau câteva pagini bune. În ultima vreme, trecea destul de repede peste ele. Ai fi zis că încerca în acest fel să nu atenteze prea mult la intimitatea lui, când, de fapt, ea nu mai suporta să afle atât de multe.

Se grăbea să se întoarcă în biroul ei. Pe masa de lucru, trona o fotografie de familie. Toţi patru – Mike, Jill, Tia şi, bineînţeles, Adam, în unul dintre rarele momente pe care mai accepta să le dedice familiei sale – în faţa casei. Deşi zâmbetele celor din fotografie păreau forţate, imaginea familiei reunite reuşi să o mai liniştească puţin.

Scoase din sertar raportul şi descoperi imediat e-mailul care o intrigase atât de mult. Îl citi din nou. Nu se schimbase deloc între timp. Nu ştia ce să facă şi îşi dădu seama că nu era vorba despre o decizie pe care să o ia singură.

Formă numărul lui Mike şi-i trimise un mesaj.

•

Mike nu apucase însă să-şi dea jos patinele când sosi mesajul.

— Nici aici nu te lasă în pace, nu? întrebă Mo.

Acesta îşi scosese patinele şi se pregătea să se dezbrace. Vestiarul, la fel ca toate vestiarele de hocheişti, puţea groaznic. Problema era că transpiraţia se impregnase în apărătoarele purtate de sportivi. Un ventilator mare îşi rotea palele în tavan. Fără prea mare efect însă. Hocheiştii nici nu băgau de seamă. Un străin care şi-ar fi băgat nasul acolo probabil că ar fi leşinat imediat.

Mike se uită la telefon şi văzu pe ecran numărul soţiei.

— Da.

— Dumnezeule, eşti total sub papuc.

— Da, răspunse Mike. Mi-a trimis un mesaj. Total sub papuc.

Mo se uită urât la el. Erau prieteni de pe vremea studenţiei la Dartmouth[1]. Jucaseră amândoi în echipa de hochei de acolo – Mike pe post de extremă stângă, Mo, în apărare. La aproape un sfert de secol de la absolvirea facultăţii – Mike ajuns acum un chirurg renumit, Mo, implicat în afacerile necurate ale Central Intelligence Agency – continuau să joace amândoi pe aceleaşi posturi.

Ceilalţi jucători îşi scoteau apărătorile cu mişcări precaute. Îmbătrâniseră cu toţii, iar hocheiul era un joc pentru tineri.

— Ştia că e ora la care joci hochei, nu?

— Da.

— Înseamnă că trebuie să-i explici mai bine despre ce e vorba.

— E doar un mesaj, Mo.

— Îţi rupi oasele toată săptămâna la spital, spuse prietenul lui cu acel zâmbet în colţul gurii care te făcea să nu ştii niciodată dacă glumeşte sau nu. Timpul alocat hocheiului este ceva sacru. Ar fi trebuit să ştie asta până acum.

Mo fusese împreună cu el în acea zi rece, de iarnă, când o cunoscuse pe Tia. Adevărul e că Mo fusese cel ce o zărise primul. Erau încă juniori şi jucau într-un meci de campionat împotriva celor de la Yale. Tia era în tribună. În timp ce făceau turele de încălzire, Mo îl împunsese cu cotul şi-i arătase cu capul în direcţia locului unde stătea Tia, spunându-i: „Drăguţ pulover”.

Aşa începuse totul.

---

[1] Dartmouth College – celebră universitate privată din Hanover, New Hampshire. Este una dintre cele nouă universități britanice înființate în America înainte de Revoluție și face parte din Ivy League.

Mo avea o teorie conform căreia orice femeie este atrasă ori de Mike, ori de el. Spre Mo se îndreptau cele cărora le plăceau băieţii răi, în timp ce lui Mike îi reveneau cele care vedeau un cămin şi o familie în ochii lui albaştri. Aşa că în repriza a treia, în timp ce echipa lor avea un avans confortabil în faţa oaspeţilor, Mo declanşase din senin o altercaţie şi începuse să-l altoiască zdravăn pe un tip din Yale. În timp ce-l pocnea pe individ, se uita pe furiş la Tia ca să-i vadă reacţia.

Într-un sfârşit, arbitrii reuşiseră să oprească încăierarea. În timp ce se îndrepta spre banca de pedeapsă, Mo se aplecase spre Mike şi-i şoptise: „E a ta”.

Cuvinte cu adevărat profetice. O întâlnise la o petrecere organizată în aceeaşi seară, după meci. Ea venise acolo în compania unui student din anii mari, însă nu era prea interesată de acesta. Ajunseseră să vorbească despre trecutul lor. El îi spusese imediat că voia să ajungă doctor şi ea era curioasă să ştie când îşi dăduse el seama că ăsta era destinul lui.

— Cred că dintotdeauna, răspunsese el.

Tia nu acceptase un astfel de răspuns. Începuse să investigheze mai adânc, aşa cum avea el să descopere că făcea întotdeauna. Până la urmă, fusese uimit să se audă cum îi povesteşte că, în copilărie, fusese un copil bolnăvicios, iar doctorii deveniseră eroii săi preferaţi. Ea ştiuse să-l asculte aşa cum nu o mai făcuse nimeni niciodată. Se putea spune că acesta nu fusese numai începutul unei relaţii, ci, pur şi simplu, se aruncaseră amândoi dintr-odată în ea. Mâncau împreună la cantină. Studiau amândoi noaptea. Mike îi aducea la bibliotecă vin şi lumânări.

— Te superi dacă mă laşi un pic să citesc mesajul? întrebă Mike.

— Este o adevărată pacoste nevasta asta a ta. Dacă erai în biserică, ţi-ar fi trimis şi acolo mesaje?

— Tia? Probabil.

— Bine, citeşte odată mesajul ăla. Apoi trimite-i şi tu unul şi spune-i că ne ducem la un bar cu ţâţe.

— Bine, OK. Aşa o să fac.

Apăsă tastele şi citi mesajul:

Trebuie să vorbim. Despre ceva ce am găsit în raportul celor de la calculatoare. Vino direct acasă.

Mo văzu umbra ce se aşternu pe faţa prietenului său.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Bun. Înseamnă că mergem la barul ăla.

— N-am discutat niciodată că mergem într-un astfel de local.

— A, eşti unul dintre fătălăii ăia care preferă să le numească „cluburi pentru domni”?

— Oricum s-ar chema, nu pot să merg.

— Te obligă să te duci acasă?

— Avem o problemă.

— Ce?

Pentru Mo era necunoscută semnificaţia expresiei „problemă personală”.

— Ceva în legătură cu Adam, răspunse Mike.

— Finul meu? Ce a păţit?

— Nu e finul tău.

Mo nu era naşul lui Adam, fiindcă Tia nu fusese de acord. Acest lucru nu îl împiedica însă pe Mo să îl considere pe băiat ca fiind finul său. La botez, Mo venise, pur şi simplu, în rândul din faţă şi rămăsese lângă fratele Tiei, adevăratul naş al copilului. Mo se mulţumise să-l privească pe acesta drept în ochi, şi fratele Tiei nu îndrăznise să scoată niciun cuvânt de împotrivire.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Încă nu ştiu.

— Tia îl cam cocoloşeşte. Eşti şi tu conştient de asta.

Mike puse jos telefonul mobil.

— Adam a renunţat la locul din echipa de hochei.

Mo făcu o mutră de parcă Mike i-ar fi spus că fiul lui ar fi intrat într-o sectă satanistă sau s-ar fi apucat de droguri.

— Uau.

Mike îşi dădu jos patinele din picioare.

— Cum ai putut să nu-mi spui lucrul ăsta până acum?

Mike începu să caute prin geantă până găsi apărătoarele de lame. După aceea, îşi scoase apărătoarele de umeri. Din ce în ce mai mulţi jucători terminaseră cu îmbrăcatul şi treceau pe lângă ei salutându-i. Majoritatea ştiau că nu e cazul să

glumească prea mult cu Mo, chiar dacă acesta nu mai era pe gheaţă.

— Eu te-am adus aici cu maşina, zise acesta.

— Şi?

— Şi ţi-ai lăsat maşina la spital. Am pierde prea mult timp ca să te duc înapoi acolo. Aşa că te duc direct acasă.

— Nu cred că-i o idee prea bună.

— Totuşi. Vreau să-mi văd finul. Şi să aflu ce naiba se întâmplă acolo.

4.

În momentul în care Mo coti pe strada lor, Mike o zări pe Susan Loriman, vecina lor, care îşi făcea de lucru pe peluza din faţa casei. Deşi femeia părea teribil de preocupată de soarta plantelor pe care le îngrijea, Mike îşi dădu seama că gândurile ei erau cu totul în altă parte. Mo trase maşina pe aleea care ducea la garaj şi rămase cu privirea aţintită asupra femeii, aşezată în genunchi pe gazon.

— Frumoasă privelişte, zise el.

— Probabil că la fel gândeşte şi soţul ei, îl temperă Mike.

Susan se ridică în picioare şi Mo o urmări cu privirea.

— Aşa o fi, însă soţul ei e un căcăcios.

— De ce spui asta?

Mo îi arătă printr-o mişcare cu bărbia.

— Din cauza maşinilor alea.

Pe aleea de lângă casa vecinilor se aflau parcate o Corvette tunată de culoare roşie şi un BMW 550i negru. Erau maşinile soţului lui Susan. Ea conducea un Dodge Caravan gri.

— Ce-i cu ele?

— Sunt ale lui?

— Da.

— Am avut odată o gagică, începu Mo. Cea mai tare tipă pe care am cunoscut-o vreodată. Hispanică sau cam aşa ceva. Era gimnastă şi luptătoare profesionistă şi apărea în momentele alea sexy care se transmiteau dimineaţa pe Channel Eleven, mai ţii minte?

— Da, parcă îmi amintesc.

— Ei bine, tipa asta mi-a povestit despre o chestie pe care o făcea ea. De fiecare dată când un tip cu o maşină ca astea voia să se dea mare, ambalând motorul şi mergând paralel cu ea, încercând s-o agaţe, ştii ce-i spunea?

Mike clătină din cap.

— Îmi pare rău de penisul tău.

Mike nu se putu abţine să nu zâmbească.

— „Îmi pare rău de penisul tău.” Doar atât. Nu-i tare?

— Ba da, recunoscu Mike. Tare.

— Cam greu să mai încerci ceva după aşa o replică.

— Ai dreptate.

— Deci individul ăsta – soţul ei, nu? – are nu una, ci două maşini tari. Tu ce crezi că înseamnă asta?

Susan Loriman se uita acum fix în direcţia lor. O considerase întotdeauna drept o femeie deosebit de apetisantă – tipul de femeie pentru care adolescenţii folosesc acronimul MILF, termen pe care el personal n-ar fi îndrăznit să-l utilizeze. Nu încercase niciodată nimic, era vorba doar de o atracţie pe care orice bărbat normal ar fi simţit-o. Susan avea părul lung şi atât de negru că părea cu reflexe albăstrui. Vara îl purta întotdeauna strâns la spate într-o coadă de cal. Pantalonii scurţi, tăiaţi foarte sus, ochelarii de soare de marcă şi zâmbetul ispititor completau imaginea.

Când copiii erau mai mici, Mike o întâlnea frecvent pe terenul de joacă din Maple Park. Asta nu însemna nimic, pur şi simplu, îi făcea plăcere s-o privească. Cunoştea un bărbat, antrenor de baseball la juniori, care îl luase pe micul Loriman în echipă, numai ca s-o atragă şi pe maică-sa la meciuri.

Astăzi femeia nu purta ochelari de soare, iar zâmbetul din colţul gurii era foarte trist.

— Nu pare prea veselă, spuse Mo.

— Mda. Te superi dacă te rog să mă laşi un pic singur cu ea?

Mo ar mai fi vrut să facă o remarcă maliţioasă, însă expresia de pe faţa femeii îl făcu să se abţină.

— Bineînţeles că nu.

Mike făcu câţiva paşi în direcţia ei. Susan se străduia să pară cât mai normală posibil.

— Bună.

— Bună, Mike.

El ştia foarte bine de ce stătea vecina lui pe peluză, prefăcându-se că are de lucru, aşa că nu o mai lăsă să aştepte.

— Nu o să primim rezultatele testului de compatibilitate pentru Lucas mai devreme de mâine-dimineaţă.

Susan înghiţi în sec şi dădu repede din cap.

— Bine.

Mike ar fi vrut să întindă mâna şi s-o atingă. Probabil că, în intimitatea cabinetului său, chiar aşa ar fi făcut. Doctorii fac deseori astfel de gesturi. Fapt ce ar fi părut însă deplasat în situaţia de faţă. Aşa că se mărgini la o replică banală:

— Doctoriţa Goldfarb şi cu mine vom face tot ce stă în puterea noastră.

— Ştiu, Mike.

Lucas, băiatul lui Susan în vârstă de zece ani, suferea de glomerulonefrită segmentară cu scleroză în focare, FSGS pe scurt, şi avea absolută nevoie de un transplant de rinichi. Mike era unul dintre cei mai buni specialişti în domeniu din ţară, însă îi repartizase acest caz colegei sale, Ilene Goldfarb. Ilene era atât şefa secţiei de transplant a spitalului New York-Presbyterian, cât şi cel mai bun chirurg pe care îl cunoştea.

Atât el, cât şi Ilene aveau de-a face aproape în fiecare zi cu oameni aflaţi în situaţia lui Susan. Ştia cum să-i consoleze atunci când nu se mai putea face nimic, însă pierderea unui pacient îl afecta foarte puternic. Cei care muriseră nu-i dădeau deloc pace. Îl făceau să se trezească noaptea. Îl arătau cu degetul. Moartea era ceva ce el nu acceptase niciodată. Moartea era duşmanul său – o sursă permanentă de furie – şi nu putea accepta să o lase să-i ia un copil nevinovat.

În cazul lui Lucas Loriman era vorba despre ceva foarte personal. Tocmai de aceea îi dăduse cazul colegei sale. El îl cunoştea mult prea bine pe Lucas. Băiatul era un copil firav şi bolnăvicios, foarte dulce însă şi inimos. Purta nişte ochelari mari care îi alunecau mereu în jos pe nas şi avea un păr rebel care nu se lăsa pieptănat în niciun chip. Îi plăcea sportul, însă nu avea forţa să-l practice. Când Mike ieşea pe alee să-l antreneze pe Adam să lovească la poartă, Lucas îşi făcea şi el apariţia şi se uita. Mike îi oferea şi lui crosa ca să încerce, însă băiatul nu voia s-o ia. Conştient că nu era făcut pentru sport, Lucas se mulţumea să comenteze de pe margine: „Domnul Baye are pucul, face o fentă la stânga, trage la poartă... şi Adam Baye salvează extraordinar!”

Gândindu-se la copilul acela dulce care îşi împingea mereu ochelarii în sus, pe nas, Mike îşi jură în gând să nu-l lase să moară.

— Reuşeşti să dormi? întrebă el.

Susan Loriman ridică din umeri.

— Vrei să-ţi prescriu o reţetă?

— Dante nu prea e de acord cu aşa ceva.

Dante Loriman era soţul ei. Mike nu dorise s-orecunoască de faţă cu prietenul său, însă raţionamentul lui Mo fusese corect –

Dante era un ticălos. Deşi părea simpatic în relaţiile cu ceilalţi, îţi puteai da seama că ceva era în neregulă după modul în care îşi îngusta ochii. Circulau bârfe cum că ar fi avut legături cu lumea interlopă, însă era foarte posibil ca acestea să se fi datorat felului în care arăta. Se dădea cu gel pe părul pieptănat spre spate, se parfuma din belşug şi purta bijuterii mult prea ţipătoare. Tia îl găsea interesant – „în sfârşit o schimbare în marea asta de bărbaţi tunşi scurt” –, însă Mike simţise dintotdeauna că ceva nu era în regulă cu el. Eforturile individului îl duceau cu gândul la cineva care încerca în permanenţă să treacă un examen, dar pica încontinuu.

— Vrei să stau eu de vorbă cu el?

Susan clătină din cap.

— Voi luaţi medicamente de la farmacia Drug Aid de pe Maple Avenue, nu?

— Da.

— O să trimit acolo reţeta. Dacă consideri că ai nevoie, poţi să iei medicamentele de acolo.

— Mulţumesc, Mike.

— Ne vedem mâine-dimineaţă.

Mike se întoarse şi o porni spre maşină. Mo îl aştepta acolo cu mâinile încrucişate la piept. Îşi pusese ochelarii de soare şi arăta foarte cool.

— O pacientă de-a ta?

Mike trecu pe lângă el fără să-i răspundă. Nu vorbea niciodată despre pacienţii săi. Mo ştia acest lucru.

Mike se opri în faţa casei şi încercă s-o cuprindă cu privirea. Cum era posibil, se gândea el, ca o casă să pară, uneori, tot atât de fragilă ca şi pacienţii săi? Te uiţi în dreapta şi-n stânga şi vezi de-a lungul străzii numai case, identice cu a lui, case în care locuiesc cupluri venite de cine ştie unde, oameni care, la fel ca el, au privit structurile de piatră şi lemn şi şi-au spus: „Da, aici o să-mi trăiesc de aici încolo viaţa şi o să-mi cresc copiii. Aici o să-mi împlinesc speranţele şi visurile. Aici, în clădirea asta.”

Deschise uşa.

— E cineva acasă?

— Tati! Unchiule Mo!

Era Jill, prinţesa lui în vârstă de unsprezece ani, care apărea de după colţ cu zâmbetul pe buze. Mike simţi cum i se topeşte

inima – reacţia era instantanee şi se repeta de fiecare dată. O reacţie universal valabilă. Când o fetiţă îi zâmbeşte în acest fel tatălui său, acel tată, indiferent în ce situaţie financiară sau socială se află, acel tată se transformă brusc într-un rege.

— Bună, iubita mea.

Jill îi îmbrăţişă de mai multe ori pe Mike şi pe Mo. Se mişca între cei doi adulţi cu uşurinţa unui politician care face o baie de mulţime. În spatele fetiţei, pe jumătate ascunsă, stătea prietena ei, Yasmin.

— Bună, Yasmin, o salută Mike.

Părul lui Yasmin era pieptănat în aşa fel încât să-i acopere o jumătate din faţă, ca un văl. Vocea ei abia se auzi.

— Bună ziua, domnule doctor Baye.

— Fetelor, voi nu aveaţi oră de dans astăzi? întrebă Mike.

Jill îi aruncă tatălui său o privire mustrătoare.

— Tată, şopti ea.

El îşi aminti brusc. Yasmin nu se mai ducea la dans. De fapt, Yasmin renunţase la aproape orice altă activitate. Avusese loc un incident la şcoală, în urmă cu câteva luni. Profesorul lor, domnul Lewiston, în mod normal un tip pasionat, care găsea tot felul de metode pentru a menţine treaz interesul elevilor săi, făcuse un comentariu nepotrivit în legătură cu faptul că Yasmin avea nişte urme de păr facial. Mike nu cunoştea prea bine detaliile. Ştia doar că Lewiston îşi ceruse imediat scuze, însă răul fusese deja făcut. Cruzimea preadolescentină îşi spusese cuvântul. Colegii de clasă începuseră s-o strige pe Yasmin „XY” ca în prescurtarea cromozomului masculin sau numai „Y”, pretinzând că e vorba despre prima iniţială a numelui ei.

Jill rămăsese alături de prietena ei şi încercase din răsputeri să n-o lase să se izoleze. Mike şi Tia erau foarte mândri de fiica lor pentru asta. Yasmin renunţase la cursul de dans, însă Jill reuşea să fie şi alături de prietena ei şi să meargă mai departe la dans. Aveau senzaţia că lui Jill îi plăcea aproape orice făcea, fiindcă aborda fiecare activitate cu o energie şi un entuziasm care-i uimeau pe toţi din preajma ei. Încă una dintre tainele naturii. Doi copii – Adam şi Jill – crescuţi de aceiaşi părinţi, însă cu personalităţi total diferite.

Jill se întoarse şi o apucă pe Yasmin de mână.

— Vino, zise ea.

Yasmin o urmă.

— Ne vedem mai târziu, tati. La revedere, unchiule Mo.
— La revedere, iubire, spuse Mo.
— Unde plecaţi? întrebă Mike.
— Mama ne-a spus să ieşim afară. Mergem cu bicicleta.
— Să nu uitaţi căştile de protecţie.
Jill îşi dădu amuzată ochii peste cap.
Câteva clipe mai târziu, Tia îşi făcu apariţia din bucătărie şi se încruntă în direcţia lui Mo.
— Ce caută el aici?
— Am auzit că vă spionaţi băiatul. Frumos, zise Mo fără nicio altă introducere.
Tia îi aruncă lui Mike o privire care îi făcu acestuia pielea ca de găină. Nu reuşi altceva decât să ridice din umeri. Acelaşi balet de înţepături dintotdeauna dintre Mo şi Tia – în ciuda aparentei ostilităţi, cei doi ţineau foarte mult unul la celălalt.
— Cred că este o idee destul de bună, zise Mo.
Asta îi luă pe amândoi prin surprindere. Mike şiTia îl priviră uimiţi.
— Ce s-a întâmplat? Am ceva pe faţă?
Mike spuse:
— Parcă ziceai că prea îl cocoloşim.
— Nu, Mike, am spus că Tia îl cocoloşeşte.
Tia îi aruncă din nou lui Mike o privire din aceea, specială, a ei. Aşa învăţase Jill să-şi readucă tatăl la tăcere doar cu o simplă privire. O avusese profesoară pe Tia.
— Însă în cazul ăsta, continuă Mo, oricât de greu mi-ar fi să o recunosc, soţia ta are dreptate. Sunteţi părinţii lui. Aveţi dreptul să ştiţi totul.
— Nu crezi că are şi el dreptul la intimitatea lui?
— Dreptul la ...? Mo se încruntă. E un copil necopt, asta e. La urma urmei, toţi părinţii îşi spionează copiii într-un fel sau altul, nu? Asta e datoria voastră. Voi sunteţi cei care le văd notele, nu? Voi vorbiţi cu profesorii despre ce fac ei la şcoală. Voi decideţi ce mănâncă, cu ce se îmbracă şi aşa mai departe. Aşa că asta nu e decât un pas firesc mai departe.
Tia încuviinţa din cap.
— Datoria voastră este să-i creşteţi, nu să-i răsfăţaţi. Fiecare părinte decide cât de multă independenţă îi acordă propriului copil. Voi deţineţi controlul. Voi trebuie să ştiţi tot ce se petrece. Nu e o republică. Este o familie. Nu trebuie să vă

ocupaţi chiar de fiecare detaliu, însă trebuie să aveţiposibilitatea să interveniţi când e cazul. Informaţia înseamnă putere. Guvernul poate abuza de această putere, fiindcă nu se gândeşte întotdeauna la interesul vostru. Voi însă vă gândiţi. Şi sunteţi amândoi oameni cu carte. Aşadar, ce rău se poate întâmpla?

Mike se uita la prietenul său, neştiind ce să creadă.

Tia zise:

— Mo?

— Da?

— Tu vrei să ne certăm?

— Să mă bată Dumnezeu, răspunse el şi se aşeză pe un taburet de lângă insula din bucătărie. Prin urmare, ce-aţi descoperit?

— Nu vreau să mă înţelegi greşit, spuse Tia, însă cred că ar trebui să te duci acasă.

— Este finul meu. Şi eu vreau tot ce-i mai bun pentru el.

— Nu e finul tău. Şi exact aşa cum ai spus şi tu, nu există altcineva care să aibă această datorie decât părinţii lui. Oricât de mult ai ţine tu la el, din păcate, nu faci parte din această categorie.

Mo se uită la Tia fără să spună nimic.

— Ce-i?

— Nu-mi place deloc atunci când ai dreptate.

— Da’ tu cum crezi că mă simt eu? zise şi Tia. Până să fii tu de acord, eram convinsă că spionarea lui Adam era o treabă corectă.

Mike îi privea pe cei doi. Tia îşi trăgea cu degetele buza de jos. El ştia că gestul ăsta ea îl făcea doar atunci când era foarte îngrijorată. Glumele dintre cei doi nu erau decât o perdea de fum.

— Mo, zise el.

— Da, da, am înţeles. Am plecat. Mai vreau un singur lucru, totuşi.

— Care?

— Pot să mă uit puţin la telefonul tău?

Mike îl privi mirat.

— De ce? Al tău nu mai merge?

— Lasă-mă să mă uit puţin la el, bine?

Mike ridică din umeri. Îi dădu aparatul lui Mo.

— La ce firmă de telefonie eşti? întrebă acesta.

Mike îi răspunse.

— Şi toţi aveţi acelaşi tip de aparat? Şi Adam?

— Da.

Mo se mai uită o clipă la aparatul din palma lui. Mike o privi întrebător pe Tia. Aceasta ridică din umeri. Mo îi dădu telefonul înapoi.

— Ce-a vrut să fie asta?

— Îţi spun altă dată, zise Mo. Acum vă las să aveţi grijă de băiatul vostru.

5.

Deci, ce-ai descoperit pe calculatorul lui Adam? întrebă Mike.

Şedeau la masa din bucătărie. Tia pregătise deja cafeaua. Ei îşi pregătise o Breakfast Blend fără cofeină. Lui Mike, o ceaşcă de espresso. Unul dintre foştii lui pacienţi lucra la o firmă care producea maşini de cafea ce foloseau, în loc de filtre, un sistem cu compartimente detaşabile. După un transplant încheiat cu succes, Mike primise cadou un astfel de aparat. Principiul de funcţionare era simplu: schimbai compartimentul şi obţineai ce cafea voiai.

— Două lucruri, răspunse Tia.

— Aşa.

— În primul rând, e invitat mâine-seară la o petrecere la tânărul Huff.

— Şi?

— Şi părinţii pleacă de acasă în weekend. După ce scrie în e-mail, au de gând s-o facă lată.

— Băutură, droguri?

— Nu se înţelege prea clar. Planul este să găsească o scuză, astfel încât să poată rămâne acolo peste noapte şi – aici citez – „să se urce pe pereţi”.

Familia Huff. Daniel Huff, tatăl, era căpitan în poliţia oraşului. Fiul – căruia toată lumea îi spunea DJ – era, probabil, cel mai zurbagiu tânăr din clasa lui Adam.

— Ce-i?

— Mă gândeam.

Tia înghiţi în sec.

— Ce băiat creştem noi, Mike?

El nu răspunse.

— Ştiu că tu ai fost împotriva acestor rapoarte, dar...

Tia închise ochii.

— Ce?

— Adam se uită la imagini porno. Ştiai asta?

El nu zise nimic.

— Mike?

— Şi ce vrei să facem?

— Tu eşti de părere că e bine ce face?

— Când eram de vârsta lui, citeam şi eu *Playboy,* pe furiş.

— Nu e acelaşi lucru.

— Crezi? Atât era pe vremea noastră. Nu aveam Internet pe atunci. Dacă am fi avut, probabil că aş fi făcut şi eu la fel – orice, ca să văd o femeie în pielea goală. Asta e societatea în care trăim. Nu poţi să faci un pas fără să vezi sau să auzi peste tot chestia asta. Aşa că, după părerea mea, ar fi foarte ciudat dacă am avea un băiat de 16 ani care să nu fie interesat de femei goale.

— Deci, eşti de acord?

— Nu, bineînţeles că nu. Pur şi simplu, nu ştiu ce să fac în privinţa asta.

— Stai de vorbă cu el, spuse Tia.

— Am stat, răspunse Mike. I-am explicat ce trebuia să ştie despre reproducere. I-am povestit că sexul este frumos atunci când este îmbinat cu dragostea. Am încercat să-l învăţ să respecte femeile, nu să le considere drept simple obiecte.

— Aspectul ăsta nu-l înţelege el prea bine.

— Păi, niciun adolescent nu cred că-l înţelege. Ca să nu mai pomenesc de faptul că nicio mare parte dintre bărbaţii adulţi nu reuşesc asta.

Tia sorbi o gură de cafea. Întrebarea nerostită rămase suspendată undeva în aer.

Putea să-i vadă ridurile de la colţurile ochilor. În ultima vreme, începuse să-şi studieze destul de mult faţa în oglindă. Orice femeie are complexe în legătură cu înfăţişarea ei, însă Tia fusese mereu foarte satisfăcută de felul în care arată. El remarcase totuşi că, în ultima vreme, ea nu se mai simţea la fel de bine când se uita în oglindă. Începuse să-şi ascundă firele de păr cărunte. Vedea în oglindă ridurile şi celelalte semne ale vârstei şi începuse să o deranjeze acest lucru.

— E cu totul altceva în cazul unui adult, spuse ea.

Mike se pregătea să zică ceva reconfortant, dar,până la urmă, se hotărî că e mai bine să se abţină.

— Am deschis o cutie a Pandorei, zise Tia.

— Într-adevăr, răspunse el sperând ca ea să se fi referit la Adam şi nu la el.

— Vreau să ştiu şi, în acelaşi timp, urăsc că vreau asta.

El o prinse de mână.

— Ce facem în legătură cu petrecerea asta?
— Tu ce zici?
— Nu-l putem lăsa să se ducă, zise el.
— Şi-l ţinem închis în casă?
— Cam aşa ceva.
— Mie mi-a spus că se întâlneşte cu Clark şi se duc la Olivia Burchell. Dacă îi interzicem să se ducă, o să-şi dea seama că s-a întâmplat ceva.
Mike ridică din umeri.
— Asta e. Suntem părinţii lui. Avem voie ca, din când în când, să luăm decizii ce pot părea ciudate.
— Bine. Deci îi spunem că vrem să stea acasă mâine-seară?
— Da.
Ea îşi muşcă buza de jos.
— S-a purtat foarte bine toată săptămâna, şi-a făcut toate temele. În mod normal, îl lăsăm să iasă în oraş vineri seara.
Planul lor avea să declanşeze o confruntare. Erau amândoi conştienţi de asta. Mike era pregătit să lupte, însă chiar era nevoie de aşa ceva acum? Un bun strateg ştie să-şi aleagă momentele. Interdicţia de a merge la Olivia avea să trezească o mulţime de suspiciuni.
— Dar, dacă îi stabilim o oră-limită până la care poate să stea în oraş? întrebă el.
— Şi ce facem dacă întârzie? Ne ducem după el la familia Huff?
Tia avea dreptate.
— Hester m-a chemat azi la ea în birou, spuse ea. Vrea să mă duc mâine la Boston să obţin o declaraţie.
Mike înţelese imediat cât de mult însemna călătoria asta pentru ea. De când se întorsese în avocatură nu primise decât sarcini total lipsite de importanţă.
— Păi, e grozav!
— Da, dar asta înseamnă că n-o să fiu acasă.
— Nicio problemă, mă descurc şi singur, spuse Mike.
— Lui Jill i-am dat voie să doarmă la Yasmin. Aşa că nici ea n-o să fie acasă.
— Foarte bine.
— Ţi-a mai venit vreo idee cum am putea să-l facem pe Adam să nu meargă la petrecerea aia?
— Mai lasă-mă niţel. S-ar putea să găsesc ceva, zise Mike.

— Bine.

Mike o văzu că rămăsese cu privirea în gol. Apoi îşi aduse aminte.

— Spuneai că ai descoperit două lucruri.

Ea încuviinţă cu o mişcare a capului şi o umbră trecu peste faţa ei. Ceva aproape insesizabil. Doar un jucător de poker versat şi-ar mai fi putut da seama. Când eşti căsătorit de mult timp, aşa se întâmplă. Poţi sesiza anumite semnale – sau poate că partenerul tău nu se mai străduieşte la fel de mult să le ascundă. Oricum, Mike ştia că nu era ceva prea plăcut ceea ce avea să audă.

— Un schimb de mesaje, spuse Tia. De acum două zile.

Întinse mâna după poşetă şi scoase de acolo o bucată de hârtie. Pe foaie erau imprimate mai multe linii de text ce reprezentau mesaje schimbate pe Internet. Arătau ca nişte replici dintr-o piesă, în care numele fiecărui personaj era urmat de două puncte. Mulţi dintre adulţii care, în tinereţe, petrecuseră ore întregi la telefon în discuţii stupide criticau acum acest mijloc modern de a purta o conversaţie cu mai multe persoane, în acelaşi timp. Mike nu vedea unde era problema. Pe vremea lor, fuseseră telefoanele, acum era SMS-urile şi Messengerul. Până la urmă, era vorba despre acelaşi lucru. Îi aducea aminte lui Mike de bătrânii care, pe de o parte, blestemau jocurile video ale noii generaţii, şi, pe de alta, abia aşteptau să plece la Atlantic City, la jocurile mecanice. Foarte multă ipocrizie.

— Uită-te şi tu.

Mike îşi puse ochelarii de citit. Începuse să-i folosească abia cu câteva luni în urmă şi nu trecuse prea mult timp până să ajungă să-i urască.

Numele pe care-l folosea Adam în dialogurile electronice continua să fie HockeyAdam1117. Îl alesese în urmă cu câţiva ani. 11 era numărul pe care-l purtase Mark Messier, jucătorul său favorit, iar 17 era numărul pe care-l purtase Mike pe când juca la Dartmouth. Ciudat că Adam nu schimbase asta. Poate că acest amănunt avea o semnificaţie. Sau poate, cel mai probabil, nu însemna absolut nimic.

CeeJay8115: U ok?

HockeyAdam1117: Tot mai cred că ar trebui să spunem.
CeeJay8115: S-a terminat demult. Taci şi va fi bine.

Conform cronometrului electronic, urmase o pauză timp de aproximativ un minut.

CeeJay8115: U acolo?
HockeyAdam1117: Da.
CeeJay8115: Totul ok?
HockeyAdam1117: Totul ok.
CeeJay8115: Bine. C U Vin.

Acesta era sfârşitul schimbului de mesaje.

— „Taci şi va fi bine”, repetă Mike.

— Da.

— Ce crezi că înseamnă? întrebă el.

— N-am nici cea mai mică idee.

— S-ar putea să fie ceva ce are legătură cu şcoala. Poate au văzut pe vreun coleg copiind la vreun test sau aşa ceva.

— Posibil.

— Sau poate că nu e nimic. Poate e doar un joc, din acela, online.

— S-ar putea, zise din nou Tia, dar era clar că nu credea.

— Cine e CeeJay8115? întrebă Mike.

Ea clătină din cap.

— Este prima oară când văd numele lui Adam alături de numele individului acesta.

— Poate că e o ea.

— Ai dreptate.

— „C U Vin” – ne vedem vineri. Deci CeeJay8115 va fi şi el la petrecerea de la Huff. Ne ajută asta cu ceva?

— Nu prea văd la ce ne-ar putea ajuta.

— Crezi că ar trebui să-l întrebăm pe Adam?

Tia clătină din cap.

— Este mult prea vag, nu crezi?

— Ba da, recunoscu Mike. Şi ar însemna să-l lăsăm să-şi dea seama că-l spionăm.

Rămaseră amândoi tăcuţi. Mike citi din nou îngrijorarea pe faţa ei.

— Mike?
— Da.
— Ce-o trebui Adam să ascundă pentru a fi bine?

•

Nash, cu mustaţa stufoasă ascunsă acum în buzunar, şedea pe locul pasagerului. Pietra, blonda platinată, era la volanul furgonetei.

Bărbatul avea în mână mobilul lui Marianne. Era un BlackBerry Pearl. Cu aşa ceva puteai trimite e-mailuri, puteai face fotografii, viziona filmuleţe, edita texte, puteai sincroniza calendarul şi cartea de telefon cu cele din calculatorul de acasă şi, bineînţeles, puteai vorbi la telefon.

Nash apăsă o tastă. Ecranul aparatului se lumină. Îşi făcu apariţia o fotografie a fiicei lui Marianne. O privi pentru o clipă. Ce păcat, îşi spuse el în gând. Atinse pictograma care îl ducea la adresele de e-mail, alese adresa fetei a cărei imagine era pe ecran şi începu să scrie un mesaj:

> *Bună*! *Plec la Los Angeles pentru câteva săptămâni. Vorbim când mă întorc.*

Semnă sub text cu numele Marianne şi apoi copie aceleaşi cuvinte în alte două mesaje către alte adrese. Apoi apăsă pe SEND. Cei care o cunoşteau pe Marianne nu aveau să se obosească prea mult s-o caute. După câte reuşise să-şi dea el seama, acesta era modul în care acţiona ea – dispărea şi apoi îşi făcea brusc apariţia din nou.

De data asta însă… partea cu dispărutul rămânea totuşi valabilă.

Pietra turnase un drog în băutura lui Marianne, în timp ce Nash îi distrăgea atenţia cu teoria lui despre Cain şi maimuţele. După ce o suiseră în furgonetă, Nash începuse s-o bată. O bătuse foarte rău şi, mai ales, un timp îndelungat. La început, ca să o doară. Voia să o determine să vorbească. După ce se asigurase că-i spusese tot ceea ce voise să afle, începuse s-o bată ca s-o omoare. Era un tip foarte tacticos. Faţa unui om conţine paisprezece oase fixe. Voia să le rupă pe fiecare în cât mai multe bucăţi posibil.

Nash aplica loviturile cu o precizie aproape chirurgicală. Unele lovituri la figură sunt destinate să neutralizeze un

oponent – să-l facă să renunţe la luptă. Altele au drept scop declanşarea durerii. Unele provoacă distrugeri ale ţesutului. Nash le ştia pe toate. Ştia, de asemenea, cum să-şi protejeze nodurile pumnilor şi, în acelaşi timp, să aplice forţa maximă, să lovească cu latul palmei sau cu încheietura fără să se rănească.

Chiar înainte ca Marianne să moară, când aceasta respira din ce în ce mai greu din cauza sângelui care îi inunda laringele, Nash făcuse ceea ce făcea întotdeauna în astfel de situaţii. Se oprise şi verificase dacă femeia nu-şi pierduse cunoştinţa. Apoi îi cuprinsese capul şi-l întorsese spre el, o privise fix şi zărise groaza din ochii ei.

— Marianne?

Voise să-i capteze atenţia. Reuşise. Apoi, îi şoptise ultimele cuvinte pe care femeia avea să le audă în această viaţă:

— Te rog să-i spui Cassandrei că mi-e dor de ea.

Abia apoi, într-un sfârşit, o lăsase să moară.

Furgoneta era furată. Plăcuţele de înmatriculare fuseseră schimbate. Nash se întoarse pe bancheta din spate. Îndesă o bandană în palma lui Marianne şi-i închise pumnul. Cu ajutorul unei lame începu să taie hainele femeii. După ce aceasta rămase goală, scoase alte haine pe care le avea într-o sacoşă de cumpărături. Se chinui niţel, dar până la urmă reuşi. Topul roz era prea strâmt, dar tocmai asta urmăriseră. Fusta din piele era ridicol de strâmtă.

Pietra fusese cea care alesese hainele.

O agăţaseră pe Marianne într-un bar din Teaneck, New Jersey. Acum se aflau în Newark, în zona Fifth Ward, rău famată din cauza răufăcătorilor şi prostituatelor care-şi făceau veacul pe acolo. O prostituată omorâtă în bătaie, asta aveau să creadă poliţiştii. Rata criminalităţii era de trei ori mai mare în Newark decât în New York. Aşa că Nash îi distrusese faţa şi-i scosese aproape toţi dinţii. Nu chiar pe toţi. Ar fi fost mult prea evident că vrea să-i ascundă identitatea.

Aşa că-i lăsase câţiva dinţi neatinşi. O amprentă dentară însă – presupunând că ar fi găsit ceva care să-i determine să extindă cercetările – era nu numai dificil de realizat, ci şi lua mult timp.

Nash îşi puse la loc mustaţa, iar Pietra îşi aranjă peruca. Era vorba despre nişte precauţii inutile. Nu se afla nimeni acolo. Aruncară cadavrul într-un tomberon de gunoi. Nash rămase cu privirea aţintită asupra trupului lui Marianne.

Se gândea la Cassandra. Simţea o tristeţe în suflet, însă priveliştea îl şi îmbărbăta în acelaşi timp.

— Nash?

Era Pietra. Îi răspunse cu un zâmbet şi se urcară amândoi în maşină. Pietra întoarse şi maşina dispăru.

•

Mike se afla în faţa uşii de la camera lui Adam. Îşi făcu curaj şi o deschise.

Adam, îmbrăcat complet în negru, se răsuci rapid spre el.

— Ai auzit vreodată de bătutul la uşă?

— Este casa mea.

— Şi asta e camera mea.

— Chiar? Ai plătit tu pentru ea?

Îi păru rău de aceste vorbe imediat ce le rosti. Comportament de părinte tâmpit, pe care copiii îl ignoră cu dispreţ. Probabil că la fel făcuse şi el când era copil. De ce facem asta? De ce – dacă jurăm să nu repetăm greşelile generaţiilor trecute – procedăm exact la fel?

Adam apăsase deja pe o tastă şi făcuse să se înnegrească ecranul monitorului. Nu voia ca tatăl său să ştie pe ce site-uri umbla el. Dacă ar fi ştiut...

— Am veşti bune, zise Mike.

Adam se întoarse spre el. Îşi încrucişă braţele la piept şi încercă să afişeze o figură dură. Fără prea mult succes însă. Băiatul era înalt – deja îl depăşise pe taică-său – şi Mike ştia că putea fi foarte dur. Când juca pe post de portar nu dădea dovadă de frică. Nu avea nevoie de apărători ca să-l protejeze. Era în stare să doboare pe oricine ar fi intrat în raza lui de acţiune.

— Ce veşti?

— Mo a făcut rost de nişte locuri bune la meciul dintre Rangers şi Flyers.

Expresia de pe faţa băiatului rămase neschimbată.

— Pentru când?

— Pentru mâine-seară. Mama pleacă la Boston să ia o declaraţie. Mo vine să ne ia pe la şase.

— Luaţi-o pe Jill.

— Se duce să doarmă la Yasmin.

— O lăsaţi peste noapte la XY?

— Să nu-i mai spui aşa. Nu e frumos.

Adam ridică din umeri.

— Cum spui tu.

Răspuns tipic de adolescent.

— Să vii acasă direct după şcoală ca să putem pleca.

— Nu pot să merg.

Mike aruncă o privire prin încăpere. Arăta parcă altfel decât atunci când pătrunseseră aici cu tipul ăla tatuat, Brett, cel cu unghiile murdare. Îi reveni în faţa ochilor imaginea aceea. Degetele cu unghiile murdare ale lui Brett care apăsaseră pe tastatura fiului său. Nu era bine ce făcuseră. Spionatul era un lucru urât. Dar, dacă n-ar fi făcut-o, Adam s-ar fi dus liniştit la o petrecere unde s-ar fi consumat alcool şi, probabil, droguri. Deci spionatul fusese un lucru bun până la urmă. Dar şi Mike fusese la una sau două astfel de petreceri când era încă minor, şi supravieţuise.

— Cum adică nu poţi să mergi?

— Mă duc la Olivia.

— A, mi-a spus mama ta. Dar te duci la Olivia mereu. Aici e vorba de un meci dintre Rangers şi Flyers.

— Nu vreau să merg.

— Mo a cumpărat deja biletele.

— Spune-i să ia pe altcineva.

— Nu.

— Nu?

— Da, cum ai auzit. Sunt tatăl tău. Iar tu mergi cu mine la meci.

— Dar...

— Niciun dar.

Mike se întoarse şi părăsi camera, înainte ca Adam să apuce să mai spună vreun cuvânt.

Uau, îşi zise Mike în gând. Chiar am spus eu: *Niciun dar*?

6.

Casa era moartă.

Exact ăsta era cuvântul care-i venea în minte lui Betsy Hill când se gândea la ea. Moartă. O clădire cufundată în tăcere, a cărei inimă încetase să mai bată, o clădire în care până şi cei care mai erau în viaţă intraseră parcă în descompunere.

Moartă.

Moartă ca fiul ei, Spencer.

Betsy ar fi vrut să se mute din casa asta moartă, să plece oriunde într-un alt loc. Nu mai voia să petreacă nicio clipă în acest cadavru care putrezea. Ron, soţul ei, era însă de părere că ar trebui să mai aştepte puţin, să se liniştească. Probabil că avea dreptate. Însă Betsy ajunsese să urască fiecare clipă petrecută în casa asta. Trecea prin ea plutind ca o arătare, de parcă ea, şi nu Spencer, ar fi fost fantoma.

Gemenii se aflau în livingul de la parter şi se uitau la un DVD. Betsy se opri şi se uită pe fereastră. În toate casele din vecini se aprinseseră luminile. Casele acelea erau încă vii. Nu erau singurii cu probleme din zonă. Şi alţii aveau. O fiică ce se droga, o soţie care mai călca pe alături, un soţ care stătea în şomaj de prea multă vreme, un copil cu autism. Fiecare casă şi fiecare familie avea necazurile şi secretele ei.

Însă toate celelalte case erau vii. Respirau.

Casa familiei Hill era moartă.

Privi în jos pe stradă şi se gândi că fiecare dintre ei, fiecare vecin, venise la înmormântarea lui Spencer. Fuseseră cu toţii foarte grijulii cu ea, fiecare fusese gata s-o ajute şi s-o îmbărbăteze, încercând, în acelaşi timp, să-şi ascundă privirile acuzatoare. Betsy nu putuse fi însă păcălită. Nu o spuneau cu voce tare, însă ar fi vrut foarte mult s-o acuze pe ea şi pe Ron, convinşi probabil că o asemenea nenorocire nu s-ar fi putut niciodată întâmpla în propriile lor familii.

Acum, plecaseră cu toţii, prieteni şi vecini. Viaţa nu se schimbă, de fapt, deloc după o astfel de nenorocire dacă nu faci parte din familia respectivă. Pentru prieteni, chiar şi pentru cei mai apropiaţi, este ca şi cum ai viziona la cinematograf un film

tragic – te simţi profund afectat şi suferi, dar ajungi la un punct în care nu mai vrei să suporţi atâta tristeţe şi pleci din cinematograf.

Numai familia este cea obligată să îndure.

Betsy se întoarse în bucătărie. Le pregăti gemenilor masa de seară: hotdogi şi macaroane cu brânză. Gemenii tocmai împliniseră şapte ani. Lui Ron îi plăcea să frigă carnea pentru hotdog, afară, la grătar, indiferent de anotimp sau de vremea de afară, însă gemenii strâmbau din nas dacă chifteaua se „înnegrea” vreun pic. Ea le făcea la microunde, iar copiii erau mai mulţumiţi.

— Cina, strigă ea.

Gemenii o ignorară. Aşa făceau de fiecare dată. Aşa făcea şi Spencer. Prima invitaţie devenise, pur şi simplu, doar „prima invitaţie”. Se învăţaseră s-o ignore. Făcea şi asta oare parte din problema lor? Fusese o mamă prea slabă? Prea îngăduitoare? Poate că ar fi trebuit să discute cu Ron. Oare asta fusese cauza? Dacă ar fi fost mai dură cu Spencer...

O mulţime de dacă.

Aşa-zişii experţi spuneau că actele sinucigaşe ale adolescenţilor nu aveau loc din cauza părinţilor. Că era vorba despre o boală, cum era şi cancerul sau alte maladii devastatoare. Însă chiar şi aceştia, experţii, o priveau într-un fel ciudat, acuzator. De ce nu-l trimiseseră la un psihiatru? De ce ea, propria lui mamă, ignorase schimbările în comportamentul lui Spencer, le tratase ca pe nişte simple toane, specifice adolescenţei.

Crezuse că era vorba doar de o etapă pe care el avea s-o depăşească cu bine, aşa cum se întâmpla la toţi adolescenţii.

Intră în living. Lumina era stinsă şi doar strălucirea ecranului TV se reflecta pe feţele gemenilor. Nu semănau deloc unul cu celălalt. Fuseseră concepuţi *in vitro.* Spencer fusese singurul lor copil până la vârsta de nouă ani. Oare şi asta făcea parte din motiv? Ea fusese convinsă că avea să fie benefic pentru el să aibă şi un frate, însă pe de altă parte oare nu fiecare copil îşi doreşte ca părinţii să-i acorde numai lui toată atenţia?

Copiii par atât de detaşaţi de tot ce se întâmplă în jur când se uită la televizor. Gurile căscate, ochii holbaţi, o imagine de coşmar.

— Acum, zise ea.

Nicio mişcare.

Tic, tic, tic… şi apoi Betsy explodă:

— ACUM!

Ţipătul ei îi făcu să înlemnească. Ea trecu pe lângă ei şi închise televizorul.

— Am spus, treceţi imediat la masă! De câte ori ar trebui să vă strig?

Gemenii se furişară în tăcere spre bucătărie. Betsy închise ochii şi trase adânc aer în piept. Aşa era mereu. Episoadele în care putea fi foarte calmă erau întrerupte de momentele când exploda. Poate eraceva ereditar. Poate că Spencer fusese condamnat încă de când îl purta în pântec.

Gemenii şedeau cuminţi la masă. Ea îşi făcu intrarea în bucătărie şi reuşi să afişeze un zâmbet. Ce-a fost a trecut. Le servi mâncarea şi încercă să-i atragă într-o discuţie. Unul dintre gemeni începu imediat să vorbească, celălalt tăcea supărat. Aşa era şi pe vremea lui Spencer. Unul dintre gemeni ignora total ieşirile ei. Celălalt se retrăgea în carapacea lui.

Ron nu era acasă. Din nou. Erau seri în care, după ce ajungea acasă şi băga maşina în garaj, nu putea să iasă din ea şi rămânea, pur şi simplu, acolo, plângând. Lui Betsy i se făcea frică să nu cumva să lase motorul pornit, să închidă uşa de la garaj şi să facă exact ce făcuse şi băiatul lor. O ironie a sorţii atât de perversă. Băiatul ei îşi luase viaţa şi modul cel mai sigur de a curma suferinţa pe care o lăsase în urma lui era să procedeze la fel.

Ron nu vorbea niciodată despre Spencer. La două zile după moartea fiului lor, luase, pur şi simplu, de la masă scaunul pe care obişnuia să stea acesta şi-l dusese în pivniţă. Fiecare copil avea acolo un dulăpior cu numele lui pe el. Ron dăduse jos numele lui Spencer şi umpluse dulăpiorul cu tot felul de prostii. Ca să nu mai vadă nicio urmă, se gândise ea.

Betsy nu putuse să facă la fel. Avea momente în care părea gata să revină la celelalte proiecte ale ei, însă durerea îngreuna totul, ca şi cum s-ar fi aflat într-unul dintre visele acelea în care alergi prin zăpada adâncă până la brâu şi eşti epuizat. În alte momente însă, cum era şi cel de acum, nu-şi dorea altceva decât să se cufunde în durere. Să se lase în puterea ei distrugătoare cu o plăcere aproape masochistă.

Strânse masa şi-i pregăti pe gemeni pentru culcare. Ron tot nu ajunsese acasă. Era chiar mai bine. Nu se certase deloc cu Ron. Nici măcar o dată de la moartea lui Spencer. Nici dragoste nu mai făcuseră. Trăiau în aceeaşi casă, continuau să vorbească unul cu celălalt şi să se iubească, însă se separaseră, ca şi cum orice gest de tandreţe ar fi fost ceva mult prea greu de suportat.

Calculatorul era deschis şi pe monitor se vedea pagina de bază Internet Explorer. Betsy se aşeză şi începu să tasteze adresa. Se gândea la prietenii şi vecinii lor, la reacţia pe care o avuseseră la moartea fiului ei. Sinuciderea era un lucru diferit de ceea ce era moartea de obicei. Era cumva mai puţin tragică, îţi permitea să te distanţezi cumva de moartea propriu-zisă. Probabil că majoritatea erau convinşi că Spencer fusese, în mod sigur, un suflet nefericit, astfel încât băiatul era cumva, oricum, sortit pieirii. Aşa că era mai bine că dispăruse cineva sortit pieirii decât un alt copil normal. Şi cea mai mare grozăvie era faptul că, mai ales din punctul de vedere al lui Betsy, acest raţionament cumplit era într-un fel logic. La fel cum afli despre moartea unui copil care suferea deja de foame în nu ştiu ce stat african şi nu ţi se pare nici pe departe o ştire la fel de tragică când ţi se spune că fetiţa drăguţă, ce locuieşte pe aceeaşi stradă cu tine, s-a îmbolnăvit de cancer.

Totul este atât de relativ şi tocmai acest lucru e oribil.

Betsy tastă adresa din MySpace –http://www.myspace.com/Spencerwww.myspace.com/Spencer hillmemorial. Colegii de clasă ai lui Spencer creaseră această pagină în amintirea lui, la câteva zile după sinucidere. Existau acolo mai multe fotografii, colaje şi comentarii. În locul în care, de obicei, se afla poza persoanei, era prezentată o lumânare care ardea.

Fondul sonor era asigurat de melodia „Broken Radio”, interpretată de Jesse Malin, ajutat de Bruce Springsteen, una dintre favoritele lui Spencer. Citatul postat lângă lumânare era chiar unul dintre versurile cântecului: *Îngerii te iubesc mai mult decât îţi dai tu seama.*

Betsy ascultă melodia câteva minute.

În zilele care urmaseră morţii lui Spencer, îşi petrecuse foarte multe ore pe acest site. Citea comentariile postate acolo de unii copii pe care nu-i cunoscuse niciodată până atunci. Se

uita la fotografiile în care copilul ei apărea de-a lungul anilor. După o vreme însă, începu să simtă un gust amar. Colega drăguţă de clasă care crease site-ul, şi care îl plângea acum, de-abia dacă îi acordase vreo atenţie atunci când era în viaţă. Toţi declarau că le lipseşte, însă prea puţini îl cunoscuseră cu adevărat.

Comentariile ce însoţeau fotografiile aduceau mai degrabă cu nişte simple însemnări într-un anuar şcolar:

Î*mi voi aduce mereu aminte de orele de sport cu domnul Myers*...

Asta fusese în clasa a şaptea. Acum trei ani.

Acele minunate meciuri, în care domnul V ne punea să...

Clasa a cincea.

Am îngheţat cu toţii la concertul acela de Green Day...

Clasa a opta.

O tragedie de la a cărei producere trecuse atât de puţin. O tragedie simţită cu adevărat de atât de puţini. Regretele de pe site erau mai degrabă de faţadă – exprimarea în public a durerii de către cei pentru care, de fapt, nici nu conta aşa de mult. Moartea fiului ei nu fusese, la urma urmei, decât un eveniment minor în drumul celor mai mulţi către facultate şi spre o slujbă bună.

Existau acolo foarte puţine semne din partea prietenilor lui adevăraţi – Clark, Adam şi Olivia. Dar poate că aşa şi trebuia să fie. Persoanele care suferă cu adevărat nu o fac în public. Durerea o ţii pentru tine însuţi.

Nu mai intrase pe site de trei săptămâni. Activitatea fusese foarte redusă. Era normal să se întâmple aşa, mai ales că era vorba despre tineri. Acum aveau alte preocupări. Începu să privească imaginile din slide show. Era conceput în aşa fel, încât fotografiile păreau aşezate toate într-o stivă. Imaginea se rotea până ajungea în poziţia în care putea fi privită, se oprea, apoi cobora cu faţa în jos şi pe ecran apărea rotindu-se următoarea.

Simţea că-i dau lacrimile.

Erau atât de multe fotografii de pe vremea când era la Hillside Elementary School. Împreună cu domnişoara Roberts în clasa întâi. Şi din clasa a treia cu domnişoara Rohrback. Sau cu domnul Hunt în clasa a patra. Era şi o fotografie a echipei de baschet din clasa lor care câştigase campionatul pe şcoală –

Spencer fusese atât de fericit că obţinuseră acea victorie. Se rănise la încheietura mâinii în penultimul meci – nimic serios, o mică zgârietură – şi Betsy îl bandajase. Îşi aducea şi acum aminte cum se dusese să cumpere bandajul. În fotografie, se vedea cum Spencer ţinea victorios ridicată mâna bandajată.

Spencer nu fusese cine ştie ce sportiv, însă în meciul acela reuşise să marcheze coşul care le adusese victoria, cu şase secunde înainte de final. Betsy se întrebă dacă îl mai văzuse vreodată atât de fericit.

Unul dintre poliţiştii locali găsise trupul lui Spencer pe acoperişul liceului.

Fotografiile continuau să se rotească pe ecran. Privirea lui Betsy se înceţoşase din cauza lacrimilor.

Pe acoperişul şcolii. Frumosul ei copil. Cu trupul printre resturi şi cioburi de sticlă.

Când îl găsiseră, toţi primiseră deja SMS-ul prin care Spencer îşi lua rămas-bun. Un SMS. Aceasta fusese modalitatea prin care fiul ei îi anunţase în legătură cu ceea ce avea de gând să facă. Primul mesaj fusese trimis către Ron, care însă se afla la Philadelphia, plecat într-o călătorie de afaceri. Al doilea fusese trimis către mobilul lui Betsy, dar ea era în oraş, la pizzeria Chuck E. Cheese’s şi nu auzise semnalul sonor. Abia o oră mai târziu, după ce Ron îi trimisese la rândul lui şase mesaje, unul mai disperat decât celălalt, reuşise şi ea să descopere că avea în telefon ultimul mesaj din partea copilului ei:

> Î*mi pare rău, vă iubesc pe toţi, însă asta e prea mult. Adio.*

Poliţia avusese nevoie de două zile ca să-l găsească pe acoperişul liceului.

Ce era prea mult, Spencer?

Nu avea să afle niciodată răspunsul la această întrebare.

Spencer trimisese acelaşi mesaj şi altor câtorva persoane. Prieteni apropiaţi. La ei îi spusese Spencer că se duce. Să iasă în oraş cu Clark, Adam şi Olivia. Dar niciunul dintre ei nu-l văzuse. Spencer nu-şi făcuse apariţia. Ieşise singur în oraş. Avea pastilele cu el – le furase de acasă – şi înghiţise mult prea

multe dintre acestea, fiindcă ceva era prea mult şi fiindcă dorea să o termine cu viaţa asta.

Murise singur pe acoperişul acela.

Daniel Huff, şeful poliţiei din oraş, care avea un băiat de vârsta lui Spencer, pe nume DJ, cu care fiul ei fusese amic, bătuse la uşa ei. Îşi aduse aminte cum deschisese uşa şi cum leşinase când văzuse faţa poliţistului.

Betsy clipi de mai multe ori ca să-şi limpezească ochii de lacrimi. Încercă să se concentreze din nou asupra imaginilor în care băiatul ei era încă în viaţă.

Şi deodată, aşa, pur şi simplu, pe ecran apăru pentru câteva clipe o poză care schimbă totul.

Inima lui Betsy se opri.

Imaginea dispăruse la fel de repede cum apăruse. Alte poze continuau să se aşeze deasupra ei. Îşi puse mâna la piept şi încercă să-şi limpezească gândurile. Fotografia. Cum putea ajunge din nou la acea fotografie?

Clipi din nou de mai multe ori. Trebuia să se gândească.

OK, să o luăm încetişor. Imaginea făcea parte dintr-un slide show online. Succesiunea pozelor avea să se reia la un moment dat. Trebuia doar să aştepte. Dar cât timp avea să treacă până când fotografia o să apară din nou? Şi atunci? Avea să dispară la fel de repede, rămânând pe ecran doar câteva secunde. Ori, ea trebuia să o analizeze pe îndelete.

Putea oare să blocheze imaginea pe ecran în momentul în care avea să apară din nou?

Trebuia să existe vreo cale.

Se uită cu atenţie cum se roteau imaginile, însă nu apărea ceea ce căuta ea. Ea o dorea pe cea care îi trezise amintirile.

Cea cu încheietura bandajată.

Îi revenise în minte meciul acela de baschet din clasa a şaptea, fiindcă îşi amintise ceva ciudat. Nu se gândise la acelaşi lucru şi cu câteva minute înainte? La faptul că Spencer avusese mâna bandajată? Ba da, bineînţeles. Fiindcă tocmai acest detaliu fusese catalizatorul.

Pentru că, în ziua de dinaintea morţii lui Spencer, se întâmplase ceva similar.

Căzuse şi îşi rănise din nou încheietura mâinii. Ea se oferise din nou să-l bandajeze, la fel cum făcuse în clasa a şaptea. Spencer o rugase însă să-i cumpere un bandaj elastic. Şi ea îi

luase aşa ceva. Spencer avea la mână bandajul elastic în ziua în care se sinucisese.

Purta un astfel de bandaj pentru prima şi – evident – ultima oară.

Făcu clic pe slide show. Asta o conduse către un alt site, slide.com, unde i se ceru parola. La naiba. Un site creat, probabil, de către unul dintre copii. Se gândi câteva clipe. Prea multe măsuri de securitate n-ar avea niciun rost într-un astfel de site, nu? Era ceva ce creai pentru ca ceilalţi colegi să pună acolo fotografiile pe care le aveau.

Aşa că parola trebuia să fie ceva simplu.

Tastă SPENCER şi apoi OK.

Avu noroc.

Toate fotografiile se aflau acum în faţa ei sub forma unor pictograme. Conform informaţiilor din titlu, era vorba despre 127 de imagini. Cercetă rapid pictogramele până ajunse la cea pe care o căuta. Mâna îi tremura atât de tare încât de-abia reuşi să aducă cursorul mouse-ului pe imagine. Reuşi după un timp şi făcu clic stânga.

Fotografia apăru mărită pe ecran.

Încremeni cu ochii la ea.

Spencer din fotografia aceea zâmbea, însă era cel mai trist zâmbet pe care-l văzuse ea vreodată. Era transpirat; faţa lui avea strălucirea unui exaltat. Arăta de parcă ar fi fost băut şi învins. Purta tricoul acela negru cu care fusese găsit pe acoperiş. Avea ochii roşii – oare din cauza băuturii sau a drogurilor sau, pur şi simplu, din cauza bliţului? Spencer avusese nişte ochi albaştri foarte frumoşi, deschişi la culoare. Bliţul îl făcea întotdeauna să arate ca un demon. Era undeva afară, aşa că, probabil, poza fusese făcută seara sau noaptea.

În noaptea aceea.

Spencer avea o sticlă de bere în mână şi acolo, pe aceeaşi mână, se vedea bandajul elastic.

Betsy îngheţă. Nu exista decât o singură explicaţie.

Fotografia fusese făcută în noaptea în care murise Spencer.

Şi, uitându-se cu atenţie la fundalul fotografiei, a înţeles şi altceva.

Spencer nu fusese acolo singur.

7.

Aşa cum făcuse în aproape fiecare zi de lucru din ultimii zece ani, Mike se trezi la ora cinci dimineaţa. Făcu mai multe exerciţii fizice timp de o oră. Plecă apoi cu maşina spre New York, traversă podul George Washington şi ajunse la Centrul de transplant al Spitalului Presbyterian cu puţin înainte de ora şapte.

Îşi puse imediat halatul alb şi începu vizita de dimineaţă a pacienţilor. Existase o perioadă în care avusese senzaţia că totul devine un fel de rutină. Zilele nu se diferenţiau prea mult una de cealaltă, însă Mike reuşise să treacă peste asta, gândindu-se mereu cât de importantă era prezenţa doctorului pentru persoana imobilizată la pat. Te afli într-un spital. Chiar şi numai atât e suficient pentru a te face să-ţi fie frică şi să te simţi vulnerabil. Eşti şi bolnav. Poate chiar pe moarte, iar singura persoană care stă între tine şi o suferinţă şi mai mare, între tine şi moarte, este doctorul.

Nu este cumva normal ca doctorul să înceapă să creadă că e un fel de Dumnezeu?

Opinia lui Mike era că, uneori, este chiar recomandat să crezi acest lucru. Din moment ce reprezinţi atât de mult pentru pacientul tău, este normal să te comporţi potrivit aşteptărilor sale.

Existau destui doctori care transformau vizita în ceva foarte oficial şi rapid. Avusese şi Mike astfel de impulsuri uneori. Adevărul era că, dacă acordai toată atenţia de care erai în stare, când trăgeai linia, constatai că nu era vorba decât de un minut sau două în plus pentru fiecare pacient. Aşa că îi asculta cu răbdare pe toţi, îi ţinea de mână, dacă acest lucru era necesar sau păstra o anumită distanţă – în funcţie de fiecare pacient şi de modul în care îi citea.

Se întoarse în birou pe la nouă. Primul pacient sosise deja. Lucille, asistenta medicală de la cabinetul său, probabil că făcea pregătirile necesare pentru consultaţie. Asta însemna că mai avea cam zece minute disponibile în care putea să treacă în revistă fişele şi rezultatele analizelor care veniseră în timpul

nopţii. Îşi aminti de vecina sa şi începu să caute grăbit pe calculator rezultatele analizelor pentru tânărul Loriman.

Nu reuşi să găsească nimic.

I se păru destul de ciudat.

Un petic de hârtie de culoare roz îi atrase atenţia. Cineva lipise un post-it pe telefonul său.

Te rog să mă cauţi
Ilene

Ilene Goldfarb, şefa secţiei de transplant a spitalului, era partenera sa în cele mai multe intervenţii chirurgicale. Se cunoscuseră pe când îşi făceau rezidenţiatul şi acum locuiau în acelaşi oraş. Se putea spune că sunt prieteni, însă nu apropiaţi, ceea ce făcea ca parteneriatul să funcţioneze foarte bine. Casele lor se aflau, probabil, la mai puţin de patru kilometri distanţă, copiii lor frecventau aceleaşi şcoli, cam asta era tot. Nu aveau hobby-uri comune, nu aveau nevoie să socializeze, însă relaţia lor profesională se baza pe o deplină încredere şi respect.

Ai un prieten doctor şi vrei să-l pui la încercare? Pune-i întrebarea asta: dacă copilul tău ar fi bolnav, la ce doctor l-ai duce?

Răspunsul lui Mike era Ilene Goldfarb. Şi asta spunea totul despre competenţele ei în domeniul medical.

Doctorul porni pe coridor, păşind fără zgomot pe mocheta de culoare gri. Reproducerile de pe pereţi erau plăcute, liniştitoare, simple, tipul de imagini pe care le găseşti pe holurile unui hotel fără prea mari pretenţii. Mike şi Ilene doriseră ca întreaga secţie să insufle ideea: toate astea sunt numai şi numai pentru binele pacienţilor. În propriile lor cabinete, nu afişau pe pereţi decât diplomele medicale şi câteva aprecieri din partea pacienţilor, fiindcă acestea aveau un efect reconfortant asupra celor ce intrau acolo. Nimic personal – nici fotografii de familie, nici vreun suport pentru creioane făcut de copii.

De multe ori, într-un astfel de cabinet afli că fiul sau fiica ta e pe moarte. Nu ar fi prea bine ca în astfel de momente să vezi o imagine zâmbitoare cu copilul sănătos al altcuiva. Pur şi simplu, nu suporţi să vezi aşa ceva.

— Bună ziua, domnule doctor.

Mike se întoarse. Era Hal Goldfarb, băiatul lui Ilene. Era elev în ultimul an de liceu, cu doi ani mai mare decât Adam. Aplicase deja pentru Princeton şi se pregătea pentru Medicină. Reuşise să obţină o aprobare de la şcoală să facă practică la ei trei dimineţi pe săptămână.

— Bună, Hal. Cum mai merge şcoala?

Băiatul îi răspunse cu un zâmbet larg:

— Mă menţin pe linia de plutire.

— Să fii în ultimul an de liceu şi să fii deja admis la universitate – asta e deci definiţia cea mai recentă a conceptului „linie de plutire”.

— V-aţi prins.

Hal avea pe el nişte pantaloni kaki şi o cămaşă albastră şi Mike nu se putu abţine să nu remarce cu o oarecare invidie contrastul dintre această ţinută şi hainele în permanent negre ale lui Adam. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Hal îl întrebă:

— Ce mai face Adam?

— E bine.

— Nu l-am mai văzut în ultima vreme.

— Poate că ar trebui să-i mai dai şi tu un telefon, spuse Mike.

— Da, ar trebui. Ar fi grozav să ieşim undeva împreună.

Mike nu făcu nicio remarcă.

— Mama e în cabinet? întrebă el într-un sfârşit.

— Da. E singură.

Ilene şedea la birou. Era o femeie micuţă, cu oase delicate. Excepţie făceau degetele puternice ca nişte gheare de pasăre de pradă. Îşi ţinea părul şaten strâns la spate într-o coadă de cal severă. Ochelarii cu ramă groasă te făceau să te întrebi dacă ai în faţă un şoarece de bibliotecă sau o femeie la curent cu ultima modă.

— Bună, zise Mike.

— Bună.

Mike ridică mâna în care ţinea post-it-ul roz.

— Ce s-a întâmplat?

Ilene răsuflă prelung.

— Avem o mare problemă.

Mike se aşeză.

— Cu ce?

— Cu vecinul tău.

— Loriman?

Ilene încuviinţă din cap.

— Testele de compatibilitate n-au ieşit bine?

— Au ieşit foarte ciudat, răspunse ea. Trebuia însăsă se întâmple mai devreme sau mai târziu. Sunt surprinsă doar că este primul nostru caz de acest fel.

— Vrei să-mi explici şi mie despre ce e vorba?

Ilene Goldfarb îşi scoase ochelarii şi duse la buzecapătul unui braţ.

— Cât de bine cunoşti tu familia asta?

— Locuiesc chiar alături de noi.

— Sunteţi apropiaţi?

— Nu. Dar, ce legătură are asta cu boala băiatului?

— S-ar putea să avem aici un fel de dilemă etică.

— Ce vrei să spui?

— S-ar putea ca dilemă să fie un cuvânt greşit. Ilene se uita în gol, vorbind parcă mai mult cu sine însăşi decât cu Mike. Mai degrabă, un fel de graniţă etică destul de neclară.

— Ilene?

— Da?

— Ce tot spui tu acolo?

— Mama lui Lucas Loriman va veni aici în mai puţin de jumătate de oră, zise Ilene.

— M-am întâlnit cu ea ieri.

— Unde?

— Pe peluza din faţa casei. În ultima vreme, îşi face destul de des treabă pe acolo când ajung eu acasă.

— Nu mă miră.

— De ce spui asta?

— Îl cunoşti pe soţul ei?

— Pe Dante? Da.

— Şi?

Mike ridică din umeri.

— Ce se întâmplă, Ilene?

— E ceva în legătură cu Dante, răspunse ea.

— Ce-i cu el?

— Nu e tatăl biologic al băiatului.

Scurt şi cuprinzător. Mike rămase fără grai câteva secunde.

— Glumeşti, fără îndoială.

— Exact, asta fac. Doar mă ştii, sunt cea mai mare glumeaţă din lume. A fost bună, nu?

Mike căzu din nou pe gânduri. Nu o întrebă dacă era sigură sau dacă nu voia să mai facă nişte teste suplimentare. Era sigur acum că ea luase deja în considerare toate posibilităţile. Ilene avea dreptate şi în celălalt aspect – era surprinzător că ei nu se mai întâlniseră până atunci cu o astfel de situaţie. La două etaje mai jos, în clădire, se afla laboratorul de genetică. Unul dintre doctorii de acolo îi spusese lui Mike că, potrivit studiilor probate prin teste, peste zece la sută dintre bărbaţi creşteau copii, care, fără ca ei să ştie, nu erau biologic ai lor.

— Şi care e reacţia ta la ce ţi-am spus?

— Uau?

Ilene dădu uşor din cap.

— De asta am fost întotdeauna de acord să lucrez în echipă cu tine, fiindcă te pricepi foarte bine la cuvinte.

— Dante Loriman nu e un tip prea simpatic, Ilene.

— Parcă aveam o bănuială.

— Nu e bine deloc, zise Mike.

— Nici starea copilului nu e bună.

Grozăvia descoperirii umpluse parcă întreaga încăpere.

Interfonul începu să bâzâie.

— Doamna doctor Goldfarb?

— Da.

— Susan Loriman e aici. A venit mai devreme.

— A venit cu băiatul?

— Nu, răspunse asistenta. E cu soţul dânsei.

•

— Ce naiba cauţi aici?

Detectivul-şef Loren Muse ignoră întrebarea şi se îndreptă spre cadavru.

— Dumnezeule, zise în şoaptă unul dintre bărbaţii în uniformă, uite ce i-a făcut din faţă.

Toţi patru priveau acum în tăcere. Cei doi în uniformă erau poliţiştii care ajunseseră primii la locul faptei. Al treilea bărbat era detectivul de la Omucideri care preluase cazul, un burtos sictirit care îşi număra anii rămaşi până la pensie, pe nume Frank Tremont. Loren Muse, detectiv-şef în districtul Essex, singura femeie din grup, era cu aproape un cap mai scundă decât ceilalţi.

— E clar, făcu Tremont.

Muse îi aruncă o privire întrebătoare.

— O târfă care a încasat-o, chicoti bărbatul fără să se uite la ea.

Muse se încruntă. Mai multe muşte bâzâiau pe deasupra grămezii de oase şi carne ce fusese odată o faţă omenească. Nu mai rămăsese nimic din nas sau din ochi, nici gura nu se mai putea distinge.

— E ca şi cum cineva i-ar fi băgat faţa într-o maşină de tocat carne, zise unul dintre poliţiştii în uniformă.

Loren Muse cerceta acum restul trupului. Îi lăsă în pace pe cei doi în uniformă să-şi continue comentariile lor uimite. Unii oameni vorbesc aşa fără rost doar ca să se descarce nervos. Muse nu făcea parte dintre aceştia. Cei doi nu îi acordau nicio atenţie. La fel de respectuos se purta şi Tremont. Ea îi era superioară în grad, de fapt, le era superioară tuturor celor aflaţi acolo şi putea simţi valul de resentimente ce venea dinspre ei la fel ca umiditatea din atmosferă.

— Dumneata, Muse.

Era Tremont. Se uită la el cum stătea acolo proţăpit în costumul acela maro, cu burta care îi ieşea în faţă, semn al nenumărate seri petrecute la bar. Era un individ de care nu-i plăcea deloc. În media, apăruseră nişte informaţii cum că multă lume se arăta nemulţumită din cauza promovării ei în funcţia de detectiv-şef în districtul Essex. Majoritatea articolelor erau semnate de un reporter pe nume Tom Gaughan, care, din întâmplare, era căsătorit cu sora lui Tremont.

— Ce este, Frank?

— Te-am mai întrebat şi înainte – ce naiba cauţi aici?

— Trebuie să-ţi dau ţie explicaţii?

— Eu am ajuns aici primul.

— Da, ai dreptate.

— Şi nu am nevoie de tine să mă supraveghezi.

Frank Tremont era un ticălos incompetent, însă,datorită numeroaselor sale relaţii personale şi a anilor petrecuţi în serviciu, greu de pus la punct. Muse îl ignoră. Se aplecă să se uite mai bine la bucata de carne unde fusese odată faţa.

— Aţi găsit vreun act de identitate? întrebă ea.

— Nu. Nici poşetă, nici portofel.

— Probabil furate, sugeră unul dintre poliţiştii în uniformă.

Ceilalţi masculi încuviinţară mişcând grav din cap.

— E opera unei bande, zise Tremont. Ia uitaţi-vă aici.

Le arătă cu degetul o bandană de culoare verde ce ieşea din pumnul femeii.

— E posibil să fie gaşca aia nouă de negri care îşi spun Al Qaeda, interveni alt bărbat în uniformă. Ăia poartă verde.

Muse se ridică în picioare şi începu să dea ocol cadavrului ca să-l poată examina mai bine. Sosise şi dubiţa medicului legist. Cineva delimitase deja locul cu o bandă de culoare galbenă. Mai mult de zece prostituate se apropiaseră deja de zonă şi-şi întindeau gâturile să vadă mai bine.

— Pune-i pe ăştia în uniformă să înceapă să vorbească cu fetele care lucrează aici, spuse Muse. Să aflăm măcar numele străzii.

— Nu zău? Frank Tremont oftă ca un actor de dramă. Nu crezi că m-am gândit deja la chestiile astea?

Loren Muse nu zise nimic.

— Hei, Muse.

— Ce e, Frank?

— Nu-mi place să te văd pe aici.

— Nici mie nu-mi place că porţi curea maro la pantofi negri. Aşa că trebuie să ne resemnăm amândoi.

— Nu e corect.

Muse ştia că, până la un punct, bărbatul din faţa ei avea dreptate. Adevărul era că îi plăcea la nebunie munca în noua sa poziţie de detectiv-şef. Nu împlinise încă patruzeci de ani şi era prima femeie care primea o astfel de recunoaştere. Era foarte mândră. Ceea ce îi lipsea însă era experienţa în munca de teren, mai ales în cazurile de omucideri. Aşa că se implica ori de câte ori avea posibilitatea, în special în cazuri unde la cârma investigaţiilor se aflau incompetenţi ca Frank Tremont.

Tara O'Neill, medicul legist, ajunse la locul unde se afla cadavrul şi îi alungă de acolo pe poliţiştii în uniformă.

— Sfinte Dumnezeule! şopti ea.

— La fel am reacţionat şi noi, doamnă doctor, zise Tremont. Am nevoie urgentă de amprente ca să le verific.

Doctoriţa încuviinţă din cap.

— Mă duc să ajut şi eu la interogarea fetelor, iar apoi o să port nişte discuţii cu câţiva dintre şefii bandelor de pe aici, spuse Tremont. Asta, bineînţeles, dacă eşti de acord, şefa.

Muse nu răspunse.

— E o târfă moartă, Muse. Nu e mare lucru pentru tinerele de aici. Nici pe departe ceva care să apară pe prima pagină a ziarelor. Nu e o prioritate.

— De ce spui că femeia asta nu e o prioritate?

— Cum?

— Ai spus că nu e ceva care să apară pe prima pagină a ziarelor. Am înţeles asta. Şi apoi ai spus „nu e o prioritate”. De ce nu?

Pe faţa lui Tremont apăru un zâmbet dispreţuitor.

— A, da, scuzele mele. O târfă ucisă este prioritatea numărul unu. O tratăm ca şi cum ar fi vorba despre soţia guvernatorului.

— Vezi, Frank, din cauza acestei atitudini a ta mă aflu eu aici.

— Da, sigur, de asta. Dă-mi voie să-ţi spun cum e privită moartea unei târfe.

— Lasă-mă să ghicesc: o caută singură cu lumânarea?

— Nu. Ascultă-mă şi poate înveţi şi tu ceva: dacă nu vrei să ajungi moartă într-un tomberon de gunoi, nu te fâţâi prin Cartierul Târfelor.

— Poate că ar trebui să pui să ţi se scrie asta pe piatra de mormânt, zise Muse.

— Nu mă înţelege greşit. O să-l prind pe psihopatul care a făcut asta. Însă hai să nu ne mai jucăm de-a priorităţile şi titlurile în ziare.

Tremont se apropie şi mai mult, aşa că burta lui ajunsese aproape lipită de trupul ei. Muse nu se dădu înapoi.

— Cazul ăsta e al meu. Întoarce-te la birou şi lasă munca de teren în seama celor care se pricep.

— Sau?

Tremont zâmbi.

— Nu cred că ţi-ai dori astfel de necazuri, domniţă. Crede-mă pe cuvânt, zise el şi plecă.

Muse se întoarse spre locul unde se afla cadavrul. Medicul legist căuta ceva în geanta în care îşi ţinea instrumentele şi se prefăcea că nu auzise nimic.

Muse îşi alungă din minte figura lui Tremont şi începu să studieze cadavrul. Încerca să se concentreze şi să analizeze totul ca o adevărată profesionistă. Faptele: victima era o femeie albă. Judecând după piele şi structura corpului, părea să aibă

în jur de patruzeci de ani, însă era posibil ca şi viaţa dură de pe stradă să-şi fi spus cuvântul aici. Niciun tatuaj vizibil.

Nu avea nici faţă după care să fie recunoscută.

Muse mai văzuse o singură dată aşa ceva. Pe când avea douăzeci şi trei de ani, efectuase un stagiu de şase săptămâni cu echipajele care patrulau pe autostrada New Jersey. Un camion intrase pe contrasens şi se izbise într-o Toyota. La volanul Toyotei, se afla o fată de nouăsprezece ani care se întorcea din vacanţă.

Impactul fusese îngrozitor.

După ce, după multă trudă, reuşiseră să desfacă fiarele contorsionate, descoperiseră că fata nu mai avea faţă. La fel se întâmpla şi cu femeia de aici.

— Cauza morţii? întrebă Muse.

— Încă nu ştiu sigur. Însă cine a făcut asta e bolnav rău. Nu s-a mulţumit să-i rupă oasele. Pur şi simplu, i le-a pisat până n-au mai rămas decât nişte aşchii din ele.

— Cu cât timp în urmă?

— Cam cu zece, douăsprezece ore în urmă. Nu a fost ucisă aici. Am găsit foarte puţin sânge.

Muse ştia deja asta. Examină hainele prostituatei – topul de culoare roz, fusta scurtă din piele, sandalele cu tocuri cui.

Clătină din cap.

— Ce s-a întâmplat?

— Ceva nu e în regulă aici, spuse Muse.

— Ce vrei să spui?

Telefonul începu să-i vibreze. Se uită pe ecran şi văzu că o suna şeful ei, Paul Copeland, procurorul districtual. Întoarse capul spre Frank Tremont. Acesta rânji şi îi făcu semn cu mâna.

— Salut, Cope, răspunse ea.

— Ce faci acolo?

— Investigaţii la locul crimei.

— Şi-l calci pe bătături pe un coleg.

— Mi-e subordonat.

— Un subordonat care poate să ne facă foarte multe greutăţi.

— Dar eu sunt şefa lui, nu?

— Frank Tremont are de gând să facă scandal. Vreasă aducă media pe capul nostru, să-i ridice şi pe ceilalţi detectivi împotriva ta. Chiar avem nevoie de bătaia asta de cap acum?

— Cred că da, Cope.

— De ce spui asta?
— Pentru că tratează acest caz într-un mod total greşit.

8.

Primul care intră în cabinetul lui Ilene Goldfarb fu Dante Loriman, care îi strânse mâna lui Mike un pic cam prea ferm. Susan venea în urma lui. Ilene Goldfarb se ridică în picioare şi rămase în spatele biroului. Îşi pusese din nou ochelarii. Se întinse peste masă şi le strânse rapid mâna amândurora. Apoi se aşeză şi deschise plicul care se afla în faţa ei.

Dante se aşeză imediat după doctoriţă. În toată această perioadă nu-i aruncase nicio privire soţiei lui. Susan se aşeză lângă el. Mike rămase în picioare în spate, unde cei doi nu îl puteau vedea. Îşi încrucişă braţele la piept şi se sprijini de perete. Dante Loriman începu să-şi suflece meticulos mânecile. Mai întâi, mâneca dreaptă, apoi, cea stângă. Se aplecă în faţă, sprijinindu-şi coatele pe coapse şi o privi pe Ilene într-un fel care parcă spunea că e pregătit să audă tot ce putea fi mai rău.

— Deci? zise el.

Mike o privea pe Susan Loriman. Femeia stătea dreaptă. Total nemişcată. Nefiresc de nemişcată. Ca şi cum i-ar fi simţit privirea în ceafă, Susan îşi întoarse ochii ei frumoşi spre el. Mike îi răspunse cu o privire cât mai neutră posibil. Se aflau pe terenul lui Ilene. El era un simplu spectator aici.

Ilene continua să răsfoiască dosarul, deşi devenise clar pentru toată lumea că nu o interesa ce scria acolo. La un moment dat, îşi puse braţele pe birou şi îşi fixă privirea într-un punct situat undeva între cei doi părinţi.

— Am efectuat testele de compatibilitate necesare, începu ea.

Dante o întrerupse.

— Vreau să o fac eu.

— Scuzaţi-mă, ce aţi spus?

— Vreau să-i dau eu un rinichi lui Lucas.

— Nu sunteţi compatibil, domnule Loriman.

Pur şi simplu.

Mike o urmărea pe Susan Loriman. Era acum rândul ei să nu se lase să i se citească nimic pe faţă.

— Oh, făcu Dante. Am crezut că tatăl...

— Nu e totdeauna aşa, spuse Ilene. Intervin mai mulţi factori, aşa cum cred că i-am explicat deja doamnei Loriman când ne-am văzut ultima oară. Situaţia ideală ar fi să avem o compatibilitate de şase antigeni. Dumneavoastră nu sunteţi un candidat compatibil, domnule Loriman.

— Dar eu? întrebă Susan.

— Dumneavoastră sunteţi mai potrivită. Nici în cazul dumneavoastră compatibilitatea nu este perfectă, însă sunteţi mai potrivită. În mod normal, cele mai multe şanse de compatibilitate le are un frate sau o soră a bolnavului. Fiecare copil moşteneşte jumătate din antigenii săi de la fiecare părinte şi există patru combinaţii posibile, formate din antigenii moşteniţi. Pe scurt, un frate sau o soră are douăzeci şi cinci la sută şanse să fie perfect compatibil, cincizeci la sută şanse să fie pe jumătate compatibil – cu doar trei antigeni şi douăzeci şi cinci la sută şanse să nu se potrivească deloc.

— Şi care e situaţia cu Tom?

Tom era fratele mai mic al lui Lucas.

— Din păcate, situaţia nu este deloc fericită. Dintre toţi, soţia dumneavoastră este persoana cea mai compatibilă pe care o avem până în prezent. Îl vom înscrie pe fiul dumneavoastră şi în baza de date a transplantelor de rinichi de pe cadavre, să vedem dacă găsim un candidat mai bun, însă şansele sunt foarte mici. Doamna Loriman poate fi considerată drept un candidat suficient de bun, însă dacă vreţi să ştiţi părerea mea sinceră, nu este donatorul ideal.

— De ce nu?

— Compatibilitatea este de doar doi antigeni. Cu cât suntem mai aproape de şase, cu atât există mai multe şanse ca organismul fiului dumneavoastră să accepte noul rinichi. Cu cât se potrivesc mai bine antigenii, cu atât scad şansele ca el să-şi petreacă restul vieţii făcând dializă şi tratamente medicamentoase.

Dante îşi trecu nervos o mână prin păr.

— Şi acum ce facem?

— Eu zic să mai aşteptăm puţin. Cum v-am zis, îl înscriem şi pe lista de aşteptare. Vom mai căuta şi, în acest timp, vom continua cu dializa. Dacă nu apare nimic mai bun, vom apela la doamna Loriman.

— Dar dumneavoastră aţi dori să găsim ceva mai bun, zise Dante.

— Da.

— Mai avem nişte rude care ne-au spus că ar vrea să doneze un rinichi pentru Lucas, dacă e posibil. Poate i-aţi putea testa şi pe ei.

Ilene încuviinţă, dând din cap.

— Faceţi vă rog o listă – nume, adresa şi care e legătura de sânge a fiecăruia cu fiul dumneavoastră.

În încăpere se aşternu tăcerea.

— Doamnă doctor, cât de grav bolnav e? întrebă brusc Dante după care se răsuci şi se uită în spate. Mike? Fii sincer cu noi. Cât de grav este?

Mike se uită la Ilene. Aceasta încuviinţă cu o mişcare a capului.

— E grav, spuse Mike.

Se uitase fix la Susan. Aceasta îşi feri privirea.

Cei patru continuară să discute încă vreo zece minute despre opţiunile pe care le aveau la îndemână, după care părinţii lui Lucas plecară. După ce rămaseră singuri, Mike se aşeză în fotoliul în care stătuse Dante şi-şi ridică palmele în sus. Ilene îşi făcea de lucru cu dosarele de pe birou.

— Ce-i de făcut? întrebă Mike.

— Eşti de părere că ar fi trebuit să le spunem?

Mike nu răspunse.

— Datoria mea este să le tratez copilul. El este pacientul meu. Nu taică-său.

— Deci tatăl nu are niciun drept în situaţia asta?

— N-am spus asta.

— Tu eşti în posesia rezultatelor testelor. Ai descoperit ceva în legătură cu aceste teste şi nu ai dezvăluit acest lucru pacientului.

— Nu pacientului meu, contraatacă Ilene. Pacientul meu este Lucas Loriman, fiul.

— Deci îngropăm tot ce am aflat?

— Hai să te întreb ceva. Să presupunem că aş descoperi din nu ştiu ce test că doamna Loriman îl înşală pe domnul Loriman. Aş fi obligată să-i spun şi lui chestia asta?

— Nu.

— Dar dacă aş afla că ea vinde droguri sau fură?

— Cred că mergi prea departe, Ilene.
— Nu zău!
— Aici nu e vorba despre droguri sau furt.
— Ştiu, dar în ambele cazuri este vorba despre ceva ce nu are nicio legătură cu sănătatea pacientului meu.
Mike căzu pe gânduri.
— Să presupunem că ai fi descoperit o problemă medicală în rezultatele analizelor lui Dante Loriman. Să zicem că ai fi descoperit că are leucemie. I-ai spune despre asta?
— Bineînţeles.
— Dar de ce? Aşa cum ai arătat mai înainte, el nu e pacientul tău. Nu te priveşte ce are.
— Haide, Mike, e ceva cu totul diferit. Treaba mea este să-l ajut pe pacientul meu – Lucas Loriman – să se facă sănătos. Sănătos din toate punctele de vedere, inclusiv mental. Nu-i aşa că înainte de a face un transplant solicităm asistenţă psihiatrică pentru pacient? De ce? Fiindcă ne e teamă ca sănătatea lor mentală să nu aibă de suferit în astfel de condiţii extreme. A crea acum o criză în familia Loriman nu ar fi deloc ceva benefic sănătăţii pacientului meu. Povestea asta se încheie aici. Punct.
Amândoi rămaseră tăcuţi câteva clipe.
— Nu e chiar aşa de uşor, spuse Mike într-un sfârşit.
— Ştiu.
— Secretul ăsta ne va chinui multă vreme.
— Tocmai de asta ţi-am spus şi ţie. Ilene îşi desfăcubraţele şi zâmbi. De ce să fiu numai eu cea care nu poate să doarmă noaptea?
— Eşti o adevărată colegă.
— Mike?
— Da?
— Dacă ai fi fost tu în situaţia asta, adică dacă v-aş fi făcut nişte analize şi aş fi descoperit că Adam nu este fiul tău biologic, ai fi vrut să afli lucrul ăsta?
— Adam să nu fie copilul meu? N-ai văzut ce mărime au urechile lui?
Ilene zâmbi.
— Era o chestie pur ipotetică. Ai vrea să afli sau nu?
— Da.
— Aşa, pur şi simplu?

— Doar ştii că sunt obsedat, că vreau să am totul sub control, răspunse Mike şi o privi fix în ochi.

— Ce s-a întâmplat?

El se lăsă pe spate şi-şi puse picior peste picior.

— Ne mai jucăm mult de-a ascunsul ăsta după degete?

— Cam ăsta era planul meu.

Mike continua s-o privească fix în ochi.

Ilene oftă.

— Haide, spune-mi la ce te gândeşti.

— Dacă respectăm cu adevărat jurământul pe care l-am făcut şi care începe cu: în primul rând, să nu faci nimănui niciun rău…

Ea închise ochii.

— Da, da. Ştiu.

— Nu avem deocamdată un donator compatibil pentru Lucas Loriman, continuă Mike. Aşa că încercăm în continuare să găsim unul.

— Ştiu, zise Ilene, cu ochii închişi. Şi cel mai bun candidat ar trebui să fie tatăl său biologic.

— Exact. Este omul cu şansele cele mai mari pentru o compatibilitate cât de cât optimă.

— Trebuie să-i facem şi lui analizele. Aceasta este prioritatea noastră acum.

— Aşa că nu putem să îngropăm totul, spuse Mike. Chiar dacă am vrea.

Rămaseră amândoi pe gânduri.

— Prin urmare, ce facem în continuare? întrebă Ilene.

— Nu cred că avem prea multe opţiuni.

•

Betsy Hill îl aştepta pe Adam în parcarea liceului.

Întoarse capul şi se uită în spate, spre „Şirul mamelor”, trotuarul de pe Maple Avenue unde mamele – da, se afla acolo şi câte un tată, însă asta era mai mult o excepţie care confirma regula – stăteau în maşini sau se adunau să stea de vorbă unele cu altele, aşteptând să se termine orele şi să-şi poată duce progeniturile la lecţiile de vioară, la dentist sau la ora de karate.

Şi Betsy Hill fusese una dintre aceste mame.

Începuse cu grădiniţa Hillside Elementary, apoi şcoala medie Mount Pleasant şi, în final, aici, la numai douăzeci de metri

distanţă de locul unde se afla acum. Îşi aducea aminte cum îl aştepta pe frumosul ei băiat, cum, atunci când suna clopoţelul, se concentra asupra uşii pe unde ţâşneau copiii şi se împrăştiau în toate părţile ca nişte furnicuţe al căror muşuroi a fost călcat de un pantof neatent. Cum zâmbea când dădea cu ochii de el şi cum, în special, atunci, la început, Spencer îi răspundea şi el printr-un zâmbet.

Ar fi vrut să fie din nou acea mamă tânără, care preţuia fiecare clipă oferită de primul născut. Lucrurile se schimbaseră în cazul gemenilor, chiar de pe vremea când Spencer trăia. Privi din nou spre şirul de mame, care aşteptau acolo fără să-şi facă griji, fără să se teamă şi îşi dori dintr-odată să poată să le urască pe acele femei.

Clopoţelul începu să sune. Uşile se deschiseră. Elevii începură să iasă afară din clădire, val după val.

Şi Betsy începu să spere că printre ei şi-ar putea face apariţia şi Spencer.

Era unul dintre acele momente în care creierul nu mai vrea să realizeze conexiunile obişnuite şi reuşeşti să uiţi cât de oribil a devenit totul şi ajungi să crezi, chiar şi numai pentru o secundă, că totul n-a fost altceva decât un vis urât. Spencer avea să-şi facă apariţia din clipă în clipă, cu geanta pe umăr, puţin cocoşat, ca mai toţi adolescenţii, şi ea avea să-l soarbă din ochi.

Se vorbeşte despre diferitele stadii ale suferinţei – respingere, furie, depresie, acceptare – însă, într-o tragedie ca a ei, toate aceste stadii se amestecă şi devin imposibil de separat. Nu renunţi niciodată să respingi ceea ce s-a întâmplat. O parte din tine e în permanenţă plină de furie. Iar ideea de „acceptare” este imposibilă. Unii psihiatri preferă termenul de „împăcare”. Din punct de vedere semantic, noţiunea era mai potrivită, însă acest lucru nu o putea împiedica să vrea să urle.

Ce căuta ea aici?

Fiul ei era mort. Discuţia faţă în faţă cu unul dintre prietenii lui nu avea cum să schimbe această realitate.

Sau poate, dintr-un anumit punct de vedere, conta.

Poate că, într-adevăr, Spencer nu fusese singur în noaptea aceea. Ce se schimba odată cu această descoperire? Oricum, nu putea să-şi capete copilul înapoi. Ce spera ea să descopere aici?

Împăcare?

Tocmai atunci reuşi să-l zărească pe Adam.

Mergea singur, încovoiat parcă de greutatea genţii – aşa cum mergeau toţi, îşi zise ea gândindu-se mai bine. Betsy rămase cu privirea aţintită asupra lui şi făcu câţiva paşi spre dreapta pentru a-i ieşi în cale. Ca şi cea mai mare parte a copiilor, Adam mergea cu privirea în pământ. Ea îl aştepta, gata să se pună în mişcare dacă el şi-ar fi schimbat direcţia de mers.

Când consideră că băiatul a ajuns suficient de aproape de ea, Betsy spuse:

— Bună, Adam.

El se opri brusc şi ridică privirea. E un tânăr foarte drăguţ, îşi zise ea. Toţi sunt la fel la vârsta asta. Nu mai era însă copilul pe care îl ştia ea. Aceşti băieţi trecuseră cu toţii de o anumită graniţă a adolescenţei. Se înălţase, era musculos, era acum mai mult bărbat decât băiat. Putea încă să zărească copilul în trăsăturile feţei lui, însă tot acolo se mai vedea şi altceva, un fel de suferinţă.

— Oh, făcu el. Bună ziua, doamnă Hill.

Băiatul continua să meargă, însă îşi schimbasedirecţia şi încerca să se îndepărteze de ea spre stânga.

— Pot să vorbesc ceva cu tine? strigă Betsy.

El se opri din nou.

— Sigur că da. Bineînţeles.

Adam ajunse lângă ea din câţiva paşi elastici, de atlet. Fusese întotdeauna bun la sport. Nu ca Spencer. Să fi fost oare şi asta o cauză? În orăşele ca acesta, viaţa e mult mai uşoară dacă eşti bun la sport.

Era acum lângă ea şi încerca să-i ocolească privirea. Nu era ceva ieşit din comun, fiindcă foarte puţini dintre foştii colegi ai lui Spencer îşi găseau forţa necesară s-o privească în ochi. Timp de mai multe secunde, Betsy nu zise nimic. Se mulţumea să-l privească.

— Voiaţi să-mi spuneţi ceva? îşi făcu curaj Adam.

— Da.

Din nou, tăcere. Din nou un schimb de priviri. El începu să-şi schimbe greutatea de pe un picior pe celălalt, stingherit.

— Îmi pare teribil de rău, zise Adam într-un sfârşit.

— De ce îţi pare rău?

Întrebarea îl luă prin surprindere.

— Pentru Spencer.

— De ce?

El nu răspunse şi rămase cu ochii în jos, evitându-i privirea.

— Adam, uită-te la mine.

Vorbise adulta; el era în continuare un copil. Aşa că se supuse.

— Ce s-a întâmplat în noaptea aceea?

El înghiţi în sec şi repetă după ea:

— Întâmplat?

— Erai cu el.

El clătină din cap. Faţa i se golise de orice urmă de culoare.

— Ce s-a întâmplat, Adam?

— Nu eram acolo.

Ea scoase fotografia pe care o făcuse de pe Internet, însă el continua să privească în pământ.

— Adam.

Băiatul ridică din nou privirea. Ea îi vârî imaginea în faţă.

— Acesta eşti tu, nu-i aşa?

— Nu ştiu, e posibil.

— A fost făcută în noaptea în care a murit.

El clătină din cap.

— Adam?

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, doamnă Hill. Nu l-am văzut pe Spencer în noaptea aceea.

— Mai uită-te o dată.

— Trebuie să plec.

— Adam, te rog…

— Îmi pare rău, doamnă Hill.

Şi o luă la fugă. Înapoi spre edificiul din cărămidă şi apoi dispăru undeva în spatele şcolii.

9.

Detectivul-şef Loren Muse îşi privi ceasul de la mână. Era ora la care trebuia să înceapă şedinţa.

— Mi-ai pregătit documentele? întrebă ea.

Avea drept asistentă o tânără pe nume ChamiqueJohnson. Muse o cunoscuse în cursul desfăşurării procesului unor violatori, care făcuse destul de multă vâlvă în oraş, în perioada respectivă. După un start destul de dificil în munca din poliţie, Chamique reuşise, în scurt timp, să se facă indispensabilă.

— Sunt aici, răspunse Chamique.

— E destul de mare.

— Ştiu.

Muse apucă plicul.

— Sunt toate documentele aici?

Chamique se încruntă.

— Dar dumneavoastră mi-aţi spus să nu le pun pe toate.

Loren îşi ceru scuze şi o porni pe coridor spre biroul procurorului districtului Essex, şeful ei direct, Paul Copeland.

Secretara de la uşa acestuia – o tipă nouă, al cărei nume Muse nu reuşise însă să-l reţină – o întâmpină cu un zâmbet larg.

— Sunt toţi înăuntru şi vă aşteaptă.

— Cine mă aşteaptă?

— Domnul procuror Copeland.

— Ai spus că „sunt toţi înăuntru”.

— Mă scuzaţi, n-am înţeles.

— Ai spus „sunt toţi înăuntru şi vă aşteaptă”. Toţi înseamnă, de obicei, mai mulţi decât unul.

Fata o privi încurcată.

— A, da. Aveţi dreptate. Cred că sunt patru sau cinci.

— Împreună cu domnul procuror Copeland?

— Da.

— Cine sunt cei dinăuntru?

Fata ridică din umeri.

— Alţi detectivi, cred.

Loren Muse nu ştia ce să mai creadă. Solicitase o întrevedere privată cu şeful ei în cursul căreia să discute situaţia delicată a relaţiei cu Frank Tremont. Nu reuşea să înţeleagă motivul pentru care în birou fuseseră chemaţi şi alţi detectivi.

Auzi râsete chiar înainte de a intra în încăpere. Se aflau, de fapt, acolo şase persoane, inclusiv şeful ei, Paul Copeland. Toţi bărbaţi. Frank Tremont era şi el acolo. Împreună cu alţi trei detectivi aflaţi, ca şi Tremont, în subordinea lui Muse. Şi pe cel de-al şaselea bărbat parcă îl mai văzuse pe undeva. Ţinea în mâini un carneţel şi un pix, iar în faţa lui, pe masă, se afla un reportofon.

Cope – acesta era numele cu care i se adresa toată lumea lui Paul Copeland – şedea la masa de lucru şi râdea cu poftă după ce ascultase ceva ce tocmai îi şoptise Tremont la ureche.

Muse simţi că-i iau foc obrajii.

— Bună, Muse, o salută Cope cu voce tare.

— Cope, răspunse ea şi dădu din cap în direcţia celorlalţi.

— Hai înăuntru şi închide uşa.

Ea intră în birou şi rămase în picioare. Toate privirile se întoarseră spre ea. Asta îi aduse şi mai multă roşeaţă în obraji. Se simţea ca prinsă într-o cursă şi încerca din răsputeri să prindă privirea lui Cope. Acesta o făcea însă pe neştiutorul. Zâmbea ca un ticălos, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Ea încercă să-i semnalizeze din priviri că ar fi trebuit să vorbească, mai întâi, cu el între patru ochi, iar ceea ce se întâmpla acolo era o adevărată ambuscadă. El însă se prefăcea că nu vede nimic.

— Haideţi să începem, de acord?

— De acord, răspunse Loren.

— Stai puţin, îi cunoşti pe toţi cei care se află aici?

Cope provocase destule valuri atunci cânddevenise procuror districtual, dar reuşise să-i lase pe toţi cei care lucrau acolo cu gura căscată când o promovase pe Muse în funcţia de detectiv-şef. Postul acesta fusese deţinut, până atunci, doar de bărbaţi, de detectivi cu experienţă, obişnuiţi şi cu luptele din culise. La data numirii, Loren Muse era unul dintre cei mai tineri detectivi din departament. Întrebat de reprezentanţii media după ce criterii alesese o femeie, şi tânără pe deasupra, în defavoarea unor bărbaţi cu mult mai multă experienţă, Cope rezumase totul în două cuvinte: „competenţă profesională”.

Şi acum ea se afla în aceeaşi încăpere cu patru dintre aşa-zişii veterani.

— Nu-l cunosc pe domnul acesta, zise Muse arătând cu capul spre individul cu carneţel şi pix.

— A, te rog să mă scuzi. Cope întinse mâna şi zâmbi larg, de parcă ar fi fost gazda unui show TV. Dânsul este Tom Gaughan, reporter la *The Star-Ledger.*

Muse nu zise nimic. Era vorba despre afurisitul acela de cumnat al lui Tremont. Nici că se putea mai bine.

— Te superi dacă începem acum?

— Cum doreşti, Cope.

— Foarte bine. Frank, aici de faţă, are de făcut o plângere. Frank, dă-i drumul, ai cuvântul.

Paul Copeland se apropia de patruzeci de ani. Soţia îi murise de cancer la scurtă vreme după naşterea fetiţei lor, Cara, care avea acum şapte ani. Îşi crescuse singur fetiţa. Cel puţin până acum. În biroul său nu se mai afla nicio poză de-a Carei. Înainte, erau mai multe. Muse îşi amintea că, atunci când începuse să lucreze cu el, Cope avea o astfel de poză, chiar în spatele fotoliului pe care stătea, pe raftul de cărţi. Apoi, într-o bună zi, după ce reuşiseră să aducă în spatele gratiilor un pedofil periculos, Cope o dăduse jos de acolo. Ea nu-l întrebase niciodată de ce făcuse asta, însă bănuia că fusese foarte afectat de cazul acela.

Nu existau nici fotografii ale logodnicei sale, deşi, aşezat pe un umeraş în spate, Muse putea vedea fracul protejat cu o folie de plastic. Nunta era programată pentru sâmbăta următoare. Muse avea să fie şi ea prezentă la ceremonie. De fapt, era una dintre domnişoarele de onoare.

Şi acum, Cope îl lăsa pe Tremont să vorbească împotriva ei. În încăpere, nu mai exista niciun scaun liber şi niciunul dintre bărbaţii prezenţi nu se ridicase să-i ofere locul. Aşa că Muse rămase în picioare. Stătea acolo, expusă în faţa lor, extrem de furioasă. Unul dintre subordonaţii ei avea în curând să înceapă s-o critice şi Cope, presupusul ei susţinător, nu făcea nimic ca să împiedice acest lucru. Încerca din răsputeri să se abţină în faţa acestui evident caz de discriminare sexuală. Dacă n-ar fi fost femeie, n-ar fi fost obligată acum să suporte mojiciile lui Tremont.I-ar fi tras câteva, fără să se gândească atâta la urmări.

Trebuia însă să-şi accepte condiţia şi să suporte.

Frank Tremont îşi potrivi centura, dar nu se ridică în picioare.

— Vă rog să nu mă înţelegeţi greşit, doamnă Muse…

— Detectiv-şef Muse, îl întrerupse Loren.

— Poftim?

— Nu sunt doamna Muse. Am o funcţie. Sunt detectiv-şef. Şeful tău.

Tremont zâmbi. Se întoarse încet spre ceilalţi detectivi şi apoi spre cumnatul său. Expresia amuzată de pe faţa sa se putea traduce prin: *Vedeţi, ce v-am zis eu*?

— Sensibilă mai sunteţi doamnă detectiv-şef Muse, făcu el accentuând sarcastic ultima parte.

Muse se uită la Cope. Pe faţa acestuia nu se putea citi nimic care s-o consoleze. Procurorul zise sec:

— Scuze pentru această întrerupere. Frank, te rog să continui.

Muse strânse din pumni.

— Mulţumesc. Voiam să spun că am douăzeci de ani de experienţă în investigaţii. Şi acum cazul ăsta cu prostituata din Fifth Ward. În primul rând, şi-a făcut apariţia acolo fără s-o invite nimeni. Nu-mi place chestia asta. Nu e conform regulamentului. Dar fie, dacă doamna Muse vrea să poată să spună şi ea că a fost de folos, bine. Problema e că a început să dea ordine. Peste mine, subminându-mi astfel autoritatea în faţa celor în uniformă.

Tremont îşi îndepărtă braţele într-un gest larg şi concluzionă:

— Nu a fost corect ce a făcut.

Cope încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Din moment ce era cazul tău.

— Exact.

— Dă-mi nişte detalii.

— Cum?

— Spune-mi câte ceva despre caz.

— Prea multe nu ştim deocamdată. O prostituată găsită moartă. Cineva i-a pisat faţa bine de tot. Medicul legist crede că aceasta a fost cauza decesului. Nu am găsit deocamdată niciun element de identificare. Am interogat câteva prostituate, însă niciuna nu ştie despre cine e vorba.

— Nu-i cunosc numele, întrebă Cope, sau n-au mai văzut-o niciodată?

— Nu prea vor să vorbească, dar ştiţi cum e. Niciuna nu a văzut şi nu a auzit nimic. O să le determinăm până la urmă să spună.

— Altceva?

— Am găsit o bandană de culoare verde. Nu e chiar o potrivire sută-n sută, dar e culoarea unei bande nou înfiinţate. I-am pus să-i ridice pe câţiva dintre membrii cunoscuţi. O să-i interogăm niţel, poate-l facem pe vreunul să rupă tăcerea. Căutăm şi prin bazele de date, să vedem dacă putem găsi vreun caz similar.

— Şi?

— Până acum nimic. Adică, vreau să spun că avem o mulţime de prostituate ucise. Cred că nu e nevoie să vă spun asta, şefu'. Este al şaptelea caz anul acesta.

— Amprente?

— Am căutat prin ce avem noi. Nimic. O să încercăm în baza naţională de date, însă pentru asta e nevoie de ceva timp.

Cope încuviinţă cu o mişcare a capului.

— OK, deci revenind la plângerea ta împotriva lui Muse…?

— Nu vreau să mă înţelegeţi greşit, dar haideţi s-o recunoaştem: n-ar fi trebuit să primească ea postul ăsta. Aţi pus-o acolo fiindcă e femeie. Am înţeles. Asta e realitatea din ziua de azi. Chiar dacă munceşti din greu ani de zile, nu are nicio importanţă dacă apare altcineva cu pielea neagră sau fără sculă. Am înţeles. Însă să ştiţi că şi asta e discriminare. Şi, dacă eu sunt bărbat şi ea e femeie, asta nu înseamnă că trebuie s-o înghit şi să tac. Dacă aş fi fost eu şeful ei şi mi-aş fi băgat nasul în tot ce făcea ea probabil că ar fi ţipat că o violez sau că o hărţuiesc şi ar fi fost vai de capul meu.

Cope încuviinţă din nou din cap.

— Ai dreptate.

Se întoarse apoi către Loren.

— Muse?

— Da.

— Ai vreun comentariu de făcut?

— În primul rând, vreau să vă spun că nu sunt deloc sigură că eu sunt singura din camera asta care n-are sculă, zise ea privindu-l pe Tremont.

— Şi altceva? întrebă Cope.

— Consider că nu m-aţi tratat în mod corect.

— Nu ai dreptate, spuse Cope. Eşti superiorul lui,însă asta nu înseamnă că trebuie să-l dădăceşti, nu? Şi eu sunt superiorul tău. Te-am dădăcit eu vreun pic?

Muse fierbea de furie.

— Detectivul Tremont lucrează aici de mulţi ani. Timp în care şi-a făcut mulţi prieteni şi a câştigat mult respect. Din această cauză i-am oferit această oportunitate. El voia să meargă direct la presă. Să facă o plângere oficială pe cale ierarhică. L-am rugat să participe, mai întâi la această întâlnire. Să fie rezonabil. L-am rugat chiar să-l invite şi pe domnul Gaughan, ca dânsul să vadă că lucrăm într-un mod deschis, fără ostilitate.

Toţi se uitau la ea.

— Aşa că te întreb din nou, zise Cope privind-o drept în ochi. Ai ceva de comentat vizavi de ce ne-a povestit detectivul Tremont?

Pe faţa lui Cope apăruse acum un zâmbet. Nu unul mare. Doar o strâmbătură în colţul buzelor. Şi brusc, ea înţelese.

— Adevărul este că am, zise Loren.

— Ai cuvântul, zise Cope şi se lăsă pe spate, cu mâinile împreunate după ceafă.

— Voi începe prin a spune că eu nu cred că victima era prostituată.

Cope ridică din sprâncene de parcă ar fi auzit cea mai uimitoare afirmaţie din viaţa lui.

— Nu crezi?

— Nu.

— Dar i-am văzut hainele, spuse Cope. Tocmai am auzit raportul lui Frank. Plus locul în care a fost găsit cadavrul – toată lumea ştie că e vorba despre un loc unde îşi fac veacul prostituatele.

— Inclusiv ucigaşul, zise Muse. De aceea a aruncat-o acolo.

Frank Tremont izbucni în râs.

— Muse, spui numai prostii. Aici e nevoie de dovezi, draga mea, nu doar intuiţie feminină.

— Vrei dovezi, Frank?

— Da, hai să le auzim. Nu ai nimic.

— Ce părere ai despre culoarea pielii ei?

— Ce vrei să spui?

— Că e albă.

— Uau, asta da informaţie preţioasă, spuse Tremont, ridicând palmele într-un gest de pretinsă admiraţie. O, ce îmi place asta.

Detectivul se uită spre Gaughan.

— Te rog să notezi asta, Tom, fiindcă este, pur şi simplu, de nepreţuit. Când mi-am exprimat părerea că, probabil, uciderea unei prostituate nu este prioritatea noastră numărul unu, mi-a sărit imediat în cap că sunt un troglodit de misogin. Dar când ea zice că victima nu poate fi prostituată pe motiv că e albă, atunci e vorba de un rezultat extrem de valoros al muncii de poliţist.

Tremont flutură un deget în direcţia ei.

— Muse, să ştii că mai ai nevoie de mulţi ani de muncă pe stradă.

— Ai spus că, în aceeaşi zonă, au mai fost găsite alte şase prostituate ucise.

— Da, şi?

— Ştiai că toate şase erau de origine afro-americană?

— Asta nu înseamnă nimic. Poate că celelalte şase erau – nu ştiu – înalte. Şi asta e scundă. Asta înseamnă că nu e prostituată?

Muse se duse lângă tabla de afişaj de pe peretele biroului. Scoase o fotografie din dosar şi o prinse cu piuneze.

— Asta a fost făcută la locul crimei.

Toţi cei prezenţi în încăpere se uitară la fotografie.

— Sunt spectatorii de dincolo de banda de protecţie instalată de poliţişti, spuse Tremont.

— Foarte bine, Frank. Însă data viitoare te rog să ridici mâna şi să aştepţi până îţi dau eu voie să vorbeşti.

Tremont îşi încrucişă braţele la piept.

— Şi la ce ar trebui să ne uităm noi în poza asta?

— Tu ce vezi acolo?

— Prostituate, răspunse Tremont.

— Exact. Câte?

— Habar n-am. Vrei să le număr?

— Aşa, estimativ.

— Poate douăzeci.

— Douăzeci şi trei. Foarte bine, Frank.

— Şi ce vrei să spui cu asta?

— Numără, te rog, câte dintre ele sunt albe.

Niciunuia dintre bărbaţii prezenţi în încăpere nu-iluă prea mult ca să afle răspunsul: zero.

— Şi vrei să spui, Muse, că în zona aceea nu există şi prostituate albe?

— Există. Însă foarte puţine acolo. Am căutat în ultimele trei luni. Conform fişierelor existente în arest, în tot acest timp, nu a fost arestată nicio prostituată albă, pe o rază de trei străzi în jurul locului cu pricina. Şi, aşa cum ai spus şi tu, amprentele ei nu se regăsesc în bazele de date. Despre câte dintre prostituatele locale poţi spune acelaşi lucru?

— Despre multe, răspunse Tremont. Vin din alte părţi ale statului, stau pe aici o vreme, după care mor sau pleacă spre Atlantic City.

Detectivul îşi dădu braţele în lături.

— Uau, Muse. Eşti tare. Ar trebui să-mi dau demisia acum, mai zise el şi începu să chicotească.

Muse rămase la fel de serioasă.

Scoase alte câteva fotografii şi le fixă pe tablă.

— Uită-te puţin la braţele victimei.

— M-am uitat, şi?

— Nu are urme de ace, niciuna. Examenul medical preliminar a indicat că nu avea droguri în organism. Aşa că, Frank, încă o dată: câte prostituate albe cunoşti tu în Fifth Ward care nu se droghează?

Chestia asta îl cam puse pe gânduri pe Tremont.

— Femeia era bine hrănită, continuă Muse, ceea ce nu înseamnă totuşi mare lucru în ziua de azi. Multe prostituate sunt bine hrănite. Fără urme de răni sau oase rupte anterioare incidentului, de asemenea, un aspect destul de neobişnuit pentru o prostituată care lucrează în zona aceea. Nu putem spune prea multe în legătura cu dantura ei, fiindcă majoritatea dinţilor au fost sparţi. Haideţi să ne uităm însă aici.

Loren puse pe tablă o altă fotografie de format mare.

— Pantofii ei? făcu Tremont.

— Nota zece, Frank.

Cope îi sugeră din priviri s-o lase mai moale cu sarcasmul.

— Pantofi de prostituată, continuă Tremont. Tocuri cui, fără curea. Nu ca botoşii ăia urâţi pe care îi ai tu în picioare, Muse. Ai purtat vreodată pantofi ca ăştia?

— Nu, n-am purtat. Tu?

Se auziră mai multe chicoteli în încăpere. Cope clătină din cap în semn de tăcere.

— Deci ce vrei să spui cu asta? întrebă Tremont. Pantofi direct din catalogul pentru târfe.

— Uită-te la tălpi.

Loren indică locul cu ajutorul unui creion.

— Ce ar trebui să văd acolo?

— Nimic. Tocmai asta e ideea. Nicio zgârietură. Niciuna.

— Deci sunt noi.

— Prea noi. Am mărit fotografia. Muse puse pe tablă o altă fotografie. Nu se vede nicio zgârietură. Nu a mers nimeni cu ei. Nici măcar o dată.

În încăpere se lăsă tăcerea.

— Şi?

— Grozavă replică, Frank.

— Muse, asta nu înseamnă că…

— Apropo, nu avea nici urmă de spermă în ea.

— Şi? Poate că abia îşi începuse seara.

— Posibil. Avea, de asemenea, un bronz pe care ar trebui să-l examinezi mai bine.

— Un ce?

— Un bronz.

Tremont încercă să facă o figură mirată, dar era clar că pierdea sprijinul celor din încăpere.

— Există un motiv pentru care aceste fete sunt numite femei de stradă. Străzile, vezi tu, Muse, sunt afară. Aceste fete lucrează în aer liber. Foarte mult.

— Lăsând la o parte faptul că nu prea am avut parte de prea mult soare în ultima vreme, liniile bronzului nu sunt aşa cum ar trebui. Ele se opresc aici – Muse indică zona umerilor – şi nu există bronz deloc pe abdomen, zona e complet albă. Pe scurt, această femeie a purtat tricouri şi nu topuri. Şi mai e şi bandana găsită în mâna ei.

— Pe care a smuls-o de pe cel care a atacat-o.

— Nu, nu a smuls-o. Se vede clar că i-a fost pusă în mână ulterior. Cadavrul a fost mutat de la locul crimei, Frank. Deci noi ar trebui să credem că i-a smuls-o de pe cap în timpul luptei şi după aceea i-au lăsat-o, pur şi simplu, în mână când i-au aruncat cadavrul în tomberon? Tu poţi să crezi aşa ceva?

— Poate că banda a vrut să transmită un anumit mesaj.

— E posibil. Dar apoi e şi modul în care a fost bătută.
— Ce-i cu asta?
— Este exagerat. Nimeni nu bate pe cineva cu atâta precizie distructivă.
— Şi ai vreo teorie?
— Una evidentă. Cineva nu vrea ca noi să aflăm identitatea acestei femei. Şi încă ceva. Gândeşte-te la locul unde a fost aruncată.
— Un loc frecventat de prostituate.
— Exact. Ştim că nu a fost ucisă acolo. Dar acolo a fost aruncată. De ce acolo? De ce să arunci cadavrul unei prostituate într-un astfel de loc? Îţi spun eu de ce. Pentru că, dacă un poliţist gras şi leneş preia cazul şi zice din prima că a fost prostituată, o ia apoi pe calea cea mai uşoară...
— Pe cine faci tu poliţist gras şi leneş?
Frank Tremont se ridică în picioare.
— Stai jos, Frank, zise Cope cu o voce scăzută.
— Aveţi de gând s-o lăsaţi?
— Sssss, făcu Cope. Auzi sunetul ăla?
Nu mai mişca nimeni.
— Ce sunet?
Cope îşi duse mâna pâlnie la ureche.
— Ascultă cu atenţie, Frank. Îl auzi? Vocea procurorului se transformase în şoaptă. E sunetul produs de incompetenţa ta. Nu numai incompetenţa, ci şi de prostia ta de-a dreptul sinucigaşă cu care ţi-ai acuzat superiorul fără a te baza pe absolut nimic.
— Nu cred că trebuie să suport asta...
— Sss, ascultă. Taci şi ascultă.
Muse abia se stăpânea să nu izbucnească în râs.
— Dumneavoastră aţi auzit, domnule Gaughan? întrebă Cope.
Gaughan îşi drese glasul.
— Am auzit tot ce aveam de auzit.
— Foarte bine, fiindcă şi eu am făcut la fel. Şi, din moment ce mi-aţi cerut permisiunea să înregistraţi această discuţie, m-am simţit şi eu obligat să fac la fel. Cope scoase un mic reportofon din spatele unei cărţi de pe birou. Asta pentru cazul în care şeful dumneavoastră ar vrea să audă exact ce s-a întâmplat aici şi ar descoperi că s-a întâmplat ceva cu aparatul pe care l-aţi

adus. N-am vrea să se creadă, după aceea, că aţi deformat relatarea în favoarea cumnatului dumneavoastră, nu-i aşa?

Cope zâmbi în direcţia celor doi. Ei nu îi răspunseră la zâmbet.

— Domnilor, alte comentarii? Nu? Foarte bine. Înapoi la lucru, atunci. Frank, poţi să-ţi iei liber azi. Vreau să te gândeşti foarte bine la viitorul tău şi poate iei în considerare şi avantajele pe care le oferim celor ce se pensionează.

10.

Înainte să intre în casă, Mike aruncă o privire spre locuinţa familiei Loriman. Nicio mişcare. Era conştient că va trebui să acţioneze în vreun fel.

În primul rând, trebuia să facă în aşa fel, încât să nu sufere nimeni. Era un fel de crez al său.

Şi în al doilea rând?

Aici treaba începea să se complice.

Îşi aruncă cheile şi portofelul în tăviţa pe care o pusese Tia la intrare. Tăviţa apăruse acolo, fiindcă Mike îşi rătăcea mereu cheile şi portofelul şi se dovedise a fi soluţia salvatoare. Tia îl sunase imediat după ce aterizase la Boston. Acum probabil că îşi pregătea materialele, urmând ca discuţia cu martorul să aibă loc după-amiază. Mai mult ca sigur, aceasta avea să dureze, însă îi promisese că va face tot posibilul să prindă o cursă cu care să revină în aceeaşi seară. El îi spusese că n-are niciun rost să se grăbească.

— Bună, tăticule!

Jill îşi făcuse apariţia de după colţ. Când îi văzu zâmbetul, Mike uită de toate problemele.

— Bună, scumpete. Adam e sus la el?

— Nu, răspunse Jill.

Senzaţia de bună dispoziţie dispăru la fel de brusc.

— Dar unde e?

— Nu ştiu. Credeam că e aici, jos.

Începură amândoi să-l strige. Niciun răspuns.

— Fratele tău trebuia să stea cu tine, zise Mike necăjit.

— Era aici acum câteva minute.

— Şi acum unde e?

Jill se încruntă. Când se încrunta, aveai senzaţia că întregul ei corp participă la asta.

— Credeam că mergeţi împreună la meci în seara asta.

— Chiar mergem.

O umbră de nelinişte trecu peste chipul ei.

— Draga mea, ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Când l-ai văzut exact ultima oară pe fratele tău?

— Nu ştiu. Acum câteva minute. Fetiţa începu să-şi roadă o unghie. N-ar fi trebuit să fie cu tine?

— Sunt sigur că apare el în câteva minute, spuse Mike.

Privirea lui Jill spunea că ea nu era chiar aşa de convinsă.

— Mă mai duci cu maşina la Yasmin? întrebă fetiţa.

— Bineînţeles.

— Aşteaptă-mă, te rog, să-mi iau rucsacul, da?

— Cum să nu.

Jill porni în sus pe scară. Mike se uită la ceas. El şi Adam stabiliseră ceva – ar fi trebuit să plece de acasă în mai puţin de o jumătate de oră, să o lase pe Jill la prietena ei şi apoi să meargă în Manhattan ca să asiste la meciul celor de la Rangers.

Adam ar fi trebuit să-l aştepte acasă. N-ar fi trebuit s-o lase singură pe surioara lui.

Trase adânc aer în piept. Hai să nu intrăm în panică. Se hotărî să-i mai acorde lui Adam încă zece minute. Începu să treacă în revistă corespondenţa primită şi îşi aduse brusc aminte de familia Loriman. Nu mai avea niciun rost s-o lălăie. El şi Ilene luaseră o decizie. Aşa că trebuia să acţioneze.

Deschise calculatorul şi căută cartea de telefon. Găsi numele Loriman şi făcu clic pe datele de contact. Numărul de mobil al lui Susan era acolo. Nici el, nici Tia nu-l folosiseră vreodată. Pur şi simplu, aveau acolo toate numerele de telefon ale vecinilor în caz că s-ar fi ivit vreodată vreo urgenţă. După părerea lui, situaţia de faţă se încadra foarte bine în această categorie.

Formă numărul. Susan răspunse aproape imediat.

— Alo?

Vocea ei era mai degrabă o şoaptă. Mike îşi drese glasul.

— La telefon e Mike Baye, se prezentă el.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu. Adică vreau să spun că starea lui e la fel. Eşti singură?

Tăcere.

Apoi se auzi din nou vocea lui Susan:

— Am returnat DVD-ul acela.

Undeva în spate se auzi o altă voce – probabil a lui Dante – care întrebă:

— Cine e?

— De la centrul de închirieri, spuse ea.

Deci nu e singură, îşi spuse Mike.

— Ai numărul meu?

— Cât mai curând posibil. Mulţumesc.

Se auzi un clic şi apoi tonul.

Mike îşi frecă faţa cu palmele. Grozav.

— Jill!

Fetiţa îşi făcu apariţia în capul scărilor.

— A spus Adam ceva când a venit acasă?

— Mi-a spus numai „Salut, puştoaico”.

Jill zâmbi când repetă cuvintele lui Adam.

Mike putea să audă vocea băiatului său. Adamîşi iubea sora, şi fetiţa îl iubea pe el. Cei mai mulţi dintre fraţi se bat şi se ceartă, însă acest lucru nu era valabil şi pentru copiii lui. Poate că tocmai diferenţele dintre ei erau motivul. Indiferent cât de rece sau de mohorât era Adam, nu îşi descărca niciodată supărările asupra surorii sale mai mici.

— Ai vreo idee unde ar putea fi?

Jill clătină din cap.

— A păţit ceva?

— N-are nimic, nu-ţi face probleme. Te duc la Yasmin în câteva minute, bine?

Mike urcă la etaj sărind câte două trepte o dată. Simţi o durere ascuţită în genunchi, acolo unde avea o rană mai veche, de pe vremea când juca în campionat. Se operase cu câteva luni în urmă la un prieten de-al său, un chirurg ortoped pe nume David Gold. Îi spusese lui David că nu vrea să renunţe la hochei şi-l întrebase dacă sportul avea să-i accentueze durerea sau nu. Medicul ortoped, după ce îi prescrisese un calmant, îi spusese: „La mine nu prea vin mulţi foşti jucători de şah, aşa că nu ştiu”.

Mike deschise uşa de la camera lui Adam. Încăperea era goală. Începu să caute ceva care să indice locul unde se dusese fiul său. Nu găsi nimic.

— Unde eşti... zise el cu voce tare.

Îşi privi ceasul. Adam ar fi trebuit să se întoarcă până acum – ar fi trebuit, de fapt, să-l fi găsit acasă. Cum putuse oare să-şi lase sora singură? Ar fi trebuit să ştie că acest lucru e nepermis. Mike îşi scoase telefonul şi-l sună din nou. Telefonul sună o dată şi apoi se auzi vocea lui Adam, care îi cerea să lase un mesaj.

— Unde eşti? Trebuie să plecăm la meci. Şi cum ţi-ai putut lăsa sora singură? Sună-mă imediat.

Mike apăsă pe butonul END.

Mai trecură zece minute. Niciun semn de la Adam. Mike sună din nou şi lăsă un alt mesaj, abia stăpânindu-se să nu ridice vocea.

— Tati?

— Da, iubita mea.

— Unde-i Adam?

— Sunt sigur că va veni în scurt timp acasă. Uite cum facem: te duc la Yasmin şi apoi mă întorc aici să-l iau pe fratele tău, e bine aşa?

Mike mai sună o dată şi lăsă un al treilea mesaj în care îi spunea că avea să revină acasă în câteva minute. Îi aduse aminte că mai lăsase o dată astfel de mesaje repetate pe telefon, atunci când Adam fugise de acasă şi nu ştiuseră nimic de el timp de două zile. Mike şi Tia erau să-şi piardă minţile, fiindcă nu reuşeau să-l găsească, şi, în final, se dovedise că nu fusese nimic grav.

Ar fi bine să nu se joace iarăşi cu noi, îşi zise Mike în gând. Şi apoi, aproape imediat, gândi: dă, Doamne, să fie din nou acelaşi joc.

Scoase o foaie de hârtie şi scrise pe ea câteva cuvinte:

Adam,
Plec s-o duc pe Jill. Să fii gata când mă întorc.

Rucsacul lui Jill avea pe un buzunar emblema echipei New York Rangers. Nu din cauză că ar fi fost cine ştie ce pasionată de hochei, ci fiindcă rucsacul îi aparţinuse lui Adam. Fetiţa era înnebunită după lucrurile pe care i le lăsa fratele ei mai mare. În ultima vreme, purta o scurtă din fâş de culoare verde, care îi era mult prea mare şi care fusese a lui Adam, pe vremea când juca la juniorii mici. Numele fratelui ei era cusut deasupra buzunarului de la piept.

— Tati?

— Ce s-a întâmplat, draga mea?

— Sunt îngrijorată din cauza lui Adam.

Nu o spusese ca un copil care vrea s-o facă pe adultul, ci ca un copil prea matur pentru anii săi.

— De ce spui asta?
Ea ridică din umeri.
— Ţi-a spus ţie ceva?
— Nu.
Ajunseseră pe strada unde locuia Yasmin şi Mike aştepta ca fetiţa să mai spună ceva. Degeaba.
Pe vremuri – când era Mike mic – îi lăsai pe copii să coboare din maşină şi plecai după aceea imediat sau poate aşteptai să vezi dacă se deschide uşa. Acum trebuia să duci copilul până la uşă. În mod normal, asta l-ar fi deranjat pe Mike, însă fiind vorba de fetiţa lui care rămânea acolo peste noapte, era bine să verifice dacă totul este în ordine. Bătu la uşă şi aşteptă până ce îşi făcu apariţia Guy Novak, tatăl lui Yasmin.
— Salut, Mike.
— Bună, Guy.
Guy era încă în costumul cu care fusese la lucru, deşi îşi desfăcuse cravata. Avea ochelari de firmă şi părul pieptănat şi fixat cu grijă. Mike ştia despre el doar că lucrează pe Wall Street, fără să poată spune însă cu exactitate în ce domeniu al finanţelor sau pentru ce firmă anume.
Guy divorţase în urmă cu mai mulţi ani şi, conform bârfelor care ajungeau la Mike prin intermediul fiicei sale, schimba acum femeile una după alta. „Prietenele lui o sărută pe Yasmin de noapte-bună”, îi povestea Jill. „Pe Yasmin o amuză teribil chestia asta.”
Jill îşi făcu loc pe lângă cei doi bărbaţi ca să intre în casă.
— Pa, tati.
— Pa, dovlecel.
Mike aşteptă o secundă, până ce fetiţa dispăru în interiorul casei, apoi se întoarse spre Guy Novak. În locul acestui bărbat ar fi preferat o femeie singură. Faptul că fiica lui avea să-şi petreacă noaptea în aceeaşi casă în care singurul adult era bărbat îl deranja un pic, deşi n-ar fi trebuit. Şi el avusese grijă de fete de mai multe ori când Tia nu fusese acasă. Şi totuşi.
Cei doi bărbaţi stăteau stingheri în picioare în faţa uşii. Mike fu cel care rupse tăcerea:
— Şi, ce planuri aveţi pentru seara asta?
— Cred că mergem să vedem un film, răspunse Guy. După aceea, o îngheţată la Cold Stone Creamery. Sper că nu te deranjează că vine şi o prietenă de a mea cu noi.

— Nicio problemă, zise Mike, bucurându-se în sinea lui că va fi şi o femeie în casă.

Guy întoarse capul spre locul în care se aflau fetele. După ce acestea dispărură în sus, pe scări, îl privi pe Mike în ochi.

— Ai o secundă?

— Sigur, ce s-a întâmplat?

Guy ieşi de sub porticul de la intrare şi lăsă uşa să se închidă. Îşi băgă mâinile în buzunare şi rămase cu privirea aţintită spre stradă. Mike îl putea vedea acum din profil.

— S-a întâmplat ceva? întrebă încă o dată Mike.

— Jill s-a purtat nemaipomenit, zise Guy.

Mike nu ştia cum să reacţioneze la aceastăafirmaţie, aşa că preferă să nu zică nimic.

— Nu ştiu ce să fac. Vreau să spun, ca părinte, faci tot ce stă în putinţa ta, nu? Îţi dai toată silinţa să îi creşti, să îi hrăneşti, să îi înveţi ce-i mai bine. Yasmin a trebuit deja să suporte un divorţ la o vârstă foarte fragedă. A reuşit să treacă peste asta. Era veselă, vorbăreaţă şi populară printre ceilalţi copii. Şi acum a trebuit să se întâmple aşa ceva.

— Te referi la ce a făcut domnul Lewiston?

Guy încuviinţă din cap. Îşi muşcă buza de jos şibărbia începu să-i tremure.

— Ai văzut cât e de schimbată Yasmin, nu?

Mike alese să spună adevărul.

— Mi se pare mult mai retrasă.

— Ştii ce i-a spus Lewiston?

— Sincer să fiu, nu.

Guy închise ochii, trase aer în piept, apoi îi deschise.

— Cred că Yasmin făcea ceva în timpul orei, nu era atentă sau cam aşa ceva, n-am de unde să ştiu. Când l-am întrebat pe Lewiston, individul mi-a spus că a avertizat-o de două ori. Adevărul e că Yasmin are puţin păr pe faţă. Nu mult, ştii tu, puţin puf pe mustaţă. În orice caz, nu ceva care să-i sară în ochi tatălui ei, iar mama, ştii şi tu că nu e lângă ea, aşa că nu mi-a trecut niciodată prin gând c-ar avea nevoie de electroliză sau aşa ceva. Deci, pe scurt, el explica lecţia despre cromozomi şi ea şuşotea în spatele clasei, aşa că el izbucneşte şi zice ceva de genul: „Unele femei prezintă caractere masculine, cum ar fi părul facial – mă urmăreşti, Yasmin?” Cam aşa ceva.

— Neplăcut, zise Mike.

— De neiertat, nu? Individul nu şi-a cerut scuze imediat, fiindcă, zice el, n-a vrut să atragă mai multă atenţie asupra a ceea ce a zis deja. În timpul ăsta, toţi copiii din clasă încep să râdă. Yasmin este moartă de ruşine. Încep s-o strige Femeia cu barbă sau XY – ca în prescurtarea cromozomului masculin. Individul îşi cere scuze a doua zi, îi imploră pe copii să înceteze, vin şi eu la şcoală, încep să urlu la director, dar ştii cum e, ca şi cum ai încerca să opreşti un clopot să mai sune, mă înţelegi?

— Te înţeleg.

— Copii.

— Ai dreptate.

— Singura care a rămas alături de Yasmin a fost Jill. E uimitor pentru un copil de unsprezece ani să aibă atâta tărie. Probabil că primeşte şi ea destule înţepături din cauza asta.

— Se descurcă ea, spuse Mike.

— E un copil foarte bun.

— Şi Yasmin e la fel.

— Poţi să fii mândru de ea. Te rog să mă crezi.

— Mulţumesc, spuse Mike. O să treacă, Guy. Aşteaptă puţin.

Guy lăsă privirea în pământ.

— Când eram în clasa a treia, am avut un coleg pe nume Eric Hellinger. Era un copil simpatic, foarte vesel. Se îmbrăca foarte aiurea, darnu-i păsa. Mereu cu zâmbetul pe buze. Într-o zi, nu mai ştiu ce s-a întâmplat, dar a vomitat în mijlocul clasei. A fost ceva oribil. Mirosul era atât de puternic, că a trebuit să ieşim toţi din clasă. Ei, după aia copiii au început să-şi bată joc de el. Au început să-l strige Smellinger[2] în loc de Hellinger. Şi aşa a rămas. Viaţa lui Eric s-a schimbat. Zâmbetul a dispărut şi, chiar când l-am văzut mai târziu, la liceu, se părea că acesta nu avea să mai revină vreodată pe faţa lui.

Mike nu zise nimic, deşi ştia şi el un caz similar. Se pare că fiecare dintre noi cunoaştem un Eric Hellinger sau o Yasmin Novak.

— Nu o să treacă, Mike. Aşa că o să pun casa la vânzare. N-aş vrea să plec de aici, dar nu ştiu ce aş putea altceva să fac.

— Dacă te putem ajuta cu ceva…, începu Mike.

[2] *Smell* – miros, duhoare.

— Vă sunt recunoscător. Apreciez mult faptul că o laşi pe Jill să doarmă la noi. Înseamnă foarte mult pentru Yasmin. Şi pentru mine. Îţi mulţumesc.

— N-ai pentru ce.

— Jill spunea că te duci cu Adam la meci în seara asta.

— Cam ăsta-i planul.

— Atunci nu te mai reţin. Mulţumesc mult că m-ai ascultat.

— Cu cea mai mare plăcere. Ai numărul meu de mobil.

Guy încuviinţă din cap. Mike îl bătu uşor pe umăr şi apoi porni spre maşină.

Uite, asta e viaţa – un profesor îşi pierde stăpânirea de sine pentru câteva secunde şi reuşeşte să schimbe total soarta unei fetiţe. Să-ţi vină să înnebuneşti, nu alta. Gândurile lui Mike se întoarseră la Adam.

Oare şi cu fiul lui se întâmplase ceva similar? E posibil ca un incident, chiar minor ca acesta, să-i fi schimbat şi lui Adam traseul?

Se gândea la filmele acelea despre călătoria în timp, în care eroii se întorc în trecut, schimbă ceva minor şi, după aceea, se schimbă totul, ca într-un efect de avalanşă. Dacă Guy ar putea să se întoarcă în timp şi ar opri-o pe Yasmin să se ducă la şcoală, în ziua aceea, oare lucrurile ar rămâne aşa cum erau înainte? Ar fi oare Yasmin mai fericită? Nu cumva, mutarea de acolo şi lecţia căpătată în legătură cu cât de cruzi pot fi cei din jurul tău aveau s-o întărească şi să-i asigure succesul în viaţă?

Cine putea şti?

Casa era în continuare pustie când ajunse Mike acolo. Nici urmă de Adam. Niciun mesaj de la el. Hârtia pe care o lăsase pe masa din bucătărie era neatinsă. Pe frigider, erau zeci de fotografii, aliniate într-o ramă cu margini magnetice. Privirea i se opri asupra uneia în care era el cu Adam în timpul excursiei de anul trecut la parcul de distracţii Six Flags Great Adventure. Lui Mike nu-i prea plăceau roller coaster-ele însă fiul său reuşise până la urmă să-l convingă să se suie împreună într-o chestie înfricoşătoare numită sugestiv The Chiller. Până la urmă, se dovedise a fi o experienţă nemaipomenită.

După ce reveniseră pe pământ, se fotografiaseră amândoi lângă un tip îmbrăcat în costum de Batman. Aveau amândoi părul vâlvoi din cauza vitezei, braţele erau în jurul umerilor lui Batman şi nişte zâmbete fericite se lăţeau pe faţă.

Şi asta fusese nu mai departe de vara trecută.

Mike îşi aminti de momentul de dinaintea pornirii roller coaster-ului, cum aşteptau amândoi aşezaţi pe locurile lor şi cât de puternic îi bătea inima. Întorsese capul spre Adam, care cu un zâmbet strâmb pe buze îi spusese „ţine-te bine”. Cuvintele fiului său îi aduseseră imediat aminte de o altă întâmplare, cu mai bine de zece ani în urmă, când Adam avea patru ani şi veniseră în acelaşi parc de distracţii. Avea loc o demonstraţie a unor cascadori şi era lume puhoi care venise să asiste. La intrare, Mike îl apucase pe copil de mână şi-i spusese la fel, „ţine-te bine”. Simţea strânsoarea mâinii lui Adam, însă înghesuiala era atât de mare, încât mânuţa de copil începu să alunece şi îl scăpă. Fusese un moment de groază, ca şi cum un val i-ar fi lovit pe plajă şi acum îi lua copilul cu el. Fuseseră separaţi foarte puţin, cel mult zece secunde, însă Mike nu avea să uite niciodată durerea sfâşietoare din inimă şi groaza pe care o simţise în acele momente.

După ce privi fotografia câteva clipe, Mike îşi scoase telefonul mobil şi-l sună din nou pe Adam.

„Te rog să suni acasă, băiete. Sunt foarte îngrijorat. Să ştii că sunt de partea ta, întotdeauna, indiferent ce s-a întâmplat. Te iubesc. Sună-mă, da?”

Opri transmisia şi începu să aştepte.

•

Adam ascultă ultimul mesaj trimis de tatăl său şi fu aproape gata să izbucnească în plâns.

Se gândi că ar fi totuşi mai bine să-i răspundă la mesaj. Că ar trebui să-l sune pe tatăl său şi să-i spună să vină să-l ia de acolo şi să meargă la meci cu unchiul Mo. Că ar trebui să le spună totul. Avea telefonul în mână. Numărul tatălui său era preînregistrat şi era suficient să apese o singură tastă a aparatului. Degetul era deja deasupra ei. Nu mai trebuia decât să apese.

De undeva, din spatele lui, se auzi o voce:

— Adam?

Acesta îşi luă degetul de pe tastă.

— Să mergem.

11.

Betsy Hill îl urmărea pe soţul ei, Ron, cum îşi băga maşina, un Audi, în garaj. Continua să fie un bărbat atât de frumos. Părul său grizonant era acum mai mult alb decât negru, însă ochii albaştri, la fel ca ai fiului său care murise, erau la fel de strălucitori, iar pielea feţei îi rămăsese netedă, fără riduri. Spre deosebire de mulţi dintre colegii săi, nu avea burtă, tăcea exerciţii şi avea grijă ce şi cât mânca.

Fotografia pe care o scosese la imprimantă se afla în faţa ei, pe masă. Betsy stătea acolo, în bucătărie, de mai bine de o oră şi se gândea ce să facă. Gemenii erau plecaţi la sora ei. Nu voise ca ei să fie acasă într-un astfel de moment.

Auzi uşa care dădea spre garaj deschizându-se şi apoi vocea lui Ron:

— Bets?

— Sunt în bucătărie, dragul meu.

Ron îşi făcu apariţia în încăpere cu un zâmbet larg pe faţă. Nu-l mai văzuse de mult timp zâmbind, aşa că prima ei reacţie fu să ascundă fotografia sub o revistă care se afla, de asemenea, pe masă. Voia să protejeze, chiar şi dacă numai pentru câteva minute, zâmbetul acela.

— Bună, făcu el.

— Bună, cum a fost la slujbă?

— Foarte bine, răspunse el zâmbind în continuare. Am o surpriză pentru tine.

— Da?

Ron veni lângă ea, se aplecă şi o sărută pe obraz. Puse apoi o broşură pe masă. Betsy întinse mâna după ea.

— O croazieră de o săptămână, explică el. Priveşte itinerarul, Bets. Am lipit un post-it pe pagina aceea.

Ea deschise broşura la pagina indicată şi citi explicaţiile. Vasul pleca din Miami Beach, ajungea în Bahamas, apoi în St. Thomas şi în alte câteva insule private deţinute de compania de turism.

— E acelaşi itinerar, spuse Ron. Exact itinerarul nostru din luna de miere. Bineînţeles, vasul e altul. Cel cu care am mers

noi atunci a fost scos din uz. Acesta e nou-nouţ. Am făcut rezervare tot pe puntea superioară – o cabină cu balcon. Am găsit chiar pe cineva care să aibă grijă de Bobby şi Karl.

— Nu avem cum să-i lăsăm aici o săptămână întreagă.

— Ba da.

— Sunt prea mici şi vulnerabili, Ron.

Zâmbetul de pe faţa lui începuse să se topească.

— Nu o să păţească nimic.

Nu vrea să se mai gândească la ce s-a întâmplat, îşi zise Betsy. Nu era nimic rău în asta. Viaţa merge mai departe. Acesta era modul în care ştia el să trateze durerea. Nu dorea să se mai gândească. Iar dupăaceea, până la urmă, Betsy era sigură de asta, avea să dorească să scape şi de ea. Probabil că deocamdată o suporta din cauza gemenilor, dar toate amintirile lor frumoase – primul sărut în faţa bibliotecii, noaptea petrecută pe malul mării, spectaculoasa lună de miere petrecută în croazieră, munca împreună pentru a da jos de pe pereţi tapetul acela oribil din prima lor casă, duminica aceea la târgul de produse agricole când au râs atât de mult, că le curgeau amândurora lacrimi pe obraji – toate momentele acelea senzaţionale dispăruseră.

Acum, când Ron o vede pe ea, îl vede, de fapt, pe băiatul lui mort.

— Bets?

Ea încuviinţă din cap.

— Poate că ai dreptate.

El se aşeză lângă ea şi îi luă mâna într-a lui.

— Am vorbit cu Sy astăzi. Au nevoie de un manager pentru noul birou din Atlanta. Ar fi o oportunitate grozavă.

Vrea să fugă, îşi spuse ea. Deocamdată, vrea să fiu şi eu cu el, însă eu îi voi aduce mereu aminte de durere.

— Te iubesc, Ron.

— Şi eu te iubesc, dragostea mea.

Voia să-l ştie fericit. Voia să-l lase să plece, fiindcă Ron avea această capacitate de a o lua de la capăt. Simţea nevoia să fugă. Nu putea rezista aici. Nici nu putea s-o ia şi pe ea cu el. Ea n-ar fi făcut decât să-i reamintească mereu de Spencer, de noaptea aceea teribilă de pe acoperişul şcolii. Însă ea îl iubea, avea nevoie de el. Chiar dacă era vorba de egoism din partea ei, era îngrozită de faptul că avea să-l piardă.

— Ce părere ai de Atlanta? întrebă el.
— Nu ştiu.
— Ai să vezi că o să-ţi placă.
Se gândise şi ea să se mute de acolo, însă Atlanta era foarte departe. Îşi petrecuse întreaga viaţă în New Jersey.
— Sunt prea multe o dată, recunoscu el. Hai s-o luăm pe rând. În primul rând, croaziera, OK?
— OK.
El ar fi vrut să fie oriunde numai aici nu. El voia s-o ia de la capăt. Ar fi fost şi ea gata să încerce, însă ştia că nu existau şanse de reuşită. Nu poţi s-o iei de la capăt. Mai ales acum, când aveau gemenii.
— Mă duc să mă schimb, spuse Ron.
O sărută din nou pe obraz. Buzele lui erau reci. Ca şi cum ar fi fost deja plecat. Avea să-l piardă. Era posibil să mai dureze trei luni sau doi ani, însă singurul bărbat pe care-l iubise vreodată avea, până la urmă, s-o părăsească. Putea să simtă cum se trage înapoi chiar şi acum, când o sărută.
— Ron?
El se opri cu mâna pe balustradă. Privirea lui, atunci când întoarse capul, era a unui om care fusese prins când voia să fugă. Umerii i se prăbuşiră.
— Vreau să-ţi arăt ceva, spuse Betsy.

•

Se aflau în sala de şedinţe a hotelului Four Seasons din Boston şi Brett, specialistul în informatică al firmei, se juca cu un laptop. Tia îşi privi telefonul şi văzu că persoana care o sunase era Mike.
— Sunteţi în drum spre meci?
— Nu, răspunse el.
— Ce s-a întâmplat?
— Adam nu e aici.
— Nu a trecut pe acasă deloc?
— A venit acasă, a stat puţin în camera lui şi apoi a plecat.
— A lăsat-o singură pe Jill?
— Da.
— Nu stă în firea lui să facă aşa ceva.
— Ştiu.
— O fi el iresponsabil şi celelalte, însă să-şi lase sora fără supraveghere...

— Ştiu.
Tia se gândi o clipă.
— Ai încercat să-l suni pe mobil?
— Bineînţeles că am încercat. Cât de tâmpit crezi că sunt?
— Hei, te rog să nu te descarci pe mine, spuse Tia.
— Atunci nu-mi mai pune astfel de întrebări. Nusunt chiar aşa de tâmpit. Bineînţeles că l-am sunat. L-am sunat de mai multe ori. I-am lăsat şi mesaje să mă sune el.
Brett se prefăcea că e foarte concentrat asupra a ceea ce făcea pe laptop. Tia se îndepărtă la câţiva paşi de el.
— Te rog să mă ierţi, spuse ea în microfon, n-am vrut să...
— Nici eu. Suntem amândoi nervoşi.
— Deci ce facem?
— Ce putem să facem? spuse Mike. O să-l aştept aici.
— Şi dacă nu se întoarce acasă?
La celălalt capăt nu se auzi nimic o vreme.
— Nu vreau să se ducă la petrecerea aceea, zise Mike într-un sfârşit.
— Nici eu.
— Dar dacă mă duc acolo... Tu ce crezi?
— Cred că ar trebui să te duci acolo, oricum, şi să-l opreşti. Găseşti tu ceva.
— Crezi că merge?
— Nu ştiu. Petrecerea nu va începe imediat. Probabil că abia peste câteva ore. Ne gândim noi la ceva până atunci.
— Bine, ai dreptate. Poate avem noroc şi îl găsim până atunci.
— Ai încercat să suni la prietenii lui? La Clark sau la Olivia?
— Tia!
— Scuză-mă. Bineînţeles că ai sunat. Crezi că ar trebui să vin acasă?
— Ca să faci ce?
— Nu ştiu.
— Nu ai ce să faci aici. Situaţia e sub control. Nici n-ar fi trebuit să te sun.
— Ba nu, e bine că m-ai sunat. Nu încerca să mă protejezi. Vreau să ştiu ce se întâmplă.
— O să ştii, nu-ţi fie teamă.
— Te rog să mă suni cum afli ceva despre el.
— Bine.

Brett ridică privirea din calculator.
— Probleme?
— Ai auzit?
Brett ridică din umeri.
— De ce nu verifici dacă mai e ceva nou de la E-SpyRight?
— Poate o să-i spun lui Mike să verifice mai târziu.
— Poţi s-o faci şi tu, de aici.
— Credeam că pot vedea rapoartele numai pe calculatorul meu de la serviciu.
— Nu. Poţi intra oriunde ai acces la o conexiune internet.
Tia se încruntă.
— Păi, credeam că măsurile de siguranţă…
— Oricum, trebuie să introduci numele de utilizator şi parola. E suficient să intri pe pagina web a celor de la E-SpyRight şi să te autentifici acolo. Poate băiatul a mai primit vreun e-mail sau aşa ceva.
Tia căzu pe gânduri.
Brett se apleacă din nou asupra laptopului şi tastă ceva. Apoi împinse aparatul spre ea. Pe ecran apăruse pagina de deschidere de la E-SpyRight.
— Mă duc să-mi iau o apă minerală de jos, zise el. Tu vrei ceva?
Ea clătină din cap.
— Te rog, zise Brett arătând spre calculator şi porni spre uşă.
Tia îşi trase scaunul mai aproape de masă şi tastă parola. Solicită ultimul raport şi căută în el ceva ce intrase în aceeaşi zi. Singura intrare era un scurt schimb de mesaje cu acelaşi misterios CeeJay8115.

CeeJay8115: Ce s-a întâmplat?
HockeyAdam1117: M-a oprit mama lui după şcoală.
CeeJay8115: Şi ce ţi-a spus?
HockeyAdam1117: Ştie ceva.
CeeJay8115: Ce i-ai spus?
HockeyAdam1117: Nimic. Am fugit.
CeeJay8115: Discutăm despre asta diseară.

Tia mai citi o dată schimbul de mesaje. Apoi îşi scoase iar telefonul mobil.
— Mike?

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să-l găseşti. Trebuie să-l găseşti neapărat.

•

Ron luă fotografia în mână.

Se uita acum fix la imagine, însă Betsy putea să-şi dea seama că el refuza să vadă ce era acolo. Limbajul trupului său spunea foarte multe. Tresări de mai multe ori şi apoi deveni rigid. Puse apoi fotografia la loc pe masă şi-şi încrucişă braţele la piept. Apoi o luă din nou în mână.

— Şi ce se schimbă cu asta?

Ron începu să clipească rapid, ca şi cum ar fi fost un bâlbâit ce se chinuia să rostească un cuvânt mai greu. Imaginea o îngrozi pe Betsy. Ron nu mai făcuse aşa de ani de zile. Soacra ei îi povestise că Ron fusese bătut de mai multe ori când era în şcoala generală şi îi ascunsese lucrul acesta. Atunci începuse chestia cu clipitul. Situaţia se îmbunătăţise după ce ajunsese la maturitate. Nu i se mai întâmpla decât foarte rar. Chiar şi după ce aflaseră de moartea lui Spencer, Betsy nu-l văzuse clipind.

Şi-ar fi dorit din toată inima să nu-i fi arătat fotografia aceea. Ron venise acasă şi încercase să se întoarcă cu ea în trecut. Şi ea îl respinsese.

— Nu a fost singur în noaptea aceea, zise ea.

— Şi?

— N-ai auzit ce am spus?

— Poate că s-a întâlnit, mai întâi, cu prietenii lui. Şi ce-i cu asta?

— De ce n-au spus nimic?

— Cine ştie? Poate erau speriaţi, poate Spencer le-a spus să nu zică nimic sau, poate, cel mai probabil, fotografia a fost făcută în altă zi. Poate s-a întâlnit cu ei pentru scurt timp şi după aceea a plecat în oraş. Poate că această fotografie a fost făcută în aceeaşi zi, dar mult mai devreme.

— Nu. L-am abordat pe Adam Baye la şcoală...

— Ce ai făcut?

— L-am aşteptat când a ieşit de la şcoală. I-am arătat şi lui fotografia.

Ron se mulţumi să clatine din cap.

— A fugit când i-am arătat-o. În mod sigur e ceva acolo.

— Cum ar fi?

— Nu ştiu. Însă aminteşte-ţi că Spencer avea o vânătaie sub ochi când l-a găsit poliţia.

— Păi, au explicat asta. Că, probabil, a leşinat şi a căzut cu faţa în jos.

— Sau poate că l-a lovit cineva.

Vocea lui Ron deveni aproape o şoaptă.

— Nu l-a lovit nimeni, Bets.

Betsy nu mai spuse nimic. Ron clipea din nou. Acum avea şi lacrimi pe obraji. Ea întinse mâna, însă el se feri din calea ei.

— Spencer a amestecat calmante cu alcool. Poţi să înţelegi asta, Betsy?

Ea nu răspunse.

— Nu l-a forţat nimeni să fure sticla aia de votcă din bar. Nu l-a forţat nimeni să ia pastilele alea din dulăpior. Unde le lăsasem eu. Unde le lăsasem eu la vedere. Ştim asta, da? Era flaconul cu pastile pe care eu l-am lăsat acolo, la vedere. Flaconul pe care îl umpleam din nou mereu când, de fapt, ar fi trebuit să înving durerea şi fără ele.

— Ron, nu este...

— Nu este ce? Crezi că eu nu văd?

— Ce să vezi? întrebă ea deşi ştia foarte bine. Te rog să mă crezi că nu te condamn pe tine, jur.

— Ba da, asta faci.

Ea clătină din cap. Ron nu mai era însă acolo ca s-o vadă. Ieşise deja din casă.

12.

Nash se pregătea să lovească din nou.

Stătea la pândă în parcarea mallului Palisades din Nyack. Mallul era o clădire enormă. Da, era adevărat că Mall of America de lângă Minneapolis era şi mai mare, însă acesta era mai nou şi avea în interior numai magazine mari, nu obişnuitele buticuri. Coridoarele erau foarte spaţioase. Totul era imens.

Reba Cordova intrase în Target.

Îşi parcase maşina, o Toyota Acura MDX de culoare verde, destul de departe de intrare. Era un detaliu care, deşi ar fi putut să-i fie de folos lui Nash, s-ar fi putut dovedi şi riscant. Parcaseră dubiţa chiar lângă Toyota, pe partea şoferului. Nash fusese cel care elaborase planul. Pietra se afla acum înăuntru, urmărind-o pe Reba. Nash fusese şi el în magazin, cumpărase ceva şi se întorsese la maşină.

Acum aştepta mesajul de la Pietra.

Se gândise iniţial să-şi pună mustaţa, dar renunţase imediat. Aşa ceva nu se potrivea deloc aici. Trebuia să aibă o înfăţişare deschisă, cu care să câştige încrederea. Mustăţile au un alt efect. Mustăţile, în special cele stufoase, precum cea pe care o folosise cu Marianne, domină faţa unui bărbat. Foarte puţini martori, atunci când li se cere să facă o descriere, sunt în stare să vadă mai mult decât mustaţa. Aşa că mustaţa era foarte utilă de cele mai multe ori.

Nu şi de data asta.

Nash aştepta în maşină şi se pregătea. Îşi potrivi, mai întâi, părul cu ajutorul oglinzii retrovizoare, apoi se bărbieri cu o maşină de ras electrică.

Cassandrei îi plăcea când era ras proaspăt. Lui îi creştea barba foarte repede şi, pe la ora cinci după-amiază, deja o zgâria. „Te rog să te bărbiereşti pentru mine, frumosule”, obişnuia să-i spună Cassandra, privindu-l în felul acela pieziş, care-l făcea să se topească. „Şi am să-ţi acopăr faţa cu sărutări.”

În urechi îi răsuna vocea ei. Inima încă îi sângera de durere. Se obişnuise demult cu ideea că avea să rămână aşa pentru totdeauna. Că va trăi cu acea durere pentru tot restul vieţii.

Era în maşină şi privea oamenii care treceau prin parcare. Erau vii, respirau, în timp ce Cassandra lui era moartă. Fără îndoială că din frumuseţea ei nu mai rămăsese nimic până acum. Era ceva greu de imaginat.

Telefonul bâzâi uşor. Pietra îi trimisese un mesaj:

Totul e sub control. Iese acum.

Nash îşi netezi sprâncenele şi ieşi din maşină. Se duse în spate şi deschise uşile. Obiectul pe care-l cumpărase mai devreme din magazin era un scaun de copil pentru maşină Cosco Scenera, cel mai ieftin pe care-l găsise.

Aruncă o privire spre magazin.

Reba Cordova împingea un cărucior roşu în care se aflau mai multe pungi de plastic. Era imaginea unei femei fericite şi fără probleme, aidoma multora dintre oiţele care trăiau în zonele cu case din suburbii. Era oare o fericire reală sau numai o închipuire? Aveau tot ceea ce-şi doreau. O casă frumoasă, două maşini, securitate financiară, copii. Nash se întreba dacă asta era ceea ce-şi doreau toate femeile. Se gândi şi la bărbaţii care lucrau în birouri şi care le ofereau toate aceste lucruri şi se întrebă dacă şi aceştia se simţeau la fel.

În spatele femeii, o putea vedea pe Pietra. Aceasta se ţinea la distanţă. Nash cercetă discret zona. Un bărbat supraponderal, cu păr lung şi barbă, îşi trase pantalonii tip salopetă cu care era îmbrăcat şi porni spre intrarea în magazin. Dezgustător individ. Nash îl observase cum dăduse mai multe ocoale parcării, pierzând o groază de timp doar ca să poată prinde un loc cât mai aproape de intrare. Ca să meargă numai câţiva paşi pe jos. America, ţara obezilor.

Nash îşi poziţionase furgoneta în aşa fel, încât să fie cât mai aproape de portiera pe unde avea să urce Reba în maşina ei. Se aplecă în interiorul maşinii şi începu să-şi facă de lucru cu scaunul pentru copil. Aranjă oglinda retrovizoare, astfel încât să poată să urmărească mişcările femeii. Reba acţionă telecomanda şi făcu să se deschidă portbagajul. El mai aşteptă puţin ca ea să se apropie şi mai mult.

— La naiba! zise Nash cu o voce mai degrabă amuzată decât nervoasă, dar destul de tare ca să fie auzit de Reba. Îşi ridică apoi capul din interiorul maşinii şi afişă o expresie năucă. O zări pe Reba Cordova şi îi zâmbi în cel mai paşnic mod cu putinţă.

— Un scaun pentru copil, se justifică el.

Reba Cordova era o femeie foarte atrăgătoare, cu trăsături fine, de păpuşă. Îl privi uşor amuzată.

— Cei care au scris instrucţiunile astea de instalare erau probabil ingineri la NASA, continuă Nash.

Reba zâmbi plină de înţelegere.

— Da, uneori, le fac ridicol de complicate.

— Exact. Acum câteva zile, mă chinuiam să fixez un ţarc pentru Roger. El e băieţelul nostru în vârstă de doi ani. Aveţi şi dumneavoastră aşa ceva? Ţarc, vreau să spun.

— Da, am avut şi noi.

— Eram convins că trebuie să fie ceva extrem de uşor de instalat, dar… oricum, Cassandra, soţia mea, spune că, oricât ar fi de simplu, eu tot…

— Aşa e şi soţul meu.

El începu să râdă. Reba râdea şi ea. Nash îşi spuse că e un râs foarte plăcut. Se întrebă dacă soţul ei e în stare să-i aprecieze aşa cum trebuie râsul, dacă e un om cu simţul umorului, în stare să-şi facă nevasta să râdă şi să se minuneze apoi de sunetul plăcut al râsului acestei femei cu trăsături de păpuşă.

— Îmi pare teribil de rău că vă deranjez, spuse el jucând în continuare rolul bărbatului cumsecade, dar trebuie să-l iau pe Roger de la grădiniţă şi atât eu, cât şi Cassandra suntem foarte stricţi în ceea ce priveşte măsurile de siguranţă.

— Oh, aşa suntem şi noi.

— Nu-l ducem niciodată cu maşina fără scăunelul lui special şi, pentru că am uitat să-l mut pe cel de acasă în maşina asta, am oprit aici să iau unul nou… ştiţi cum e.

— Ştiu.

Nash ţinea într-o mână manualul de instalare şi o privea neajutorat.

— Credeţi că aţi putea arunca o privire?

Femeia ezita. Era o reacţie normală – maidegrabă, un reflex necondiţionat. La urma urmei, el nu era decât un străin pentru

ea. Suntem antrenaţi, atât din punct de vedere biologic, cât şi social, să ne ferim de străini. Evoluţia speciei ne-a făcut însă să fim şi politicoşi cu semenii noştri. Se aflau într-un loc public, o parcare, şi el părea un om cumsecade, un tată neajutorat pe care ar fi fost nepoliticos să-l laşi de izbelişte, nu-i aşa?

Aceste calcule se derulară foarte rapid în creierul Rebei. Nu-i luară mai mult de două, trei secunde. În final, politeţea învinse simţul de conservare.

Exact aşa cum se întâmplă de cele mai multe ori.

— Bineînţeles.

Femeia puse în portbagaj pungile cu cumpărături şi porni spre el.

Nash se apleca în interiorul maşinii.

— Cred că e din cauza cureluşei de aici…

Reba mai făcu un pas. Nash îşi îndreptă spinareapentru a-i face loc. Aruncă rapid o privire de jur împrejur. Individul acela gras, cu barbă, continua să-şi târâie paşii spre intrarea în magazin, însă fără îndoială că un astfel de specimen era mai degrabă cu gândul la mâncarea cu care avea să-şi umple în curând căruţul. Uneori, era chiar mai bine să fie şi alţi oameni înjur. Totul era să nu intri în panică, să nu te grăbeşti, să nu te agiţi.

Reba Cordova se aplecă în interiorul furgonetei şi asta îi pecetlui soarta.

Nash fixă cu privirea ceafa expusă a femeii. Întinse rapid mâna dreaptă şi-şi înfipse vârful degetelor într-un punct situat undeva în spatele urechii. Cu cealaltă mână, îi acoperi gura. Lovitura opri, pur şi simplu, circulaţia sângelui spre creier.

Reba dădu de câteva ori din picioare, însă totul nu dură decât câteva secunde. Nash apăsă puţin mai tare şi femeia rămase nemişcată. O împinse rapid înăuntru, se sui şi el în maşină şi închise portiera glisantă. Pietra îşi făcu şi ea apariţia şi, în trecere, închise portbagajul Toyotei. Nash smulse cheile din mâna Rebei. Blocă portierele Toyotei cu ajutorul telecomenzii. Pietra se aşeză la volanul furgonetei şi porni motorul.

— Aşteaptă, zise Nash.

Pietra se întoarse spre el.

— N-ar trebui să ne grăbim?

— Stai calmă.

Nash se gândi câteva clipe.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— O să conduc eu furgoneta şi vreau să iei tu cealaltă maşină.

— Cum? De ce să fac asta?

— Fiindcă dacă o lăsăm aici, or să-şi dea seama de unde am răpit-o. Dacă luăm maşina cu noi, poate reuşim să-i păcălim.

Nash îi aruncă Pietrei cheile maşinii. Apoi prinse mâinile Rebei cu cătuşele de plastic. Îi vârî şi un căluş de cârpă în gură. Femeia se trezi şi începu să se zbată.

El îi luă faţa în mâini, ca şi cum ar fi vrut s-o sărute.

— Dacă încerci să scapi, zise el uitându-se fix în ochii ei de păpuşă, mă duc şi-o răpesc şi pe Jamie. Şi n-o să-i fie bine deloc. Mă înţelegi ce-ţi spun?

Reba încremeni la auzul numelui copilului său.

Nash trecu la volan şi-i spuse Pietrei:

— Vino după mine. Te rog să conduci cât mai firesc posibil.

În câteva secunde, cele două maşini părăsiră una după alta parcarea mallului.

•

Mike încerca să-şi omoare timpul cu iPod-ul. Problema era că, în afară de hochei, nu mai avea niciun alt hobby. Nimic altceva nu reuşea să-l relaxeze. Îşi iubea familia, îl pasiona munca pe care o făcea şi îi plăcea hocheiul. Numai că, în curând, avea să fie nevoit să renunţe la sport. Vârsta îşi spunea cuvântul. Îi venea foarte greu să recunoască, însă acesta era adevărul. Munca de la spital însemna multe ore petrecute în picioare, în sala de operaţie. Hocheiul îl ajutase întotdeauna să se menţină în formă. Probabil că sportul era, în continuare, benefic pentru inimă, însă nu-l mai ţineau oasele. Îl dureau încheieturile. Crampele musculare erau tot mai dese şi durau din ce în ce mai mult.

Mike simţea foarte acut că începuse să coboare pe panta roller coaster-ului vieţii. La 35 sau 40 de ani începi să-ţi dai seama că nu mai eşti atletul care ai fost odată. Negarea este însă o armă destul de puternică şi de eficientă. La cei patruzeci şi şase de ani ai săi însă, Mike ştia că, indiferent ce-ar fi făcut, coborâşul nu numai că n-avea să se oprească, ci chiar putea să se şi accelereze.

Liniştitoare gânduri, nu-i aşa?

Timpul trecea foarte greu. Nici măcar nu se mai obosea să-l sune pe Adam. Oricum, acesta putea să vadă mesajele dacă deschidea telefonul. Mike închise ochii şi încercă să se lase pradă muzicii. Nu reuşi, începu să patruleze prin încăpere. Nu mai avea stare. Se gândi să ia maşina şi să dea o tură prin cartier, însă îşi dădu imediat seama că ar fi fost o mare prostie. Privirea îi căzu pe crosa de hochei. Poate că nişte lovituri la poartă ar fi fost mai bune.

Telefonul începu să sune dintr-odată. Răspunse fără să se mai uite cine îl sunase.

— Alo?

— Vreo veste?

Era Mo.

— Nu.

— Vin la tine.

— Du-te la meci.

— Nu mă duc.

— Mo...

— Am vorbit deja cu un alt prieten să-i dau lui biletele.

— Tu nu ai alt prieten.

— Asta cam aşa e, recunoscu Mo.

— Uite cum facem. Îi mai acordase jumătate de oră. Tu du-te înainte şi lasă-ne biletele la poartă.

Mo nu răspunse.

— Mo?

— Cât de tare îţi doreşti să-ţi găseşti băiatul?

— Ce vrei să spui?

— Ţi-aduci aminte când ţi-am cerut telefonul mobil?

— Da.

— Modelul pe care îl ai tu e prevăzut cu GPS.

— Nu prea înţeleg ce vrei să spui.

— GPS. Înseamnă Global Positioning System.

— Ştiu ce înseamnă, Mo. Dar ce legătură are asta cu telefonul meu?

— Multe din noile modele de telefoane mobile au incluse funcţia de GPS.

— A, un fel de triangulaţie cum am văzut la televizor, cu ajutorul antenelor din celule?

— Nu. Aceea era laTV. Şi tehnologia asta e destul de veche. A pornit acum câţiva ani în urmă cu ceva numit SIDSA Personal

Locator. Era folosită, în special, pentru bolnavii de Alzheimer. Puneai aparatul în buzunarul pacientului, ceva cam de mărimea unui pachet de cărţi de joc, şi, dacă acesta pornea la plimbare, aveai posibilitatea să-l găseşti. Apoi, a apărut uFindKid, care face acelaşi lucru cu ajutorul telefoanelor mobile ale copiilor. Acum, chestia asta e inclusă în majoritatea aparatelor.

— Şi are şi Adam aşa ceva în telefonul lui?

— Da, exact ca şi în al tău. Îţi dau adresa de internet. Intri acolo, plăteşti taxa de înscriere cu cardul. Se deschide apoi o hartă exact la fel precum cele de pe GPS-ul din maşină, cu numele străzilor şi aşa mai departe. Şi îţi arată exact unde se află telefonul.

Mike nu zise nimic.

— M-ai auzit?

— Da.

— Şi?

— Mă gândesc.

Mike închise telefonul. Intră apoi pe Internet şi tastă adresa web a firmei de telefonie la care era abonat. Introduse numărul de telefon al lui Adam şi tastă apoi parola de utilizator. În pagina care se deschise, găsi destul de uşor legătura la programul GPS, făcu clic pe ea şi pe ecran apărură mai multe opţiuni. Puteai avea acces la o lună de servicii GPS pentru 49,99 dolari, şase luni pentru 129,99 sau un an întreg pentru 199,99. Fără să-şi dea seama, Mike începu să calculeze care ar fi fost cea mai avantajoasă variantă. Se dezmetici însă brusc şi făcu clic nervos pe varianta cu o lună de acces.

Dură câteva minute până să obţină aprobarea şi apoi apărură alte opţiuni suplimentare. Într-un sfârşit, Mike reuşi să facă să apară pe ecran harta SUA. Chiar în statul său, în New Jersey, se vedea un marker colorat. Dumnezeule, era simplu de tot! Făcu clic pe zoom şi harta începu să se apropie, mai întâi regiunea, apoi statul, oraşul şi, în final, strada.

Programul plasa un punct de culoare roşie pe o stradă nu departe de casa lor. În bara de sus exista un buton pe care scria adresa cea mai apropiată. Mike făcu clic pe el, deşi nu avea nevoie de aşa ceva. Ştia deja despre ce adresă era vorba.

Adam se afla în locuinţa familiei Huff.

13.

Ora 9 seara. Casa familiei Huff fusese încetulcu încetul învăluită în întuneric.

Mike îşi parcase maşina lângă trotuar, pe cealaltă parte a străzii. Se vedeau mai multe ferestre luminate. Pe aleea care ducea la garaj se aflau două maşini. Nu ştia ce ar fi trebuit să facă în continuare. Mai încercă o dată telefonul lui Adam. Tot fără răspuns. Nu avea în agendă niciunul dintre numerele familiei Huff. Probabil, pentru că Daniel Huff era poliţist.

Nu-i venea nicio idee. Nu ştia cum ar fi putut explica ce căuta el acolo, fără să se dea de gol.

Ce putea să facă?

Se gândi că ar fi mai bine să se întoarcă acasă. Era adevărat, băiatul era minor, iar băutura era un lucru periculos, dar oare nu făcuse şi el la fel când era copil? Cum era când se duceau în pădure să bea bere sau când se strângeau în casa lui Pepe Feldman şi făceau poştă câte o sticlă de tărie. Nici el, nici prietenii săi nu se omorau prea tare cu drogurile pe vremea aceea, însă nu de puţine ori, mai ales cândpărinţii săi erau plecaţi din oraş, se strângeau acasă la Weed[3] (o poreclă care ar fi trebuit să dea de gândit părinţilor) pentru câteva fumuri.

Deşi trecuse şi el prin asta, Mike reuşise să reziste şi nu o luase pe o cale greşită. Oare ar fi ajuns mai bine dacă şi părinţii lui l-ar fi urmărit cum face el acum cu copilul său?

Se uită la uşa casei. Poate că ar fi fost cel mai bine să aştepte aici. Să-l lase să bea, să petreacă, să facă ce vor ei acolo, iar el să aştepte aici şi să se asigure, atunci când Adam avea să iasă din casă, că totul e în ordine. În felul ăsta, nu avea cum să se facă de râs şi nici nu exista pericolul de a pierde încrederea fiului său.

Despre ce încredere era vorba?

Adam plecase de acasă şi îşi lăsase sora singură. Adam refuzase să-i răspundă la telefon. Iar el, în calitate de părinte, se comporta chiar mai rău decât atât. Ajunsese să-şi spioneze

[3] *Weed* – marijuana.

propriul copil. Împreună cu Tia intraseră în calculatorul lui Adam.

Îi reveniră în minte cuvintele cântecului lui Ben Folds, „dacă tu nu ai încredere, nici pe tine nu se poate baza nimeni”.

În timp ce Mike se frământa, neştiind cum să procedeze în continuare, uşa de la intrarea locuinţei Huff se deschise. Mike se lăsă să alunece pe scaunul maşinii, gest care i se păru imediat prostesc. Din casă nu ieşise însă niciunul dintre băieţii pentru care venise acolo, ci Daniel Huff, căpitan în forţele de poliţie ale oraşului Livingston.

Tatăl care ar fi trebuit să fie plecat de acasă.

Mike nu ştia ce să facă. Însă asta nu avea prea mare importanţă. Daniel Huff venea cu paşi hotărâţi direct spre maşina lui Mike.

Acesta se ridică pe scaun şi-l privi în ochi pe Huff. Poliţistul nu-i zâmbi şi nici nu-i făcu cu mâna; în acelaşi timp, faţa acestuia nu era nici încruntată, nici ameninţătoare. Poate că era doar o impresie, din cauza faptului că îi era cunoscută ocupaţia celui care se apropia de el, însă Mike se simţea ca în faţa unui agent de circulaţie, care te-a tras pe dreapta şi se uită la tine cu o expresie neutră, în stare să te facă să mărturiseşti singur că ai depăşit viteza sau că ai un plic cu droguri în portbagaj.

Când Huff ajunse suficient de aproape, Mike coborî geamul şi încercă un zâmbet.

— Bună, Dan, zise el.

— Bună seara.

— Am depăşit viteza legală, domnule poliţist?

Huff zâmbi uşor la încercarea de glumă şi venichiar lângă portieră.

— Permisul şi talonul, vă rog.

Începură să râdă uşor amândoi, deşi era clar că niciunul dintre ei nu găsea glumele astea deosebit de amuzante. Huff îşi puse mâinile în şolduri. Mike încercă să spună ceva. Ştia că Huff aştepta o explicaţie. Nu era însă sigur că era pregătit să-i ofere poliţistului o astfel de explicaţie.

Partea amuzantă se încheiase şi, după câteva secunde de tăcere, Daniel Huff se hotărî să spargă gheaţa.

— Te-am văzut că ai parcat aici, Mike, zise el şi se opri.

— Uau, făcu Mike.

— S-a întâmplat ceva?
— Nu.
Mike încerca să nu se enerveze. Ce, dacă e poliţist, are dreptul să vină la tine cu aerul ăsta superior, de om care le ştie pe toate? Sau poate că omul are dreptate. La urma urmei, este destul de ciudat să vezi cum un bărbat pe care îl cunoşti vine şi face un fel de pândă în faţa casei tale.
— Vrei să vii înăuntru?
— Îl caut pe Adam.
— De asta ai parcat aici?
— Da.
— Şi de ce nu ai venit, pur şi simplu, să baţi la uşă?
Exact ca în filmele cu Columbo.
— Am vrut să dau, mai întâi, un telefon.
— Nu te-am văzut vorbind la telefon.
— De cât timp mă urmăreşti, Dan?
— De câteva minute.
— Am handsfree la telefon. Aşa zice legea, că trebuie să foloseşti handsfree când eşti în maşină.
— Nu şi când e oprită. După ce ai parcat, poţi să duci telefonul la ureche.
Mike se săturase de dansul ăsta stupid.
— Adam e aici, cu DJ?
— Nu.
— Eşti sigur?
Huff se încruntă. Mike nu mai zise nimic.
— Am înţeles că băieţii trebuiau să se întâlnească aici în seara asta, reluă el după un timp.
— Ce te-a făcut să crezi asta?
— Asta am înţeles eu din mesajul pe care l-am primit. Că tu şi cu Marge sunteţi plecaţi undeva şi că băieţii se întâlnesc aici.
Huff se încruntă din nou.
— Că plecăm undeva?
— Da, în weekendul ăsta. Cam aşa ceva.
— Şi ţi-ai imaginat că le-aş permite băieţilor să-şi facă de cap aici în absenţa noastră?
Discuţia nu pornise bine deloc.
— Dar de ce nu l-ai sunat pe Adam?
— L-am sunat. Se pare însă că nu-i merge telefonul. Uită destul de des să-l pună la încărcat.

— Aşa că ai venit până aici.

— Exact.

— Şi ai rămas în maşină, în loc să vii să baţi la uşă?

— Uite ce e, Dan, ştiu că eşti poliţist, însă nu mă lua chiar aşa, bine? Pur şi simplu, îmi caut fiul.

— Adam nu e aici.

— Dar DJ? Poate ştie el unde e Adam.

— Nici el nu-i acasă.

Mike aşteptă ca Huff să se ofere să-şi sune băiatul. Acesta nu făcu însă nimic. Mike nu insistă. Chestia asta mersese şi aşa prea departe. Chiar dacă băieţii plănuiseră o petrecere cu băutură şi cu droguri acasă la Huff, era clar că, în prezenţa acestuia, planul se schimbase. Nu voia să continue o discuţie care nu-şi avea rostul, cel puţin până nu avea să afle mai multe. Huff nu se numărase niciodată printre cunoscuţii săi cei mai apropiaţi.

Şi, de asemenea, cum să-i explice că ajunsese să-şi spioneze propriul copil?

— Îmi pare bine că am stat de vorbă, Dan.

— Şi mie, Mike.

— Dacă afli ceva de Adam…

— Poţi să fii sigur că o să-l pun să te sune. O seară bună. Să conduci cu grijă.

•

— „Whiskers on kittens”[4], zise Nash.

Pietra trecuse acum la volan. Nash condusese furgoneta aproximativ patruzeci şi cinci de minute, în timp ce Pietra venea după el cu cealaltă maşină. Lăsaseră maşina Rebei în parcarea unui hotel Ramada din East Hanover. Poliţiştii aveau să pornească cercetările din locul acela. Fără îndoială că aveau să se întrebe ce căuta o femeie căsătorită la un astfel de hotel, aflat atât de aproape de casă. Poate că avea o relaţie cu un alt bărbat. Soţul ei avea să insiste că acest lucru e imposibil.

Până la urmă, la fel ca şi în cazul lui Marianne, probabil că lucrurile aveau să se lămurească. Până atunci însă, avea să treacă ceva timp.

Luaseră cu ei cumpărăturile făcute de Reba la Target. Dacă le-ar fi lăsat în portbagajul maşinii, poliţia ar fi avut la dispoziţie mai multe indicii. Nash căuta acum prin pungile cu

[4]Mustăcioare de pisici – parte dintr-o cunoscută melodie a filmului *Sunetul muzicii.*

cumpărături. Erau acolo mai multe articole de lenjerie, câteva cărţi pentru copii şi DVD-uri cu filme vechi.

— Reba, m-ai auzit ce-am spus? Nash ridică mâna în care ţinea cutia unui DVD. „Whiskers on kittens.”

Reba era imobilizată. Chiar şi aşa, legată de mâini şi de picioare, în poziţia aceea chinuită, femeia îşi păstrase aceleaşi trăsături pline de fineţe, ca de porţelan. Nash îi scosese căluşul din gură. Reba se uită la el şi gemu.

— Nu încerca să te eliberezi, zise el. Nu vei reuşi decât să faci să te doară şi mai tare. O să ai timp pentru durere puţin mai încolo.

Reba înghiţi din greu.

— Ce... ce vrei de la mine?

— Te-am întrebat despre filmul ăsta pe care l-ai cumpărat. Nash ridică din nou caseta DVD-ului. *Sunetul muzicii.* Un film clasic.

— Cine eşti?

— Dacă îmi mai pui o singură întrebare, o să mă determini să încep să mă ocup de tine. Asta înseamnă că vei suferi mai mult şi că vei muri mai curând. Şi dacă mă superi prea mult, pun mâna pe Jamie şi-i fac şi ei acelaşi lucru. Ai înţeles?

Femeia începu să clipească repede de parcă Nash s-ar fi aplecat şi i-ar fi tras o palmă. Ochii ei frumoşi se umplură de lacrimi.

— Te rog...

— Îţi aduci aminte de *Sunetul muzicii,* da sau nu?

Femeia încercă să se oprească din plâns, să-şi înghită lacrimile.

— Reba?

— Da.

— Ce da?

— Da, reuşi ea să spună. Îmi aduc aminte.

Nash îi zâmbi.

— Şi cuvintele „whiskers on kittens”. Ţi le aminteşti?

— Da.

— Din ce cântec sunt?

— Ce?

— Din ce cântec. Îţi aduci aminte numele cântecului?

— Nu ştiu.

— Sigur îţi aminteşti, Reba. Calmează-te şi gândeşte-te.

Ea încercă să-şi amintească, însă frica, după cum ştia el atât de bine, avea un efect paralizant.

— Eşti debusolată, zise el. Nu-i nimic. Cuvintele sunt din cântecul „My Favorite Things”. Acum îţi aduci aminte?

Ea dădu din cap. Apoi, aducându-şi aminte, spuse:

— Da.

Nash zâmbi satisfăcut.

— „Clopoţeii de la uşa de la intrare”, zise el.

Ea îl privea fără să înţeleagă nimic.

— Îţi aduci aminte, nu? Julie Andrews are toţi copiii în jurul ei şi aceştia au avut un coşmar sau sunt speriaţi din cauza unei furtuni cu tunete, nu mai ştiu prea bine, şi ea încearcă să-i liniştească şi-i pune să se gândească fiecare la lucrul său favorit. Să uite de frică şi să se gândească la lucrul lor favorit. Îţi aduci aminte, nu-i aşa?

Reba începu să plângă din nou, însă reuşi să încuviinţeze cu o mişcare a capului.

— Şi încep să cânte „Doorbells”[5]. Gândeşte-te ce chestie. Cred că aş putea întreba un milion de oameni care sunt primele cinci obiecte la care ţin cel mai mult în lume, şi niciunul – nici măcar unul! – n-ar alege clopoţeii de la uşă.

Nash începu să râdă. Pietra îl imită.

— Te rog, făcu Reba. Te rog, spune-mi ce vrei de la mine.

— O să ajungem şi la asta, Reba. Ai răbdare. Dar, mai întâi, o să-ţi dau un indiciu.

Ea încetă să mai respire, aşteptând.

— Numele Marianne îţi spune ceva?

— Ce?

— Marianne.

— Ce-i cu ea?

— Ţi-a trimis ceva.

Groaza din ochii femeii crescu brusc.

— Te rog să nu-mi faci rău.

— Îmi pare rău, Reba. Va trebui s-o fac. O să te fac să suferi groaznic.

Nash se duse apoi în partea din spate a furgonetei şi-i arătă Rebei la ce se referea.

---

[5] Clopoțeii de la ușă.

14.

Ajuns acasă, Mike trânti grăbit uşa şi se repezi la calculator. Ardea de nerăbdare să intre pe site-ul care oferea localizare prin GPS şi să vadă exact unde se afla Adam. Se gândea la ce se întâmplase. Mai mult ca sigur că GPS-ul oferea informaţii aproximative, nu exacte. Adam era undeva în vecinătate? În altă casă din cartier? În pădurea aflată în apropiere de casa familiei Huff?

Tocmai se pregătea să intre pe site, când auzi o bătaie în uşa de la intrare. Se ridică oftând şi se uită pe fereastră. Era Susan Loriman.

Deschise uşa. Femeia avea părul pieptănat simplu şi nu era machiată deloc, şi cu toate astea Mike fu încercat din nou de un sentiment de vinovăţie, pentru că o găsea totuşi atât de atrăgătoare. Pur şi simplu, aşa sunt unele femei. Nu poţi să-ţi explici prea bine de ce sau cum reuşesc să aibă acest efect asupra ta. În afară de faptul că arată bine, uneori, chiar grozav, aceste femei au şi ceva nedefinit ce-l face pe orice bărbat să simtă că-i tremură genunchii. Era o senzaţie căreia Mike nu avea cum să i se împotrivească şi pe care şi-o asuma, convins că ar fi fost mai periculos dacă ar nega ce simţea pentru Susan.

— Bună, zise ea.

— Bună.

Femeia nu intră în casă. Asta ar fi oferit un prilej grozav de bârfe dacă i-ar fi văzut vecinii şi, pe o stradă ca a lor, era mai mult ca sigur că cel puţin unul urmărea acum scena din spatele perdelelor. Susan rămase pe verandă, cu braţele încrucişate, ca o vecină care vine să ceară împrumut o cană cu zahăr.

— Ştii de ce te-am sunat? o întrebă el.

Ea clătină din cap.

El zăbovea, neştiind prea bine cum să abordeze această problemă delicată.

— După cum ţi-am mai spus, trebuie să testăm toate rudele cele mai apropiate din punct de vedere biologic ale fiului tău.

— Am înţeles.

Lui Mike îi fugeau gândurile la modul în care îl expediase Daniel Huff, la calculatorul de la etaj, la GPS-ul care îl putea ajuta să dea de urma fiului său. Pe de altă parte, nu ar fi vrut s-o rănească pe femeia aflată în faţa sa. Ar fi vrut s-o ia cu încetişorul, însă, din păcate, nu avea acum timp pentru prea multe subtilităţi.

— Asta înseamnă, spuse el într-un sfârşit, că va trebui să-l testăm şi pe tatăl său biologic.

Susan clipi, ca şi cum ar fi plesnit-o peste faţă.

— N-am vrut să te oblig…

— L-aţi testat pe tatăl lui. Ai spus că nu există compatibilitate.

Mike o privi drept în ochi.

— Tatăl *biologic,* spuse el.

Ea se dădu un pas înapoi.

— Susan?

— Nu e Dante?

— Nu. Nu e Dante.

Susan Loriman închise ochii.

— O, Doamne. Nu poate fi adevărat.

— Din păcate, aceasta e realitatea.

— Eşti sigur?

— Da. Tu nu ştiai?

Ea nu zise nimic.

— Susan?

— Şi ai de gând să-i spui lui Dante?

Mike ezită neştiind prea bine cum să-i explice.

— Cred că nu.

— Crezi?

— Trebuie să luăm în considerare toate implicaţiile etice şi de natură legală.

— Nu poţi să-i spui aşa ceva. E în stare să-şi piardă minţile.

Mike nu zise nimic, aşteptând ca ea să continue.

— Îşi iubeşte foarte mult băiatul. Nu poţi să-l laşi fără asta.

— Principala noastră preocupare este binele lui Lucas.

— Şi crezi că, dacă îi spui că Dante nu este tatăl lui adevărat, îi faci vreun bine?

— Nu, însă te rog să mă asculţi cu atenţie, Susan. Principala noastră preocupare este sănătatea lui Lucas. Asta e prioritatea numărul unu. Şi numărul doi şi numărul trei. Pentru sănătatea

băiatului suntem gata să lăsăm deoparte orice altceva. Pentru sănătatea lui trebuie să-i găsim pe cel mai bun donator pentru transplant. Nu ţi-am spus asta fiindcă vreau să-ţi distrug familia. Ţi-am spus-o în calitate de doctor, îngrijorat de starea pacientului meu. Trebuie să-l testăm şi pe tatăl său biologic.

Ea îşi coborî privirea. Avea ochii umezi. Îşi muşcă buza de jos.

— Susan?

— Trebuie să mă gândesc, spuse ea.

În mod normal, ar fi trebuit să insiste, însă nu avea niciun rost s-o facă chiar atunci. Oricum, nu se putea face nimic în seara aceea şi avea şi el problemele lui.

— Va trebui până la urmă să-l testăm şi pe tatăl lui.

— Lasă-mă să mă gândesc puţin, bine?

— Bine.

Ea îl privi cu nişte ochi trişti.

— Nu-i spune lui Dante. Te rog, Mike.

Susan nu mai aşteptă răspunsul. Se răsuci pe călcâie şi plecă. Mike închise uşa şi porni în sus, pe scări. Femeia asta avusese parte numai de necazuri în ultima vreme. *Susan Loriman, copilul tău suferă de o boală groaznică şi are absolută nevoie de un transplant. A, şi trebuie să-i spunem soţului tău că nu este adevăratul tată al băiatului*! *Ce mai urmează*? *Poate o excursie la Disneyland*!

Casa era atât de tăcută. Atât de ciudată. Încercă să-şi aducă aminte când mai fusese ultima dată aşa – fără copii, fără Tia –, dar nu reuşi. Lui îi plăcea să fie singur în momentele de relaxare. Tia era exact pe dos. Voia să aibă multă lume în jurul ei tot timpul. Provenea dintr-o familie numeroasă şi nu-i plăcea deloc să fie singură.

Mike deschise calculatorul şi făcu clic pe pictograma programului de detecţie prin GPS. Numele de utilizator rămăsese salvat, însă i se ceru să introducă parola. O voce în creierul său îi spunea să se oprească. Să-l lase pe Adam să se descurce singur. Să-l lase să înveţe din propriile sale greşeli.

Încerca oare ca prin grija aceasta exagerată pe care o arăta fiului său să compenseze ceea ce-i lipsise lui în copilărie?

Tatăl lui Mike nu-i fusese niciodată alături când avusese nevoie de el. Nu că ar fi avut vreo vină. Antal Baye emigrase din Ungaria chiar înainte de căderea Budapestei, în 1956. La

sosirea în Ellis Island nu ştia boabă de engleză. Începuse ca spălător de vase şi reuşise să pună suficient deoparte ca să-şi deschidă un mic local în Newark, nu departe de autostrada McCarter. Acolo muncea de dimineaţă până seara, şapte zile pe săptămână, ca să-şi poată întreţine familia.

Servea acolo trei mese pe zi, vindea reviste, ziare, ţigări şi poze cu jucători de baseball. Biletele de loterie erau o altă marfă căutată, deşi lui Antal nu-i făcea nicio plăcere să le vândă. Avea sentimentul că face un deserviciu comunităţii, încurajând cheltuirea banilor câştigaţi cu greutate pe nişte vise irealizabile. Nu avea astfel de procese de conştiinţă când eravorba de ţigări – aici era vorba de alegerea fiecăruia şi cumpărătorul ştia de la început la ce riscuri se expunea. Ideea de a vinde iluzia unui câştig rapid îl deranja însă foarte tare.

Tatăl lui Mike nu avusese niciodată timp pentru meciurile sale de hochei din copilărie. Era interesat de tot ce avea legătură cu fiul său, îi punea mereu întrebări, dorea să ştie orice detaliu, însă munca nu-i permitea niciun moment de destindere. Singura dată când venise la un meci, pe când Mike avea nouă ani şi participa la o competiţie în aer liber, tatăl său, epuizat din cauza muncii, adormise sprijinit de un copac. Chiar şi cu acea ocazie, Antal era îmbrăcat cu şorţul alb purtat la local, stropit cu pete de grăsime de la sendvişurile cu şuncă pregătite de dimineaţă.

Aceasta era imaginea cu care avea să rămână: tatăl său, îmbrăcat cu şorţul alb, în spatele tejghelei, vânzând bomboane unor copii, stând cu ochii în patru după pungaşi, pregătind rapid sendvişuri şi hamburgeri pentru micul dejun.

Când Mike avea doisprezece ani, tatăl său încercă să oprească un hoţ care voia să-i fure ceva din local. Acesta scosese o armă şi-l împuşcase mortal.

Localul fusese pus sub sechestru. Mama sa o luase razna şi nu-şi mai revenise decât pentru a se descoperi că suferea de Alzheimer. Era internată acum într-o clinică din Caldwell. Mike o vizita o dată pe lună. Mama lui nu-l mai recunoştea. Uneori, credea că e Antal şi-l întreba dacă nu vrea să pregătească o salată de cartofi pentru prânz.

Asta e viaţa. Îţi părăseşti casa şi pe toţi cei care te iubesc, renunţi la tot, străbaţi jumătate de lume, te stabileşti într-o ţară

străină, te străduieşti să-ţi faci o viaţă nouă şi vine un nenorocit şi şterge toate astea printr-o simplă apăsare pe trăgaci.

Faptul că fusese lovit atât de dur, la o vârstă atât de fragedă, avusese un efect benefic asupra tânărului Mike. Devenise un jucător de hochei mai bun. Devenise un student mai bun. Învăţa şi muncea cu îndârjire, pentru că atunci când eşti tot timpul ocupat nu mai ai timp să te gândeşti la ceea ce ar fi putut fi.

Pe monitor apăruse harta. De data asta punctul roşu pâlpâia. Asta însemna, după cum văzuse Mike în instrucţiuni, că persoana se deplasa, probabil, într-o maşină. Se explica acolo că circuitele de localizare GPS consumau foarte mult din capacitatea bateriei. Pentru a conserva energia, în locul unui semnal continuu, se emitea un impuls la fiecare trei minute. Dacă persoana se oprea din mişcare mai mult de cinci minute, GPS-ul se oprea automat şi nu intra din nou în acţiune decât atunci când era sesizată din nou o mişcare.

Conform hărţii, fiul său traversa acum podul George Washington.

Ce putea oare să caute Adam tocmai acolo?

Mike aşteptă puţin. Era clar că Adam se afla într-o maşină. A cui? Punctul roşu ajunsese pe autostrada Cross Bronx, apoi o luă în jos pe Major Deegan şi intră în Bronx. Unde se ducea băiatul ăsta? Nu mai înţelegea nimic. Douăzeci de minute mai târziu, punctul roşu păru că se opreşte pe o stradă numită Tower Street. Mike nu cunoştea deloc zona respectivă.

Ce era de făcut în continuare?

Să rămână în faţa calculatorului şi să urmărească punctul roşu? Nu prea avea sens. Dar şi dacă se ducea acolo şi încerca să-l găsească, Adam o putea lua iarăşi din loc.

Privea fix la punctul acela roşu.

Făcu clic pe iconiţa care îi dădea adresa locului de pe hartă. 128 Tower Street. Căută un link care să-i spună ceva despre adresa respectivă. Era vorba despre o reşedinţă privată. Comută pe imaginea din satelit. Nu descoperi nimic interesant, pur şi simplu, acoperişuri de clădiri înconjurate de alte clădiri. Căută alte linkuri referitoare la cartier. Nimic care să-i ofere vreun indiciu.

Pe cine vizita oare fiul său acolo?

Căută numărul de telefon care corespundea adresei. Fiind vorba despre o clădire cu mai multe apartamente, trebuia, mai întâi, să afle un număr de apartament de acolo.

Ce să facă?

Făcu clic pe MapQuest. Adresa implicită sau de start purta numele „acasă”. Un cuvânt atât de simplu şi totuşi atât de cald şi de personal. Rezultatul căutării îi spuse că putea ajunge la adresa de pe Tower Street în patruzeci şi nouă de minute.

Se hotărî să plece într-acolo şi să vadă despre ce era vorba.

Îşi strânse laptopul. Planul său era ca, în cazul în care nu avea să-l mai găsească pe Adam acolo, să încerce să intre din nou într-o reţea wireless pentru a-l localiza cu ajutorul GPS-ului.

Două minute mai târziu, Mike porni maşina şi se îndreptă spre marele oraş.

15.

Intrând pe Tower Street, zona în care, potrivit indicaţiilor GPS, ar fi trebuit să se afle Adam, Mike începu să caute cu privirea o figură sau vreo maşină cunoscută. Avea oare vreunul dintre ei carnet de conducere? Olivia Burchell, probabil. Nu împlinise ea şaptesprezece ani? Nu era sigur. Trebuia să mai verifice o dată, să vadă dacă nu cumva Adam plecase şi de acolo. Trase maşina pe dreapta şi deschise laptopul. Nu reuşi să găsească nicio reţea wireless.

Pe trotuare nu se vedeau decât tineri, cei mai mulţi îmbrăcaţi în negru, palizi la faţă. Fetele erau date pe buze cu ruj închis la culoare şi aveau ochii înnegriţi cu mascara. Aproape toţi erau echipaţi cu lanţuri de diferite dimensiuni şi piercinguri în cele mai neobişnuite locuri. Şi, bineînţeles, tatuaje. Cel mai facil mod de a-ţi demonstra independenţa şi de a şoca, în acelaşi timp, este să te aliniezi şi să faci exact ce fac şi ceilalţi. Nimeni nu se simte confortabil în propria sa piele. Cei săraci încearcă să arate ca bogaţii şi-şi cumpără adidaşi scumpi. Cei bogaţi vor să dea impresia că sunt băieţi de cartier, ca un fel de scuză pentru răsfăţul de care aveau parte acasă din partea părinţilor, răsfăţ pe care aveau şi ei să-l repete într-o bună zi. Sau lucrurile stăteau mult mai simplu decât îşi închipuia el? Era oare vorba despre faptul că se simţeau mai bine aşa? Mike nu ştia ce să creadă.

Oricare ar fi fost răspunsul, era mulţumit că, deocamdată, Adam se mărginise la îmbrăcămintea de culoare neagră. Fără tatuaje, fără piercinguri. Cel puţin până acum.

Tinerii emo – aflase de la Jill că acum nu se mai numeau gotici, ci emo, deşi Yasmin o contrazicea şi spunea că e, de fapt, vorba despre două categorii diferite – erau cei mai numeroşi. Aceeaşi privire pierdută şi aceleaşi trupuri scofâlcite, parcă lipsite de vlagă. Într-o parte se vedea o coadă lungă la intrarea într-un club de noapte. În alta, un bar foarte animat. Pe peretele unui local se putea citi „non-stop – 24 ore din 24 – animatoare senzuale”. Nu se putu opri să nu se întrebe dacă chiar dansa în permanenţă cineva acolo, chiar şi la patru

dimineaţa sau la două după-amiaza. Dar în prima zi de Crăciun sau de 4 Iulie? Şi cine erau cei care puteau să meargă la şcoală sau la serviciu şi după aceea să mai şi frecventeze localul cu pricina la astfel de ore?

Se afla oare şi Adam înăuntru?

Nu avea de unde să ştie. Existau acolo zeci de astfel de localuri. La fiecare intrare, se vedeau bodyguarzi solizi, cu căşti în urechi. Pe vremuri, numai la câteva cluburi întâlneai aşa ceva. Acum, fiecare local avea cel puţin doi, toţi cu tricouri negre, strânse pe corp, care le scoteau în evidenţă pectoralii şi bicepşii, toţi raşi în cap, de parcă părul ar fi constituit un semn de slăbiciune.

Adam avea numai şaisprezece ani. În aceste cluburi, în mod normal, n-ar fi trebuit să fie permis accesul tinerilor sub douăzeci de unu de ani. Puţin probabil ca Adam, chiar cu un act de identitate fals, să poată să ajungă înăuntru. Cine putea şti însă cum stăteau lucrurile în realitate? Poate că existau acolo localuri cunoscute pentru faptul că patronii închideau ochii la astfel de încălcări ale legii. Aşa s-ar fi putut explica şi de ce Adam şi prietenii săi bătuseră atâta drum până acolo. Existau astfel de localuri pentru adulţi şi în apropierea casei lor, însă acolo, cu siguranţă, Adam n-ar fi putut intra.

Mike porni din nou maşina şi o luă încet de-a lungul străzii, având laptopul deschis şi aşezat pe scaunul pasagerului. Trase pe dreapta şi încercă să găsească o reţea wireless disponibilă. Găsi două, însă ambele erau parolate. Mai înaintă o sută de metri şi apoi încercă din nou. De data asta avu noroc. Reţeaua *Netgear* nu avea niciun element de protecţie. Făcu clic pe CONNECT şi, în câteva secunde, avea acces la Internet.

Înregistrase linkul lapagina-gazdă asite-ului, aşa că aceasta apăru imediat pe ecran. Tastă parola – ADAM – şi aşteptă să apară harta.

Punctul roşu se afla în acelaşi loc ca şi ultima oară. Conform specificaţiilor tehnice, precizia sistemului nu era mai mare decât câteva zeci de metri, aşa că era destul de dificil de spus cu exactitate unde se afla Adam. Un lucru era însă sigur: se afla foarte aproape de locul cu pricina. Mike închise calculatorul.

Văzu un loc liber lângă trotuar şi trase maşina acolo. Ajunsese într-o zonă mult mai sărăcăcioasă. Multe dintre ferestrele clădirilor erau acoperite cu scânduri. Pereţii din

cărămidă, de un cafeniu murdar, se aflau în diverse stadii de degradare. Mai toate magazinele aveau vitrinele acoperite cu obloane metalice, mâzgălite cu graffiti. În aer, plutea un miros pătrunzător de sudoare amestecat cu ceva mai puternic. Mike avea senzaţia că se sufocă.

Personajele de sex feminin pe care le vedea nu erau în niciun caz studente sau funcţionare.

Coborî din maşină. Fu abordat imediat de o femeie înaltă, de culoare, care îi spuse:

— Bună, Joe, nu vrei să te distrezi puţin cu Latisha?

Avea o voce foarte profundă, braţe puternice şipalme mari. Mike nu mai era deloc sigur dacă era vorba despre o „ea” şi nu despre un „el”.

— Nu, mulţumesc.

— Eşti sigur? Ţi-ai putea lărgi foarte mult orizontul.

— Bănuiesc că da, însă orizontul meu e suficient de lărgit şi aşa.

Se vedeau postere cu formaţii cu nume ciudate, de care nu mai auzise niciodată. În porticul de la intrarea unei clădiri, luminat de un bec chior, se vedea o femeie îmbrăcată foarte sumar, cu un copil în braţe. Zări pe o alee un fel de parcare improvizată. Pe un carton înfipt la intrare se putea citi: *10 dolari, toată noaptea.* Alături stătea în picioare un bărbat brunet, în tricou şi pantaloni scurţi, care număra banii. Individul ridică privirea şi-l zări pe Mike.

— Doreşti ceva, frate?

— Nu, nimic.

Mike îşi continuă drumul. Găsi adresa indicată de programul de localizare. O clădire cu apartamente, înghesuită între două cluburi foarte animate. Lângă uşa de intrare se aflau cel puţin o duzină de sonerii. Niciun nume – doar numărul apartamentului.

Şi acum?

Nu avea nici cea mai mică idee ce avea să facă.

Ar fi putut să rămână acolo, afară, şi să-l aştepte pe Adam. La ce bun? Era ora zece seara. Zona de abia începea să se anime. Dacă, în ciuda interdicţiilor, fiul său venise într-adevăr să petreacă acolo, puteau să treacă ore bune până să iasă afară. Şi în momentul acela ce avea să facă? Să sară în faţa lui şi să strige „Aha, te-am prins!”? Ce-ar fi câştigat? Cum ar fi putut explica prezenţa lui acolo?

La urma urmei, ce spera el şi Tia să obţină cu toată afacerea asta?

În afară de violarea clară a intimităţii, spionarea pe care o făceau ei mai ridica o problemă. Cum ar fi trebuit să reacţionezi în clipa în care descopereai că fiul tău face ceva dubios? Nu cumva dacă-l pedepseşti şi-l faci să-şi piardă încrederea în tine obţii un rezultat mai prost decât dacă l-ai lăsa să-şi facă de cap o noapte?

Depinde.

Mike nu dorea nimic altceva decât să ştie că fiul său e în siguranţă. Atât şi nimic mai mult. Îşi aduse aminte de cuvintele Tiei, despre datoria părinţilor de a-şi însoţi copiii în siguranţă până la intrarea în viaţa de adult. El era doar parţial de acord cu această teorie. Această perioadă a adolescenţei, atât de plină de frustrări, în care hormonii fac legea şi în care orice emoţie este ridicată imediat la puterea a zecea, trece atât de repede. Dacă ai putea să-l convingi pe un adolescent de acest adevăr, ar fi totul mult mai simplu. Numai că e foarte puţin probabil ca tânărul să te asculte.

Îi reveni în minte schimbul de mesaje între Adam şi acel CeeJay8115. Reacţia pe care o avusese Tia şi ceea ce simţise el personal. Mike nu era deloc o persoană religioasă şi nu credea în forţele spiritului. Atunci însă când, la muncă sau în viaţa de familie, simţea ceva, ca un fel de vibraţii negative, prefera să nu li se opună. Erau momente în care simţea, pur şi simplu, că era vorba despre ceva rău. Indiferent dacă era vorba despre un diagnostic pe care se pregătea să-l pună sau de alegerea unei rute pentru un drum mai lung cu maşina.

Toate acele vibraţii îi spuneau acum că fiul său se află în pericol.

Trebuia neapărat să-l găsească.

Dar cum?

N-avea nici cea mai mică idee. O luă înapoi pe stradă. Fu din nou abordat de câteva prostituate. Un individ îmbrăcat în costum, care pretindea că e reprezentantul unor tipe „foarte tari”, se oferi să-i facă rost de tot ce şi-ar fi dorit în materie de sex. Nu reuşi decât foarte greu să scape de el.

Unele fete se încruntau când simţeau privirea lui Mike aţintită asupra lor. Realiză brusc că era cu cel puţin douăzeci de ani mai în vârstă decât majoritatea celor de pe stradă.

Remarcă, de asemenea, că nu era chiar aşa de simplu să intri într-unul din localurile de pe stradă. Majoritatea aveau un cordon de protecţie la intrare, iar cei care doreau să intre trebuiau să aştepte îndărătul lui, până se deschidea uşa.

Mike tocmai se pregătea s-o ia spre dreapta, când privirea îi fu atrasă de ceva.

O jachetă cu însemnele liceului unde învăţa fiul său.

Se răsuci rapid şi-l văzu pe tânărul Huff, care se deplasa în direcţia opusă.

Deşi nu se vedea prea bine, era fără îndoială Huff, fiindcă acesta purta tot timpul jacheta aceea. Băiatul tocmai se pregătea să cotească pe o străduţă laterală. Mike grăbi pasul. Când nu-l mai văzu pe tânăr, începu să alerge.

— Unde te grăbeşti aşa, tataie?

Se izbise de un tânăr ras în cap, cu un lanţ care îi atârna de buza de sus. Prietenii acestuia începură să râdă. Mike se încruntă şi trecu mai departe. Strada devenise acum mai aglomerată. La următoarea intersecţie, îşi dădu seama că majoritatea tinerilor din jur aveau tenul măsliniu. Se auzeau cuvinte în limba spaniolă. Fetele erau foarte sexy şi erau îmbrăcate foarte sumar.

Îl zări din nou pe DJ Huff. Părea că ţine un telefon mobil la ureche. Mike grăbi din nou pasul, încercând să-l ajungă. Şi apoi? Ce avea să-i spună când se vor afla faţă în faţă? Mai bine să se mulţumească să-l urmărească şi să vadă unde se duce. Deşi habar n-avea ce se întâmpla acolo, Mike simţea că ceva nu e în ordine. O teamă surdă începea să pună stăpânire pe el.

Coti la dreapta.

Huff se făcuse nevăzut.

Mike se opri. Încercă să-şi dea seama unde ar fi putut ajunge tânărul în cele câteva secunde care trecuseră. În direcţia aceea se vedea un singur club. Probabil că DJ Huff intrase acolo. Coada de la uşă era foarte lungă – cea mai lungă pe care o văzuse Mike în seara aceea. Erau acolo fără îndoială mai bine de o sută de tineri care aşteptau să intre. Amestecaţi. Şi emo, şi latino, şi afro-americani.

N-ar fi trebuit să-l găsească pe Huff aşteptând la coadă?

Nu era obligatoriu. O limuzină tocmai se oprise în faţa uşii. Din ea coborâră, mai întâi, două fete cu picioare până în gât. Apoi, îşi făcu apariţia un individ cu un cap mai scund decât ele

şi le luă de braţ. Bodyguardul de la intrare dădu la o parte cordonul de catifea şi le făcu loc înăuntru.

Mike începu să alerge spre intrarea în club.

Bodyguardul – un individ de culoare, cu braţe de grosimea unui trunchi de copac – îi aruncă o privire plictisită, ca şi cum ar fi avut în faţă un obiect lipsit de valoare.

— Trebuie să intru, spuse Mike.

— Numele.

— Nu sunt pe nicio listă.

Individul îl privi de sus.

— Cred că fiul meu e înăuntru. E minor.

Bodyguardul nu zise nimic.

— Uite ce e, continuă Mike, nu vreau să creez niciun fel de probleme...

— Atunci du-te şi stai la coadă. Deşi nu cred că ai vreo şansă să intri.

— Nu înţelegi. E vorba despre o urgenţă. L-am văzut pe prietenul lui intrând aici acum câteva secunde. Numele lui e DJ Huff.

Bodyguardul făcu un pas în direcţia lui. Mai întâi, îşi deplasă pieptul, suficient de lat pentru a juca tenis la perete, iar apoi şi restul corpului.

— Sunt nevoit să te rog să pleci de aici.

— Băiatul meu e minor.

— Te-am auzit.

— Trebuie neapărat să-l scot de acolo sau va avea necazuri foarte mari.

Bodyguardul îşi trecu palma ca o lopată peste faţa proaspăt rasă.

— Necazuri foarte mari zici?

— Da.

— Măi, măi, acum chiar că sunt îngrijorat.

Mike duse mâna la portofel şi căută o bancnotă.

— Nu te obosi, spuse individul. Oricum, nu intri.

— Nu vrei să înţelegi.

Bodyguardul mai făcu un pas. Pieptul său era acum aproape lipit de faţa lui Mike. Acesta strânse din ochi însă nu se dădu înapoi. Aşa cum învăţase la hochei – nu te dai niciodată înapoi. Ridică privirea şi-l fixă pe bărbatul de culoare.

— Lasă-mă să trec, spuse Mike.

— Chiar că trebuie să pleci de aici.
— Te rog, dă-te la o parte.
— Nu mă dau la o parte.
— Nu vreau decât să-mi găsesc copilul.
— Nu e niciun minor înăuntru.
— Vreau totuşi să intru.
— Atunci du-te şi stai la coadă.

Mike continua să-l fixeze pe bodyguard. Niciunul dintre ei nu se mişca. Arătau ca doi boxeri profesionişti de categorii diferite care fuseseră chemaţi de arbitru în centrul ringului. Încordarea plutea în aer. Mike simţi furnicături în palme. Ştia să se bată. Nu ajungi atât de departe în hochei dacă nu ştii să-ţi foloseşti pumnii. Se întrebă dacă individul din faţa lui era cu adevărat dur sau nu era vorba decât de o etalare de muşchi.

— Intru în club, zise Mike.
— Nu zău?
— Am prieteni la poliţie, încercă Mike să blufeze. O să vină să răscolească tot locul ăsta. Dacă găsesc înăuntru minori, ai încurcat-o.
— Uau, uau, acum chiar că m-ai speriat.
— Te rog să te dai la o parte.

Mike făcu un pas spre dreapta. Bodyguardul făcu şi el o mişcare şi-i blocă înaintarea.

— Cred că-ţi dai seama, spuse uriaşul, că s-ar putea să iei câteva după ceafă.

Mike ştia foarte bine regula: să nu arăţi niciodată că ţi-e frică.

— Nu zău!
— Avem de-a face cu un tip dur deci.
— Eşti gata să începi?

Bodyguardul zâmbi. Avea nişte dinţi grozavi. Foarte regulaţi şi de o albeaţă care ieşea în evidenţă în contrast cu pielea lui neagră.

— Nu. Şi vrei să ştii de ce? Fiindcă chiar dacă ai fi mai dur decât pari, ceea ce mă îndoiesc că e adevărat, îi am aici pe Reggie şi pe Tyrone. Individul arătă cu degetul în direcţia celorlalţi doi bărbaţi îmbrăcaţi în negru. Noi nu ne aflăm aici ca să ne demonstrăm bărbăţia, aşa că nu avem nevoie să luptăm cinstit. Şi dacă noi doi „începem” – bodyguardul repetă cuvântul imitând vocea lui Mike – sar şi ei. Înţelegi?

Individul îşi încrucişă braţele la piept şi atunci Mike văzu tatuajul.

Era o literă D, de culoare verde, imprimată pe antebraţ.

— Cum te numeşti? întrebă Mike.

— Cum?

— Numele tău, repetă Mike. Care este numele tău?

— Anthony.

— Şi numele de familie?

— De ce te interesează numele meu de familie?

Mike făcu un gest în direcţia mâinii bodyguardului.

— Tatuajul cu litera D.

— N-are nicio legătură cu numele meu.

— Dartmouth?

Anthony îl privi în ochi. Apoi încuviinţă dând încet din cap.

— Şi tu?

— *Vox clamantis in deserto,* răspunse Mike, reproducând mottoul universităţii.

— O voce care se aude în sălbăticie, traduse Anthony şi zâmbi. N-am înţeles niciodată prea bine ce vor să spună cu asta.

— Nici eu, zise Mike. Ai făcut sport?

— Fotbal. În campionatul universitar. Tu?

— Hochei.

— Universitar?

— Şi profesionist, spuse Mike.

Anthony ridică o sprânceană, vizibil impresionat.

— Ai copii, Anthony?

— Am un băiat în vârstă de trei ani.

— Şi dacă ai fi convins că băiatul tău e în pericol, ar fi în stare trei bărbaţi, aşa ca tine, ca Reggie şi ca Tyrone, să te oprească să intri înăuntru?

Anthony expiră profund.

— De ce eşti atât de sigur că băiatul tău e înăuntru?

Mike îi povesti despre DJ Huff, băiatul îmbrăcatcu jacheta care avea însemnele liceului.

— Puştiul ăla? Anthony clătină din cap. Să ştii că n-a intrat aici. Crezi că aş lăsa să intre mucoşi de ăştia? A fugit spre aleea aceea.

Bodyguardul arătă spre o intrare aflată la câţiva zeci de metri în sus pe stradă.

— Ai vreo idee unde s-ar fi putut duce? întrebă Mike.
— Îmi pare rău. Nu mă duc niciodată în zona aia. N-am niciun motiv. E un loc unde se adună drogaţii. Acum, îţi cer şi eu o favoare.
Mike rămase în aşteptare.
— Toată lumea se uită la noi de-o bucată de vreme. Dacă te las să pleci aşa, pur şi simplu, îmi pierd credibilitatea – şi în munca mea credibilitatea este foarte importantă. Înţelegi ce vreau să spun?
— Da.
— Aşa că o să ridic pumnul la tine, iar tu o să o iei la goană ca o fetiţă speriată. Poţi să fugi pe aleea aceea dacă vrei. Mă înţelegi?
— Pot să te rog ceva, mai întâi?
— Ce?
Mike îşi scoase portofelul.
— Ţi-am spus deja, începu Anthony. Nu vreau…
Mike îi arătă o fotografie de-a lui Adam.
— L-ai văzut vreodată pe băiatul ăsta?
Bodyguardul înghiţi în sec.
— E fiul meu.
— Nu e aici.
— Nu asta te-am întrebat.
— Nu l-am văzut niciodată. Am terminat?
Anthony îl apucă pe Mike de guler şi-l ameninţă cu pumnul. Mike se făcu mic şi zise cu o voce plângăcioasă:
— Te rog, nu! Îmi pare rău, plec imediat!
Se dădu şi un pas înapoi. Bodyguardul îi dădu drumul. Mike începu să alerge. În urma lui, îl auzi pe Anthony spunând cu voce tare:
— Da, băiete, ar fi bine să fugi…
Câţiva dintre cei care asistaseră la scenă aplaudară. Mike continuă să alerge până ce dădu colţul şi intră pe alee. Aproape că fu gata să se izbească de un şir de tomberoane de gunoi. Pe jos erau numai cioburi de sticlă care scrâşneau sub tălpile sale. Se opri brusc şi aruncă o privire de jur împrejur. În afară de o femeie care se sprijinea de unul dintre tomberoane, nu se vedea nimeni altcineva. Femeia arăta groaznic şi era, probabil, tot o prostituată. Avea pe cap o perucă cu şuviţe mov ce părea culeasă din tomberonul de care se sprijinea.

Zâmbi spre el şi-şi arătă dinţii stricaţi.

— Bună, iubitule.

— Ai văzut un băiat trecând pe aici?

— O mulţime de băieţi trec pe aici, iubitule.

Avea o voce dogită, lipsită de suflu. Era foarteslabă, palidă la faţă, aspect tipic de drogată.

Mike îşi dădu seama că aleea era, de fapt, o fundătură. Nu se vedea nicio ieşire, nicio uşă. Doar câteva scări de incendiu coborau până la nivelul străzii. Păreau însă prea şubrede ca să fi încercat cineva să urce pe acolo. Dacă Huff intrase într-adevăr aici, unde era acum? Se strecurase oare din nou pe stradă, în timp ce el parlamenta cu Anthony? Sau cumva bodyguardul îl minţise doar ca să scape de el?

— Îl cauţi pe elevul acela de liceu, iubitule?

Mike se opri brusc şi o mai privi o dată pe drogată.

— Elevul de liceu. Atât de tânăr şi de drăguţ. Mă excit numai când vorbesc despre el.

Mike făcu un pas şovăielnic spre femeie, de parcă s-ar fi temut să nu o dărâme cu vibraţiile produse de tălpile sale.

— Da.

— Vino încoace, iubitule, şi o să-ţi spun unde e.

Încă un pas.

— Mai aproape, iubitule, că nu muşc. Asta dacă nu cumva eşti amator de chestii din astea.

Femeia începu să râdă într-un fel care făcea să-ţi îngheţe sângele în vine. Mesteca gumă, dar aceasta nu putea acoperi mirosul de dinţi stricaţi.

— Unde e băiatul?

— Ai ceva bani la tine?

— Am destui dacă-mi spui unde e.

— Vreau să-i văd mai întâi.

Lui Mike nu-i prea plăcea ce se întâmpla, însă nu ştia ce altceva ar fi putut face. Scoase din portofel o bancnotă de douăzeci de dolari.

Femeia întinse o mână numai oase. Îi aduse aminte lui Mike de un personaj din *Tales from the Crypt.*

— Mai întâi, spune-mi unde e băiatul.

— Nu ai încredere în mine?

Mike nu avea timp de pierdut. Rupse bancnota în două şi-i întinse femeii jumătate.

— Cealaltă jumătate după ce vorbeşti, spuse Mike. Unde este?

— De ce ai făcut asta, iubitule, oftă femeia. E chiar în spatele tău.

Mike tocmai dădu să se întoarcă când cineva îl pocni în ficat.

O lovitură la ficat, aplicată cum trebuie, te poate scoate din luptă, paralizându-te practic timp de mai multe secunde. Mike ştia foarte bine toate astea. Nu lipsise prea mult ca lovitura pe care o primise să aibă acelaşi efect. Durerea era îngrozitoare. Deschise gura, însă nu reuşi să scoată niciun sunet. Se prăbuşi într-un genunchi. O a doua lovitură veni din lateral şi-l izbi în ureche. Un obiect dur îi ricoşă în cap. Încerca să-şi păstreze raţiunea, să reziste atacului, însă primi imediat o altă lovitură, cu piciorul de data asta, chiar sub coaste.

Se prăbuşi pe spate.

Instinctul de conservare intră în acţiune.

Trebuie să te mişti din locul ăsta, altfel eşti pierdut.

Se rostogoli într-o parte şi simţi că-i intră ceva ascuţit în palmă. Probabil că cioburile alea de sticlă. Încercă să se ridice. Primi însă o nouă lovitură în cap. Avu senzaţia că tot creierul i se lipeşte de partea stângă a craniului. Cineva îl apucă de gleznă.

Lovi bezmetic cu piciorul. Simţi cum călcâiul îi intră în ceva moale.

Se auzi un geamăt.

— La naiba!

Cineva sări pe el. Mike participase la destule bătăi în viaţa lui, deşi mai toate avuseseră loc pe gheaţă. Reuşise deci cu aceste ocazii să înveţe câteva lucruri. Una dintre reguli spunea, de exemplu, să nu dai cu pumnul dacă nu e neapărată nevoie. Un pumn aruncat aiurea înainte îţi poate rupe mâna. La distanţă, da, poţi să dai şi cu pumnul. Aici era vorba însă despre un contact foarte strâns. Aşa că îşi îndoi braţul şi lovi puternic din umăr. Antebraţul său nimeri în ceva. Se auzi o trosnitură şi mâna sa fu mânjită cu sânge.

Lovise nasul atacatorului.

Mai primi însă o lovitură şi încercă să se rostogolească de acolo. Dădea sălbatic din picioare. Era întuneric, nu se vedea nimic. Nu se auzeau decât gâfâituri. Încercă să lovească şi cu capul.

— Ajutor! strigă el cât îl ţineau puterile. Ajutor! Poliţia!

Reuşi să se ridice în picioare, clătinându-se.

Nu zări feţele celor care îl loveau. Era clar însă că era vorba de mai mult de doi. Săriră toţi deodată asupra lui. Fu izbit de un tomberon de gunoi. Se prăbuşi la pământ împreună cu atacatorii lui. Lupta din toate puterile, dar erau mult mai puternici decât el. Reuşi să zgârie faţa unuia cu unghiile. Cămaşa îi fu sfâşiată de unul dintre atacatori.

Deodată, văzu lucirea unei lame de cuţit.

Imaginea îl paraliză. O fracţiune de secundă, probabil, suficient însă ca să primească o lovitură puternică în tâmplă. Căzu pe spate şi capul i se izbi de pavaj. Unul dintre atacatori îi imobiliză mâinile. Altul îl apucă de picioare. Primi o lovitură foarte puternică în piept. Apoi, loviturile începură să cadă din toate părţile. Încercă să se mişte, să pareze loviturile, însă mâinile şi picioarele nu voiau să-l asculte.

Simţea că încetul cu încetul îl părăsesc puterile. Se predase.

Brusc, loviturile încetară. Greutatea care îl apăsa pe piept fu ridicată de acolo. Îşi putea mişca din nou picioarele.

Deschise ochii însă nu reuşi să vadă nimic altceva decât umbre. Primi o ultimă lovitură în tâmplă, cu vârful pantofului. Totul în jurul lui începu să se întunece până nu mai rămase nimic.

16.

La ora trei dimineaţa, Tia îl sună din nou pe Mike.

Niciun răspuns.

Hotelul Four Seasons era grozav şi camera era foarte bună. Tia savura plăcerea de a locui într-un astfel de hotel de lux – cine n-ar fi făcut la fel? Îi plăceau cearşafurile apretate, serviciul ireproşabil şi faptul că era stăpână pe telecomandă. Muncise din greu până aproape de miezul nopţii, făcând toate pregătirile pentru depoziţia de a doua zi. Telefonul mobil fusese tot timpul în buzunar, pus pe vibraţii.Toată seara, îl scosese de acolo, din când în când, şi verificase ecranul, să vadă dacă nu cumva a sunat şi ea nu a auzit.

Nu o sunase însă nimeni.

Pe unde naiba umbla Mike?

Sună şi acasă şi apoi formă şi numărul de mobil al lui Adam. Simţea că o cuprinde panica. Spre deosebire de Adam, Mike era un bărbat în toată firea, care excela în tot ceea ce făcea. Asta şi fusese ceea ce o atrăsese la el, în primul rând. Mike reuşea s-o facă să se simtă în siguranţă, protejată de toate relele din lume. Era ca o stâncă.

Nu ştia ce să facă fără el.

Se gândi să se suie în maşină şi să plece acasă. Drumul i-ar lua patru, poate cinci ore. Ar putea ajunge până dimineaţă. Însă ce să facă acolo? Să se ducă la poliţie? Dar cu cine să stea de vorbă acolo la ora aceea?

Ora trei dimineaţa. Nu se putea gândi decât la o singură persoană pe care ar fi putut s-o sune la ora aceea.

Deşi nu-l folosise niciodată, ştia că numărul se găsea în memoria aparatului ei BlackBerry. Avea şi Mike unul la fel şi, folosind Microsoft Outlook, îşi sincronizaseră aparatele în aşa fel, încât să aibă amândoi acces la aceeaşi carte de telefon electronică. Tot în comun îşi ţineau şi agenda zilnică, aşa că fiecare era la curent cu programul şi întâlnirile celuilalt.

Şi, în felul acesta, demonstrau că nu aveau secrete unul faţă de celălalt.

Iarăşi aceeaşi problemă a secretelor şi a gândurilor ascunse, despre frica ei, în calitate de mamă şi soţie, de aceste secrete. Nu avea însă acum vreme pentru asemenea reflecţii. Găsi numărul şi apăsă tasta verde.

Chiar dacă îl trezise, probabil, din somn, în vocea lui Mo nu se simţea deloc acest lucru.

— Alo?

— Tia la aparat.

— Ce s-a întâmplat?

Se simţea teama din vocea lui. Omul acesta nu avea nici soţie, nici copii. S-ar fi putut spune, fără teama de a greşi, că Mike era singurul lui prieten.

— Ai mai vorbit cu Mike?

— Ultima oară am vorbit pe la opt şi jumătate. Dar ce s-a întâmplat? repetă el.

— Încerca să-l găsească pe Adam.

— Ştiu.

— Am vorbit cu el despre asta înjur de nouă, cred. De atunci n-am mai auzit nimic de el.

— L-ai sunat pe mobil?

Tia îşi dădu seama cum se simţea, probabil, Mike când îi punea şi ea aceeaşi întrebare tâmpită.

— Bineînţeles.

— Am început să mă îmbrac, spuse Mo. Mă duc la voi să văd dacă e acasă. Cheia e ascunsă tot după piatra aceea de lângă stâlp?

— Da.

— OK, am plecat.

— Crezi că ar trebui să sun la poliţie?

— Mai bine aşteaptă să ajung eu acolo. Douăzeci, treizeci de minute cel mult. Poate că a adormit în faţa televizorului sau aşa ceva.

— Poţi să crezi aşa ceva, Mo?

— Nu. Te sun când ajung acolo.

Închise telefonul. Îşi dădu picioarele jos din pat. Camera de hotel îşi pierduse brusc orice farmec. Nu-i plăcea deloc să doarmă singură, chiar şi în hoteluri de lux ca acesta, cu cearşafurile lui scumpe. Avea nevoie să-şi simtă soţul alături. Totdeauna. Se întâmpla foarte rar să nu-şi petreacă noaptea împreună şi atunci îi simţea lipsa mai mult decât ar fi vrut să

recunoască. Mike nu era neapărat un bărbat masiv, însă domina spaţiul pe care-l ocupa. Iubea căldura trupului său alături de al ei, felul în care o săruta pe frunte când se ridica din pat, modul în care îşi odihnea braţul puternic pe spatele ei.

Îşi aduse aminte de o noapte în care Mike avusese nişte dificultăţi de respiraţie. După multe insistenţe din partea ei, el recunoscuse, într-un sfârşit, că simte ceva ca o gheară în piept. Tia, care ar fi vrut să pară tare ca să nu-l sperie şi mai mult, aproape că-şi pierduse cumpătul când auzise asta. Până la urmă, se dovedise că nu era vorba decât de o indigestie, însă pe ea episodul o terminase. Parcă îl şi vedea ţinându-se de piept şi prăbuşindu-se la pământ. Atunci îşi dăduse seama. Realizase că acest lucru se putea întâmpla oricând, poate că nu chiar atunci, fiindcă asta se petrece în orice cuplu, indiferent dacă este un cuplu fericit sau nu, şi îşi dăduse seama că ea nu avea să supravieţuiască unei asemenea nenorociri. Uneori, în timpul nopţii, Tia se trezea, îl privea dormind şi se ruga în gând: „Promite-mi, Doamne, că mă iei pe mine prima. Promite-mi.”

Să sune la poliţie.

Ce ar fi putut să facă poliţia? Probabil că nimic. Tia ştia că, potrivit celor mai recente modificări de procedură, în cazuri ca acesta, în care persoana era dispărută doar de câteva ore, poliţia nu acţiona decât dacă veneai cu dovezi serioase că fusese răpită sau că era în pericol.

Ea nu avea nimic.

În afară de asta, chiar dacă i-ar fi luat în considerare reclamaţia, cel mai probabil lucru pe care l-ar fi putut face poliţia ar fi fost să trimită un echipaj până la ei acasă. Şi acolo ar fi dat peste Mo. Ceea ce ar fi putut crea o încurcătură de care nu avea deloc nevoie acum.

Aşa că mai bine să aştepte douăzeci sau treizeci de minute.

Îi venea să sune la Guy Novak, doar aşa, să vorbească cu Jill, să-i audă vocea. Avea nevoie de ceva care s-o liniştească. Fir-ar să fie! Fusese atât de entuziasmată de această călătorie, se bucurase că stă în camera asta luxoasă, cu halatele de baie atât de pufoase, cu room-service, iar acum, tot ce-şi dorea era să fie la ea acasă. Camera asta de hotel nu avea viaţă, nu avea căldură. Senzaţia de singurătate o făcea să tremure. Se ridică din pat şi opri aerul condiţionat.

Cât de fragil era totul. Această existenţă. Ştim cu toţii acest lucru, însă reuşim să-l blocăm în mintea noastră – refuzăm să ne gândim la cât de uşor vieţile noastre pot fi rupte în mii de bucăţi, fiindcă dacă ne-am gândi tot timpul la asta am înnebuni. Dar ce fac cei care nu reuşesc, cei care se tem tot timpul, care trebuie să ia medicamente ca să supravieţuiască? Pur şi simplu, aceştia înţeleg realitatea, îşi dau seama cât de subţire e linia. Problema nu e că nu pot accepta realitatea, ci că nu o pot bloca mental.

Tia suferea şi ea din cauza asta. Era acum geloasă pe şefa ei, pe Hester Crimstein, fiindcă aceasta nu avea pe nimeni. Poate că aşa era mai bine. Desigur, văzut de departe, era mai bine să existe acei oameni la care să ţii mai mult decât la propria ta persoană. În acelaşi timp însă, era şi frica aceea cumplită că i-ai putea pierde. Se spune că ajungi sclavul obiectelor pe care le posezi. Nu e adevărat. Eşti sclavul celor pe care îi iubeşti.

Acele ceasului nu voiau deloc să se mişte.

Aştepta. Porni televizorul. La ora aceea din noapte se difuzau pe toate canalele mai mult reclame. Reclame pentru tot felul de cursuri, pentru locuri de muncă, pentru şcoli – probabil că singurii care se uitau la reclame la ora aceea erau cei cărora le lipseau toate astea.

Se făcu aproape ora patru când telefonul începu să sune în sfârşit. Tia îl apucă repede, văzu numărul lui Mo pe ecran şi răspunse.

— Da?

— Nici urmă de Mike, zise Mo. Nici Adam nu e acasă.

•

Pe uşa biroului lui Loren Muse scria DETECTIVUL-ŞEF AL DISTRICTULUI ESSEX. Se oprea şi citea în gând inscripţia de fiecare dată când deschidea uşa. Biroul se afla în colţul din dreapta al clădirii. Ceilalţi detectivi îşi aveau birourile la acelaşi etaj. Biroul lui Loren avea pereţi din sticlă, iar ea nu ţinea niciodată uşa închisă. Ori de câte ori avea nevoie de intimitate, ceea ce se întâmpla destul de rar, folosea una dintre încăperile destinate interogatoriilor.

La şase şi jumătate dimineaţa, când ajunse ea la secţie, îi găsi numai pe cei doi detectivi care fuseseră în tură de noapte şi care se pregăteau să plece la şapte. Verifică, în primul rând, tabla ca să vadă dacă au mai apărut cazuri de omucidere peste

noapte. Nu se întâmplase nimic. Apoi deschise calculatorul, în speranţa că au sosit rezultatele din baza naţională de date în legătură cu amprentele femeii necunoscute de la morgă. Nu sosise însă nimic.

Poliţia din Newark descoperise o cameră de supraveghere în funcţiune, nu departe de locul unde fusese găsită femeia. În cazul în care ucigaşul transportase cadavrul până acolo cu o maşină, existau şanse ca vehiculul să apară pe casetă. Bineînţeles că nu era atât de simplu să-ţi dai seama care era maşina cu pricina. Probabil că pe casetă apăreau sute de maşini şi, mai mult ca sigur, pe niciuna nu scria AM UN CADAVRU ÎN PORTBAGAJ.

Căută în calculator şi descoperi bucuroasă că primiseră imaginile din Newark. În secţie era linişte, aşa că, de ce nu? Tocmai se pregătea să apese pe play, când auzi o bătaie uşoară în uşă.

— Aveţi o secundă, şefa?

Îşi băgase capul în birou detectivul Clarence Morrow. Era un bărbat de culoare, de aproape şaizeci de ani, cu o mustaţă stufoasă şi căruntă şi a cărui faţă arăta de parcă tocmai ar fi scăpat dintr-o bătaie. Vocea îi era însă foarte blândă şi, spre deosebire de toţi ceilalţi subordonaţi ai lui Muse, nu bea şi nu înjura niciodată.

— Sigur, Clarence, ce s-a întâmplat?

— Era să vă sun acasă noaptea trecută.

— Chiar?

— Credeam că am aflat cum o cheamă pe femeia pe care am găsit-o.

La auzul acestei noutăţi Loren îşi îndreptă spinarea.

— Şi?

— Am primit un telefon de la poliţia din Livingston în legătură cu un anume domn Neil Cordova. Locuieşte acolo şi e proprietarul mai multor frizerii. Căsătorit, cu doi copii, fără cazier. Ei, şi individul ăsta spune că soţia lui, Reba, a dispărut de-acasă, şi descrierea ei seamănă foarte bine cu cea a femeii noastre.

— Dar? făcu Muse nerăbdătoare.

— Dar femeia a dispărut ieri – după ce am găsit noi cadavrul.

— Eşti sigur?

— Absolut. Soţul spune că a văzut-o de dimineaţă, înainte să plece la serviciu.

— Poate că minte.

— Nu cred.

— S-a ocupat cineva de asta?

— La început, nu. Aici e însă chestia cea mai ciudată. Cordova cunoaşte pe cineva din poliţia de acolo. Ştiţi cum e în orăşelele astea. Se cunosc cu toţii. Şi i-au găsit maşina. Era parcată în East Hanover, lângă Ramada.

— A, zise Muse. Hotelul.

— Exact.

— Deci doamna Cordova nu era chiar dispărută?

— Ei bine, spuse Clarence mângâindu-şi bărbia, aici vine partea ciudată.

— Adică?

— Bineînţeles că poliţistul din Livingston a reacţionat la fel ca dumneavoastră. Doamna Cordova are pe cineva şi a uitat să se întoarcă la timp acasă sau ceva de genul ăsta. Şi atunci m-a sunat pe mine, poliţistul vreau să spun. Nu voia să fie el acela care îi dă vestea asta soţului, prietenului său. Aşa că m-a sunat pe mine şi m-a rugat s-o fac eu. Ca un serviciu între colegi.

— Continuă, te rog.

— Aşa că l-am sunat pe Cordova. Îi explic că am găsit maşina soţiei sale în parcarea unui hotel din apropiere. El îmi spune că e imposibil. Eu îi spun că maşina e în continuare acolo, dacă vrea să meargă s-o vadă.

Clarence se opri brusc.

— La naiba!

— Ce s-a întâmplat?

— N-aş fi trebuit să-i spun asta, nu? Acum îmi dau seama că poate fi considerată ca o încălcare a intimităţii femeii. Şi dacă se ducea acolo cu un pistol? Nu mi-a trecut prin minte chestia asta. Clarence se încruntă. Ar fi trebuit să păstrez tăcerea în legătură cu maşina, nu?

— Nu-ţi mai face atâtea probleme.

— Bine. Oricum, Cordova ăsta refuză să creadă ceea ce-i sugerez eu.

— La fel ca majoritatea bărbaţilor.

— Exact, însă după aia îmi zice ceva interesant. Că a început pentru prima dată să se îngrijoreze atunci când soţia lui nu a

apărut să-şi ia fetiţa în vârstă de nouă ani de la ora de patinaj din Airmont. Ceva ce nu se mai întâmplase niciodată. Mi-a spus că soţia lui plănuia să meargă până la mallul Palisades din Nyack – să cumpere ceva pentru copii de la Target – şi apoi s-o ia pe fetiţă de la patinaj.

— Şi femeia nu a mai apărut de atunci?

— Exact. Neputând să ia legătura cu ea, cei de la patinoar l-au sunat pe tatăl fetiţei. Cordova s-a dus şi şi-a luat fetiţa. S-a gândit că, probabil, soţia lui e prinsă în trafic. Fusese un accident în dimineaţa aceea pe autostrada 287 şi ea uita mereu să-şi pună telefonul la încărcat, aşa că, la început, deşi îngrijorat, nu şi-a făcut prea multe probleme. A intrat în panică după aceea, văzând că se face din ce în ce mai târziu şi ea nu mai apare.

Muse căzu pe gânduri.

— Dacă doamna Cordova s-a întâlnit cu iubitul la hotel e posibil să fi uitat, pur şi simplu, că trebuie să ia copilul de la patinaj.

— Sunt întrutotul de acord, cu excepţia unui singur lucru. Cordova intrase deja pe Internet şi verificase cumpărăturile făcute de soţia sa cu cartea de credit. Femeia chiar a fost ieri după-amiază la mall. Chiar a făcut cumpărături la Target. A cheltuit patruzeci şi şapte de dolari şi optsprezece cenţi.

— Hmm. Muse îi făcu semn lui Clarence să ia loc. Deci femeia se duce la mall şi apoi bate tot drumul ăla ca să se întâlnească cu iubitul, uitând de copilul care avea oră de patinaj chiar lângă mall. Loren îl privi în ochi pe detectiv. Chiar că e ciudat.

— Trebuia să-i auziţi vocea, şefa, soţului, vreau să spun. Era distrus.

— Cred că ai putea verifica la Ramada, să vezi dacă o recunoaşte cineva acolo.

— Deja am făcut asta. Mi-a trimis soţul ei o fotografie pe mail. N-a văzut-o nimeni acolo.

— Asta nu înseamnă mare lucru. Probabil că s-au schimbat turele, plus că putea să se furişeze înăuntru după ce iubitul ei lua camera. Şi maşina e tot acolo?

— Da. Şi asta e ciudat, nu? De ce să lase maşina acolo? Ai o întâlnire de amor, te sui după aia în maşină şi pleci acasă, nu? Deci chiar dacă a fost o întâlnire amoroasă, nu sunteţi de

părere că aici e vorba despre ceva care a degenerat? Poate a răpit-o sau s-a întâmplat ceva violent acolo...

— Sau poate a fugit cu individul.

— Aveţi dreptate, e şi asta posibil. Dar de ce să laşi maşina? E o Acura MDX aproape nouă-nouţă. Dumneavoastră aţi fi lăsat-o acolo?

Muse ridică din umeri.

— Vreau să cercetez mai bine chestia asta, OK? zise Clarence.

— Chiar te rog. Muse se gândi câteva clipe. Te rog să mai faci ceva. Verifică dacă a mai fost reclamată dispariţia vreunei alte femei în Livingston sau în împrejurimi. Chiar dacă a apărut după aceea. Sau chiar cazurile pe care poliţia nu le-a luat prea în serios.

— Am făcut deja asta.

— Şi?

— Nimic. A, dar a mai sunat o femeie să reclame dispariţia soţului şi a fiului său. Clarence îşi consultă carneţelul. Femeia se numeşte Tia Baye. Soţul, Mike, şi băiatul, Adam.

— Şi poliţia locală lucrează la asta?

— Bănuiesc, nu ştiu prea bine.

— Dacă n-ar fi fost şi băiatul care lipseşte, spuse Muse, ne-am fi putut gândi că Baye ăsta e cel care a fugit cu doamna Cordova.

— Doriţi să verific dacă există vreo legătură între cei doi?

— Dacă vrei. Oricum, dacă aşa stau lucrurile, nu avem nicio crimă deocamdată. Doi adulţi au voie să dispară împreună din când în când.

— Da, sigur. Însă ştiţi ce, şefa?

Lui Loren îi plăcea foarte mult că el îi spunea„şefa”.

— Ce?

— Am o presimţire că e vorba despre altceva aici.

— Atunci vezi ce poţi să mai afli, Clarence. Te rog să mă ţii la curent.

17.

Era în mijlocul unui vis. Se auzi, mai întâi, o sonerie şi apoi cuvintele: *Îmi pare atât de rău, tati...*

Mike realiză că, în realitate, undeva în întuneric, se auzea cineva care vorbea în spaniolă.

Cunoştea destul de bine această limbă – era imposibil să lucrezi într-un spital situat pe Strada 168 şi să nu fii în stare să spui măcar câteva fraze cu termeni medicali – ca să-şi dea seama că e vorba despre o femeie care se ruga. Încercă să-şi îndrepte capul în direcţia de unde venea sunetul, însă acesta nu voia să se mişte. Acest lucru conta însă prea puţin. Oricum, în jurul lui era întuneric beznă. Avea senzaţia că-i pocnesc tâmplele şi femeia aceea, care stătea pe întuneric, continua să se roage fără pauză.

Avea şi el rugăciunea lui:

Adam. Unde este Adam?

Dură ceva timp până să-şi dea seama că avea ochii închişi. Încercă să şi-i deschidă. Acest lucru nu se petrecu de prima dată. Încercă să se concentreze asupra pleoapelor, asupra simplei operaţiuni de ridicare a acestora. Dură niţel, dar, până la urmă, începu să clipească. Bătăile din tâmple se transformaseră acum în lovituri de ciocan. Mişcă o mână şi apăsă cu degetele pe tâmplă, de parcă durerea ar fi putut fi oprită în acest fel.

Printre pleoapele întredeschise reuşi să vadă tuburile cu neon fixate de tavanul alb. Rugăciunea în spaniolă se repeta la nesfârşit. În atmosferă, recunoscu un miros foarte familiar, o combinaţie de substanţe de curăţat, de miasme de fluide corporale şi de aer stătut. Capul lui Mike căzu pe stânga. Reuşi să vadă spatele unei femei care era îngenuncheată lângă un pat. Ţinea în mână un şirag de mătănii. Capul şi-l sprijinise pe pieptul bărbatului întins în pat. Rugăciunea era mereu întreruptă de suspine.

Mike încercă să întindă o mână şi să spună ceva liniştitor femeii. Mike, medicul. În braţ avea însă înfipt acul unei perfuzii şi, deodată, îşi dădu seama că era, de fapt, pacient. Încercă să-

şi amintească ce se petrecuse, cum de putuse ajunge aici. Nu reuşi de prima dată. Totul era în ceaţă. Trebuia să aştepte să i se mai limpezească mintea.

Îşi aduse aminte că se trezise cu o mare apăsare în suflet. O dăduse deoparte în tot timpul cât încercase să revină la realitate. Acum, amintirea ei revenise. Apăsarea aceea se reducea la un singur cuvânt:

Adam.

Totul se lega. Plecase să-l caute pe Adam. Îşi aduse aminte că stătuse de vorbă cu bodyguardul acela, cu Anthony. Cum pornise pe aleea aceea întunecoasă. Cum dăduse peste femeia aceea îngrozitoare, cu perucă...

Văzuse şi un cuţit.

Fusese oare înjunghiat?

Spera să nu se fi întâmplat aşa ceva. Se întoarse pe partea cealaltă. Văzu un alt pacient. Un bărbat de culoare ce avea ochii închişi. Mike căută cu privirea vreun membru al familiei, însă nu se vedea nimeni cunoscut. Acest lucru nu ar fi trebuit să-l surprindă – probabil că fusese adus aici de foarte puţin timp. Probabil că nici nu apucaseră s-o găsească pe Tia. Soţia lui era la Boston. Îi trebuia ceva timp să ajungă de acolo. Jill se afla acasă la Yasmin Novak. Şi Adam...?

În filme, când un pacient revine la viaţă aşa cum făcuse el, descoperă că se află într-o rezervă, iar doctorul şi asistenta sunt deja acolo, zâmbitori, gata să-i ofere toate răspunsurile, de parcă ar fi aşteptat toată noaptea să se trezească. Aici nu se vedea niciun cadru medical. Mike ştia prea bine care era procedura. Începu să caute butonul soneriei, îl găsi legat de bara patului şi-l apăsă pentru a chema asistenta.

Trecu ceva timp până când aceasta să-şi facă apariţia. Greu de precizat cât. Timpul trecea parcă foarte greu aici. Rugăciunile femeii încetaseră. Se ridică în picioare şi-şi şterse lacrimile. Mike îl putea vedea acum pe bărbatul întins în pat. Mult mai tânăr decât femeia. Mama şi fiul, îşi zise el. Oare de ce se aflau aici?

Se uită spre fereastra din spatele femeii. Jaluzelele erau ridicate şi se vedea lumina soarelui.

Era zi deci.

Când îşi pierduse cunoştinţa era noapte. Cu multe ore în urmă. Sau poate zile. Cine ştia? Apăsă din nou butonul soneriei.

Panica punea stăpânire pe el. Durerea din cap devenea din ce în ce mai puternică – cineva parcă îl lovea cu un ciocan în tâmpla dreaptă.

— Gata, gata.

Mike întoarse capul spre uşă. Asistenta, o femeie masivă cu o pereche de ochelari de citit atârnaţi peste pieptul ei uriaş, venea agale. Numele ei, care se putea citi pe ecusonul de pe piept, era Bertha Bondy. Femeia se uită spre el şi se încruntă.

— Bine ai revenit în lumea liberă, somnorosule. Cum te mai simţi?

Mike avu nevoie de câteva secunde până să-şi recapete vocea.

— Ca şi cum m-aş fi pupat cu un camion.

— Probabil că ar fi fost mai bine aşa. Ţi-e sete?

— Mor de sete.

Bertha dădu din cap şi-i duse la buze o cană cu apă. Avea un vag gust de medicament, însă lui Mike i se păru cea mai grozavă apă pe care o băuse vreodată.

— Te afli în spitalul Bronx-Lebanon, spuse asistenta. Îţi aminteşti ce ţi s-a întâmplat?

— Am fost atacat. Cred că de mai mulţi indivizi.

— Hmm, hmm. Cum te numeşti?

— Mike Baye.

— Poţi să spui pe litere numele de familie?

Mike presupuse că e vorba de un fel de test alcapacităţilor sale cognitive, aşa că, după ce-şi spuse numele, adăugă, fără să fie întrebat:

— Sunt medic. Chirurg la New York-Presbyterian.

Femeia se încruntă parcă şi mai mult, ca şi cumar fi primit un răspuns greşit.

— Pe bune?

— Da.

Aceeaşi privire încruntată.

— Am trecut? întrebă el.

— Ce să treci?

— Testul.

— Nu ştiu, nu eu sunt doctorul. O să vină şi el imediat. Te-am întrebat cum te numeşti, pur şi simplu, fiindcă nu ştim cine eşti. Ai ajuns aici fără portofel, fără telefon, chei sau altceva. Cei care te-au atacat ţi-au luat tot ce aveai.

Mike ar fi vrut să mai spună ceva, însă un nou val de durere îi despică în două capul. Se luptă din greu să nu urle, numără în gând până la zece şi trase adânc aer în piept. Parcă se mai liniştise, aşa că reuşi să vorbească din nou:

— Cât timp am fost inconştient?

— Toată noaptea. Şase, şapte ore.

— Cât e ora acum?

— Opt dimineaţa.

— Deci nu mi-a anunţat nimeni familia?

— Ţi-am spus deja. Nu ştiam cine eşti.

— Am nevoie de un telefon. Trebuie să-mi sun soţia.

— Soţia? Eşti sigur?

Mike era uşor ameţit. Probabil că era vorba despre efectul calmantelor pe care i le dăduseră. Oricum, nu reuşea să descifreze absurditatea întrebării.

— Bineînţeles că sunt sigur.

Bertha ridică din umeri.

— Telefonul e chiar lângă pat, dar nu e conectat. O să-i rog să-ţi facă legătura. Cred că va trebui să te ajute cineva să formezi şi numărul, nu?

— Bănuiesc că da.

— Apropo, ai asigurare medicală? Trebuie să completăm nişte formulare.

Lui Mike îi veni să zâmbească. Birocraţia mai presus de toate.

— Am.

— O să trimit pe cineva de la recepţie să-i dai toate datele personale. Doctorul trebuie să sosească din clipă în clipă ca să-ţi povestească despre rănile pe care le ai.

— Cât de grave sunt?

— Ai încasat o bătaie destul de serioasă şi, având în vedere că ai fost inconştient atâta timp, ai suferit, tară îndoială, o contuzie la cap. Dar, dacă nu te superi, aş prefera să-l las pe doctor să-ţi spună toate astea. Mă duc să văd dacă pot să-l grăbesc un pic.

El înţelese de ce se ferea femeia. Asistentele nu aveau voie să pună diagnostice pacienţilor.

— Cât de puternică e durerea? întrebă Bertha.

— Medie.

— Ţi-am dat nişte calmante, aşa că o să fie şi mai rău, înainte de a fi mai bine. O să-ţi aduc o perfuzie cu morfină.

— Mulţumesc.

— Mă întorc repede.

Femeia porni spre uşă. Lui Mike îi veni altceva în gând.

— Doamna asistentă?

Bertha se răsuci spre el.

— Nu e niciun poliţist pe aici care aşteaptă să stea de vorbă cu mine?

— Ce-ai spus?

— Am fost atacat şi, după cum aţi spus şi dumneavoastră, jefuit. N-ar trebui să fie interesaţi poliţiştii?

Femeia îşi încrucişă mâinile la piept.

— Şi ce-ţi închipui, că aşteaptă pe hol să te trezeşti tu ca să te interogheze?

Bertha avea dreptate – iarăşi clişeul văzut la televizor.

— Oricum, cei mai mulţi nici nu raportează aşa ceva.

— Cum adică, aşa ceva?

Femeia se încruntă din nou.

— Vrei să sun eu la poliţie?

— Mai bine după ce vorbesc cu soţia mea.

— Mda, făcu ea. Cred că aşa e cel mai bine.

Mike duse mâna în lateral, căutând butoanele decontrol ale patului. Mişcarea îi provocă un val dedurere în cutia toracică. Plămânii parcă nu mai voiau să funcţioneze. Reuşi să găsească butoanele şi apăsă pe cel de sus. Partea de sus a patului începu să se ridice. După ce mişcarea încetă, Mike făcu câteva mişcări ca să încerce să se ridice. Întinse mâna după telefon şi duse aparatul la ureche. Nu avea ton.

Tia probabil că era disperată.

Oare Adam se întorsese acasă?

Cine naiba fuseseră cei care îl atacaseră?

— Domnule Baye?

Era asistenta, care îşi făcuse apariţia în cadrul uşii.

— Doctor Baye, o corectă el.

— O, proasta de mine, am uitat.

Se gândise că, dacă îi atrăgea atenţia că e din aceeaşi tagmă profesională, s-ar putea să se bucure de mai multă atenţie. La fel cum, atunci când un poliţist este oprit pentru depăşirea

vitezei, primul lucru pe care îl face este acela să declare care îi este ocupaţia. Pe principiul „n-are ce să strice”.

— S-a prezentat un poliţist care spunea că se află aici pentru o problemă, spuse ea. Doreşti să stai de vorbă cu el?

— Da, mulţumesc, dar aţi putea să rezolvaţi şi cu telefonul?

— În câteva clipe se rezolvă.

În încăpere îşi făcu apariţia poliţistul în uniformă. Era un bărbat mic de statură, figură de latino-american, cu o mustaţă subţire. Mike bănui că avea înjur de treizeci şi cinci de ani. Bărbatul se prezentă drept ofiţer Guttierez.

— Chiar doriţi să faceţi plângere? întrebă acesta.

— Bineînţeles.

Poliţistul se încruntă, la fel cum făcuse Bertha mai înainte.

— Ce s-a întâmplat?

— Eu sunt cel care v-a adus aici.

— Vă mulţumesc.

— Cu plăcere. Ştiţi unde v-am găsit?

Mike se gândi o secundă.

— Probabil pe aleea aceea, lângă club. Am uitat numele străzii.

— Exact.

Poliţistul îl privea drept în ochi pe Mike şi aştepta, într-un târziu, Mike înţelese.

— Nu e ceea ce credeţi dumneavoastră, spuse el.

— Ce să cred eu?

— Că am fost făcut de o prostituată.

— „Făcut”?

Mike încercă să ridice din umeri.

— Am văzut o groază de filme.

— Să ştiţi că eu nu sunt din cei care se grăbesc să tragă concluzii, însă iată ce ştim până acum: aţi fost găsit pe o alee frecventată de prostituate. Sunteţi cu douăzeci sau cu treizeci de ani mai în vârstă decât tinerii care frecventează cluburile din zona aceea. Aţi fost atacat, jefuit şi bătut în acelaşi fel în care este aranjat un individ – aici poliţistul făcu un semn de ghilimele cu degetele – „făcut de o prostituată sau de peştele ei”.

— Nu mă aflam acolo ca să acostez prostituate, spuse Mike.

— Da, sigur că da, vă aflaţi pe aleea aceea ca să admiraţi priveliştea. E nemaipomenită. Şi vă rog să nu-mi povestiţi

despre miasmele de acolo. Nu trebuie să-mi explicaţi nimic. Cunosc locul.

— Îl căutam pe fiul meu.

— Pe aleea aceea?

— Da. L-am zărit acolo pe un prieten de-al lui... Durerea revenise. Începea să vadă încotro ducea discuţia aceasta. Avea să-şi piardă o groază de timp până să-l convingă pe poliţist. Şi după aceea? Ce putea să facă poliţistul acesta?

Trebuia să vorbească cu Tia.

— A început din nou să mă doară foarte tare, spuse el.

Guttierez dădu din cap.

— Am înţeles. Uitaţi cum facem, vă dau cartea mea de vizită. Sunaţi-mă dacă vreţi să-mi spuneţi mai multe sau dacă vreţi să faceţi reclamaţie, OK?

Poliţistul puse cartea de vizită pe noptieră şi părăsi încăperea. Mike nici nu se uită la ea. Se luptă cu durerea, întinse mâna după telefon şi formă numărul Tiei.

18.

Loren Muse viziona caseta de la camera de supraveghere aflată nu departe de locul în care fusese găsit trupul necunoscutei. Până în momentul acela, nu-i sărise nimic în ochi, dar la urma urmei, ce se aştepta să descopere acolo? Zeci de autovehicule trecuseră prin locul acela. Niciunul dintre ele nu putea fi eliminat cu certitudine. Cadavrul putuse fi cărat chiar şi în portbagajul unei maşini foarte mici.

Cu toate acestea, continua să privească atentă imaginile. În final, cu toată osteneala ei, nu ajunse la niciun rezultat.

Clarence bătu la uşă şi-şi băgă din nou capul în birou.

— N-o să vă vină să credeţi, şefa.

— Te ascult.

— În primul rând, l-am găsit pe bărbatul care dispăruse. Individul acela, Baye. Ghiciţi unde era?

— Unde?

— Într-un spital din Bronx. I-a plecat soţia de acasă şi el iese repede în oraş şi e jefuit de o prostituată.

Muse se uită la detectiv nevenindu-i să creadă.

— Un tip din Livingston se duce să caute prostituate într-o zonă ca aceea?

— Nu ştiu ce să zic – probabil că anumitor indivizi le place să se bălăcească în noroi. Însă nu ăsta e cel mai important lucru. Clarence se aşeză fără să fie invitat, ceea ce nu îi stătea deloc în fire. Avea mânecile cămăşii suflecate, şi pe faţa lui grăsuţă se vedea o urmă de zâmbet.

— Maşina doamnei Cordova se află în continuare în parcarea hotelului, spuse ea. Poliţiştii de acolo au bătut la mai multe uşi. Femeia nu e acolo. Aşa că am pornit-o înapoi.

— Înapoi?

— La ultimul loc pe unde ştim cu siguranţă că a trecut. Mallul Palisades. Este vorba despre un complex comercial foarte mare, unde există şi nişte măsuri de siguranţă foarte riguroase. Aşa că i-am sunat.

— Pe cei de la securitatea mallului?

— Exact. Şi am descoperit că ieri, înjur de cinci după-masă, s-a prezentat un tip şi a povestit că a văzut o femeie cu o Toyota Acura de culoare verde cum a băgat nişte pungi în portbagaj şi apoi s-a îndreptat spre o dubiţă albă, parcată chiar lângă maşina ei, unde se afla un individ. Bărbatul declară că femeia a urcat în dubiţă, singură, de bunăvoie, dar că, după aceea, s-a închis uşa. Tipul nu şi-a pus prea multe întrebări, singurul lucru care l-a frapat a fost faptul că o altă femeie s-a urcat pe urmă în Toyota, iar, apoi, ambele maşini au plecat de acolo.

Muse se lăsă pe spate.

— Dubiţă şi Toyota?

— Exact.

— Şi la volanul Toyotei era altă femeie?

— Da. Oricum, tipul se duce şi raportează asta la biroul de securitate. Ştiţi cum sunt tipii ăştia, nu? Nu acordă prea multă atenţie – la urma urmei, ce pot ei să facă? Aşa că se mulţumesc să înregistreze informaţia. Şi-au amintit însă de ea când am sunat eu. Acum ştim sigur că totul s-a întâmplat chiar lângă intrarea în Target. Individul a venit să raporteze la ora cinci şi cincisprezece. Ştim, de asemenea, că Reba Cordova şi-a plătit cumpărăturile la Target la patru cincizeci şi doi. Factura are ora marcată pe ea.

Parcă începeau să sune nişte clopote, dar Muse nu era sigură încă de unde venea sunetul.

— Sună la Target, zise ea. Mai mult ca sigur că au şi ei camere de supraveghere.

— Chiar acum suntem în legătură cu cei de la Target. Probabil că în vreo două ore primim rezultatul. Mai e ceva. Nu-mi dau seama dacă e important sau nu. Am reuşit să descoperim ce a cumpărat de la Target. Nişte DVD-uri cu desene animate, lenjerie pentru copii, haine – numai chestii pentru copii.

— Adică, nu cumperi aşa ceva atunci când te pregăteşti să fugi cu amantul.

— Exact, în afară de cazul în care ai de gând să iei şi copiii cu tine, ceea ce ea nu a făcut. Mai mult decât atât, am deschis portbagajul maşinii aflate în parcarea hotelului şi nu am găsit înăuntru nicio pungă cu cumpărături de la Target. Soţul ei a

căutat şi acasă, în eventualitatea că s-a oprit, mai întâi, pe acolo. Nici acasă s-a găsit nimic din ce cumpărase la Target.

Un fior făcu să i se ridice lui Muse părul de pe ceafă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă detectivul.

— Vreau raportul acela de la biroul de securitate al mallului. Aflaţi numărul de telefon al individului – tipul care a povestit că a văzut-o suindu-se în dubiţă. Să vedem ce altceva îşi aminteşte – vehicule, descrieri ale pasagerilor, orice. Sunt sigură că persoanele de la mall nu l-au întrebat prea multe.

— OK.

Conversaţia dintre ei mai dură câteva minute, însă deja gândurile ei erau în altă parte, iar pulsul îi crescuse. Imediat cum Clarence părăsi încăperea, Muse îl sună pe Paul Copeland.

— Alo?

— Unde eşti? întrebă Muse.

— Tocmai am reuşit s-o culc pe Cara.

— Trebuie să vorbesc cu tine, Cope.

— Când?

— Cât mai curând posibil.

— Trebuie să mă întâlnesc cu viitoarea mea nevastă la restaurant să stabilim ultimele detalii privind schema aşezării la masă.

— Schema aşezării la masă?

— Da, Muse. Schema aşezării la masă. E chestia aia care îţi arată unde stă fiecare la masă.

— Şi te interesează pe tine asta?

— Câtuşi de puţin.

— Atunci las-o pe Lucy să facă asta.

— Perfect, de parcă nu ar face-o deja. Mă trage după ea în toate locurile astea, însă eu n-am voie să vorbesc. Trebuie să stau acolo şi să casc ochii.

— Păi, te pricepi la asta, Cope.

— Da, ai dreptate, însă pot să şi gândesc.

— Tocmai de asta am nevoie de tine, spuse ea.

— De ce, ce s-a întâmplat?

— Am una dintre premoniţiile mele ciudate şi am nevoie de tine să-mi spui dacă e ceva serios sau dacă e cu totul aiurea.

— E ceva mai important decât cine stă la masă cu mătuşa Carol sau cu unchiul Jerry?

— Nu, e doar un simplu caz de crimă.

— Atunci, o să mă sacrific. Vin imediat.

•

Sunetul telefonului o trezi pe Jill.

Se afla în dormitorul lui Yasmin. Aceasta încerca din răsputeri să le imite pe celelalte fete pretinzând că e moartă după băieţi. Pe un perete avea un poster cu Zac Efron, vedeta din *High School Musical,* iar pe altul, unul cu gemenii Sprouse din *The Suite Life.* Exista şi unul cu o fată, Miley Cyrus, din *Hannah Montana,* însă şi aşa Jill avea senzaţia că prietena ei exagerează.

Patul lui Yasmin era plasat lângă uşă, în timp ce al lui Jill, lângă fereastră. Ambele paturi erau pline cu animale din pluş. Yasmin îi spusese odată lui Jill că partea bună a unui divorţ este întrecerea cine răsfaţă mai tare – ambii părinţi se întrec în a face daruri. Yasmin o vedea pe mama sa doar de patru, cinci ori pe an, însă primea mereu cadouri de la ea. Avea cel puţin douăzeci de ursuleţi din pluş din colecţia Build-A-Bear, inclusiv unul îmbrăcat ca o majoretă şi altul, aflat acum chiar lângă perna lui Jill, echipat ca un star pop, cu un microfon înfăşurat în jurul gâtului. Multe alte jucării erau împrăştiate pe jos. Pe noptiere erau teancuri de reviste *J-14, Teen People* sau *Popstar*! Covorul era foarte lăţos, cum îi povestiseră părinţii ei că era moda prin anii ’70. Pe masă se afla un iMac nou-nouţ.

Yasmin era foarte bună la calculatoare. La fel şi Jill.

Jill se ridică în capul oaselor. Yasmin clipi şi se uită la ea. Undeva, se auzea cineva vorbind la telefon. Domnul Novak. Pe măsuţa dintre cele două paturi se afla un ceas Homer Simpson. Era ora şapte şi un sfert dimineaţa.

Cam prea devreme pentru un apel telefonic, mai ales în weekend.

Fetele se culcaseră foarte târziu noaptea trecută. Mai întâi, fuseseră în oraş şi luaseră cina terminată cu o îngheţată grozavă, împreună cu domnul Novak şi enervanta lui prietenă, Beth. Aceasta avea, probabil, aproape patruzeci de ani şi râdea la tot ce spunea domnul Novak, exact aşa cum făceau, la şcoală, tipele moarte după băieţi, ca să se uite aceştia la ele. Jill avusese impresia că era ceva ce trece cu vârsta, dar se părea că nu e chiar aşa.

Yasmin avea o plasmă în dormitor. Tatăl ei le lăsase să vadă câte filme doresc. „E weekend”, spusese el zâmbind. „Bucuraţi-

vă.” Aşa că fetele îşi făcuseră floricele la cuptorul cu microunde şi văzuseră câteva filme.

Jill se dădu jos din pat. Trebuia să se ducă la toaletă, însă acum trecea în revistă ce se petrecuse în seara trecută, se gândea dacă tatăl său reuşise să dea de Adam. Era foarte îngrijorată. Îl sunase şi ea pe Adam pe mobil. Putea înţelege că se ascundea şi nu voia să stea de vorbă cu mama şi cu tata, dar până acum nu se gândise la posibilitatea ca Adam să nu-i răspundă nici ei la telefon. Îi răspunsese de fiecare dată când îl sunase.

Nu şi acum.

Şi asta o făcu să fie îngrijorată şi mai mult.

Îşi verifică telefonul mobil.

— Ce faci? o întrebă Yasmin.

— Verificam dacă nu m-a sunat Adam.

— Şi te-a sunat?

— Nu. Nimic de la el.

Yasmin nu mai zise nimic.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă, apoi aceasta se deschise, şi domnul Novak îşi băgă capul înăuntru.

— Hei, de ce v-aţi sculat aşa devreme?

— Ne-a trezit telefonul, răspunse Yasmin.

— Cine era? întrebă Jill.

Domnul Novak o privi drept în ochi.

— Era mămica ta.

Jill înlemni.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu s-a întâmplat nimic, draga mea, spuse domnul Novak şi Jill îşi dădu seama imediat că e o minciună. M-a întrebat doar dacă nu poţi să mai stai şi azi la noi. Vă propun să mergem la mall mai târziu sau poate la un film. Ce părere aveţi?

— De ce vrea să stau la dumneavoastră? întrebă Jill.

— Nu ştiu, scumpo. Mi-a spus doar că s-a ivit ceva neprevăzut şi m-a rugat s-o ajut. Mi-a spus, de asemenea, să-ţi transmit că te iubeşte şi că totul e în ordine.

Jill nu zise nimic. Bărbatul minţea. Era sigură de asta. Şi Yasmin îşi dăduse seama de asta. Se vedea după privirea ei. Dar nu avea niciun rost să mai insiste. Oricum, nu avea să afle nimic de la el. Cică aşa le protejau ei, adulţii, de parcă minţile

lor de copii de unsprezece ani n-ar fi fost în stare să suporte adevărul.

— O să plec acum, zise domnul Novak.

— Unde? întrebă Yasmin.

— Mă duc până la birou. Trebuie să iau ceva de acolo. A trecut însă Beth pe aici şi am rugat-o să stea cu voi. Acum e jos, se uită la televizor. Vorbiţi cu ea, dacă doriţi ceva.

Pe buzele lui Yasmin apăru un zâmbet maliţios.

— A trecut pe aici?

— Da.

— Adică vrei să spui că nu a dormit aici? Sigur că nu, tati. Cât de mici crezi că mai suntem noi?

Novak se încruntă.

— Gata, ajunge, domnişoară.

— Cum spui tu, tati.

Acesta închise uşa. Jill se aşeză pe marginea patului. Yasmin veni lângă ea.

— Ce crezi că s-a întâmplat? întrebă ea.

Jill nu răspunse, fiindcă nu se putea opri să nu se gândească la ce era mai rău.

•

Cope îşi făcu apariţia în biroul lui Muse. Arată foarte bine în costumul ăsta albastru, nou-nouţ, gândi ea.

— Azi are loc conferinţa de presă? întrebă ea.

— Cum ţi-ai dat seama?

— După costumul ăsta grozav.

— Mulţumesc.

Loren îi întinse o foaie de hârtie.

— Uite ce tocmai am primit.

— Despre ce e vorba?

— Cererea lui Frank Tremont. Vrea să iasă la pensie.

— Uau, ce pierdere!

— Da.

Muse îl privi drept în ochi.

— Ce s-a întâmplat?

— Punerea în scenă de ieri, cu reporterul ăla.

— Ce-i cu ea?

— Să ştii că n-am nevoie să mă salvezi tu.

— Nu asta a fost intenţia mea. Mai degrabă, am vrut să-ţi dau un impuls.

— Cum adică?

— Adică, ori aveai dovezile necesare ca să-l zdrobeşti pe Tremont, ori nu. Unul dintre voi ar fi urmat, oricum, să se facă de rahat.

— Ori eu, ori el, nu?

— Exact. Adevărul e că Tremont ăsta se ţine numai de bârfe şi-i strică şi pe ceilalţi. Voiam şi eu să scap de el la fel de mult ca şi tine.

— Să presupunem că n-aş fi avut dovezile alea.

Cope ridică din umeri.

— În cazul ăsta, tu ai fi fost cea care mi-ai fi prezentat demisia.

— Erai gata să-ţi asumi un asemenea risc?

— Ce risc? Tremont e un tâmpit leneş. Dacă şi ăsta e mai tare ca tine, atunci nu meriţi să fii şef.

— *Touché.*

— Cred că ajunge. Bănuiesc că nu m-ai chemat să discutăm despre Frank Tremont. Ce s-a întâmplat?

Loren îi povesti despre dispariţia Rebei Cordova – martorul de la Target, furgoneta, parcarea hotelului Ramada din East Hanover. Cope se cufundă în fotoliu şi o privi fix, cu ochii lui gri. Procurorul avea nişte ochi minunaţi, din aceia care îşi schimbă culoarea în funcţie de lumină. Loren Muse avea un fel de slăbiciune pentru Paul Copeland, însă cam la fel fusese atrasă şi de predecesorul acestuia, un individ mult mai bătrân, ce arăta cu totul altfel. Poate că era vorba, pur şi simplu, de atracţia pe care o exercitau asupra ei bărbaţii învestiţi cu autoritate.

Era însă o atracţie nepericuloasă, mai degrabă un sentiment de admiraţie decât o pasiune reală. Imaginea lui Cope nu o ţinea trează noaptea şi nici nu-i apărea în vis, în ipostaze sexuale sau de altă natură. Era atrasă de Paul Copeland fără să tânjească după el. Ar fi vrut însă să găsească aceleaşi calităţi la bărbaţii cu care ieşea, dar, Dumnezeu ştie de ce, nu reuşise niciodată să dea de omul potrivit.

Muse cunoştea trecutul şefului său, nenorocirea prin care trecuse, calvarul recentelor dezvăluiri. Ba chiar fusese cea care îl ajutase să lase în spate trecutul şi să meargă mai departe. Ca atâţia alţi bărbaţi pe care îi cunoştea, Paul Copeland fusese marcat de ceea ce păţise, însă, în cazul său, suferinţa fusese

într-un fel în avantajul lui. Cei mai mulţi dintre politicieni – şi funcţia lui exact asta era, una politică – au ambiţie, însă nu ştiu ce-i suferinţa. Cope experimentase aşa ceva şi încă cu prisosinţă. În calitate de procuror, asta îl făcea mult mai solidar cu victimele, dar extrem de puţin dispus să accepte scuzele avocaţilor apărării.

Muse îi prezentă toate datele pe care le avea în legătură cu dispariţia Rebei Cordova, fără să emită vreo ipoteză sau teorie. El continua s-o privească şi să dea uşor din cap.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse el după un timp. Tu bănuieşti că această Reba Cordova are cumva legătură cu femeia necunoscută.

— Exact.

— Te gândeşti la un criminal în serie?

— E posibil să fie aşa, deşi, în mod normal, criminalii în serie operează singuri. În cazul de faţă a fost implicată şi o altă femeie.

— OK, hai să auzim care este legătura, după tine, dintre cele două cazuri.

— În primul rând, modul de operare.

— Două femei albe, de aproximativ aceeaşi vârstă, spuse Cope. Una este găsită în Newark, îmbrăcată ca o prostituată. Cealaltă, ei bine, nu ştim încă unde se află.

— Asta, pe de o parte, însă altul e elementul care mi-a atras atenţie. Folosirea inducerii în eroare şi a diversiunii.

— Fii mai explicită.

— Avem două femei albe din clasa de mijloc, ambele în jur de patruzeci de ani, care au dispărut, una după alta, într-un interval de mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Deci suficiente similitudini chiar şi atât. Însă, în plus, în primul caz, cel al femeii necunoscute, am stabilit deja că ucigaşul a depus eforturi apreciabile ca să ne inducă în eroare, nu?

— Exact.

— Ei bine, a procedat la fel şi în cazul Rebei Cordova.

— Lăsându-i maşina în faţa hotelului?

Muse încuviinţă cu o mişcare a capului.

— În ambele cazuri, şi-a dat toată silinţa să ne îndrume pe o pistă falsă. În cazul femeii necunoscute, a făcut în aşa fel, încât să presupunem că e vorba despre o prostituată. În cazul Rebei

Cordova a vrut să pară că e vorba despre o femeie care îşi înşală soţul şi care a fugit cu iubitul ei.

Cope se strâmbă uşor.

— Să ştii că teoria ta este destul de şubredă.

— Ştiu. Însă e totuşi ceva. Câte femei de familie bună din Livingston fug aşa de acasă?

— Se întâmplă şi la case mai mari.

— Posibil, însă ar fi putut să planifice totul mult mai bine, nu? Pe când ea se duce, mai întâi, la mallul aflat nu departe de locul unde fetiţa sa ia lecţii de patinaj, cumpără nişte lucruri pentru copii, pentru ca apoi să le arunce şi să fugă cu iubitul? Plus că avem şi un martor, un individ pe nume Stephen Errico, care a văzut-o suindu-se în furgoneta aceea la Target. Şi a văzut-o şi pe cealaltă femeie plecând cu maşina ei.

— Asta în cazul că aşa s-au întâmplat lucrurile.

— Sunt convinsă că aşa a fost.

— OK, dar chiar şi aşa. Care poate fi legătura dintre Reba Cordova şi femeia necunoscută?

Muse ridică o sprânceană.

— Am lăsat ce e mai important la urmă.

— Slavă Domnului.

— Să ne întoarcem puţin la Stephen Errico.

— Martorul de la mall?

— Exact. Errico îşi scrie raportul. Îl scrie singur, nu vreau să acuz în vreun fel pe tipii de la biroul de securitate. Ar părea un element lipsit de importanţă. Am căutat însă pe Internet. Am descoperit că individul are chiar şi un blog acolo şi, după ce am stat de vorbă cu el, m-am convins că face parte din categoria acelora care văd conspiraţii peste tot. În plus, lui Errico îi face plăcere să-şi atribuie diverse merite în poveştile astea. E tipul acela de individ care se duce la mall şi speră să ajute la prinderea unui hoţ.

— Înţeleg.

— În acelaşi timp, asta îl face foarte atent la detalii. Errico a declarat că a văzut o femeie, care se potriveşte cu descrierea Rebei Cordova, suindu-se într-o furgonetă Chevrolet, albă. Mai mult decât atât, omul a reţinut şi numărul de pe plăcuţa de înmatriculare.

— Şi?

— Am verificat în baza de date. Numărul apare ca aparţinând unei anume Helen Kasner din Scarsdale, New York.

— Şi femeia asta are într-adevăr o furgonetă albă?

— Are şi a fost ieri la mallul Palisades pentru cumpărături.

Cope dădu din cap.

— Deci bănuieşti că a schimbat cineva plăcuţele de înmatriculare?

— Exact. O metodă veche, dar încă eficientă – furi o maşină ca să comiţi o crimă şi îi şi pui alte plăcuţe de înmatriculare ca să-i induci în eroare pe cei care o văd. Cei mai mulţi dintre criminali nu-şi dau însă seama că, pentru a obţine un efect şi mai mare, e bine să iei plăcuţe de la un vehicul de aceeaşi marcă cu cel furat. Pentru a crea cât mai multă confuzie.

— Deci furgoneta din parcare a fost furată?

— Nu eşti de acord?

— E posibil, răspunse Cope. Asta adaugă şi mai multă greutate raportului întocmit de domnul Errico. Înţeleg de ce eşti atât de îngrijorată în privinţa Rebei Cordova, însă tot nu reuşesc să stabilesc care e legătura cu femeia necunoscută.

— Uită-te puţin la asta.

Loren răsuci monitorul calculatorului spre procuror. Cope îşi concentră întreaga atenţie asupra ecranului.

— Ce e asta?

— Imaginile luate de o cameră de supraveghere, instalată pe o clădire nu departe de locul unde a fost găsită femeia necunoscută. M-am mai uitat la casetă încă o dată azi-dimineaţă, convinsă că e o pierdere de vreme. Însă acum… Muse apăsă pe tasta PLAY. Pe ecran apăru o furgonetă de culoare albă. Apăsă pe PAUSE şi imaginea încremeni.

Cope se apropie şi mai mult de monitor.

— O furgonetă albă.

— Da, o furgonetă Chevrolet albă.

— Probabil că există mii de furgonete Chevrolet albe, înregistrate în New York şi New Jersey, zise Cope. Poţi să vezi şi plăcuţa de înmatriculare?

— Da.

— Bănuiesc că e vorba despre numărul doamnei Kasner.

— Nu.

Cope se încruntă.

— Nu?

— Nu. E cu totul alt număr.

— Şi ce e atât de important?

Ea făcu un gest în direcţia ecranului.

— Plăcuţa de înmatriculare – JYL-419 – aparţine unui anume David Pulkingham din Armonk, New York.

— Şi acest David Pulkingham are o furgonetă albă?

— Da.

— E posibil să fie individul pe care îl căutăm?

— Are şaptezeci şi trei de ani şi nu figurează în evidenţele poliţiei.

— Deci te gândeşti la o altă schimbare de plăcuţe de înmatriculare?

— Da.

Clarence Morrow îşi vârî capul pe uşă.

— Şefa?

— Da.

Detectivul îl zări pe Paul Copeland şi îşi îndreptă spinarea, pregătindu-se să salute.

— Bună dimineaţa, domnule procuror.

— Bună, Clarence.

Clarence rămase în aşteptare.

— E în ordine, spuse Muse. Ce noutăţi ai?

— Tocmai am vorbit la telefon cu Helen Kasner.

— Şi?

— Am rugat-o să verifice numărul de pe plăcuţa de înmatriculare. Ai avut dreptate. Plăcuţele au fost schimbate şi ea nici nu şi-a dat seama.

— Altceva?

— Da, cel mai important lucru. Ştiţi care este numărul de înmatriculare fixat acum pe maşina ei? Clarence arătă cu degetul spre furgoneta de pe ecranul monitorului. E numărul domnului David Pulkingham.

Muse îl privi pe Cope în ochi, zâmbi şi întoarse palmele spre cer.

— E suficient pentru a face legătura?

— Da, spuse Cope. E clar.

19.

— Hai să mergem, şopti Yasmin.

Jill o privi pe prietena ei. Mica mustaţă care provocase atâtea necazuri dispăruse, însă Jill continua s-o vadă acolo. Mama lui Yasmin venise de unde locuia ea acum – de undeva din sud, Florida, parcă – şi o dusese la un cabinet unde făcuse electroliză. O ajutase să-şi îmbunătăţească înfăţişarea însă nu schimbase deloc coşmarul pe care trebuia să-l suporte la şcoală.

Erau aşezate la masa din bucătărie. Beth, „prietena de săptămâna aceea”, cum îi spunea Yasmin, încercase să le impresioneze la micul dejun cu o omletă cu cârnăciori, completată cu „faimoasele clătite marca Beth”. Fetele ziseseră însă pas şi preferaseră nişte fulgi de porumb cu lapte.

— Bine, fetelor, poftă bună, le urase Beth printre dinţi. Mă duc în grădină să fac puţină plajă.

De îndată ce Beth ieşise pe uşă, Yasmin se ridicase de la masă şi se dusese tiptil lângă uşile de sticlă care dădeau spre terasă. Beth nu se vedea pe afară. Yasmin se uită în stânga, apoi în dreapta. După ce văzu ce căuta, începu să zâmbească.

— Ce e acolo? întrebă Jill.

— Vino să vezi.

Jill se ridică şi se duse lângă prietena sa.

— Uită-te acolo. Lângă copacul ăla mare.

— Nu văd nimic.

— Uită-te cu atenţie, zise Yasmin.

Jill avu nevoie de câteva secunde până să-şi dea seama ce văzuse Yasmin acolo atât de amuzant.

— Beth s-a dus acolo să fumeze?

— Exact. S-a ascuns în spatele copacului şi şi-a aprins o ţigară.

— Dar de ce se ascunde?

— Poate că nu vrea să fumeze în faţa unor fetiţe uşor influenţabile, răspunse Yasmin cu un zâmbet maliţios pe buze. Sau poate că Beth nu vrea ca tatăl meu să afle că fumează. Nu-i plac deloc fumătorii.

— Ai de gând s-o dai de gol?

Yasmin zâmbi şi ridică din umeri.

— Cine poate şti? Noi pârâm pe toată lumea, nu?

Fetiţa începu să caute printr-o poşetă. Jill oftă.

— E poşeta lui Beth?

— Da.

— N-ar trebui să faci aşa ceva.

Yasmin îi aruncă o privire mirată şi continuă să scormonească printre lucrurile lui Beth.

Jill veni mai aproape de ea şi-şi aruncă şi ea privirea în interiorul poşetei.

— Ceva interesant?

— Nu. Yasmin puse poşeta la loc pe tejghea. Hai cu mine, vreau să-ţi arăt ceva.

Cele două prietene o luară în sus, pe scări. În baia aflată în capul scărilor se afla o fereastră. Fetele aruncară o privire. Beth se vedea foarte clar acum. Trăgea din ţigară ca şi cum până atunci s-ar fi zbătut pe sub apă şi deodată cineva îi aruncase un furtun cu oxigen. Trăgea adânc în piept şi închidea ochii la fiecare fum.

Yasmin plecă de lângă geam fără să mai spună vreun cuvânt şi-i făcu un semn lui Jill s-o urmeze. Intrară în camera tatălui ei. Yasmin se duse direct la comodă şi trase sertarul de sus.

Jill nu era prea şocată. Era vorba despre unul dintre lucrurile pe care le aveau în comun. Le plăcea teribil să exploreze. Jill presupunea că toţi copiii făceau aşa ceva, oricum, din cauza asta, tatăl ei o poreclise „Harriet spioana”. Mereu umbla prin locuri unde n-ar fi trebuit să umble. Când avea opt ani, descoperise nişte fotografii vechi într-un sertar unde-şi ţinea mama ei lucrurile. Erau ascunse mai în spate, sub un teanc de vederi din străinătate.

Într-una dintre fotografii se vedea un băiat ce părea cam de vârsta ei la ora aceea – opt sau nouă ani. Stătea în picioare lângă o fetiţă, probabil, cu un an sau doi mai mică decât el. Jill o recunoscuse imediat în fetiţa din poză pe mama ei. Pe spatele fotografiei, cineva scrisese cu grijă „Tia şi Davey” şi anul.

Nu auzise niciodată până atunci vorbindu-se în familie de vreun Davey. Cotrobăitul prin casă o învăţase însă o lecţie foarte importantă. Şi anume că părinţii au şi ei secretele lor.

— Uite aici, spuse Yasmin.

Jill se uită în sertar. Chiar deasupra se vedea un pachet de prezervative.

— Uau!

— Crezi că le foloseşte cu Beth?

— Nu vreau să mă gândesc la aşa ceva.

— Cum crezi că mă simt eu? E tatăl meu. Yasmin închise sertarul şi deschise altul de mai jos. Jill? Vocea lui Yasmin se transformase în şoaptă.

— Ce-i?

— Uită-te aici.

Yasmin îşi băgă mâna printre tricouri, ciorapi, găsi o cutie metalică şi se opri. Scoase ceva de acolo şi zâmbi.

Jill sări înapoi speriată.

— Ce naiba?

— E un pistol.

— Ştiu şi eu ce e!

— Şi e încărcat.

— Pune-l la loc. Nu-mi vine să cred că tatăl tău ţine în casă o armă încărcată.

— Foarte mulţi părinţi au aşa ceva. Vrei să-ţi arăt cum se ridică piedica de siguranţă?

— Nu.

Yasmin făcu totuşi demonstraţia, neţinând seama de răspunsul ei. Ambele fetiţe priveau arma ca vrăjite. Yasmin i-o întinse şi prietenei sale. La început, Jill îşi retrase mâna, refuzând-o, dar forma şi culoarea obiectului o făcură să-şi învingă teama. O luă în palmă şi începu să o cântărească. Se minună de greutatea ei, de răceala metalului, de simplitatea obiectului atât de periculos.

— Vrei să-ţi spun ceva? întrebă Yasmin.

— Da.

— Da’ îmi promiţi că nu spui nimănui?

— Normal că nu spun.

— După ce am găsit pistolul prima dată, am început să-mi imaginez cum ar fi să-l folosesc asupra domnului Lewiston.

Jill aşeză cu grijă arma pe comodă.

— Văd totul foarte clar, ca într-un film, înţelegi? Aş intra în clasă. Pistolul, în ghiozdan. Alteori, îmi imaginez că-l aştept după ore, îl ucid când toţi au plecat, şterg amprentele de pe armă şi plec fără să mă vadă nimeni. Sau mă duc la el acasă –

ştiu unde locuieşte, în West Orange – şi-l ucid acolo, fără să mă suspecteze cineva. Într-o altă variantă, o fac chiar în timpul orei, în prezenţa tuturor, ca să vadă şi ceilalţi colegi, şi poate îndrept pistolul şi asupra lor, dar îmi revin repede şi alung această imagine, aduce prea mult cu Columbine[6], şi eu nu sunt deloc o nebună care a luat-o razna.

— Yasmin?

— Da.

— Să ştii că, uneori, ajungi să mă sperii.

Yasmin zâmbi.

— Era doar aşa, o idee, ştii doar. Fără niciun pericol. Nu am de gând să fac nimic de genul ăsta.

Tăcere.

— Va plăti până la urmă, zise într-un sfârşit Jill. Eşti convinsă de asta, nu? Domnul Lewiston, vreau să zic.

— Sper, spuse Yasmin.

Auziră o maşină care parca pe alee. Domnul Novak se întorsese acasă. Yasmin luă calmă pistolul, îl puse în spatele sertarului şi aranjă lucrurile de deasupra. Nu se grăbea deloc. Nici chiar atunci când se auzi uşa de jos deschizându-se, şi tatăl ei strigă:

— Yasmin? Fetelor?

Yasmin închise sertarul, zâmbi şi porni spre uşă.

— Venim imediat, tati!

•

Tia nu-şi mai pierdu timpul cu strânsul bagajelor.

De îndată ce termină discuţia cu Mike, coborî în holul hotelului. Brett se freca la ochi de somn, iar părul său arăta ca o claie ce nu cunoscuse niciodată pieptenul. Se oferise s-o ducă până în Bronx cu maşina. Dubiţa lui Brett era plină cu aparatură şi mirosea groaznic, însă partenerul ei nu ridică deloc piciorul de pe acceleraţie. Pe drum, Tia dădu mai multe telefoane. Mai întâi, îl trezi din somn pe Guy Novak şi-i povesti pe scurt că Mike avusese un accident şi-l întrebă dacă poate să mai aibă grijă de Jill câteva ore. Guy acceptă imediat.

— Ce să-i spun lui Jill? o întrebă el.

---

[6] Aluzie la masacrul de la liceul din Columbine, statul Colorado. În ziua de 20 aprilie 1999, doi elevi ai acestui liceu au deschis focul asupra colegilor lor, ucigând 12 dintre ei, precum și un profesor, apoi rănind alți 24, înainte de a se sinucide.

— Spune-i doar că s-a ivit o problemă. Nu vreau să-şi facă griji degeaba.

— Am înţeles.

— Îţi mulţumesc, Guy.

După ce Guy închise, Tia rămase cu privirea pironită pe şoseaua din faţa ei, ca şi cum acest lucru ar fi putut să scurteze din durata călătoriei. Încercă să recapituleze ce se întâmplase. Mike îi povestise că folosise GPS-ul ca să vadă unde se află Adam. Reuşise să-l localizeze într-un loc ciudat din Bronx.Se dusese cu maşina acolo, i se păruse că-l vede pe tânărul Huff şi apoi fusese atacat.

Adam era în continuare dat dispărut – sau poate, la fel ca şi ultima dată, se hotărâse, pur şi simplu, să lipsească de-acasă o zi sau două.

Sună apoi acasă la Clark. După aceea, la Olivia. Niciunul dintre ei nu-l văzuse pe Adam. Sună şi la familia Huff, însă acolo nu-i răspunse nimeni. Toată seara trecută şi chiar şi în dimineaţa aceea, pregătirea depoziţiei o ajutase să uite în parte de groaza faţă de cele ce se întâmplau acasă. Liniştea se terminase odată cu apelul lui Mike de la spital. Acum teroarea se instalase pe deplin şi nu-i mai dădea pace. Nu mai reuşea să-şi găsească locul pe scaunul maşinii.

— Eşti bine? o întrebă Brett.

— Da.

Nu era însă bine deloc. Îi tot venea în minte noaptea în care Spencer Hill dispăruse de acasă şi se sinucisese. Îşi amintea cum o sunase Betsy...

L-a văzut cumva Adam pe Spencer...?

Panica din vocea lui Betsy.

Tia închise ochii. Dintr-odată, nu mai putea să respire. Parcă o apăsa o forţă teribilă pe piept. Deschise gura încercând să tragă aer în piept.

— Vrei să deschid un geam? întrebă Brett.

— Nu, nu-i nevoie. Sunt bine.

Se chinui să-şi revină şi după aceea sună la spital. Reuşi să dea de doctor, însă nu putu să afle de la acesta alte detalii decât cele pe care le ştia deja. Mike fusese bătut şi jefuit. Din câte ştia doctorul, mai mulţi indivizi îl atacaseră pe o alee. Mike suferise o contuzie gravă şi fusese fără cunoştinţă timp de câteva ore. Acum se odihnea şi avea să fie bine în scurt timp.

O sună apoi acasă pe Hester Crimstein. Şefa ei îşi manifestă un interes destul de scăzut faţă de problemele ei familiale, dar se arătă teribil de îngrijorată în legătură cu cazul la care lucra.

— Băiatul tău a mai fugit de acasă şi cu alte ocazii, nu? întrebă Hester.

— O singură dată.

— Probabil că exact despre asta e vorba şi acum, nu crezi?

— Mi-e teamă că e mai mult decât atât.

— Ce poate să fie? întrebă Hester nervoasă. Ascultă, la ce oră e programată depoziţia?

— La trei după-masă.

— O să solicit o amânare. Dacă nu ni se acordă, va trebui să te întorci.

— Glumiţi, nu-i aşa?

— Din câte mi-am dat seama, tot nu poţi să faci mare lucru dacă vii aici. Poţi să ţii legătura prin telefon. Şi când se termină, o să-ţi trimit avionul meu să te ia de pe Teterboro.

— Nu înţelegeţi. E vorba despre familia mea.

— Ba înţeleg perfect. E vorba de câteva ore după care te întorci la ei. Oricum, nu ai cum să-i ajuţi dacă vii aici. Pe de altă parte, e vorba despre un om nevinovat pe care-l paşte pericolul de a-şi petrece următorii 25 de ani după gratii dacă dăm noi greş acum.

Tia avu iniţial impulsul de a-i trânti telefonul în nas, însă reuşi să se calmeze suficient ca să-i spună:

— Haideţi să vedem dacă obţinem amânarea.

— Te sun de îndată ce aflu ceva.

Ajungând în camera lui Mike, descoperi că Mo se afla deja acolo. Prietenul soţului său patrula prin încăpere cu pumnii strânşi.

— E bine, zise el când o văzu intrând. Tocmai a adormit.

Tia traversă salonul. În încăpere, se mai aflau două paturi ocupate cu pacienţi. Ei erau singurii vizitatori. Când văzu cum arăta Mike, Tia avu senzaţia că un bloc de beton o loveşte din plin în stomac.

— Dumnezeule...

Mo veni în spatele ei şi-i puse mâinile pe umeri.

— Arată mult mai rău decât e în realitate.

Ea îşi dorea din tot sufletul să fie aşa. Nu ştiuse la ce trebuie să se aştepte, dar ce vedea acum întrecea orice închipuire.

Ochiul drept al lui Mike era umflat. Avea o tăietură pe un obraz făcută parcă cu o lamă de ras şi o vânătaie pe celălalt. Buza spartă. Un braţ era sub pătură, însă pe celălalt antebraţ se vedeau două vânătăi uriaşe.

— Ce-au fost în stare să-i facă! şopti ea.

— Sunt nişte oameni morţi, spuse Mo. Mă auzi? Nu mă las până nu pun mâna pe ei. Şi nu o să-i bat, să ştii. O să-i ucid.

Tia puse palma pe fruntea soţului ei. Bărbatul ei.Bărbatul ei atât de frumos şi de puternic. Se îndrăgostise de bărbatul acesta la Dartmouth. Împărţiseră acelaşi pat, avuseseră copii împreună, îl alesese ca tovarăş pentru tot restul vieţii. Nu era ceva la care să te gândeşti prea des, însă ăsta era adevărul. Faptul că, dintre toţi, alegi un singur individ cu care să-ţi împărţi viaţa – era ceva înfricoşător. Cum de permisese ea ca între ei să se producă o distanţare, chiar atât de neînsemnată cum părea? Cum de lăsase ea ca rutina să devină rutină şi nu făcuse tot ce fusese în puterea ei ca fiecare secundă a vieţii lor împreună să fie cât mai intens trăită, cât mai pasională?

— Te iubesc atât de mult, şopti ea.

El clipi de câteva ori şi apoi deschise ochii. Primul lucru pe care-l văzu în ochii lui fu frica – şi poate că ăsta era cel mai rău lucru care se putea întâmpla. În tot acest timp de când îl cunoştea pe Mike, nu văzuse niciodată frică în ochii lui. Nu-l văzuse niciodată plângând. Bănuia că o făcea câteodată, însă era tipul de bărbat care nu o arăta. El trebuia să fie umărul puternic pe care ea să se sprijine. Oricât de demodat ar fi părut, exact asta îşi dorea el de la ea.

Mike se uita speriat în gol, cu ochii măriţi, ca şi cum ar fi văzut un atacator imaginar.

— Mike, şopti Tia. Sunt aici, cu tine.

Privirea lui o întâlni pe a ei, însă frica nu-i dispăru din ochi. Nu dădea niciun semn că prezenţa ei acolo îl liniştea. Tia îi luă mâna într-a ei.

— Ai să te faci bine, spuse ea.

El continua s-o privească fix şi ea înţelese de ce era atât de speriat, chiar înainte ca el să deschidă gura.

— Ce ştii de Adam? Unde e?

20.

Dolly Lewiston zări din nou maşina trecând prin dreptul casei lor.

Şi din nou maşina încetini. La fel ca data trecută. Şi ca data de dinaintea acesteia.

— Iarăşi el, zise Dolly.

Soţul ei, profesorul Joe Lewiston, care preda la copiii din clasa a cincea, nu schiţă niciun gest. Corecta nişte lucrări şi se prefăcea a fi foarte concentrat la ceea ce făcea.

— Joe?

— Te-am auzit, Dolly, se răsti el. Ce-ai vrea să fac?

— Nu are niciun drept. Femeia urmări maşina pierzându-se în depărtare. Poate că ar trebui să sunăm la poliţie.

— Ca să le spunem ce?

— Că se învârte pe aici.

— Merge pe stradă. Nu face nimic împotriva legii.

— Dar încetineşte când ajunge aici.

— Nici asta nu e împotriva legii.

— Le putem povesti ce s-a întâmplat.

El scoase un fel de fornăit, fără să-şi ridice capul din hârtii.

— Sunt sigur că poliţiştii vor fi teribil de impresionaţi.

— Şi noi avem un copil.

Dolly Lewiston putea să o vadă pe micuţa Allie, fetiţa lor în vârstă de trei ani, pe ecranul calculatorului. Site-ul grădiniţei K-Little Gym îţi oferea posibilitatea să-ţi urmăreşti copilul cu ajutorul unor camere web la toate activităţile organizate acolo, aşa că părinţii ştiau în orice moment ce făceau odraslele lor. Tocmai de aceea aleseseră grădiniţa aceea.

Lucrau amândoi ca învăţători. Joe preda la clasa a cincea la şcoala din Hillside. Ea la clasa a doua în Paramus. Dolly ar fi vrut să renunţe la slujbă, însă aveau nevoie de ambele salarii. Soţului ei îi plăcea foarte mult ceea ce făcea, însă dragostea ei pentru elevi se pierduse undeva pe drum. Unii ar fi putut spune că îşi pierduse pasiunea pentru profesorat după naşterea lui Allie, însă ea ştia că era mai mult decât atât. Deşi unii părinţi îşi manifestaseră nemulţumirea, reuşise să treacă peste criticile

lor şi continua totuşi să-şi facă meseria. Avea senzaţia că singurul lucru care o mai interesa acum era să urmărească site-ul de la K-Little, să se asigure că micuţa ei e în siguranţă.

Guy Novak, bărbatul care trecea cu maşina prin faţa casei lor, nu reuşise să aibă grijă de fetiţa lui. Pe de-o parte, Dolly era în stare să înţeleagă pe deplin frustrările acestuia. Asta nu însemna însă că avea să-l lase să facă vreun rău familiei ei. Viaţa se reduce de cele mai multe ori la o luptă care pe care şi în orice caz nu avea să permită ca familia ei să piardă.

Întoarse capul şi-l privi pe Joe. Avea ochii închişi şi capul îi căzuse în piept.

Veni în spatele lui şi-şi puse palmele pe umerii soţului. El tresări la atingerea ei. Deşi durase numai o secundă, vibraţia se transmise în tot trupul ei. Soţul ei fusese atât de tensionat în ultimele săptămâni. Ea nu-şi retrase mâinile şi simţi cum, treptat, Joe începe să se relaxeze. Începu să-i maseze umerii. Ştia cât de mult îi plăcea lui asta. După câteva minute, simţi că încordarea muşchilor lui dispare.

— Va fi bine, zise ea.

— Pur şi simplu, mi-am pierdut cumpătul.

— Ştiu.

— Eram atât de prins de lecţie, aşa cum sunt întotdeauna, şi când...

— Ştiu.

Într-adevăr, ea ştia foarte bine. Tocmai de aceea, Joe Lewiston era un profesor atât de bun. Punea pasiune în ceea ce făcea. Ştia să păstreze trează atenţia elevilor săi, le spunea glume şi, deşi uneori mai sărea calul, reuşise să-şi câştige simpatia copiilor. Erau atenţi şi învăţau mai uşor. Existaseră destui părinţi uşor deranjaţi de extravaganţele profesorului, însă numărul celor care îi luaseră apărarea era cu mult mai mare. Era un învăţător foarte căutat şi era o adevărată luptă să reuşeşti să-ţi înscrii copilul la domnul Lewiston. Părinţii erau încântaţi că odraslele lor veneau cu plăcere la şcoală şi aveau un profesor care făcea totul cu mult entuziasm. Spre deosebire de Dolly.

— I-am făcut un mare rău fetiţei aceleia, spuse el.

— Fără să vrei. Copiii şi părinţii ţin la fel de mult la tine.

El nu spuse nimic.

— O să treacă peste asta, Joe. O să uite şi totul o să fie bine.

Lui Joe începu să-i tremure buza de jos. Era gata să cedeze. Îl iubea atât de mult, îl admira pentru calităţile lui de profesor, însă ştia foarte bine că nu e deloc un bărbat puternic, deşi lăsa această impresie celor din jur. Joe provenea dintr-o familie mare, fiind cel mai mic dintre şase fraţi, însă tatăl său se purtase foarte dur cu el. Nu-l lua niciodată în serios, râdea de el că e cel mai mic şi cel mai slab şi, tocmai de aceea, Joe se eliberase devenind spiritual şi amuzant. Pentru Dolly, Joe Lewiston era cel mai bun bărbat pe care-l cunoscuse vreodată, dar un bărbat căruia ea îi descoperise slăbiciunea.

Nu o deranja prea tare lucrul ăsta. În familia lor, Dolly era cea care trebuia să fie puternică. Ea era cea care trebuia să ţină familia unită.

— Îmi pare atât de rău că mi-am ieşit din fire, spuse Joe într-un sfârşit.

— Lasă, că nu e nimic.

— Cred că ai dreptate. O să treacă.

— Exact. Îl sărută pe gât şi apoi în locul acela din spatele urechii. Locul lui favorit. Îl linse uşor cu limba. Aştepta să-l audă gemând aşa cum făcea de obicei. Nu şi de data asta. Dolly îi şopti în ureche:

— Ce-ar fi să laşi puţin corectarea lucrărilor astea, hmm?

Deşi aproape imperceptibil, el se trase uşor într-o parte.

— Ar trebui să termin totuşi.

Dolly se îndreptă şi făcu un pas înapoi. El îşi dădu seama că greşise şi încercă s-o împace. Era prea târziu. Cu toată slăbiciunea lui, în materie de sex, Joe avusese întotdeauna iniţiativa, însă în ultimele luni, de când îl luase gura pe dinainte, se schimbase.

— O lăsăm pe altă dată, zise Dolly şi se întoarse cu spatele la el.

— Unde pleci? întrebă el.

— Ies puţin, zise Dolly. Trebuie să mă duc până la magazin şi după aia trec s-o iau pe Allie. Tu termină de corectat lucrările alea.

Dolly Lewiston urcă la etaj, se conectă la Internet şi căută acolo adresa lui Guy Novak. Încercă să-şi verifice şi corespondenţa electronică venită pe adresa de la şcoală – mereu era câte un părinte care se plângea acolo –, însă

descoperi că mailul tot nu funcţiona, la fel ca în ultimele două zile.

— Tot nu-mi merge mailul, strigă ea.

— O să mă uit eu să văd ce are, se auzi răspunsul lui Joe de jos.

Dolly scoase la imprimantă harta cu adresa lui Guy Novak, împături hârtia în patru şi o băgă în buzunar. În drum spre ieşire, se opri şi-l sărută pe Joe pe creştet. El îi spuse că o iubeşte.

Ea îşi luă cheile şi porni în căutarea lui Guy Novak.

•

Tia înţelese de pe feţele lor că poliţiştii nu luau în serios dispariţia lui Adam.

— Mă gândeam că poate anunţaţi prin staţie răpirea, spuse ea.

Cei doi poliţişti formau un cuplu aproape comic. Bărbatul în uniformă era de origine latino-americană, mic de statură şi se numea Guttierez. Femeia era înaltă, de culoare, şi se prezentase drept detectiv Clare Schlich. Aceasta fu cea care răspunse:

— Dispariţia fiului dumneavoastră nu îndeplineşte condiţiile necesare.

— De ce nu?

— Trebuie să existe dovezi că a fost răpit.

— Dar nu are decât şaisprezece ani şi a dispărut de acasă.

— Da.

— Ce alte dovezi vă mai trebuie?

Schlich ridică din umeri.

— Un martor ar fi perfect.

— Nu toate răpirile se fac în prezenţa unor martori.

— Corect, doamnă. Însă avem nevoie de dovezi că a fost o răpire sau o ameninţare de natură fizică. Aveţi aşa ceva?

Era greu să te superi pe ei. Îşi notaseră conştiincioşi toate informaţiile. Nu afirmaseră că îngrijorarea părinţilor ar fi fără temei, însă era clar că nu aveau să lase totul deoparte şi să direcţioneze toate forţele poliţiei în rezolvarea acestui caz. Clare Schlich îşi exprimase foarte clar poziţia prin tonul întrebărilor sale:

Aţi monitorizat calculatorul fiului dumneavoastră?

Aţi activat GPS-ul de pe mobilul lui?

Eraţi atât de îngrijorat din cauza comportamentului său, încât să-l urmăriţi până în Bronx?

A mai fugit de acasă şi înainte?

Tia nu avea cum să-i acuze pe poliţişti, deşi timpul trecea şi Adam lipsea în continuare.

Guttierez fusese cel care vorbise cu Mike mai devreme. Acum i se adresă din nou acestuia:

— Aţi spus că l-aţi văzut pe Daniel Huff junior – DJ Huff – pe strada aceea? Şi că era posibil să fi fost împreună cu fiul dumneavoastră?

— Da.

— Tocmai am vorbit cu tatăl lui. E poliţist, ştiaţi asta?

— Ştiam.

— Mi-a spus că fiul lui a fost acasă toată noaptea.

Tia îl privi pe Mike. Văzu cum ceva explodează în spatele ochilor lui. Mai văzuse asta şi altă dată la el. Îşi puse palma pe braţul lui, dar asta nu reuşi să-l calmeze.

— Minte, spuse Mike.

Poliţistul ridică din umeri. Tia îl urmări pe Mike cum se înroşeşte la faţă. El ridică privirea spre ea, apoi spre Mo, şi zise:

— Plecăm de aici. Acum.

Doctorul îi recomandase lui Mike să mai stea o zi în spital, însă era clar că acest lucru nu avea să se întâmple. Tia ştia că nu avea niciun rost să mai joace rolul soţiei îngrijorate. Ştia că Mike era în stare să se refacă în urma rănilor căpătate. Ştia cât e de puternic. Era cea de-a treia bătaie serioasă în care fusese implicat de când îl ştia ea – primele două avuseseră loc când încă mai juca hochei. Mike avusese mai multe copci decât orice alt jucător, îşi spărsese nasul de două ori, însă niciodată nu lipsise de la vreun meci – de cele mai multe ori, le dusese la bun sfârşit chiar şi pe cele în care fusese rănit.

Tia ştia că nu are niciun rost să se certe cu el pe tema asta şi nici nu voia lucrul ăsta. Voia să-l vadă cât mai repede dat jos din pat şi plecat în căutarea fiului lor. Ştia că aşteptarea acolo, în spital, nu putea decât să-i facă mult mai rău.

Mo îl ajută să se ridice în şezut. Tia îl ajută să se îmbrace. Hainele erau pline de sânge. Acest lucru nu provocă nicio reacţie din partea lui Mike. Se ridică în picioare. Tocmai se pregăteau să iasă din încăpere, când telefonul Tiei începu să

vibreze. Aceasta se rugă în gând ca cel care suna să fie Adam. Nu era el.

Hester Crimstein nu se obosi s-o salute.

— Vreo veste în legătură cu băiatul?

— Niciuna. Poliţia nu face nimic. Zic că a fugit de acasă.

— Şi nu e aşa?

Tia se blocă.

— Eu nu cred asta.

— Brett mi-a povestit că-l spionai, spuse Hester.

Brett cu gura lui cea mare, îşi zise Tia în gând.

Grozav.

— I-am monitorizat activitatea online.

— Tot aia.

— Adam nu ne-ar face aşa ceva.

— Da, ştiu, aşa spun toţi părinţii.

— Îmi cunosc băiatul.

— Şi asta am mai auzit-o. După o pauză, Hester adăugă: Veşti proaste: nu am reuşit să obţin amânarea.

— Hester...

— Înainte să apuci să-mi răspunzi că nu te duci înapoi la Boston, ascultă ce vreau să-ţi spun. Am aranjat ca o limuzină să vină să te ia. Maşina se află acum chiar în faţa spitalului.

— Nu pot...

— Te rog doar să mă asculţi, Tia. Îmi datorezi măcar asta. Şoferul te va duce la aeroportul Teterboro, care e foarte aproape de casa ta. Am acolo avionul meu particular. Ai telefonul mobil cu tine. Dacă afli ceva despre băiat, şoferul te duce imediat. Există un telefon şi în avion. Tot aşa, dacă te sună cât timp eşti în aer, pilotul are instrucţiuni să te ducă unde vrei tu. Poate că Adam este găsit în altă parte, nu ştiu, în Philadelphia să zicem. O să plătesc eu să ai avionul la dispoziţie.

Mike întoarse capul şi îi aruncă o privire întrebătoare. Tia clătină din cap şi le făcu semn să meargă mai departe.

— Când ajungi la Boston, continuă Hester, îi iei individului depoziţia. Dacă se întâmplă ceva în timpul ăsta, te opreşti imediat şi te întorci acasă cu avionul meu. De la Boston la Teterboro e un zbor de numai patruzeci de minute. Există şansa să-l prinzi când tocmai intră pe uşă şi-ţi aruncă una dintre motivaţiile alea stupide de adolescent, drept scuză că a fost la

băut cu prietenii. Oricum ar fi, ajungi înapoi acasă în câteva ore.

Tia îşi freca rădăcina nasului.

— Nu ţi se pare corect ce ţi-am propus? întrebă Hester.

— Ba da.

— Perfect.

— Însă nu pot să fac ce mi-aţi spus.

— De ce nu?

— Nu aş fi în stare să mă concentrez.

— Asta-i o prostie. Ţi-am spus doar ce vreau eu cu depoziţia aceea.

— Dumneavoastră vreţi ca eu să flirtez cu bărbatul acela. Soţul meu e în spital...

— Deja a ieşit de acolo. Ştiu totul, Tia.

— Bine, atunci soţul meu a fost atacat şi băiatul meu lipseşte în continuare. Chiar credeţi că aş fi în stare să flirtez cu omul ăla ca să obţin depoziţia aia nenorocită?

— Să fii în stare? Cui naiba îi pasă dacă eşti în stare sau nu? Pur şi simplu, trebuie s-o faci. E în joc libertatea unui om, Tia.

— Va trebui să găsiţi pe altcineva.

Tăcere.

— Ăsta e răspunsul tău final? întrebă Hester.

— Da, e răspunsul meu final, zise Tia. O să mă coste slujba?

— Nu astăzi, răspunse Hester. Însă curând. Pentru că acum ştiu că nu mă pot baza pe tine.

— O să muncesc din greu ca să vă recâştig încrederea.

— Nu o s-o mai recâştigi. Nu prea sunt obişnuită să acord o a doua şansă. Am prea mulţi avocaţi care lucrează pentru mine şi care nu au nevoie de aşa ceva. Aşa că o să te trec din nou la munca de jos până ai să pleci singură. Păcat. Eram convinsă că ai potenţial.

Hester Crimstein închise telefonul.

Ieşiră din spital. Mike o privi în ochi.

— Tia?

— Nu vreau să vorbesc despre asta acum.

Mo îi duse acasă cu maşina.

Tia întrebă:

— Şi acum ce facem?

Mike înghiţi o pastilă.

— Poate că ar fi bine să te duci s-o iei pe Jill.

— OK. Şi voi unde vă duceţi?

— Pentru început, vreau să stau puţin de vorbă cu căpitanul Daniel Huff, să văd de ce a minţit.

21.

— Individul ăsta, Huff, e poliţist, nu? întrebă Mo.

— Da.

— Aşa că n-o să se lase intimidat prea uşor. Parcaseră deja maşina în apropierea casei în care locuia familia Huff, aproape în acelaşi loc în careaşteptase Mike în seara precedentă, înainte ca totul să înceapă să explodeze în jurul lui. Acum nu mai avea răbdare să-l asculte pe Mo. Porni ca din puşcă spre uşa de intrare. Mo începu să alerge după el. Mike bătu la uşă şi aşteptă câteva secunde. Apăsă apoi pe butonul soneriei şi aşteptă din nou.

Niciun răspuns.

Mike ocoli casa şi se duse la uşa din spate. Bătu şi acolo. Nimic. Îşi făcu mâinile pâlnie la ochi şi încercă să vadă ceva înăuntru. Nicio mişcare. Încercă chiar şi clanţa. Uşa era încuiată.

— Mike?

— Individul minte, Mo.

Ajunseră din nou la maşină.

— Unde mergem? întrebă Mo.

— Lasă-mă pe mine să conduc.

— Nu. Unde vrei să mergem?

— La secţia de poliţie. Acolo unde lucrează Huff.

Distanţa era foarte mică, mai puţin de doi kilometri. Ce aproape de casă avea serviciul Daniel Huff! Ce noroc pe individul ăsta! Nu trebuia să piardă, ca el, ore întregi în trafic în fiecare zi, să treacă podul într-un sens şi în celălalt. Oare cum de ajunsese să se gândească la astfel de tâmpenii tocmai acum? Îşi dădu seama că începuse să respire cam ciudat şi că Mo îl urmărea cu coada ochiului.

— Mike?

— Ce e?

— Trebuie să-ţi păstrezi cumpătul.

Mike se încruntă.

— Tocmai tu te-ai găsit să-mi spui asta!

— Da, tocmai eu. Poţi să fii cât de ironic vrei, însă te rog să mă crezi că am motive foarte bine întemeiate ca să te îndemn la prudenţă. Nu câştigi nimic dacă intri într-o secţie de poliţie cu capsa pusă.

Mike nu făcu niciun comentariu. Secţia de poliţie se afla sus, pe un deal, în clădirea unei foste biblioteci. Parcarea era foarte mică. Mo începu să dea roată în căutarea unui loc liber.

— Ai auzit ce-am spus?

— Da, Mo, te-am auzit.

Nu reuşeau să găsească niciun loc de parcare.

— Mai bine mă duc să caut şi-n spate.

— N-avem timp pentru asta. Mă descurc singur de-aici.

— Nu te las singur.

Mike se întoarse spre prietenul său.

— Doamne, urât te mai uiţi!

— N-am nimic împotrivă dacă îţi place s-o faci pe şoferul. Să ştii însă că nu eşti dădaca mea, Mo. Aşa că lasă-mă aici. Oricum, trebuie să mă duc singur să stau de vorbă cu Huff. Prezenţa ta acolo i-ar putea trezi anumite suspiciuni. Dacă mă duc singur am şansa să vorbesc cu el ca de la tată la tată.

Mo trase maşina pe dreapta.

— Să ţii minte ce ai spus acum.

— La ce te referi?

— Că o să vorbeşti cu el ca de la tată la tată. Şi el e părinte ca şi tine.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Te las să-ţi dai seama singur.

Mike simţi o durere ascuţită în coaste când se ridică şi coborî din maşină. Durerea avea însă un efect foarte special asupra lui. În primul rând, la el pragul de suportabilitate era foarte ridicat. În al doilea rând, se putea spune că, de cele mai multe ori, simţea durerea ca pe ceva reconfortant. Îi plăcea cum îl dureau muşchii după o sesiune dură de exerciţii fizice. Când se afla pe gheaţă, adversarii încercau să-l intimideze, aplicându-i lovituri dure, fără să-şi dea seama că acestea aveau un efect contrar asupra lui. Parcă chiar ar fi avut nevoie de astfel de lovituri pentru a putea da tot ce avea mai bun în el.

Se aştepta ca secţia de poliţie să fie pustie. Mai fusese acolo o singură dată, ca să obţină aprobarea să-şi parcheze maşinile pe stradă pe timpul nopţii. Conform unei dispoziţii încă în

vigoare, în oraşul lor era ilegal să-ţi laşi maşina parcată pe stradă după ora două noaptea. La ei se repara însă aleea care ducea la garaj şi, de aceea, se dusese la poliţie ca să obţină o derogare pe timp de o săptămână.

Atunci nu găsise acolo decât un singur poliţist la recepţie, toate birourile din spate fiind pustii.

Acum, se aflau acolo cel puţin cincisprezece poliţişti, cu toţii foarte agitaţi.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Poliţistul în uniformă care îl abordase i se părea mult prea tânăr ca să lucreze la recepţie. Probabil că era din nou vorba de modul în care televiziunea deformează percepţiile, însă Mike îşi imaginase întotdeauna că acolo ar trebui să se găsească numai veterani cu părul cărunt, cu mare experienţă. Puştiul din faţa lui nu părea să aibă mai mult de paisprezece ani şi se uita la faţa lui cu un interes nedisimulat.

— Aţi venit în legătură cu vânătăile acelea?

— Nu, răspunse Mike. Ceilalţi poliţişti măriseră parcă brusc ritmul. Se deplasau încoace şi încolo, fluturând foi de hârtie în mână, strigau unii la alţii şi gesticulau ţinând receptoarele telefoanelor sprijinite cu bărbia. Am venit să vorbesc cu ofiţerul Huff.

— Vreţi să spuneţi domnul căpitan Huff?

— Exact.

— Pot să vă întreb în ce problemă?

— Spuneţi-i că-l caută Mike Baye.

— După cum vedeţi, suntem destul de ocupaţi în clipa de faţă.

— Am văzut, spuse Mike. Ceva important?

În privirea tânărului poliţist se citi clar că nu era treaba lui Mike ce se petrecea în secţia de poliţie. Mike reuşi totuşi să prindă câteva frânturi de conversaţie despre o maşină parcată lângă un hotel din lanţul Ramada, dar nimic mai mult.

— Sunteţi amabil să luaţi loc acolo până încerc eu să-l găsesc pe domnul căpitan Huff?

— Sigur că da.

Mike se îndreptă spre o bancă lipită de perete şi se aşeză lângă un bărbat îmbrăcat în costum, care completa nişte formulare.

Unul dintre poliţişti spuse cu voce tare:

— Am verificat tot personalul. Se pare că nimeni n-a văzut-o.

Cuvintele erau fără niciun înţeles pentru Mike, care se chinuia din răsputeri să-şi păstreze cumpătul.

Huff îl minţise.

Acum urmărea nerăbdător mişcările tânărului de la recepţie. Acesta închise telefonul şi-l căută cu privirea. Mike înţelese imediat că veştile nu erau deloc bune.

— Domnule Baye?

— Doctor Baye, îl corectă Mike. Nu fusese vorba de aroganţă, ci, pur şi simplu, de speranţa că va fi tratat altfel în calitate de medic.

— Domnule doctor Baye. Mi-e teamă că suntem foarte ocupaţi în dimineaţa asta. Domnul căpitan Huff m-a rugat să vă transmit că vă va suna el de îndată ce se eliberează puţin.

— Nu cred că am timp pentru asta, spuse Mike printre dinţi.

— Cum aţi spus?

Spaţiul în care lucrau poliţiştii forma o singură încăpere mare. Exista un perete despărţitor din lemn la intrare, cam de un metru înălţime – de ce exista oare în toate secţiile aşa ceva? Pe cine ar fi putut opri un astfel de paravan? – de care se putea trece printr-o portiţă batantă. În spate se vedea foarte clar o uşă pe care scria căpitan cu litere mari. Mike se puse brusc în mişcare, ceea ce îi provocă un nou val de durere, şi depăşi tejgheaua de la recepţie.

— Domnule?

— Nu vă faceţi probleme, ştiu drumul.

Împinse portiţa şi începu să alerge în direcţiabiroului căpitanului.

— Opriţi-vă imediat!

Mike era convins că tânărul nu avea să tragă în el, aşa că îşi continuă drumul. Ajunse la uşă înainte ca să apuce cineva să-l oprească. Încercă clanţa. Uşa nu era încuiată.

Huff se afla la masa de lucru şi vorbea la telefon.

— Ce naiba...?

Tânărul de la recepţie îşi făcu imediat apariţia, gata să se arunce asupra lui Mike, însă Huff îi făcu semn să se oprească.

— E în ordine.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule căpitan. S-a năpustit aici pur şi simplu.

— Nu e nicio problemă. Închide uşa, te rog.

Poliţistul nu părea deloc împăcat cu situaţia, însăexecută ce i se ceruse. Unul dintre pereţii biroului era din sticlă. Tânărul rămase acolo, urmărind cu privirea ce se petrecea înăuntru. Mike îi aruncă o privire apoi îşi îndreptă atenţia asupra lui Huff.

— M-ai minţit, zise el fără nicio altă introducere.

— Sunt foarte ocupat acum, Mike.

— L-am văzut pe băiatul tău chiar înainte de a fi atacat.

— N-aveai cum să-l vezi fiindcă era acasă.

— Asta e o minciună.

Huff nu se ridicase. Nici nu-l invitase pe Mike să ia loc. Se mărgini să-şi ducă mâinile la ceafă şi se lăsă pe spate.

— Crede-mă că nu am timp de asta acum.

— Fiul meu a fost la voi acasă. Apoi a plecat în Bronx.

— De unde ştii tu toate astea, Mike?

— Am un dispozitiv GPS montat în telefonul băiatului.

Huff ridică din sprâncene.

— Uau.

Fără îndoială că ştia deja asta. Îl informaseră colegii lui, poliţişti, din New York.

— De ce continui să minţi, Huff?

— Cât de precis e GPS-ul ăla?

— Poftim?

— Poate că nu s-a întâlnit deloc cu DJ. Poate că era pe undeva în vecini. Băieţii Lubektin locuiesc doar la două case distanţă de noi. Sau poate a fost la noi acasă, dar nu l-am mai găsit acolo când am ajuns eu. Sau poate a ajuns doar până în apropiere, a vrut să intre, dar după aceea s-a răzgândit.

— Tu vorbeşti serios?

Se auzi o bătaie în uşă. Un alt poliţist îşi băgă capul înăuntru şi zise:

— A venit domnul Cordova.

— Duceţi-l în camera A, spuse Huff. Vin şi eu în două secunde.

Poliţistul dădu din cap şi închise uşa. Huff se ridică în picioare. Era un bărbat înalt, cu părul pieptănat spre spate. În mod obişnuit, avea calmul acela specific poliţiştilor, pe care îl etalase şi seara trecută, când ieşise înaintea lui Mike. Era la fel de calm şi acum, însă dădea impresia că face eforturi serioase

să se stăpânească. Îl privi pe Mike drept în ochi. Acesta îi înfruntă privirea.

— Fiul meu a fost acasă toată noaptea.

— Asta e o minciună.

— Trebuie să plec. Am încheiat discuţia asta.

Huff porni spre uşă. Mike i se aşeză în cale.

— Trebuie să stau de vorbă cu fiul tău.

— Dă-te la o parte, Mike.

— Nu.

— Faţa ta...

— Ce-i cu ea?

— Se pare că ai luat deja suficientă bătaie, zise Huff.

— Vrei să încerci?

Huff nu zise nimic.

— Haide, Huff. Am luat deja bătaie. Vrei să încerci din nou?

— Din nou?

— Poate erai şi tu acolo.

— Ce?

— În orice caz, fiul tău a fost. Ştiu sigur. Aşa că te invit să încerci. Dar, de data asta, faţă în faţă. Unu la unu. Fără o ceată care să sară pe mine când mă uit în altă parte. Haide. Lasă jos arma şi încuie uşa. Spune-le tipilor de afară să ne lase singuri. Hai să vedem cât de tare eşti.

Pe faţa lui Huff apăru o urmă de zâmbet.

— Şi tu crezi că asta o să te ajute să-ţi găseşti fiul?

De-abia atunci Mike înţelese ce voise Mo să spună. Îl provocase pe Huff la o înfruntare faţă în faţă şi unu la unu, când, de fapt, aici era vorba tocmai despre ce îi atrăsese atenţia Mo: de o înfruntare ca de la părinte la părinte. Nu că asta l-ar fi impresionat prea tare pe Huff, dacă ar fi menţionat-o. Din contră. Mike încerca să-şi salveze copilul şi Huff făcea exact acelaşi lucru pentru băiatul lui. Lui Mike nu-i păsa câtuşi de puţin de DJ Huff, iar lui Huff nu-i păsa deloc de Adam Baye.

Amândoi încercau să-şi protejeze copiii. Huff era gata să lupte pentru asta. Orice s-ar fi întâmplat, Huff nu şi-ar fi trădat copilul. Acelaşi lucru era valabil şi în cazul celorlalţi părinţi – ai lui Clark sau ai Oliviei – şi aici era greşeala lui Mike. Atât el, cât şi Tia stătuseră de vorbă cu nişte adulţi care ar fi fost în stare să sară peste o grenadă ca să-şi protejeze odraslele. Pentru a afla ceva trebuiau să treacă de aceste santinele.

— Adam a dispărut, spuse Mike.
— Am înţeles.
— La New York, am vorbit cu poliţia de acolo despre asta. Aici cu cine trebuie să vorbesc pentru a fi ajutat să-mi găsesc copilul?

•

— Spune-i Cassandrei că mi-e dor de ea, şopti Nash.
După care, în sfârşit, o lăsă pe Reba Cordova să-şi dea duhul.
Nash pomi apoi spre depozitul U-Store-It de lângă autostrada 15.
Trase maşina cu spatele la platforma depozitului pe care îl închiriase. Deja se înnoptase. În afară de ei, la ora aceea, nu mai era nimeni acolo. Băgase cadavrul într-un tomberon de gunoi, ca o măsură suplimentară de protecţie, pentru situaţia, foarte puţin probabilă, că va trece cineva pe acolo. Containerele erau nemaipomenite pentru ce avea el nevoie. Îşi aduse aminte că citise undeva despre o răpire, în care victima fusese ţinută într-unul dintre aceste containere. Victima se sufocase în mod accidental şi-şi pierduse viaţa. Nash ştia însă şi alte poveşti – şi încă unele care făceau să-ţi îngheţe sângele în vine. Vezi postere cu persoane dispărute, copii nevinovaţi, femei care nu s-au mai întors acasă într-o bună zi şi, de multe ori, fără ca nimeni să bănuiască, ei se află, de fapt, imobilizaţi în locuri ca acest depozit.
Nash ştia că poliţiştii se bazau pe faptul că un criminal are un mod specific de acţiune. Probabil că era adevărat – cei mai mulţi criminali nu erau prea dotaţi intelectual –, însă Nash nu avea de gând să se comporte aşa cum se aşteptau ei. Pe Marianne o bătuse atât de rău, încât să nu poată fi recunoscută, însă de data asta nici nu se atinsese de faţa Rebei. Motivul era pur logistic. Ştia că are posibilitatea să ascundă adevărata identitate a lui Marianne. Nu acelaşi lucru era însă valabil în cazul Rebei. Mai mult ca sigur, soţul acesteia îi anunţase deja dispariţia. Dacă ar fi apărut încă un cadavru, chiar desfigurat, poliţia ar fi făcut imediat legătura cu Reba Cordova.
Aşa că îşi schimbase radical modul de operare. Cadavrul nu avea să fie descoperit niciodată.
Asta era cheia. Nash lăsase cadavrul lui Marianne într-un loc unde putea fi găsit, Reba, însă, se evaporase, pur şi simplu. Îi

lăsaseră maşina în parcarea hotelului. Poliţia avea să-şi închipuie că se dusese acolo pentru o întâlnire amoroasă. Aveau să meargă pe pista asta, să investigheze dacă nu cumva avea un iubit. Poate că femeia chiar avea pe cineva. În cazul ăsta, poliţia avea să-şi îndrepte atenţia asupra individului. Indiferent însă dacă femeia avea sau nu o relaţie extraconjugală, cât timp cadavrul nu era găsit, nu puteau întreprinde nimic şi erau nevoiţi să meargă pe varianta că fugise de acasă. În orice caz, nu aveau cum să facă legătura între Marianne şi Reba.

Aşa că avea să o ţină aici. Cel puţin o vreme.

În spatele ochilor Pietrei nu era nimic altceva decât moarte. Cu ani în urmă, Pietra era o tânără şi frumoasă actriţă care trăia în ţara ce pe atunci se numea Iugoslavia. Apoi începuseră epurările etnice. Soţul şi fiul ei fuseseră ucişi în prezenţa ei, în chinuri groaznice. Pietra nu fusese atât de norocoasă – reuşise să supravieţuiască. Pe vremea aceea, Nash era un fel de mercenar şi se afla şi el acolo. El fusese cel care o salvase. Ceea ce mai rămăsese din ea. De atunci, Pietra revenea la viaţă doar atunci când trebuia să acţioneze, ca atunci, la bar, când o răpiseră pe Marianne. În rest, în spatele ochilor ei era numai moarte. Restul fusese distrus de soldaţii sârbi.

— I-am promis Cassandrei, spuse Nash. Sper că mă înţelegi, nu?

Pietra îi evita privirea. El îi studie profilul.

— Nu-ţi place ce am făcut, nu-i aşa?

Pietra nu spuse nimic. Aşezaseră cadavrul Rebei într-un amestec de rumeguş şi gunoi de grajd. Aşa avea să reziste ceva timp. Nash nu voia să rişte furând o altă plăcuţă de înmatriculare. Cu ajutorul unei bucăţi de bandă izolatoare, făcu din F un E – asta ar fi trebuit să fie de ajuns. Într-un colţ al depozitului, avea mai multe elemente cu care putea „deghiza” furgoneta. O pereche de benzi magnetice imprimate cu o reclamă la Tremesis Paints. O alta pe care scria CAMBRIDGE INSTITUTE. Nash alese o folie adezivă pe care o cumpărase toamna trecută, la o conferinţă religioasă. Pe folie scria cu litere mari:

DUMNEZEU NU CREDE ÎN ATEI

Nash zâmbi. Ce tâmpenie! Chestia era că un asemenea text sărea în ochi. Cei care citeau puteau fi ori impresionaţi, ori ofensaţi. Oricum, era ceva ce remarcai. Şi când eşti atent la lucruri din astea, nu mai dai prea multă importanţă numărului de înmatriculare al maşinii.

Se urcară în maşină.

Până s-o întâlnească pe Pietra, Nash nu credea în zicala că ochii sunt oglinda sufletului. În cazul acestei femei, lucrul era însă evident. Avea nişte ochi minunaţi, albaştri cu puncte galbene, însă puteai vedea foarte clar că în spatele lor nu era nimic, că stinsese cineva acolo o lumină imposibil de reaprins.

— A trebuit s-o fac, Pietra. Tu poţi să mă înţelegi.

Ea vorbi într-un sfârşit.

— Ţi-a făcut plăcere s-o ucizi şi s-o laşi acolo.

Nu-l judeca. Era o simplă constatare. Îl cunoşteape Nash de prea multă vreme, ca acesta să încerce să se apere.

— Şi ce-i cu asta?

Ea îi evită privirea.

— Ce s-a întâmplat, Pietra?

— Eu am ştiut ce s-a întâmplat cu familia mea, zise ea.

Nash nu spuse nimic.

— Am fost martoră la chinurile îngrozitoare în care au murit soţul şi fiul meu. Şi ei au văzut cum eram eu chinuită. A fost ultima imagine pe care au văzut-o înainte de a muri – pe mine suferind alături de ei.

— Ştiu asta, zise Nash. Ai spus că mi-a făcut plăcere. Dar sunt convins că şi ţie ţi-a făcut, nu?

Ea răspunse fără nici cea mai mică ezitare:

— Da.

Cei mai mulţi ar fi crezut probabil că o victimă, care trecuse prin asemenea chinuri oribile, nu putea fi decât oripilată la vederea sângelui. Lumea nu funcţiona însă chiar aşa. Violenţa dă naştere la violenţă – şi asta nu numai într-un mod strict referitor la răzbunare. Un copil molestat ajunge la maturitate să molesteze şi el copii nevinovaţi. Fiul traumatizat de un tată care îi abuzează mama este foarte probabil să ajungă într-o bună zi să-şi bată şi el soţia.

De ce oare?

De ce noi, oamenii, nu învăţăm niciodată lecţia? Ce se întâmplă în interiorul nostru de ajungem să fim atraşi de lucruri care ar trebuie să ne creeze repulsie?

După ce fusese salvată de Nash, în toată perioada de recuperare petrecută în spital, Pietra nu se gândise decât la răzbunare. La trei săptămâni după ce ieşise din spital, Pietra, împreună cu Nash dăduseră de urma unuia dintre soldaţii care îi torturaseră familia. Reuşiseră să-l prindă. Nash îl legase. Îi dăduse Pietrei o foarfecă de grădină şi o lăsase singură cu soldatul. Abia după trei zile, nenorocitul reuşi să moară. La sfârşitul primei zile, soldatul ajunsese s-o implore pe Pietra să-l omoare mai repede. Ea nu o făcuse.

Savurase fiecare moment.

Majoritatea ajung, în final, la concluzia că răzbunarea este o irosire emoţională. Se simt atât de goliţi după ce fac rău unei alte fiinţe umane, chiar dacă e vorba despre cineva care merită. Nu şi Pietra. Experienţa prin care trecuse îi trezise dorinţa pentru mai mult. Simplificând, ăsta era principalul motiv pentru care se afla acum alături de acest bărbat.

— Deci, de ce e atât de diferit de data asta? întrebă el.

Răspunsul nu veni imediat.

— Să nu ştii, zise Pietra în şoaptă. Să nu ştii *niciodată.* Da, îi facem să sufere, îi chinuim... nicio problemă. Pietra aruncă o privire înapoi, în direcţia depozitului. Însă să faci un bărbat să trăiască tot restul vieţii întrebându-se ce s-a întâmplat cu femeia pe care o iubea. Pietra clătină din cap. Asta e groaznic.

Nash îi puse mâna pe umăr.

— Nu avem cum să facem altfel acum. Înţelegi, nu?

Pietra încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Dar după aceea?

— Da, Pietra. După aceea. După ce terminăm asta, o să-l lăsăm să afle adevărul.

22.

Guy Novak merse cu spatele pe aleea care ducea la garaj. Strângea cu atâta putere volanul, încât i se albiseră nodurile degetelor. Continua să stea acolo, în maşină, cu piciorul pe frână, dorind din răsputeri să simtă şi altceva decât acea cumplită senzaţie de neputinţă.

Îşi văzu imaginea reflectată în oglinda retrovizoare. Părul începuse să i se rărească. Încet-încet, cărarea cobora tot mai către ureche. Probabil că deja îl vorbeau pe la spate că se piaptănă în aşa fel, încât să-şi ascundă chelia.

Se privea în oglindă şi nu-i venea să creadă că era el cel de acolo. Nu avea ce face cu părul. Va trebui să continue să se pieptene la fel. Mai bine nişte şuviţe decât chelia strălucitoare.

Luă mâna dreaptă de pe volan şi trase frâna de mână. Apoi opri motorul. Mai aruncă o ultimă privire spre bărbatul din oglindă.

Ce figură jalnică!

Halal bărbat! Să treci cu maşina prin faţa casei şi să încetineşti puţin. Asta da, dovadă de bărbăţie. Oare îţi este chiar atât de frică să-l înveţi minte pe ticălosul care ţi-a nenorocit copilul?

Ce fel de tată eşti? Ce fel de bărbat?

Un neputincios.

A, da, sigur, se dusese, la fel ca orice puşti mucos, să se plângă la directorul şcolii. Bineînţeles că în afară de câteva remarci pline de compasiune şi de înţelegere, directorul nu făcuse absolut nimic. Lewiston preda în continuare. Lewiston continua să vină seara acasă, unde-l aşteptau nevasta şi copilul, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Mama lui Yasmin, soţia sa, îl părăsise pe Guy când fetiţa nu împlinise încă doi anişori. Cei mai mulţi o acuzaseră pe ea, fiindcă îşi părăsise familia, însă adevărul era că Guy nu fusese suficient de bărbat pentru ea. Fosta lui soţie începuse să calce strâmb şi, după o vreme, ajunsese să nici nu-i mai pese dacă el ştie asta sau nu.

Asta fusese însă cu soţia lui. O femeie pe care nu fusese destul de puternic s-o ţină lângă el.

Acum era vorba însă de copilul lui.

Yasmin. Iubita lui fiică. Singurul lucru cu adevărat important pe care reuşise să-l realizeze în viaţă. Să fie tatăl unui copil. Să îl crească. Să aibă grijă de el.

Nu asta trebuia să fie cea mai importantă misiune a lui?

Bună treabă, Guy.

Tocmai când e nevoie de tine, n-ai curajul să lupţi pentru copilul tău. Ce-ar fi spus tatăl lui despre toată chestia asta? Fără îndoială, i-ar fi aruncat privirea aceea care îl făcea să se simtă atât de neînsemnat. I-ar fi spus că e o mămăligă, fiindcă, dacă cineva ar fi îndrăznit să facă aşa ceva cuiva dintre apropiaţii bătrânului, George Novak l-ar fi învăţat minte.

Aşa ar fi trebuit să se poarte şi el.

Ieşi din maşină şi se îndreptă spre casă. Trăia aici de mai bine de doisprezece ani. Îşi aduse aminte cum venise aici, pentru prima dată, mână în mână cu fosta lui soţie, să vadă casa. Îşi aduse aminte de zâmbetul ei. Îl înşela oare încă de pe atunci, fără ca el să ştie? Probabil. Mult timp după ce ea plecase, Guy continuase să se întrebe dacă Yasmin era cu adevărat a lui. Degeaba încerca să nu se mai gândească, să-şi spună că nu are nicio importanţă. Până la urmă, nu mai suportase. Cu doi în urmă, făcuse, pe ascuns, un test de paternitate. Urmaseră trei săptămâni de aşteptare dureroasă, dar, în final, când primise rezultatul, se dovedise că meritase.

Yasmin era copilul lui.

Poate părea patetic, însă faptul că aflase adevărul îl făcuse să fie un tată mai bun. Făcea tot posibilul ca ea să fie fericită. Dorinţele ei aveau întotdeauna întâietate. O adora pe Yasmin, o îngrijea cât de bine putea. El, pe care tatăl său îl umilise atât de mult.

Şi cu toate astea nu reuşise s-o protejeze.

Se mai uită o dată la casă. Dacă se hotăra cu adevărat s-o pună în vânzare, nu i-ar fi stricat unstrat proaspăt de vopsea. Şi gardul viu ar mai fi trebuit tuns un pic.

— Hei!

O voce necunoscută de femeie. Guy se întoarse şi-şi miji ochii în lumina soarelui. Încremeni văzând că era vorba despre soţia lui Lewiston care tocmai cobora din maşină. Femeia venea

drept spre el. Se putea citi, după expresia de pe faţa ei, că e foarte furioasă.

Rămase pironit locului, incapabil să facă vreo mişcare.

— Cum îţi permiţi să treci mereu cu maşina prin faţa casei mele? se răsti femeia.

— E o ţară liberă, reuşi să îngaime Guy, care nu stătea tocmai bine la capitolul prezenţă de spirit.

Dolly Lewiston nu se oprise. Continua să înainteze spre el, cu o viteză care-l făcu să se teamă că se va izbi de el. Îşi duse instinctiv braţele înainte şi făcu un pas înapoi. Încă o jalnică dovadă de slăbiciune. După ce că nu avusese curajul să-şi răzbune copilul, acum ajunsese să-i fie frică până şi de soţia celui care-i făcuse rău.

Femeia se opri într-un târziu şi-i vârî un deget în faţă.

— Să-mi laşi în pace familia, ai auzit?

Guy avu nevoie de ceva timp ca să-şi revină.

— Ştiţi ce i-a făcut soţul dumneavoastră fiicei mele?

— A fost o greşeală.

— Şi-a bătut joc de un copil de unsprezece ani.

— Ştiu ce a făcut. A fost o prostie. Îi pare foarte rău. Nici nu ştii cât de rău îi pare.

— A transformat viaţa fetiţei mele într-un iad.

— Şi ce vrei acum? Ca şi viaţa noastră să fie la fel?

— Soţul dumneavoastră trebuie să plece din şcoală, zise Guy.

— Pentru o vorbă pe care a scăpat-o fără să-şi dea seama?

— I-a distrus copilăria.

— Hai că exagerezi!

— Chiar nu vă amintiţi cum era în copilărie, cu copiii care ajungeau ţinta batjocurii celorlalţi, câte trebuiau să îndure în fiecare zi? Fetiţa mea era un copil fericit. Nu perfectă, nu. Dar fericită. Şi acum...

— Te rog să mă crezi că-mi pare rău. Sincer. Însă vreau să-mi laşi familia în pace.

— Dacă ar fi lovit-o – vreau să spun, dacă i-ar fi dat o palmă sau aşa ceva – ar fi fost dat imediat afară, nu? Ceea ce i-a făcut el lui Yasmin e mult mai grav decât o simplă palmă.

Dolly Lewiston rămase câteva clipe tăcută, privindu-l drept în ochi.

— Chiar vorbeşti serios?

— Nu o să-l las să scape nepedepsit.

Femeia făcu încă un pas către el. De data asta, Guy nu se mai dădu înapoi. Feţele lor se aflau acum la doar câţiva centimetri distanţă. Vocea ei se transformase în şoaptă.

— Chiar crezi că porecla pe care a primit-o e cel mai rău lucru care i se poate întâmpla?

El deschise gura, dar nu reuşi să scoată niciun sunet.

— Te iei de familia mea, domnule Novak. De familia mea. De oamenii la care ţin eu cel mai mult pe lume. Soţul meu a făcut o greşeală. Şi-a cerut scuze. Tu nu te laşi însă şi vrei să ne faci rău. Dacă aşa stă situaţia, să ştii că ne vom apăra.

— Dacă vă referiţi la tribunal...

Femeia râse uşor.

— O, nu, zise ea tot în şoaptă. Nu mă refer la tribunal.

— Dar la ce?

Dolly Lewiston îşi înclină uşor capul spre dreapta.

— Aţi fost agresat fizic vreodată, domnule Novak?

— E o ameninţare?

— Nu, e o simplă întrebare. Ai spus că ceea ce a făcut soţul meu a fost mai grav decât o agresare fizică. Te rog să mă crezi, domnule Novak, că nu este. Cunosc anumite persoane. Dacă vorbesc cu ele – dacă fac numai o aluzie că încearcă cineva să-mi facă rău sunt în stare să vină într-o noapte când tu dormi. Când fiica ta doarme.

Guy simţi că i se usucă gura. Încercă să-şi oprească tremurai genunchilor.

— Asta chiar că sună a ameninţare, doamnă Lewiston.

— Nu este. Este o realitate. Dacă vrei să ne faci rău, noi n-o să stăm cu mâinile în sân. O să răspund prin toate mijloacele pe care le am la dispoziţie, înţelegi?

El nu răspunse.

— Fă-ţi un bine, domnule Novak. Ai mai bine grijă de fiica dumitale, nu de soţul meu. Lasă-l în pace.

— Nu pot.

— Atunci o să vezi ce înseamnă adevărata suferinţă.

Dolly Lewiston se răsuci pe călcâie şi plecă fără să mai spună vreun cuvânt. Lui Guy îi tremurau genunchii. O urmări cu privirea cum se urcă în maşină şi pleacă. Femeia nu se uită înapoi, însă el era sigur că avea un zâmbet triumfător pe buze.

E nebună, îşi zise el.

Şi trebuia oare ca din cauza asta să dea înapoi? Nu dăduse destul înapoi toată viaţa? Nu era asta principala problemă – că era un om pe care-l călcau toţi în picioare?

Deschise uşa şi intră în casă.

— S-a întâmplat ceva?

Era Beth, ultima sa prietenă. O femeie care nu mai ştia ce să facă pentru a-i intra în voie. Adevărul e că toate făceau la fel. Era aşa o penurie de bărbaţi din categoria lui de vârstă, încât toate încercau din răsputeri să se facă plăcute şi, în acelaşi timp, să nu pară chiar atât de disperate. Niciuna dintre ele nu reuşea însă. Asta e necazul cu disperarea. Poţi să încerci s-o maschezi prin tot felul de mijloace, însă mirosul străbate toate straturile cu care ai acoperit-o.

Guy ar fi vrut să treacă peste asta. Ar fi vrut ca şi femeile cu care ieşea să reuşească să treacă peste obstacol şi să-l poată vedea aşa cum era el în realitate. Nu se întâmpla însă aşa şi toate relaţiile rămâneau la un nivel superficial. Prietenele sale ar fi vrut, fără îndoială, mai mult. Cu toate astea, încercau din răsputeri să nu pară prea insistente şi tocmai asta crea o anumită senzaţie de presiune. Ar fi vrut să se apropie mai mult de sufletul lui, dar el nu era pregătit să-l deschidă pentru ele. Cele mai multe preferau însă să rămână lângă el chiar şi în aceste condiţii, prelungind relaţia până când le dădea el papucii.

— Nimic. Totul e în ordine, spuse Guy. Îmi pare rău că a durat atât de mult.

— Nicio problemă.

— Fetele sunt bine?

— Da. A venit mama lui Jill şi a luat-o acasă. Yasmin e sus, în camera ei.

— Perfect.

— Ţi-e foame, Guy? Vrei să-ţi pregătesc ceva?

— Doar dacă mănânci şi tu cu mine.

Beth îi zâmbi şi asta îl tăcu să se simtă oarecum vinovat. Toate femeile cu care se întâlnea îl făceau să se simtă superior şi, în acelaşi timp, lipsit de orice valoare. Îl cuprinse din nou un sentiment de dezgust faţă de propria lui persoană.

Ea veni lângă el şi-l sărută pe obraz.

— Du-te şi te odihneşte un pic până pregătesc eu masa.

— OK, mă duc să-mi verific mesajele.

Guy deschise calculatorul şi găsi un singur mesaj nou în cutia poştală. Fusese trimis de la o adresăHotmail care nu-i spunea nimic şi conţinea un text care îl făcu să-i îngheţe sângele în vine.

Ascultă-mă cu atenţie. Cred că ar trebui să-ţi ascunzi arma mai bine.

•

Tia aproape că regreta că refuzase oferta şefei ei. Era acasă, însă parcă nu se mai simţise niciodată la fel de inutilă ca acum. Sunase pe la toţi prietenii lui Adam, însă nimeni nu ştia nimic. Era din ce în ce mai îngrijorată. Jill, care se pricepea foarte bine să citească stările sufleteşti ale părinţilor săi, îşi dăduse, bineînţeles, seama că se întâmplase ceva foarte grav.

— Unde e Adam, mami?

— Nu ştim, draga mea.

— L-am sunat şi eu pe mobil. Nu mi-a răspuns.

— Ştiu. Încercăm să-l găsim.

Tia se uită în ochii fetiţei. Ce privire de adult. Cel de-al doilea născut creşte atât de diferit faţă de primul. Pe primul născut îl cocoloşim prea mult. Îi supraveghem fiecare pas. Avem senzaţia că fiecare răsuflare a sa face cumva parte din planul divin al Domnului. Pământul, Luna, Soarele, stelele – toate se învârt în jurul primului născut.

Se gândea acum la secrete, la obsesiile şi temerile ascunse ale fiecăruia şi la felul în care încercase ea să le afle pe cele ale fiului ei. Se întrebă dacă această dispariţie nu era cumva o confirmare a faptului că avusese dreptate. Fiecare are problemele lui. Chiar şi ea, Tia, avea o mulţime de spaime. Îşi obligase întotdeauna copiii să poarte echipament de protecţie când făceau sport sau când plecau cu bicicleta. Aştepta în staţia de autobuz până îi vedea urcaţi în maşina care îi ducea la şcoală. Chiar şi acum, deşi era conştientă că Adam devenise prea mare pentru aşa ceva, se ascundea şi-l urmărea până se urca în autobuz. Nu-i plăcea să-i lase să traverseze străzi aglomerate sau să-i ştie că pleacă cu bicicleta în centrul oraşului. Nu-i prea lăsa să meargă la şcoală cu alţi copii, fiindcă se temea că mamele acestora nu conduc suficient de atent.

Era atentă la fiecare poveste tragică în care fuseseră implicaţi copii – fiecare accident de maşină, fiecare caz de înec,

de răpire, fiecare prăbuşire de avion, orice. Trăgea cu urechea şi apoi venea acasă şi căuta online toate articolele despre evenimentele respective. Degeaba încerca Mike s-o liniştească, spunându-i că şansele ca tocmai lor să li se întâmple aşa ceva sunt de unu la un milion.

Asemenea evenimente se întâmplă întotdeauna unor oameni care există cu adevărat. Şi uite că acum li se întâmplau chiar lor.

Fuseseră oare numai simple obsesii de-ale ei sau avusese dreptate?

Telefonul începu să sune şi Tia îl înşfacă rapid sperând din tot sufletul ca la capătul celălalt să fie Adam.

— Alo?

— Doamna Baye? Aici e detectivul Schlich.

Era poliţista aceea înaltă pe care o cunoscuse la spital. Spaima puse din nou stăpânire pe ea. Uneori, ai senzaţia că ai ajuns în punctul în care nu are ce să te mai sperie, însă loviturile repetate nu reuşesc să te imunizeze complet.

— Da?

— Telefonul fiului dumneavoastră a fost găsit într-un tomberon aflat nu departe de locul unde a fost atacat soţul dumneavoastră.

— Deci a fost totuşi acolo?

— Noi am luat în calcul de la început şi varianta aceasta.

— Şi cineva i-a furat telefonul.

— Asta e o altă problemă. Noi bănuim că motivul pentru care telefonul a fost abandonat acolo e că cineva – probabil fiul dumneavoastră – l-a văzut pe soţul dumneavoastră şi şi-a dat seama că a fost urmărit cu ajutorul mobilului.

— Însă nu ştiţi cu certitudine acest lucru.

— Nu, doamnă Baye.

— Acum, că aţi făcut această descoperire, aveţi de gând să trataţi cazul ăsta cu mai multă seriozitate?

— L-am tratat cu toată seriozitatea de la început, răspunse Schlich.

— Ştiţi la ce mă refer.

— Da. Vă rog să mă credeţi însă că strada aceea se numeşte Vampire Row[7] fiindcă e pustie în timpul zilei. Nu e nimeni

[7] Calea Vampirilor.

acolo. Aşa că abia diseară, când cluburile şi barurile se deschid din nou, vom merge acolo să punem câteva întrebări.

Deci alte ore lungi de aşteptare.

— Vă anunţăm cum aflăm ceva.

— Vă mulţumesc.

Tia tocmai închidea telefonul când văzu o maşină intrând pe alee. Se duse lângă fereastră şi o văzu pe Betsy Hill, mama lui Spencer, cum coboară din maşină şi se îndreaptă spre uşa de la intrare.

•

Ilene Goldfarb se trezise devreme şi pusese de cafea. Apoi, îmbrăcată în halat şi papuci de casă, ieşise din casă şi coborâse până la cutia poştală ca să ia corespondenţa. Herschel, soţul ei, se afla încă în pat. Băiatul, Hal, venise târziu acasă noaptea trecută, lucru normal pentru un adolescent aflat în ultimul an de colegiu. Hal fusese acceptat deja la Princeton, aceeaşi universitate pe care o urmase şi ea. Băiatul muncise din greu ca să ajungă aici. Acum îşi putea permite să se şi relaxeze, iar ea era de acord cu asta.

Soarele dimineţii încălzea bucătăria. Ilene şedea pe scaunul ei favorit şi-şi strânsese picioarele sub ea. Dădu la o parte publicaţiile medicale. Erau o mulţime. Soţul ei era tot medic, cardiolog, la spitalul Valley din Ridgewood, considerat un specialist foarte bun din nordul statului New Jersey.

Ilene sorbi din cana cu cafea şi încercă să citească ziarul. Gândurile îi zburau însă la micile plăceri ale vieţii şi la cât de puţin îşi putea permite să se bucure de ele. Se gândea la Herschel, soţul său care dormea sus, la cât de bine arăta atunci când se cunoscuseră în facultate, la modul în care relaţia lor reuşise să reziste în ciuda orelor nesfârşite de muncă şi a rigorii din şcoală, din perioada internatului, a rezidenţiatului şi apoi a specializării.

Se gândea la sentimentele ei faţă de acest bărbat, sentimente care, odată cu trecerea anilor, se maturizaseră şi se metamorfozaseră în ceva ce ei i se păruse a fi teribil de reconfortant. Se gândea cât de surprinsă fusese de propunerea făcută recent de Herschel, de a încerca o „separare de probă”, acum că Hal se pregătea să-şi ia zborul.

„Ce-a mai rămas?”, o întrebase Herschel desfăcându-şi braţele în lături. „Dacă stai şi te gândeşti cu adevărat la noi ca la un cuplu, ce-a mai rămas, Ilene?”

Era acum singură în bucătărie, aşezată la mai puţin de un metru de locul de unde bărbatul alături de care trăise douăzeci şi patru de ani îi pusese această întrebare, şi în urechi continua să-i răsune ecoul cuvintelor lui.

Ilene se sacrificase, muncise din greu ca să obţină ceea ce visase dintotdeauna: o carieră de succes, o familie frumoasă, o casă mare, respectul colegilor şi al cunoscuţilor. Şi acum soţul ei se întreba ce rămăsese de pe urma eforturilor ei. Chiar aşa, ce rămăsese? Topirea aceea a sentimentelor fusese atât de puţin perceptibilă, atât de graduală, încât nici n-o băgase de seamă. Sau poate că nici nu-i păsase. Poate că nici nu-şi dorise mai mult. Cine naiba putea să ştie?

Aruncă o privire în sus, pe scări. Fu tentată să sară de pe scaun, să urce scările şi să se strecoare în pat alături de Herschel. Să facă dragoste aşa cum făceau pe vremuri, să-l facă să uite întrebarea aceea, însă nu reuşi să se ridice. Pur şi simplu, nu mai avea forţa necesară. Rămase pe scaun, cu picioarele strânse sub ea, sorbi din nou din cafea şi se şterse la ochi.

— Bună dimineaţa, mamă.

Hal deschise frigiderul şi începu să bea direct din sticla cu suc de portocale. În mod normal, i-ar fi făcut morală – încercase să-l corecteze ani de-a rândul – dar, la urma urmei, Hal era singurul din casă care bea suc de portocale şi pierduse deja prea mult timp mustrându-l că bea direct din sticlă. Mai avea puţin şi pleca la universitate. Timpul pe care-l mai aveau de petrecut împreună se scurgea îngrozitor de repede. De ce să-l mai consume cu astfel de prostii?

— Bună, dragul meu. Te-ai întors acasă târziu aseară?

El ridică din umeri şi continuă să bea. Era îmbrăcat cu pantaloni scurţi şi cu un tricou. Sub braţ ţinea mingea de baschet.

— Te duci la colegiu, la sală? întrebă ea.

— Nu, la Heritage. Băiatul mai trase o duşcă şi apoi o întrebă: S-a întâmplat ceva?

— Nu. De ce să se fi întâmplat?

— Parcă ai ochii roşii.

— N-am nimic.

— Şi i-am văzut şi pe indivizii ăia.

Se referea, fără îndoială, la agenţii FBI. Aceştia veniseră la ei acasă şi-i puseseră mai multe întrebări despre munca ei, despre Mike şi alte chestii care i se păruseră total lipsite de sens. În mod normal, ar fi trebuit să stea de vorbă cu Herschel despre discuţia aceea, însă soţul ei părea mai degrabă preocupat de pregătirile pe care le făcea pentru a-şi petrece restul vieţii fără ea.

— Credeam că nu eşti acasă, spuse ea.

— Mă oprisem să-l iau pe Ricky şi i-am văzut. Păreau de la poliţie sau cam aşa ceva.

Ilene nu spuse nimic.

— Nu erau de la poliţie?

— Era ceva lipsit de importanţă. N-are rost să-ţi faci probleme.

Hal nu mai insistă şi plecă. Douăzeci de minute mai târziu, telefonul începu să sune. Ilene aruncă o privire spre ceas. Ora opt dimineaţa. Dacă n-ar fi fost zi liberă, în mod normal la ora aceea s-ar fi aflat în plină activitate la spital. Operatorii greşeau destul de des şi îi sunau chiar şi pe doctorii ieşiţi din tură.

Verifică ecranul telefonului şi văzu că era numărul familiei Loriman.

— Alo?

— Bună dimineaţa. Susan Loriman la telefon.

— Da. Bună dimineaţa.

— N-am vrut să vorbesc cu Mike despre această – Susan Loriman se opri, ca şi cum ar fi căutat cuvântul potrivit – problemă. Despre găsirea unui donator pentru Lucas.

— Înţeleg, spuse Ilene. Am câteva ore de primire la birou, marţi, dacă doriţi…

— N-am putea să ne întâlnim azi?

Ilene se pregătea să protesteze. Ultimul lucru pe care şi-l dorea acum era să protejeze o femeie care avusese nesăbuinţa să intre într-o astfel de încurcătură. Se gândi puţin şi ajunse la concluzia că, de fapt, nu era vorba despre Susan Loriman. Era vorba despre Lucas, pacientul ei.

— Ba cred că da.

23.

Tia deschise uşa înainte ca Betsy Hill să apuce să bată şi o întrebă pe aceasta fără nicio altă introducere:

— Ştii unde e Adam?

Întrebarea o descumpăni pe Betsy. Femeia făcu ochii mari şi rămase nemişcată. Văzu însă expresia de pe faţa Tiei şi clătină repede din cap.

— Nu, spuse ea. N-am nici cea mai vagă idee unde ar putea fi.

— Atunci de ce ai venit aici?

Betsy Hill clătină din cap.

— Adam a plecat de acasă şi voi nu ştiţi unde e?

— Da.

Betsy se făcu albă la faţă. Tia îşi dădu brusc seama că absenţa lui Adam trezise amintiri dureroase în mintea femeii din faţa ei. Cum de nu făcuse oare până acum legătura cu ceea ce i se întâmplase lui Spencer?

— Tia?

— Da.

— Ai verificat pe acoperişul liceului?

Acolo unde fusese găsit Spencer.

Întrebarea nu mai lăsa loc de alte discuţii. Tia o strigă pe Jill şi-i spuse că iese puţin – deşi nu avea încă vârsta, fetiţa era destul de mare ca să rămână singură acasă câteva minute – şi apoi, cele două femei începură să alerge spre maşina lui Betsy.

În timp ce Betsy conducea, Tia stătea nemişcată pe locul pasagerului. Abia după ce trecură de a doua intersecţie, Betsy zise:

— Am vorbit cu Adam ieri.

Tia auzise cuvintele însă nu reuşise să pătrundă înţelesul lor.

— Cum?

— Ai auzit de site-ul cu amintiri pe care l-au făcut pentru Spencer pe MySpace?

Tia încercă să se concentreze, să se elibereze pentru o clipă de disperarea care o paraliza. Site-ul lui Spencer pe MySpace.

Îşi aduse aminte că auzise despre aşa ceva în urmă cu câteva luni.

— Da.

— A apărut acolo o nouă fotografie.

— Nu înţeleg.

— O fotografie făcută chiar înainte ca Spencer să moară.

— Am crezut că a fost singur în noaptea aceea, spuse Tia.

— Aşa am crezut şi eu.

— Tot nu înţeleg care e legătura.

— Am impresia, începu Betsy, că Adam a fost cu Spencer în noaptea aceea.

Tia întoarse capul ca s-o privească în ochi. Betsy se uita drept înainte, pe şosea.

— Şi ai vorbit despre asta cu el ieri?

— Da.

— Unde?

— În parcare, după ce a ieşit de la şcoală.

Tia îşi aminti dintr-odată schimbul de mesaje cu CeeJay8115:

CeeJay8115: *Ce s-a întâmplat*?

HockeyAdam1117:*M-a oprit mama lui după şcoală.*

— De ce n-ai venit să vorbeşti cu mine? întrebă ea.

— Pentru că nu aveam nevoie de explicaţia ta, Tia, răspunse Betsy cu o voce nervoasă. Voiam să aud ce are Adam de spus.

În faţa ochilor celor două femei apăru clădirea masivă, placată cu cărămidă, a liceului. Tia nici nu aşteptă ca Betsy să parcheze maşina, deschise portiera şi ţâşni spre clădire. Îşi aduse aminte că trupul lui Spencer fusese găsit pe acoperişul unuia dintre corpurile mai joase ale liceului, un binecunoscut loc de fumat al elevilor. Se ajungea foarte uşor acolo, de pe o cornişă decorativă din dreptul ferestrei şi apoi sus, sprijinindu-te pe suportul burlanului.

— Aşteaptă-mă, o strigă Betsy.

Deşi era sâmbătă, în parcare se aflau destul de multe maşini. În special SUV-uri. Aveau loc mai multe meciuri de baseball şi fotbal. Părinţii aşteptau în tribune, unii cu pahare de cafea în mână, alţii vorbind la telefon sau făcând fotografii. Tiei nu-i plăcuse niciodată să asiste la competiţiile sportive la care participa Adam, fiindcă îi provocau emoţii prea mari. Îi dispreţuia pe părinţii care nu trăiau decât pentru realizările sportive ale progeniturilor lor şi îşi dorea să nu ajungă

niciodată ca ei. Însă atunci când propriul său copil era pe teren, intensitatea cu care trăia fiecare reuşită sau fiecare eşec al acestuia o consuma.

Tia îşi şterse lacrimile şi continuă să alerge. Se opri brusc când ajunse în locul unde ar fi trebuit să se afle cornişa ce ieşea din perete.

Lespedea dispăruse.

— Au distrus-o după ce l-au găsit pe Spencer, zise Betsy, care ajunsese lângă ea. Au vrut să se asigure că nu se mai poate ajunge acolo. Scuză-mă, am uitat să-ţi spun.

Tia se uită în sus, spre acoperiş.

— Copiii ştiu cum să găsească o altă cale, spuse ea.

— Ştiu.

Cercetară amândouă peretele clădirii, dar nu găsiră nicio cale prin care s-ar fi putut urca cineva pe acoperiş. Porniră în grabă spre intrarea din faţă a clădirii. Uşa era încuiată, aşa că bătură în ea până când îşi făcu apariţia un paznic, pe al cărui buzunar de uniformă scria KARL.

— E închis, zise paznicul prin uşă.

— Trebuie să ajungem pe acoperiş, strigă Tia.

— Pe acoperiş? Paznicul se încruntă. Pentru ce naiba vreţi să urcaţi acolo?

— Vă rugăm, zise Tia. Trebuie să ne lăsaţi să intrăm.

Privirea paznicului se mută spre dreapta şi, când o văzu pe Betsy Hill, bărbatul fu străbătut de un fior. Fără îndoială că o recunoscuse. Fără să mai spună vreun cuvânt, îşi scoase cheile şi deschise uşa.

— Pe aici, zise el.

Acum alergau toţi trei. Tiei îi bătea inima atât de tare, că-i era frică să nu-i iasă din coşul pieptului. Avea ochii plini cu lacrimi. Karl deschise o uşă şi arătă cu degetul spre colţul încăperii. Acolo se afla o scară fixată de perete, de genul celor instalate pe submarine. Tia nu şovăi nicio secundă. Se repezi spre scară şi începu să urce. Betsy venea imediat în urma ei.

Ajunseră pe acoperiş, însă se aflau în partea cealaltă a clădirii. Începură să alerge pe suprafaţa acoperită cu smoală şi pietriş. Acoperişul nu avea însă acelaşi nivel pe toată suprafaţa. La un moment dat, fură nevoite să sară în jos aproape înălţimea unui etaj. Niciuna dintre ele nu ezită nicio clipă.

— După colţul acela, strigă Betsy.

Dădură colţul şi se opriră brusc.

Nu se afla niciun trup acolo. Ăsta era cel mai important lucru. Adam nu fusese acolo. Pe acoperiş fusese totuşi cineva.

Se vedeau mai multe sticle de bere sparte. Se aflau pe jos atât mucuri de ţigări obişnuite, cât şi mucuri de ţigări cu marijuana. Nu din cauza lor rămase însă Tia nemişcată, ci din cauza lumânărilor.

Zeci de lumânări. Cele mai multe erau consumate în întregime, transformate într-o masă de ceară înnegrită. Tia se aplecă şi atinse câteva. Unele dintre ele erau încă maleabile, ca şi cum şi-ar fi încheiat arderea abia cu puţin timp în urmă.

Tia se răsuci pe călcâie. Betsy Hill era acolo. Stătea nemişcată şi se uita ţintă la lumânări.

— Betsy?

— Aici l-au găsit pe Spencer, zise ea. Exact unde se află lumânările astea. Exact aici. Am urcat aici înainte să-l ia pe Spencer. Am insistat să fac asta. Voiau să-l dea jos de pe acoperiş şi eu am spus nu. Voiam să-l văd eu mai întâi. Voiam să văd locul unde murise băiatul meu.

Betsy făcu un pas înainte. Tia nu se mişcă de pe loc.

— Am urcat pe cornişa de lângă fereastră. Cea pe care au spart-o după aceea. Unul dintre poliţişti a vrut să mă ajute. I-am zis să mă lase dracului în pace. Ron credea că am înnebunit. A încercat să mă facă să renunţ. Eu însă am urcat pe acoperiş. Şi Spencer era chiar aici. Exact unde te afli tu acum. Stătea culcat pe o parte. Cu picioarele strânse sub el într-o poziţie fetală. Până la zece ani, dormea cu degetul mare în gură. Tu ţi-ai privit vreodată copiii cum dorm, Tia?

Tia încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Cred că toţi părinţii fac asta.

— De ce oare?

— Pentru că par atât de inocenţi şi neajutoraţi.

— Posibil. Betsy zâmbi. Eu cred însă că ne uităm la ei când dorm fiindcă e singura ocazie când putem să-i admirăm pe îndelete fără ca acest lucru să pară ieşit din comun. Dacă te uiţi aşa la ei în timpul zilei, vor zice că ai înnebunit. Însă atunci când dorm...

Vocea ei se stinse. Se roti pe loc şi zise:

— Acoperişul ăsta e foarte mare.

Tia fu luată prin surprindere de schimbarea bruscă a subiectului.

— Cred că da.

— Acoperişul, repetă Betsy. Este mare. Peste tot sunt împrăştiate cioburi de sticlă.

O privi pe Tia. Aceasta nu ştia ce să spună.

— Ai dreptate.

— Cine a aprins lumânările astea, continuă Betsy, a ales exact locul unde a fost găsit Spencer. Niciun ziar nu a publicat detaliul ăsta. Cum de a ştiut totuşi? Dacă Spencer a fost singur în noaptea aceea, de unde a ştiut persoana asta cu atâta precizie să aprindă lumânările exact în locul în care a murit el?

•

Mike bătu la uşă şi aşteptă. Mo rămăsese în maşină. Se aflau într-o zonă cu locuinţe, nu departe de locul în care Mike fusese atacat. Dorea să ajungă din nou pe aleea aceea, să vadă dacă îşi aminteşte ceva, un detaliu. Din păcate, nu avea niciun indiciu, niciun capăt de care să se apuce.

O sunase pe Tia ca să-i spună că nu avusese noroc cu Huff. Ea îi povestise despre vizita pe care o făcuse la şcoală, împreună cu Betsy. Aceasta era încă la ei acasă.

— Adam a fost mult mai retras după moartea lui Spencer, zise Tia.

— Ştiu.

— Deci e posibil ca în noaptea aia să se fi întâmplat mai multe.

— Ce anume?

Tăcere.

— Betsy şi cu mine trebuie să mai stăm de vorbă, spuse Tia.

— Să fii atentă, bine?

— Ce vrei să spui?

Mike nu răspunse, însă amândoi ştiau despre ce e vorba. Deşi niciunul nu voia s-o recunoască, deşi era îngrozitor dacă stăteai să te gândeşti, era foarte posibil ca interesele lor şi cele ale familiei Hill să nu mai fie aceleaşi.

— Hai mai bine să-l găsim mai întâi, zise Tia.

— Exact asta şi încerc să fac acum. Tu ai grijă acolo, eu încerc să aflu ceva aici.

— Te iubesc, Mike.

— Şi eu te iubesc.

Mike bătu din nou în uşă. Niciun răspuns. Ridică mâna să bată a treia oară, când uşa se deschise. Era Anthony, bodyguardul. Acesta îşi încrucişă braţele masive la piept şi spuse uitându-se la Mike:

— Arăţi ca naiba.

— Mulţumesc.

— Cum ai aflat unde locuiesc?

— Am intrat pe internet şi am căutat printre fotografiile recente ale celor din echipa de fotbal de la Dartmouth. Am avut noroc că ai absolvit anul trecut. Adresa ta e încă în anuarul universităţii.

— Isteţ, zise Anthony zâmbind uşor. Noi, ăştia de la Dartmouth, suntem foarte isteţi.

— Am fost atacat pe aleea aia.

— Mda, ştiu. Cine crezi că a chemat poliţia?

— Tu?

Anthony ridică din umeri.

— Hai să facem o plimbare, zise el şi închise uşa.

Era îmbrăcat sport, în pantaloni scurţi şi în unuldintre tricourile acelea strâmte, fără mâneci, care îi scoteau în evidenţă muşchii.

— E doar un aranjament pe durata verii, spuse Anthony. Slujba de la club. Însă îmi place ce fac acolo. În toamnă, mă înscriu la Drept, la Columbia.

— Şi soţia mea a făcut Dreptul.

— Da, ştiu. Şi tu eşti medic.

— De unde ştii toate astea?

Anthony rânji.

— Ce, credeai că eşti singurul care poate obţine informaţii de la facultate?

— Te-ai uitat pe Internet.

— Nu. L-am sunat pe tipul care antrenează acum echipa de hochei – un anume Ken Karl, care a jucat şi în echipa de fotbal pe post de apărător. I-am spus cum arăţi şi i-am povestit că te-ai lăudat că ai jucat şi la profesionişti. „Mike Baye”, a spus el imediat. Mi-a mai zis că ai fost unul dintre cei mai buni jucători de hochei pe care i-a avut universitatea. Recordurile stabilite de tine încă nu au fost depăşite.

— Asta înseamnă că facem parte din aceeaşi echipă, Anthony?

Uriaşul nu răspunse.

Începu să coboare treptele care duceau în stradă. Din dreapta, îşi făcu apariţia un tânăr de culoare.

— Yo, Ant! îl salută acesta pe bodyguard şi cei doi executară o strângere de mână foarte complicată înainte de a se despărţi.

— Spune-mi, te rog, ce s-a întâmplat noaptea trecută.

— Ai fost atacat de trei sau patru indivizi. Eu am auzit zgomotul luptei. Când am ajuns acolo, băieţii au luat-o la fugă. Unul dintre ei avea un cuţit în mână. Am fost convins că ţi-au făcut felul.

— Deci tu i-ai pus pe fugă?

Anthony ridică din umeri.

— Îţi mulţumesc.

O altă ridicare din umeri.

— Ai reuşit să te uiţi la ei?

— Feţele nu le-am văzut. Însă pot să-ţi spun că erau albi. Tatuaţi peste tot. Îmbrăcaţi în haine închise la culoare. Slăbănogi. Probabil, sub influenţa drogurilor. Păreau foarte supăraţi. Unul îşi ţinea mâna la nas şi înjura. Anthony zâmbi. Bănuiesc că tu i-ai spart nasul.

— Şi tot tu i-ai chemat şi pe poliţişti?

— Mda. Dar nu pot să cred că te-ai dat deja jos din pat. După cum arătai, eram convins c-o să stai pe tuşă cel puţin o săptămână.

Continuau să meargă în timp ce vorbeau.

— Spuneai că l-ai văzut aseară pe puştiul acela îmbrăcat cu jachetă cu număr pe spate. L-ai mai văzut şi înainte? întrebă Mike.

Anthony nu răspunse.

— L-ai recunoscut şi pe fiul meu când ţi-am arătat fotografia.

Uriaşul se opri din mers. Îşi puse ochelarii de soare. Mike nu-i mai putea vedea ochii.

— Relaţia noastră se cam încheie aici, Mike.

— Spuneai că nu-ţi vine să crezi că am ieşit aşa de repede din spital.

— Da, aşa am spus.

— Nu vrei să ştii de ce m-am dat aşa de repede jos din pat?

Anthony ridică din umeri.

— Nu am reuşit încă să-mi găsesc fiul. Numele lui e Adam. Are numai şaisprezece ani şi cred că se află în mare pericol.

Bodyguardul începu din nou să meargă.

— Îmi pare rău de fiul tău.

— Vreau doar să-mi dai nişte informaţii.

— Ai senzaţia că aş fi de la Pagini Aurii? Eu trăiesc şi muncesc acolo. Nu obişnuiesc să vorbesc despre ceea ce văd.

— Te rog să nu-mi vii cu tâmpenia cu „legea străzii”.

— Nici tu cu prostia că „aceia care au absolvit la Dartmouth se ajută unii pe alţii”.

Mike puse o mână pe braţul uriaşului.

— Am cu adevărat nevoie de ajutorul tău.

Anthony se trase înapoi şi începu să meargă mai repede. Mike grăbi şi el pasul.

— Să ştii că nu te las să pleci, Anthony.

— Bănuiesc că nu, zise acesta şi se opri. Ţi-a plăcut acolo?

— Unde?

— La Dartmouth.

— Da. Mi-a plăcut foarte mult.

— Şi mie. Parcă eram într-o altă lume. Înţelegi ce vreau să spun?

— Da.

— În cartierul nostru, nu auzise nimeni de şcoala aia.

— Şi cum ai ajuns acolo?

Anthony zâmbi şi-şi aranjă ochelarii pe nas.

— Te întrebi cum de-a ajuns un negru sărac ca mine la o universitate atât de exclusivistă ca Dartmouth?

— Da, răspunse Mike. Exact asta mă întreb.

— Eram bun la fotbal, chiar bun de tot. Fusesem recrutat în Division 1A[8]. Aş fi putut ajunge chiar în campionatul universitar.

— Dar?

— Dar, în acelaşi timp, îmi cunoşteam foarte bine limitele. Nu eram suficient de bun ca să trec la profesionişti. Deci, ce rost ar fi avut? Dacă m-aş fi axat numai pe sport, şcoala ar fi fost o simplă formalitate. Aşa că am acceptat oferta celor de la Dartmouth. Am făcut şi sport şi am obţinut şi o diplomă muncită. Indiferent ce mă mai aşteaptă în viaţă, voi fi întotdeauna absolvent al uneia dintre universităţile din Ivy League.

— Şi acum te pregăteşti pentru Drept.

---

[8] Divizie inferioară a campionatului de fotbal american pentru amatori.

— Exact.

— Şi după aceea? După ce termini Dreptul?

— Vreau să rămân aici. Nu fac studiile astea ca săevadez. Îmi place să trăiesc aici şi vreau să ajut ca viaţa să fie mai bună pentru oamenii mei.

— E grozav să ştii că te-ai ridicat prin propriile forţe.

— Da, dar nu e la fel de grozav să fii informator.

— Trebuie să mă ajuţi, Anthony. Să ştii că mi-ar plăcea să stăm mai mult de vorbă despre universitate.

— Dar trebuie să-ţi salvezi copilul.

— Exact.

— Nu ştiu sigur, dar cred că l-am mai văzut pe acolo pe băiatul tău. Pentru mine, toţi arată la fel, cu tricourile alea negre şi cu feţele posomorâte, de parcă i-ar deranja teribil că au tot ce îşi doresc. Să-ţi spun sincer, nu mă omor prea tare după puştii ăştia. Cei din cartierul meu se droghează ca să uite de sărăcie. Dar ei? S-au săturat, probabil, de casele alea mişto în care locuiesc, de părinţii care nu ştiu ce să le mai facă.

— Să ştii că nu e chiar atât de simplu, zise Mike.

— Poate că nu.

— Te rog să mă crezi că şi eu am pornit-o de jos. Uneori, mă gândesc că pentru cei ca noi e mai uşor. Ambiţia e ceva firesc atunci când n-ai nimic. Ştii mult mai clar ce ai de făcut.

Anthony nu spuse nimic.

— Adam e un copil bun. Pur şi simplu, trece acum printr-o perioadă mai dificilă. Datoria mea este să-l protejez şi să-l ajut să găsească drumul înapoi.

— Foarte bine zis: datoria ta, nu a mea.

— L-ai văzut şi seara trecută, Anthony?

— E posibil. Nu sunt prea sigur.

Mike îl privi în ochi pe uriaş.

— Există în zona aceea un club pentru minori. Oficial, cică, e un loc sigur, unde adolescenţii pot intra legal. Au tot felul de activităţi, dans, consiliere, asistenţă psihologică, însă se pare că asta e doar o faţadă ca să-şi poată face de cap nestingheriţi.

— Şi unde e clubul ăsta?

— La două, trei străzi de locul unde muncesc eu.

— Şi când ai spus că activităţile alea sunt numai de faţadă, la ce te referi?

— Tu ce crezi? Droguri, băutură, chestii din astea. Unii zic că le spală creierele acolo şi ajung un fel de automate. Eu nu cred. Un lucru însă e sigur. Cei care nu sunt membri ocolesc locul ăla.

— Şi asta ce înseamnă?

— Înseamnă că are reputaţia unui loc periculos. Probabil, controlat de mafioţi. Nu ştiu. Însă pot să-ţi spun cu siguranţă că nu-şi bagă nimeni nasul în ceea ce se petrece acolo.

— Şi crezi că acolo se ducea fiul meu?

— Dacă se afla în zona aceea şi are numai şaisprezece ani, da. Cred că acolo s-a dus.

— Şi locul ăsta are şi un nume?

— Club Jaguar, din câte ştiu. Uite, îţi scriu adresa.

După ce primi hârtia cu adresa, Mike îi întinse şiel o carte de vizită.

— Ai aici toate numerele mele de telefon.

— Da, bine.

— Dacă îl vezi undeva pe băiatul meu...

— Să ştii că nu sunt angajat pe post de dădacă, Mike.

— Foarte bine. Fiindcă nici copilul meu nu mai e un bebeluş.

•

Tia avea în mână fotografia cu Spencer Hill pe acoperişul şcolii. Se întorseseră la ei acasă.

— Nu înţeleg cum ai putut să-ţi dai seama că Adam este cel din spate.

— Nu ştiam cine e, spuse Betsy, însă modul în care a reacţionat Adam m-a convins că el a fost acolo.

— Poate că s-a speriat, pur şi simplu, când a văzut o fotografie cu prietenul lui mort.

— E posibil, zise Betsy. Tonul cu care o spusese indica însă foarte clar că exclude această posibilitate.

— Şi eşti sigură că fotografia a fost făcută chiar în noaptea în care a murit?

— Da.

Tia dădu din cap şi nu mai zise nimic. Jill era sus şi se uita la televizor.

— Şi ce semnificaţie au toate astea, Betsy? întrebă Tia, după o perioadă mai lungă de tăcere.

— Toţi spun că nu l-au văzut pe Spencer în noaptea aia. Pretind că băiatul meu a fost singur.

— Şi tu zici că fotografia asta demonstrează că nu a fost singur?

— Da.

— Şi dacă n-a fost singur, cu ce schimbă asta ce s-a întâmplat?

Trecură mai multe secunde foarte lungi până ce Betsy răspunse:

— Nu ştiu.

— Ţi-a lăsat un mesaj prin care îţi spunea că se sinucide, nu?

— Un mesaj pe telefon. Putea fi trimis de oricine altcineva.

Tia îşi dădu seama din nou foarte clar că se situa pe o poziţie adversă faţă de Betsy. Fiecare îşi apăra propriul copil. Dacă ceea ce susţinea Betsy în legătură cu fotografia era adevărat, atunci Adam minţise, iar în această situaţie, ce se întâmplase oare cu adevărat în noaptea aceea?

Aşa că Tia se hotărî să nu pomenească nimic despre schimbul de mesaje cu CeeJay8115, în special despre cel în care era vorba despre o mamă care îl abordase pe Adam. Nu era deocamdată momentul. Trebuia să afle mai multe.

— Am trecut cu vederea anumite semne, spuse Betsy.

— Ce fel de semne?

Betsy Hill închise ochii.

— Betsy?

— L-am spionat odată. De fapt, spionat e cam mult spus... Spencer era la calculator şi, când a ieşit din cameră, m-am furişat înăuntru. Să văd la ce se uita. Mă înţelegi? N-ar fi trebuit să fac asta. Mă simţeam teribil de vinovată să-i violez astfel intimitatea.

Tia nu spuse nimic.

— Şi am intrat pe browser ca să văd la ce site-uri se uitase.

Tia o încurajă cu o mişcare a capului.

— Şi... erau site-uri despre sinucidere. Erau poveşti cu tineri care se sinuciseseră. N-am stat să văd prea bine. Problema e că n-am făcut nimic în legătură cu asta. Pur şi simplu, am închis-o în mine.

Tia îl privi pe Spencer cel din fotografie. Căuta vreun semn care să indice că băiatul acela avea să fie mort în câteva ore, ca şi cum astfel de semne s-ar fi putut desluşi pe faţa tânărului.

— I-ai arătat fotografia lui Ron? întrebă ea.

— Da.

— Şi el ce a zis?

— M-a întrebat cu ce schimbă asta situaţia actuală. Fiul nostru s-a sinucis, mi-a spus el, aşa că nu ştiu ce vrei să demonstrezi, Betsy? El e convins că fac toate astea ca să mă eliberez.

— Şi nu e adevărat?

— Eliberare, repetă Betsy aproape scuipând silabele, ca şi cum cuvântul ar fi avut un gust greude suportat. Ce înseamnă asta? Că undeva e o uşă prin care trec şi o închid în urma mea, iar Spencer rămâne de cealaltă parte? Dar eu nu vreau asta, Tia. Îţi poţi imagina ceva mai obscen decât imaginea asta?

Cele două femei tăcură şi, pentru o vreme, singurul zgomot care se auzi fu sonorul filmului la care se uita Jill.

— Poliţia crede că fiul tău a fugit de-acasă, spuse Betsy, după un timp. Şi că al meu s-a sinucis.

Tia încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Dar hai să presupunem că nu au dreptate. Să presupunem că se înşală în legătură cu ambii băieţi.

24.

Nash se afla în maşină şi se gândea la următoarea mutare pe care trebuia s-o facă.

Avusese o copilărie normală. Fără îndoială că un psihiatru nu ar fi fost tocmai de acord cu această afirmaţie şi ar fi început să caute în trecutul său urme de abuzuri sexuale sau de constrângeri cu substrat religios. Nash însă ştia că nu era nimic ciudat de descoperit în trecutul său. Avusese parte de nişte părinţi şi nişte fraţi foarte buni. Poate prea buni. Gata oricând să-l apere, aşa cum fac toate familiile pentru unul de-al lor. Privind retrospectiv, e foarte posibil ca ei să-şi fi dat cumva seama că fac o greşeală, însă e foarte greu pentru o familie să accepte adevărul.

Nash fusese un copil inteligent, aşa că reuşise să-şi dea seama destul de devreme că era cumva„defect”. Se spune că persoanele instabile din punct de vedere mental nu realizează că ceva nu e în regulă. O teorie complet greşită. Nash îşi dăduse seama că în creierul său firele nu erau conectate cum trebuie. Ştia că era diferit de ceilalţi, că nu se încadra în normă. Asta nu-l făcea însă să se simtă cumva inferior, dar nici nu-i provoca vreun sentiment de superioritate. Mintea lui pătrundea, pur şi simplu, în zone foarte întunecate şi-i plăcea ce se găsea acolo. Nu avea aceleaşi senzaţii precum ceilalţi şi nu simţea faţă de suferinţa semenilor săi compasiunea mimată de alţii.

Ăsta era cuvântul-cheie: „mimată”.

Pietra stătea lângă el, pe scaunul pasagerului.

— Oare de ce se consideră oamenii atât de speciali? întrebă el.

Femeia nu răspunse.

— De ce uită oare că planeta asta – dar, ce vorbesc eu – amărâtul ăsta de sistem solar este de o micime care depăşeşte capacitatea noastră de înţelegere, închipuie-ţi că te afli pe o plajă foarte lungă. Te apleci şi iei în mână un fir de nisip. Unul singur. Apoi te uiţi în susul şi în josul plajei şi vezi că aceasta se întinde cât vezi cu ochii. Poţi să crezi că, în comparaţie cu tot

universul, întregul nostru sistem solar este la fel de mic cum e firul de nisip faţă de plaja aceea?

— Nu ştiu ce să zic.

— Ai dreptate să îţi manifeşti anumite îndoieli, fiindcă nu e adevărat. Sistemul nostru solar este mult, mult mai mic. Imaginează-ţi nu numai plaja pe care te afli, ci toate plajele de pe planetă. Gândeşte-te la tot nisipul de pe toate plajele din lume şi apoi uită-te din nou la firul de nisip. Ei bine, întreg sistemul nostru solar – ca să nu mai vorbim despre planeta asta nenorocită – este la fel de mic faţă de restul universului cum e firul de nisip faţă de restul nisipului de pe toate plajele din lume. Îţi dai seama cât de neînsemnaţi suntem?

Pietra nu zise nimic.

— Dar să lăsăm comparaţia asta, continuă Nash, fiindcă omul nu înseamnă nimic nici măcar pe planeta pe care trăieşte. Hai să ne limităm deocamdată la planeta Pământ, vrei?

Femeia încuviinţă dând din cap.

— Ştiai că dinozaurii au trăit pe planeta asta mai mult decât oamenii?

— Da.

— Faptul că nici măcar pe planeta asta minusculă oamenii nu au fost stăpâni tot timpul ar trebui să fie o dovadă suficientă că nu suntem deloc speciali. Dar, hai să mergem puţin mai departe. Ai idee de câte ori a fost mai mare perioada de dominaţie a planetei de către dinozauri? De două ori? De cinci? De zece ori?

Pietra îl privi drept în ochi.

— Nu ştiu.

— De patruzeci şi patru de mii de ori mai mare. Bărbatul îşi însoţea acum vorbele cu gesturi ample,stăpânit în întregime de măreţia demonstraţiei pe care o făcea.

— Gândeşte-te puţin. De patruzeci şi patru de mii de ori mai mare. Asta înseamnă mai mult decât o sută douăzeci de ani pentru fiecare zi de viaţă a omenirii. Poţi să-ţi imaginezi aşa ceva? Crezi că vom rezista de patruzeci şi patru de mii de ori mai mult decât am supravieţuit până acum?

— Nu, spuse ea.

Nash se lăsă pe spate.

— Nu reprezentăm nimic. Noi, oamenii. Nimic. Şi cu toate astea avem senzaţia că am fi speciali. Ne închipuim că Dumnezeu ne consideră drept favoriţii săi. Ce glumă bună.

În facultate, Nash studiase teoriile lui John Locke[9] – ideea că guvernarea cea mai bună este cea care se implică cel mai puţin, deoarece, simplist vorbind, este cea mai apropiată de starea naturală, de ceea ce a intenţionat Dumnezeu. În această stare suntem însă doar nişte animale, ca toate celelalte. E lipsit de sens să credem că am fi mai mult decât atât. Ce prostie să-ţi închipui că omul este mai presus, dar dragostea şi prietenia sunt altceva decât rătăciri ale unei minţi superioare, ale unei minţi capabile să sesizeze inutilitatea existenţei umane şi, din această cauză, trebuie să inventeze mijloace care să-i abată atenţia de la ea.

Era oare Nash cel cu adevărat normal, fiindcă era în stare să vadă întunericul – sau toţi ceilalţi se complăceau în minciună?

Cu toate astea, o lungă perioadă, Nash îşi dorise foarte mult normalitatea.

Îşi dăduse seama, destul de devreme, că inteligenţa sa este mult peste medie. În timpul liceului, fusese un elev de nota 10 şi obţinuse aproape punctajul maxim la testele SAT[10]. Se înscrisese la Williams College[11] şi-şi alesese ca domeniu principal de studiu filosofia. Se străduise în toţi acei ani să-şi ţină în frâu nebunia. Însă nebunia voia să iasă la iveală cu tot dinadinsul.

Aşa că se hotărâse să o lase.

Exista în el un instinct aproape primar, care îi spunea că trebuie să-şi protejeze familia. Ceilalţi locuitori ai planetei însă nu contau pentru el. Erau simple decoruri de fundal, nimic mai mult. Adevărul era – şi ajunsese să afle destul de devreme asta – că simţea o plăcere intensă în momentul când le făcea rău altora. Era ceva care existase mereu în el. Ceva la care nu avea nicio explicaţie. Unii oameni găsesc plăcere într-o uşoară adiere a vântului, alţii într-o îmbrăţişare sau într-o aruncare reuşită la baschet. Nash o găsea atunci când făcea să dispară

---

[9] Filozof și om politic englez (1632-1704), cu preocupări în domeniul guvernării societății și al epistemologiei.

[10] Scholastic Aptitude Test – baterii de teste standardizate, folosite pentru admiterea în universitățile americane.

[11] Universitate privată cu sediul în Williamstown, Massachusetts.

un alt locuitor al planetei. Nu-şi dorise el lucrul ăsta, era însă ceva de care era conştient şi împotriva căruia, uneori, se putea lupta, iar, alteori, nu.

Apoi o cunoscuse pe Cassandra.

Fusese aidoma experimentelor acelea din chimie, în care totul începe cu un lichid clar şi în care cineva adaugă un strop de ceva – un catalizator – şi totul se schimbă. Culoarea, consistenţa, textura, totul. Cassandra fusese pentru el un astfel de catalizator.

Se cunoscuseră, ea îl atinsese, iar el se transformase.

Se îndrăgostise. Dintr-odată viaţa era altfel pentru el. Căpătase speranţe şi dorinţa de a se schimba şi de a-şi petrece viaţa alături de o altă persoană. Se cunoscuseră la universitate, în timpul celui de-al doilea an de studii. Cassandra, pe lângă că era o fată foarte frumoasă, avea şi altceva. Toată lumea o iubea, însă nu era vorba numai de dorinţa aceea, în primul rând sexuală, asociată, de obicei, relaţiilor stabilite în timpul studenţiei. Cassandra era tipul de fată pe care ai fi vrut s-o duci acasă. Ea te făcea să-ţi doreşti o familie a ta, o casă drăguţă, cu gazon în faţă, era o femeie cu care puteai să-ţi creşti copiii. Erai fermecat, într-adevăr, în primul rând, de frumuseţea ei, dar şi de bunătatea nemărginită care se ghicea în ea. Era o fiinţă specială, care n-ar fi fost în stare să facă rău nimănui şi, instinctiv, puteai să-ţi dai seama de asta.

Nash intuise puţin din asta şi în Reba Cordova, şi de aceea avusese o umbră de remuşcare atunci când o ucisese. Se gândise la soţul femeii, la ceea ce avea să simtă acesta, pentru că, deşi nu-i păsa câtuşi de puţin ce ar putea simţi o altă fiinţă omenească, era vorba despre o suferinţă pe care o experimentase şi el.

Cassandra.

Nu numai părinţii şi cei cinci fraţi ai ei o adorau, dar chiar şi un străin căruia îi zâmbea simţea un fior în piept. Acasă, îi spuneau Cassie. Lui Nash nu-i plăcuse numele ăsta. Pentru el, ea era Cassandra lui iubită şi, în ziua în care se căsătoriseră, el înţelesese ce înseamnă să fii „binecuvântat”.

Reveniseră de mai multe ori la Williams cu ocazia reuniunilor promoţiei lor şi, de fiecare dată, trăgeau la Porches Inn. Aşa şi-o amintea el pe Cassandra, în casa aceea cu pereţii gri, cu capul odihnindu-se pe abdomenul lui, cu ochii pironiţi în tavan,

în timp ce el îi mângâia părul. Aşa şi-o amintea, asta era imaginea care rămăsese în memoria lui, imaginea pe care o avea înainte de a începe să se simtă rău. Îi spuseseră apoi că are cancer şi o tăiaseră, iar mult iubita lui Cassandra murise exact ca orice altă creatură insignifiantă de pe această planetă neînsemnată.

Da, Cassandra murise, şi atunci el îşi dăduse seama că totul nu fusese decât o glumă. După moartea ei, Nash nu mai avusese nici tăria, nici motivul să încerce să-şi înfrâneze nebunia. Nu mai era nevoie. Odată eliberată, nebunia nu mai putuse fi stăpânită.

Familia Cassandrei încercase să-l consoleze. Erau nişte oameni plini de „credinţă” şi încercaseră să-i explice cât de „binecuvântat” fusese el că o avusese alături şi că ea îl aştepta acolo, în locul acela minunat unde ajungem cu toţii. Familia ei mai trecuse printr-o tragedie – fratele cel mai mare al Cassandrei fusese ucis în urmă cu trei ani, cu prilejul unui jaf care luase o turnură nefericită – însă, despre Curtis, fratele ei, se putea spune că şi-o căutase cu lumânarea, fiindcă fusese un mare scandalagiu. Cassandra fusese, pur şi simplu, devastată când aflase de moartea fratelui ei şi plânsese zile în şir, astfel încât Nash fusese pe punctul de a-şi da frâu liber nebuniei, dorind să găsească o cale prin care să-i aline suferinţa. Până la urmă, credinţa familiei fusese mai puternică, şi se consolaseră cu gândul că moartea lui Curtis făcea parte din planul măreţ al lui Dumnezeu.

Dar cum să explici pierderea cuiva atât de nevinovat şi de iubitor de oameni ca soţia lui, Cassandra?

Nu ai cum. Părinţii încercau să se consoleze, vorbind despre viaţa de apoi, însă nici ei nu credeau în asta. Nimeni altcineva nu credea. De ce să mai verşi atâtea lacrimi în faţa morţii, dacă, după aceea, urmează fericirea eternă? De ce să suferi din cauza pierderii unei fiinţe iubite, dacă ştii că ea se află acum într-un loc mai bun? Nu e o dovadă teribilă de egoism faptul că nu vrem ca persoanele pe care le iubim să-şi găsească pacea veşnică? Dacă am crede cu adevărat că urmează să ne petrecem eternitatea în paradis, alături de cei dragi, n-ar mai trebui să ne temem de nimic, pentru că viaţa nu e decât o secundă faţă de eternitate.

Însă Nash ştia că toată lumea plânge, fiindcă undeva, în adâncul sufletului, ştim că totul nu e decât o păcăleală.

Cassandra nu se afla alături de fratele ei, Curtis, într-o baie de lumină albă. Ceea ce rămăsese din ea, ceea ce nu fusese distrus de cancer şi de chimioterapie, putrezea undeva sub pământ.

La înmormântare, familia ei vorbise despre soartă, despre planurile Domnului. Aceasta fusese soarta iubitei lor Cassandra: să aibă o trecere scurtă prin viaţă, să-i înalţe pe toţi cei care o cunoscuseră. Aceasta fusese şi soarta lui: să se înalţe şi, brusc, la moartea ei, să se prăbuşească cu zgomot de la înălţime. Ceea ce se întâmplase îl pusese pe gânduri. Chiar când soţia lui trăia, fuseseră anumite momente în care îi venise greu să-şi înfrâneze pornirile întunecate. Ar fi fost el în stare să păstreze până la sfârşit echilibrul? Nu cumva fusese programat încă de la naştere să se întoarcă la întuneric şi să provoace în jurul său distrugere, chiar dacă soţia lui n-ar fi murit?

Aşa ceva era imposibil de ştiut. Oricum, aceasta fusese soarta lui.

— N-ar fi spus niciodată nimic, se auzi vocea Pietrei.

El îşi dădu seama că se referea la Reba Cordova.

— Nu avem de unde să ştim lucrul ăsta.

Pietra îşi îndreptă privirea spre peisajul de afară.

— Până la urmă, poliţia o să identifice cadavrul lui Marianne, spuse el. Sau o să-şi dea seama cineva că a dispărut. Şi atunci o să înceapă să pună întrebări. Tuturor celor care au cunoscut-o. Aşa că Reba nu ar fi avut cum să nu vorbească.

— Sacrifici foarte multe vieţi.

— Doar două, până acum.

— Şi mai sunt şi supravieţuitorii. Vieţile lor sunt distruse.

— Da.

— De ce?

— Ştii foarte bine răspunsul.

— Vrei să spui că Marianne a declanşat tot ce a urmat?

— Declanşat nu este cuvântul cel mai potrivit. A schimbat dinamica lucrurilor.

— Şi pentru asta a trebuit să moară?

— A luat o decizie care a influenţat şi care avea potenţialul de a distruge alte vieţi.

— Şi pentru asta a trebuit să moară? repetă Pietra.

— Toate deciziile pe care le luăm au o anumităgreutate. Ne jucăm de-a Dumnezeu în fiecare zi. Atunci când o femeie îşi cumpără o pereche de pantofi scumpi, nu se gândeşte că banii pe care i-a cheltuit ar fi putut salva un om care moare de foame. Dintr-un anumit punct de vedere, pantofii aceia înseamnă pentru ea mai mult decât viaţa unui om. Cu toţii ucidem ca să ne facem viaţa mai confortabilă. Nu ne gândim niciodată în termenii aceştia. Dar asta facem.

Pietra nu răspunse.

— Ce se petrece cu tine, Pietra?

— Nimic. Las-o baltă.

— I-am promis Cassandrei.

— Ştiu. Mi-ai mai spus.

— Nu trebuie să ne pierdem cumpătul, Pietra.

— Crezi că putem?

— Da.

— Şi pe câţi mai omorâm, în afară de ea?

Nash fu luat prin surprindere de întrebarea ei.

— Chiar are vreo importanţă pentru tine? Te-ai săturat?

— Pur şi simplu, vreau să ştiu. Astăzi. În afară de femeia asta, pe câţi mai omorâm?

Nash căzu pe gânduri. Realiză brusc că poate Marianne îi spusese adevărul chiar de la început. În cazul acesta, era nevoit să se întoarcă de unde plecase şi să investigheze problema chiar de la sursă.

— Dacă avem noroc, spuse el într-un sfârşit, doar pe unul singur.

•

— O exista cineva mai plictisitor decât femeia asta? întrebă Loren Muse.

Clarence zâmbi. Verificau amândoi extrasele de cont şi facturile Rebei Cordova. Absolut nimic care să sară în ochi. În ultima vreme, femeia cumpărase, în special, alimente, rechizite şi haine pentru copii. Un aspirator de la Sears pe care îl returnase după câteva zile. Un cuptor cu microunde de la P.C. Richard. Pe lista locurilor unde îşi făcea cumpărăturile apărea şi un restaurant chinezesc de unde comanda mâncare la pachet în fiecare seară de marţi.

Şi mailurile erau la fel de insipide. Le scria altor părinţi în legătură cu diverse activităţi de la şcoală. Era în corespondenţă

cu instructorul de dans al uneia dintre fetiţe şi cu antrenorul echipei de fotbal din care făcea parte cealaltă. Era înscrisă la un club de tenis şi primea, uneori, mesaje de acolo. Îi scrisese surorii sale ca să o roage să-i recomande un profesor care s-o ajute pe Sarah, una dintre cele două fetiţe, care avea probleme cu cititul.

— Habar n-aveam că astfel de oameni chiar există, zise Muse.

Nu era adevărat. Se întâlnea mereu la Starbucks cu acest gen de femei care veneau cu ţâncii după ele. Majoritatea absolviseră, la un moment dat, o universitate, intelectuale deci, însă nu reuşeau să vorbească despre nimic altceva decât despre odraslele lor, de parcă alt subiect nici c-ar mai fi existat. Se lăudau până şi cu ce făceau plozii la oliţă, erau nemaipomenit de mândre de primele cuvinte ale acestora şi de cât de frumos se jucau cu ceilalţi copii. Deşi Muse nutrea un amestec de dispreţ şi milă faţă de aceste fiinţe îndobitocite, nu se putea abţine să nu le şi invidieze un pic.

Jurase să nu ajungă niciodată să semene cu aceste mămici, dacă ar fi fost să aibă vreodată copii. Dar cine putea şti? Declaraţii radicale ca asta o duceau cu gândul la cei care spuneau că, atunci când vor fi bătrâni, mai bine se omoară decât să ajungă în vreun azil sau să fie o povară pentru copii – şi acum, aproape toţi cunoscuţii ei aveau părinţi care se aflau ori la azil, ori erau o povară, şi niciunul dintre bătrânii aceştia nu voia să moară.

E uşor să judeci cu asprime când priveşti din afară.

— Ce ştim despre alibiul soţului? întrebă ea.

— Cordova a fost interogat de poliţiştii din Livingston. Pare să aibă un alibi foarte solid.

Muse făcu un gest spre hârtiile de pe masă.

— Şi soţul e la fel de plicticos ca şi soţia?

— Mai am încă de lucru cu mailurile şi cărţile lui de credit, însă până acum cam aşa e.

— Altceva?

— Păi, plecând de la presupunerea că Reba Cordova a fost răpită de acelaşi criminal sau de aceiaşi criminali care au ucis-o pe femeia necunoscută, am trimis oamenii prin zone unde bântuie prostituatele, să vadă dacă nu a fost aruncat vreun cadavru pe acolo.

Loren Muse nu credea în varianta aceasta, însă era ceva care merita să fie cercetat. Unul dintre scenariile posibile era că un criminal în serie, ajutat de voie sau de nevoie de o complice, răpea femei care locuiau în suburbii, le ucidea şi apoi le făcea să arate ca nişte prostituate. Începuseră să caute prin bazele de date, încercând să afle dacă vreo altă victimă din oraşele din vecinătate se potrivea acestui tipar. Fără niciun rezultat, deocamdată.

Oricum, Muse nu prea acorda prea multe şanse de câştig acestei teorii. Ştia că psihologii şi-ar fi frecat mâinile de bucurie dacă ar fi dat peste un asemenea caz. Ar fi făcut imediat apologia teoriei mamă-prostituată, însă Muse nu era deloc convinsă că despre asta era vorba aici. Exista o întrebare care nu se potrivea deloc cu această teorie şi asta nu-i dăduse pace chiar din clipa în care ajunsese la concluzia că femeia necunoscută nu e o prostituată: de ce nu reclamase nimeni dispariţia femeii necunoscute?

Existau, după părerea ei, două răspunsuri posibile la această întrebare. Unu, nimeni nu ştia că femeia dispăruse. Cei care o cunoşteau ştiau că e plecată în vacanţă sau într-o călătorie de afaceri, de exemplu. Doi, fusese ucisă de cineva care o cunoştea. Şi acel cineva nu avea niciun interes să anunţe dispariţia ei.

— Unde se află soţul acum?

— Cordova? E tot cu poliţiştii din Livingston. Se pregătesc să meargă din casă în casă să întrebe dacă a văzut cineva o furgonetă albă.

Muse luă un creion de pe masă şi începu să roadă radiera aflată la un capăt.

Se auzi o bătaie în uşă. Ridică privirea şi-l văzu în cadrul uşii pe proaspătul viitor pensionar, Frank Tremont.

A treia zi la rând, în acelaşi costum maro, observă Muse. Impresionant.

El se uita fix la ea şi aştepta. Muse nu avea acum timp pentru aşa ceva, însă îşi zise că, probabil, e mai bine să termine cât mai repede.

— Clarence, te superi dacă te rog să ne laşi puţin singuri?

— Bineînţeles că nu, şefa.

Clarence îl salută pe Frank cu o uşoară mişcare a capului când trecu pe lângă el. Acesta nu-i răspunse la salut. După ce

Clarence ieşi din încăpere, Tremont clătină din cap şi o întrebă pe un ton sarcastic:

— Am auzit bine sau chiar ţi-a spus „şefa”?

— Stau foarte prost cu timpul, Frank.

— Ai primit cererea mea?

Se referea la cererea de pensionare.

— Da, am primit-o.

Tăcere.

— Am ceva pentru tine, zise Tremont.

— Poftim?

— Plec abia la sfârşitul lunii viitoare, spuse el. Aşa că trebuie să muncesc până atunci, nu?

— Corect.

— Aşa că am descoperit ceva.

Ea se lăsă pe spate în fotoliu, sperând ca individul să termine repede ce avea de spus.

— Am făcut câteva investigaţii în legătură cu furgoneta albă. Cea care a apărut în ambele cazuri.

— Te ascult.

— Nu cred că a fost furată, cel puţin nu din zona noastră. Nu a fost raportat niciun furt care să se potrivească. Aşa că am început să caut pe la firmele de închirieri.

— Şi?

— Am descoperit câteva cazuri de furgonete închiriate. I-am verificat pe toţi şi nu am găsit nimic deosebit.

— Deci pista asta se încheie aici.

Frank Tremont zâmbi.

— Te deranjează dacă mă aşez puţin?

Muse îi făcu semn cu mâna spre scaunul din faţa ei.

— Am mai încercat încă ceva, spuse el după ce se aşeză. Vezi tu, individul acesta e destul de deştept. Aşa cum ai spus şi tu. A aranjat ca prima victimă să pară a fi prostituată. A parcat maşina celei de-a doua victime lângă hotelul acela. A schimbat plăcuţele de înmatriculare. Aşa că am început să mă gândesc. Ce altă metodă există să faci uşor rost de o maşină greu de identificat decât furtul sau închirierea?

— Te ascult.

— Cumpărarea uneia la mâna a doua pe Internet. Ai intrat vreodată pe unul dintre site-urile astea?

— Sinceră să fiu, nu.

— Se vând o mulţime de maşini în felul ăsta. Chiar şi eu am cumpărat una anul trecut, de pe site-ul autoused.com. Poţi să găseşti adevărate chilipiruri acolo – şi, având în vedere că e vorba despre tranzacţii de la persoană la persoană, actele sunt destul de greu de urmărit. Vreau să spun că, dacă pe dealeri îi putem controla, cine se apucă să caute o maşină cumpărată pe Internet?

— Şi?

— Am sunat la două firme mari de vânzări online. I-am rugat să se uite în bazele de date şi să caute furgonetele Chevrolet de culoare albă, vândute în zona noastră în ultima lună. Am găsit şase. Le-am verificat pe toate. Patru au fost plătite cu cecuri, aşa că avem adresele cumpărătorilor. Două au fost plătite cu bani gheaţă.

Muse căzu pe gânduri. Încă mai ţinea în gură radiera creionului.

— Ce chestie. Cumperi o maşină la mâna a doua. Plăteşti cu banii jos. Dai un nume fals sau nu dai niciun nume. Primeşti actele maşinii, dar nu te duci s-o înregistrezi şi nici nu o asiguri. Furi o plăcuţă de înmatriculare de la o maşină de aceeaşi marcă şi pleci la drum.

— Exact, zise Tremont şi zâmbi. Numai că există un mic amănunt.

— Care e acela?

— Individul care le-a vândut maşina...

— Le-a vândut?

— Da. Unui bărbat însoţit de o femeie. Amândoi înjur de 35 de ani. N-am insistat prea mult asupra descrierii lor, fiindcă s-ar putea să avem noroc aici. Tipul care a vândut maşina, un anume Scott Parsons din Kasselton, lucrează la Best Buy. Au acolo un sistem de securitate foarte bun. Totul digital, înregistrează tot ce se întâmplă. Omul e de părere că există o înregistrare cu cei doi. A rugat un tip de la departamentul tehnic să verifice. Am trimis o maşină după el, vreau să-i arăt nişte fotografii din baza noastră de date.

— Putem să punem şi un desenator să facă nişte schiţe după descrierea lui?

Tremont încuviinţă din cap.

— M-am ocupat deja de asta.

Era o pistă destul de solidă – în orice caz, cea mai bună pe care o aveau până acum. Muse nu prea ştia ce să zică.

— Ce altceva mai avem? întrebă Tremont.

Ea îl puse la curent cu faptul că studiul facturilor, al mailurilor şi al convorbirilor telefonice nu le oferise niciun indiciu suplimentar. Tremont se lăsă pe spate şi-şi încrucişă mâinile pe burtă.

— Când am intrat în birou, mestecai guma aia foarte concentrată. Ce te frământă?

— Lumea zice că s-ar putea să fie vorba despre un criminal în serie.

— Şi tu nu crezi asta, zise Tremont.

— Da, nu cred.

— Nici eu, zise Tremont. Hai să recapitulăm ce avem până acum.

Muse se ridică şi începu să patruleze prin încăpere.

— Două victime. Până acum, doar atât – cel puţin în zona noastră. Am oameni care caută şi alte victime, dar hai să presupunem că nu mai găsim altele. Hai să presupunem că este vorba numai despre Reba Cordova – care s-ar putea să fie încă în viaţă – şi despre femeia necunoscută.

— Corect, zise Tremont.

— Şi hai să facem un pas mai departe. Hai să presupunem că există un motiv pentru care aceste două femei sunt victime.

— Cum ar fi?

— Încă nu ştiu, însă te rog să mă urmăreşti. Dacă există un mobil… sau mai bine nu. Chiar dacă nu este niciun mobil comun şi presupunem că nu este opera unui criminal în serie, trebuie neapărat să existe o legătură între cele două victime.

Tremont dădu din cap, începând să înţeleagă unde voia ea să ajungă.

— Şi dacă există o legătură între ele, spuse el, s-ar putea foarte bine să se şi cunoască una pe cealaltă.

— Exact, zise Muse şi se opri brusc.

— Şi, dacă Reba Cordova o ştia pe femeia necunoscută…, continuă Tremont zâmbind şi ridică ochii spre ea.

— Atunci e posibil şi ca Neil Cordova s-o cunoască pe necunoscută. Sună la poliţia din Livingston. Spune-le să-l trimită încoace pe Cordova. Poate reuşeşte el s-o identifice pe femeie.

— Am plecat, zise el şi se ridică.

— Frank?

Detectivul se opri şi se întoarse spre ea.

— Ai făcut o treabă foarte bună.

— Pentru că sunt un poliţist bun, replică el.

Muse nu zise nimic.

Tremont arătă cu degetul spre ea.

— Şi tu eşti un poliţist bun, Muse. Poate chiar unul foarte bun. Însă nu eşti un şef bun. Un şef bun ar fi ştiut cum să scoată ce-i mai bun de la poliţiştii lui. Tu n-ai fost în stare. Mai ai de învăţat până să ştii cum să conduci o echipă.

Muse clătină din cap.

— Bine, Frank, asta e situaţia. Din cauza talentelor mele manageriale ai dat-o în bară şi ai zis că femeia necunoscută e prostituată. Îmi cer scuze.

Tremont zâmbi.

— Ăsta era cazul meu.

— Şi ţi-ai bătut joc de el.

— E posibil să fi greşit niţel la început, însă sunt în continuare aici. N-are importanţă ce gândesc eu despre tine sau ce părere ai tu despre mine. Important este să găsim criminalul.

25.

Mo parcă maşina în faţa clădirii a cărei adresă o primiseră de la Anthony.

— Ce chestie! Nici n-o să-ţi vină să crezi! spuse el.

— Ce s-a întâmplat?

— Suntem urmăriţi.

Mike înţelese instinctiv că nu trebuie să se întoarcă şi să se dea astfel de gol. Aşa că rămase în maşină şi aşteptă.

— Un Chevrolet albastru parcat lângă o maşină, mai jos pe stradă. Doi tipi, amândoi cu şepcuţe şi ochelari de soare.

Cu o seară înainte, aceeaşi stradă fusese plină de lume. Acum, era practic goală. Puţinele personaje prezente ori dormitau în faţa uşilor de la intrare, ori îşi târau picioarele pe asfaltul fierbinte.

— Intră tu, spuse Mo. Eu o să sun un prieten să-l rog să verifice numărul de înmatriculare al maşinii de acolo.

Mike încuviinţă cu o mişcare a capului. Coborî din maşină şi nu se uită decât cu coada ochiului în direcţia maşinii suspecte. Nu reuşi să vadă mare lucru, însă nu dori să mai insiste. Se îndreptă spre intrarea în clădire. Pe uşa metalică, de culoare gri, era scris: CLUB JAGUAR. Mike apăsă pe butonul soneriei. Se auzi un bâzâit şi uşa se deschise.

Pereţii erau vopsiţi într-o culoare galben-deschis, asociată în mod obişnuit cu restaurantele McDonald’s sau cu saloanele din spitalele pentru copii. Pe peretele din dreapta, se vedea un avizier plin cu tot felul de anunţuri: consiliere în diverse domenii, lecţii de muzică, grupuri de discuţii, şedinţe de terapie în grup pentru alcoolici sau dependenţi de droguri, pentru persoane abuzate fizic sau psihic. Autorul unui anunţ căuta pe cineva cu care să închirieze împreună un apartament. Cineva vindea o canapea pentru o sută de dolari. O altă persoană încerca să scape de un amplificator pentru chitară.

Ajunse în faţa recepţiei. Tânăra cu inel în nas, care se afla acolo, ridică privirea şi spuse:

— Vă pot ajuta cu ceva?

Mike avea în mână fotografia lui Adam.

— L-ai văzut vreodată pe băiatul ăsta? întrebă el şi aşeză fotografia pe tejghea, în faţa femeii.

— Eu sunt doar secretară aici, răspunse ea.

— Secretarele au ochi ca şi toţi ceilalţi oameni. Te-am întrebat dacă l-ai văzut vreodată.

— Nu pot să vorbesc despre clienţii noştri.

— Nu îţi cer să vorbeşti despre ei. Te-am întrebat doar dacă l-ai văzut.

Tânăra strânse din buze. Putea vedea acum că avea piercinguri şi în zona gurii. Se uita la el şi nu mai zise nimic. Mike îşi dădu seama că încercările sale nu aveau sorţi de izbândă.

— E vreun şef pe aici cu care aş putea sta de vorbă?

— Probabil, ar fi Rosemary.

— Perfect. Pot să vorbesc cu ea?

Secretara ridică receptorul telefonului. Acoperi microfonul cu palma şi începu să vorbească cu voce scăzută. Zece secunde mai târziu, îi zâmbi lui Mike şi îi spuse:

— Domnişoara McDevitt vă poate primi acum. A treia uşă pe dreapta.

Indiferent la ce se aşteptase Mike, Rosemary McDevitt fu o apariţie surprinzătoare. Tânără, mică de statură, degajând un fel de senzualitate intrinsecă, care îl ducea cu gândul la o puma. Avea o şuviţă de culoare mov în părul negru şi un tatuaj care îi şerpuia în sus pe gât. Purta o vestă neagră din piele, fără mâneci. Pielea braţelor era bronzată şi avea un fel de curele din piele în jurul bicepşilor.

Femeia se ridică în picioare şi-i întinse mâna.

— Bine ai venit.

El îi strânse mâna.

— Cu ce te pot ajuta?

— Mă numesc Mike Baye.

— Bună, Mike.

— Bună ziua. Îl caut pe fiul meu.

Rosemary McDevitt luă fotografia lui Adam şi se uită la ea. Pe faţa ei nu se putea citi nimic.

— Îl cunoşti? întrebă Mike.

— Ştii doar că nu pot să răspund la întrebarea asta.

Femeia încercă să-i dea înapoi fotografia, însăMike nu făcu niciun gest ca s-o ia. Tacticile agresive nu-i fuseseră până

atunci de prea mare folos, aşa că îşi muşcă buza de jos şi respiră adânc.

— Nu îţi cer să-ţi calci angajamentele de confidenţialitate…

— Ba da, Mike, zise ea, zâmbind graţios. Exact asta îmi ceri să fac.

— Nu încerc decât să-mi găsesc fiul. Atâta tot.

Ea îşi îndepărtă braţele.

— Ai impresia că aici e biroul de obiecte pierdute?

— Fiul meu a dispărut.

— Locul ăsta e un sanctuar, Mike, mă înţelegi ce vreau să spun? Copiii vin aici ca să scape de abuzurile părinţilor lor.

— Mi-e teamă că fiul meu ar putea fi în pericol. A plecat fără să spună nimănui. A venit aici noaptea trecută…

Ea ridică mâna şi-i făcu semn să se oprească.

— Ce s-a întâmplat?

— A venit aici noaptea trecută. Asta ai spus mai devreme, Mike, nu?

— Exact.

Femeia îşi îngustă ochii.

— De unde ştii asta, Mike?

Modul în care îi repeta numele îi provoca o senzaţie ciudată.

— Cum ai spus?

— De unde ştii că a fost aici?

— Asta chiar că nu are nicio importanţă.

Ea zâmbi şi se dădu un pas înapoi.

— Ba este foarte important.

Mike avea nevoie de un protest ca să schimbe subiectul. Aruncă o privire de jur împrejur.

— Ce se întâmplă, de fapt, în locul ăsta?

— Suntem un fel de hibrid. Rosemary îi aruncă o privire care indica foarte clar că nu reuşise s-o păcălească prin devierea de la subiect. Imaginează-ţi un centru pentru adolescenţi, dar ceva extrem de modern.

— În ce sens?

— Îţi mai aduci aminte de programele alea de baschet nocturne?

— Da, în anii nouăzeci. Ca să nu mai fie atâţia copii pe străzi.

— Exact. Nu o să analizez acum dacă au dat rezultate sau nu, însă adevărul e că acele programe erau orientate spre copiii

săraci şi, pentru mulţi dintre ei, aveau în mod clar un caracter rasist.

— Şi voi sunteţi altfel?

— În primul rând, noi nu ne adresăm numai săracilor. Ştiu că poate părea cam de dreapta ce am să spun, însă nu cred că prin metodele noastre am putea oferi cine ştie ce ajutor tinerilor de culoare sau albilor mai săraci. Aceştia ar trebui să primească ajutor în cadrul propriilor lor comunităţi. Şi, pe termen lung, nu sunt deloc sigură că am avea cum să-i facem mai rezistenţi la tentaţiile de care au parte la tot pasul. Ei trebuie făcuţi să înţeleagă că viitorul lor nu depinde de droguri sau de arme şi, pentru asta, mă îndoiesc că un joc de baschet ar fi suficient.

Un grup de adolescenţi trecu pe coridor, toţi îmbrăcaţi gotic, în negru, cu tot felul de accesorii metalice. Aveau pantaloni cu manşete foarte mari, care acopereau în întregime pantofii.

— Bună, Rosemary.

— Bună, băieţi.

Rosemary se întoarse spre Mike.

— Unde locuieşti?

— În New Jersey.

— În suburbii, nu?

— Da.

— Tinerii din oraşul tău cum îşi fac de cap?

— Nu ştiu. Droguri, băutură.

— Exact. Vor să petreacă. Au impresia că totul îi plictiseşte – poate chiar aşa o fi, cine ştie? – şi vor să iasă de acolo ca să-şi facă de cap, să meargă în cluburi, unde să se simtă bine. Ei nu vor să joace baschet. Asta facem noi aici.

— Îi ajutaţi să-şi facă de cap?

— Nu aşa cum îţi imaginezi tu. Vino, o să-ţi arăt.

Femeia o luă înainte de-a lungul coridoruluivopsit în galben. Mergea dreaptă, cu capul sus şi umerii traşi spre spate. Mike o urma îndeaproape. Rosemary avea o cheie în mână. Descuie o uşă şi apoi începu să coboare nişte trepte.

Ajunseră într-un fel de club de noapte. De-a lungul pereţilor, se vedeau bănci pe care erau aşezate perne. Mese rotunde cu taburete în jurul lor. Exista şi un ring de dans şi un pupitru pentru DJ. Nu exista niciun glob cu oglinzi, ci mai multe lămpi colorate care se mişcau şi îşi schimbau intensitatea luminii într-

un mod prestabilit. Pe peretele din spate, se vedeau vopsite în stil graffiti cuvintele: CLUB JAGUAR.

— Asta e ceea ce vor tinerii, spuse Rosemary McDevitt. Un loc unde să se destindă. Să petreacă şi să-şi facă noi prieteni. Nu servim alcool, ci nişte băuturi care seamănă a alcool. Avem barmani chipeşi şi chelneriţe frumoase. Oferim tot ceea ce oferă cluburile de calitate. Cel mai important lucru este însă acela că avem grijă de ei. Înţelegi? Tineri ca fiul tău încearcă să obţină acte de identitate false, numai ca să poată intra în cluburi. Vor să cumpere droguri sau alcool chiar dacă sunt minori. Noi încercăm să evităm asta, canalizându-le energia într-un mod mai sănătos.

— Cu ajutorul locului ăstuia?

— În cea mai parte, da. Oferim, de asemenea, şi consiliere, dacă au nevoie de aşa ceva. Avem cercuri de lectură, de terapie în grup. Avem şi un loc destinat jocurilor pe calculator, Playstation 3, şi tot felul de alte chestii asociate, în mod obişnuit, unui centru pentru tineri. Însă locul ăsta e cheia. Datorită lui suntem consideraţi atât de cool.

— Am auzit zvonuri cum că le vindeţi băutură.

— Circulă unele zvonuri nefondate. Sunt lansate de celelalte cluburi care văd cum îşi pierd clienţii în favoarea noastră.

Mike nu făcu nicio remarcă în plus.

— Uite, să presupunem că fiul tău vine în oraş să-şi facă de cap. Poate să se ducă pe Third Avenue, aflată aici, în apropiere, şi să-şi cumpere cocaină de pe o alee. La cincizeci de metri de sediul nostru, stă un tip care vinde heroină. Copiii găsesc tot ce îşi doresc. Sau se strecoară într-un club unde pot să se îmbete sau poate fi chiar mai rău. Aici, noi îi protejăm. Pot să refuleze în siguranţă.

— Primiţi şi copii ai străzii?

— Nu-i dăm afară, însă există alte organizaţii mai bine înzestrate pentru acest tip de activităţi. Noi nu încercăm să le schimbăm modul de viaţă, fiindcă, în mod sincer, nu credem că treaba asta ar putea da rezultate. Un copil care a luat-o pe căi greşite sau care provine dintr-o familie destrămată are nevoie de mai mult ajutor decât putem noi să oferim. Obiectivul nostru este reprezentat de copiii buni. Pe ei vrem noi să-i împiedicăm să calce greşit. Problema cu aceştia este cu totul alta – părinţii din ziua de azi sunt prea implicaţi în creşterea lor. Îşi urmăresc

copiii şapte zile pe săptămână, douăzeci şi patru de ore pe zi. Tinerii nu mai au nicio posibilitate să-şi dea frâu liber pornirilor rebele.

Era exact ceea ce îi spusese şi el Tiei de mai multe ori de-a lungul anilor. Suntem prea tot timpul pe capul lor. Când era mic, Mike pleca singur în oraş.Sâmbăta se juca cu ceilalţi copii în Branch Brook Park şi nu venea acasă decât seara târziu. Acum, copiii nu mai traversau nicio stradă fără ca el sau Tia să nu-i ţină sub supraveghere, temându-se să... să nu ce, exact?

— Deci le puneţi la dispoziţie locul ăsta?

— Exact.

Mike dădu din cap neîncrezător.

— Cine e proprietarul clubului?

— Eu. Am început acum trei ani, după ce fratele meu a murit din cauza unei supradoze de droguri. Greg a fost un copil foarte bun. Avea numai şaisprezece ani. Nu făcea sport, aşa că nu era cine ştie ce prietenos. Părinţii noştri şi societatea, în general, îl ţineau sub un control prea strict. Era, probabil, a doua oară când lua droguri.

— Îmi pare rău.

Ea ridică din umeri şi o porni spre scară. El o urmă în tăcere.

— Domnişoară McDevitt?

— Rosemary, zise ea.

— Rosemary. Nu vreau ca fiul meu să păţească şi el ceva asemănător. Băiatul a venit aici seara trecută. Nu s-a întors acasă şi nu ştim unde se află.

— Nu am cum să te ajut.

— L-ai mai văzut vreodată până acum?

Ea continua să meargă înainte fără să se întoarcă.

— Am o misiune mult mai importantă aici, Mike.

— Deci fiul meu nu e important?

— Nu asta am vrut să spun. Însă nu stăm de vorbă cu părinţii. În nicio situaţie. Acesta e un loc destinat numai adolescenţilor. Dacă se află...

— Nu o să spun nimănui.

— Face parte din regulile instituţiei.

— Şi dacă Adam ar fi în pericol?

— Atunci te-aş ajuta dacă aş putea. Însă acum nu este cazul.

Mike ar fi vrut s-o contrazică, însă zări un grup de tineri pe coridor.

— Clienţi de-ai tăi? întrebă el, intrând în urma ei în birou.
— Clienţi şi ajutoare de-ale noastre.
— Ajutoare?
— Un fel de băieţi buni la toate. Ne ajută să păstrăm curăţenia. Noaptea petrec şi ei ca toţi ceilalţi. Şi, în acelaşi timp, supraveghează clubul.
— Ca nişte bodyguarzi?
Ea dădu uşor din cap într-un mod nedefinit.
— Poate că e un cuvânt prea dur. Pur şi simplu, îi ajută pe cei nou-veniţi să se integreze. Ne ajută să menţinem controlul. Stau cu ochii în patru, ca nu cumva să ia droguri în baie, chestii de genul ăsta.
Mike făcu o grimasă.
— Ca deţinuţii care controlează închisoarea.
— Sunt nişte copii foarte buni.
Mike se uită la ei. Apoi îşi mută privirea înapoi la Rosemary. O studie câteva clipe. Femeia era într-adevăr frumoasă. Avea o faţă ca de fotomodel, făcea gropiţe în obraji când zâmbea. Se uită din nou la indivizii îmbrăcaţi în negru. Erau patru sau cinci, şi fiecare încerca să pară foarte dur, fără însă să reuşească.
— Rosemary?
— Da?
— E ceva în demonstraţia ta care nu merge, zise Mike.
— În demonstraţia mea?
— Modul în care te lauzi cu locul ăsta. Pe de o parte, ceea ce spui tu pare a fi de bun-simţ.
— Şi pe de alta?
Mike o privi fix în ochi.
— Cred că e o mare prostie. Unde e fiul meu?
— Acum chiar că trebuie să pleci.
— Dacă îl ascunzi pe undeva pe aici, să ştii că o să-ţi dărâm locul ăsta cărămidă cu cărămidă.
— În momentul de faţă, te afli fără permisiune într-o proprietate privată, domnule doctor Baye. Femeia întoarse capul spre grupul de tineri aflat pe coridor şi le făcu un semn uşor. Aceştia făcură un pas înainte şi-l înconjurară pe Mike. Te rog să pleci acum.
— Şi, dacă nu plec, îi pui pe băieţii tăi să mă dea afară?

Cel mai înalt dintre tinerii îmbrăcaţi în negru pufni dispreţuitor şi zise:

— Se pare că ai mai fost dat afară şi din altă parte, tipule.

Ceilalţi începură să râdă. Voiau cu toţii să pară foarte duri, şi nu le reuşea deloc.

Mike îşi calcula următoarea mişcare. Individul cel înalt avea, probabil, peste douăzeci de ani. Slăbănog, cu un măr al lui Adam foarte proeminent. Ar fi putut să-l dea jos cu un pumn sau i-ar fi putut aplica o lovitură cu antebraţul în gâtul ăla slăbănog, să nu mai fie în stare să vorbească ca lumea două săptămâni după aceea. Însă, fără îndoială, ceilalţi ar fi sărit pe el. Probabil că s-ar fi descurcat cu încă unul sau doi, dar nu cu toţi.

Nu se hotărâse încă ce metodă să aplice, când privirea îi fu atrasă în altă parte. Uşa de la intrare se deschise şi pe coridor îşi făcu apariţia încă un tânăr. Individul avea un plasture mare peste nas şi nişte ochi negri, strălucitori, care îi atraseră atenţia lui Mike.

Un nas spart foarte recent, îşi zise el.

Nou-venitul bătu palma cu câţiva băieţi aflaţi la intrare.

— Ce faci, Carson, omule! zise unul dintre ei. Mike remarcă faptul că nou-venitul se bucura de respectul celorlalţi.

— Rosemary? zise Mike hotărându-se brusc.

— Da.

— Tu nu numai că îl cunoşti pe fiul meu, tu mă cunoşti şi pe mine.

— Cum poţi să spui aşa ceva?

— Mi te-ai adresat puţin mai înainte cu doctor Baye, zise Mike, continuând să urmărească mişcările individului cu nasul spart. De unde ştiai că sunt medic?

Nu mai aşteptă să audă răspunsul. Oricum, n-avea niciun sens. Ţâşni spre uşă, împingându-l pe tânărul înalt din faţa sa. Individul cu nasul spart – Carson – îl văzu venind şi făcu ochii mari. Apoi, cu o mişcare bruscă, deschise uşa şi ieşi afară din clădire. Mike grăbi pasul şi apucă uşa înainte ca aceasta să se închidă complet.

Ajuns şi el afară, descoperi că tânărul cu nasul spart se afla la vreo patru metri în faţa lui.

— Hei! strigă Mike.

Individul se opri şi se întoarse spre el. O şuviţă de păr negru îi acoperea un ochi.

— Ce ai păţit la nas?

Carson zâmbi dispreţuitor.

— Ce s-a întâmplat cu faţa ta?

Mike continua să înainteze cu paşi repezi spre tânărul oprit în mijlocul străzii. Ceilalţi ieşiseră şi ei din clădire. Cu coada ochiului, îl văzu pe Mo cum iese din maşină şi vine spre ei. Erau acum doi contra şase – însă unul dintre cei doi era Mo. Balanţa nu mai era chiar aşa de înclinată în defavoarea lui.

Mike ajunse chiar lângă individ şi-i spuse:

— O gaşcă de căcăcioşi laşi au sărit asupra mea când nu eram atent. Asta s-a întâmplat cu faţa mea.

Carson încercă să-şi păstreze tonul batjocoritor.

— Îmi pare teribil de rău.

— Mulţumesc, însă uite care e poanta. Unul dintre laşii care m-au atacat aseară s-a ales cu nasul spart, aşa ca tine.

Carson ridică din umeri.

— Aşa se întâmplă la bătaie.

— Ai dreptate. Mă gândesc dacă nu cumva căcăciosul ăla n-ar vrea să-şi ia revanşa. Ca de la bărbat la bărbat. Unu la unu.

Şeful găştii îmbrăcate în negru aruncă o privire în spatele lui Mike, să vadă dacă suporterii lui erau pe poziţii. Tinerii îi făcură semne de încurajare, pregătindu-şi lanţurile şi boxurile. Îşi flexau degetele şi îşi umflau piepturile.

Înainte însă ca vreunul dintre ei să apuce să facă vreo mişcare, Mo se repezi la tânărul înalt şi-l apucă de gât. Individul încercă să zică ceva, însă Mo îl strângea atât de tare, încât era imposibil să scoată vreun sunet.

— Dacă face vreunul un singur pas înainte, îi zise Mo, o să te fac să suferi rău de tot. Nu pe cel care se mişcă. Pe tine. O să te fac să suferi rău de tot, ai înţeles?

Individul încercă să încuviinţeze dând din cap.

Mike se uită din nou la Carson.

— Eşti gata să începem?

— Hei, n-am nimic cu tine, omule!

— În schimb, am eu ceva cu tine.

Mike îl împinse uşor. Exact ca într-o bătaie din curtea şcolii. Ceilalţi tineri se uitau unul la altul, neştiind ce să facă. Mike îl împinse din nou pe Carson.

— Hei, ce faci?
— Ce i-aţi făcut fiului meu?
— Ce? Cui?
— Fiului meu, Adam Baye. Unde e?
— De unde crezi că ştiu eu?
— Ai sărit asupra mea seara trecută, nu-i aşa? Dacă nu vrei acum să-ţi iei bătaia vieţii tale, ar fi bine să vorbeşti.

Înainte însă ca tânărul să apuce să răspundă, o voce strigă puternic:

— Numişcă nimeni! FBI!

Mike întoarse capul. Erau cei doi indivizi cu şepcuţă, cei care îi urmăriseră până aici. Aveau amândoi arme în mână. Arme îndreptate spre el. În cealaltă mână ţineau legitimaţiile de serviciu.

— Michael Baye? întrebă unul dintre bărbaţii înarmaţi.
— Da.
— Sunt Darryl LeCrue, de la FBI. Vă rog să veniţi cu noi.

26.

După ce îşi luă rămas-bun de la Betsy Hill, Tia închise uşa şi porni în sus pe scări. Trecu tiptil prin faţa camerei lui Jill şi intră la Adam. Deschise biroul fiului său şi începu să cotrobăie prin el. Instalarea softului acela de supraveghere i se păruse atunci ceva atât de normal – de ce se simţea atât de ciudat acum? Atât de vinovată? Avea senzaţia că toată această invazie asupra intimităţii fiului ei fusese ceva teribil de greşit.

Nu se opri însă şi căută mai departe.

Adam era încă un copil. În sertarele biroului nu se mai făcuse curăţenie de secole, aşa că erau pline de urme ale diverselor etape ale copilăriei lui Adam, exact ca straturile geologice date la iveală în vreo falie terestră. Poze ale jucătorilor de baseball, jetoane Pokémon, un Yamaguchi a cărui baterie murise demult, tot felul de nimicuri pe care copiii le colecţionează şi apoi le aruncă. Adam fusese un copil mult mai liniştit decât ceilalţi de vârsta lui în ceea ce priveşte aceste obiecte. Nici nu insista prea mult ca să le obţină şi nici nu le dădea deoparte imediat după ce le primea.

Tia constată cu surprindere că majoritatea se aflau încă în sertarele biroului.

Se mai aflau acolo o mulţime de pixuri şi de creioane, penarele pe care nu le lua niciodată la şcoală (deşi Tia îl certa mereu în privinţa asta), abţibilduri de colecţie, cumpărate cu ocazia unei excursii la Disney World, în urmă cu câţiva ani, şi bilete rupte de la peste douăzeci de meciuri în care jucaseră cei de la Rangers. Tia atinse biletele şi se gândi imediat la concentrarea cu care fiul ei obişnuia să urmărească meciurile de hochei. În faţa ochilor îi apăru imaginea fiului şi a soţului ei care se bucurau împreună ori de câte ori marca Rangers, ridicându-se în picioare, lovind pumnul şi cântând imnul acela stupid.

Începu să plângă.

Trebuie să te aduni, Tia.

Se răsuci spre calculator. Aici era condensatăacum lumea lui Adam. Piesa de rezistenţă a camerei unui copil era calculatorul.

Cu ajutorul lui, Adam putea juca online tot felul de jocuri. Participa la forumuri de discuţii atât cu prietenii săi, cât şi cu necunoscuţi. Făcea conversaţie cu personaje reale sau virtuale pe Facebook şi MySpace. Jucase, pentru o vreme, chiar şi pocher online, însă se plictisise destul de repede, spre uşurarea părinţilor săi. Pe YouTube urmărea filmuleţe şi tot felul de materiale mai mult sau mai puţin amuzante. Jocurile şi simulatoarele reprezentau o lume în care te puteai izola, aşa cum Tia reuşea să se izoleze în universul creat de lectura unei cărţi şi era al naibii de greu de spus dacă era bine sau rău.

În afară de asta, mai era şi invazia copleşitoare a sexualităţii, care o aducea la exasperare. Oricât s-ar fi străduit un părinte să ţină sub control avalanşa de informaţii cu care era bombardat copilul său, acest lucru era imposibil. Dai drumul la radio dimineaţa şi programul e plin de glume obscene sau aluzii la sâni, infidelitate sau orgasm. Orice revistă sau orice program de televiziune este plin de imagini sau aluzii cu conotaţie sexuală. Cum să faci faţă la tot acest asediu fără sfârşit? Îi spui, pur şi simplu, copilului că nu e bine? Dar ce anume nu e bine în problema sexualităţii?

Nu e de mirare că mulţi găsesc salvarea în măsuri radicale, cum ar fi abstinenţa. Însă nici aceasta nu e un răspuns corect. Pe de o parte, nu ai vrea ca ei să înţeleagă de la tine că sexul e ceva greşit sau vreun păcat, dar, în acelaşi timp, nici nu ai vrea să-i ştii că se gândesc tot timpul la asta. Ai vrea să le explici că e ceva normal şi sănătos, dar care trebuie evitat. Cum să realizeze un părinte echilibrul ăsta?

— Bună, mami.

Jill îşi făcu apariţia în cadrul uşii. Îşi privea cu ochi mari mama, surprinsă, probabil, gândi Tia, s-o găsească în camera lui Adam.

Urmă un moment de tăcere stânjenitoare. Nu dură mai mult de o secundă, cel mult două, suficient însă ca Tia să simtă un ghimpe rece în piept.

— Bună, draga mea.

Jill avea în mână telefonul Tiei.

— Mă laşi să mă joc BrickBreaker[12]?

Fetiţei îi plăceau la nebunie jocurile instalate pe aparatul BlackBerry al mamei sale. În mod normal, Tia ar fi certat-o

[12] Joc cu variante, special pentru telefoane mobile.

pentru faptul că nu îi ceruse voie înainte să ia telefonul. Cu toate observaţiile ei, la fel ca marea majoritate a celorlalţi copii, Jill nu avea nicio jenă când era vorba să umble cu lucrurile părinţilor ei. Se juca cu telefonul, asculta muzică la iPod-ul Tiei, folosea calculatorul din dormitorul lor, pe motiv că era mai puternic decât al ei, sau îi uita telefonul mobil prin tot felul de locuri, aşa încât Tia nu-l găsea niciodată când avea nevoie de el.

Nu era însă momentul acum să-i ţină obişnuita predică.

— Sigur. Te rog însă să mă anunţi imediat dacă sună.

— Bineînţeles. Jill aruncă o privire prin încăperea fratelui ei. Ce faci aici?

— Încerc să găsesc ceva.

— Ce?

— Nici eu nu ştiu prea bine. Un indiciu în legătură cu locul unde ar putea fi fratele tău, cred.

— N-o să păţească nimic rău, nu?

— Bineînţeles, draga mea, nu fi îngrijorată. Apoi, aducându-şi aminte că viaţa merge înainte şi că ceea ce ne ajută să nu ne pierdem minţile este tocmai normalitatea acestei vieţi, Tia întrebă: Tu nu ai lecţii de făcut?

— Mi le-am făcut deja.

— Foarte bine. În rest, totul e bine?

Jill ridică din umeri.

— Vrei să vorbim despre ceva?

— Nu, n-am nicio problemă. Pur şi simplu, sunt îngrijorată din cauza lui Adam.

— Ştiu, iubita mea. Cum merge treaba la şcoală?

Aceeaşi ridicare din umeri. Prostească întrebare.O întrebare pe care Tia o pusese ambilor săi copii de sute de ori de-a lungul anilor şi pe care continua s-o pună, deşi, nici măcar o dată, nu obţinuse mai mult de o ridicare din umeri sau un „bine”, ori un „ce-ai vrea să fie la şcoală?”

Tia ieşi din camera băiatului său. Nu era nimic care s-o ajute acolo. În dormitor, o aştepta raportul de la E-SpyRight. Închise uşa şi începu să-l citească.Prietenii lui Adam, Clark şi Olivia, îi trimiseseră amândoi mai multe mailuri în dimineaţa aceea. Deşi mesajele erau oarecum criptate, Tia reuşi să înţeleagă că amândoi voiau să afle unde e prietenul lor şi menţionau faptul că părinţii lui sunaseră la ei acasă.

Nu găsi niciun mail de la DJ Huff.

Foarte ciudat. DJ şi Adam obişnuiau să-şi trimită o mulţime de mesaje. Şi, brusc, nimic, ca şi cum DJ ar fi ştiut că Adam nu e acasă şi nu poate să-i răspundă.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă.

— Mami?

— Poţi să intri.

Jill întredeschise uşa.

— Am uitat să-ţi spun. Au sunat de la cabinetul doctorului Forte. M-au programat pentru marţi.

— Perfect, bine că mi-ai spus.

— Mami, dar de ce trebuie să mă duc la doctorul Forte? Doar am fost de curând la dentist.

Din nou ceva care îi aducea aminte că viaţa îşi urma cursul. Tia îi era recunoscătoare fiicei sale.

— Poate că o să fie nevoie să-ţi punem un aparat dentar.

— Deja?

— Da. Ştii doar că şi Adam a avut... Tia se opri brusc şi întoarse capul spre raportul de la E-SpyRight. Nu de acesta avea nevoie. Îi trebuia cel în care fusese vorba despre petrecerea din casa familiei Huff.

— Mami? Ce s-a întâmplat?

Avuseseră grijă să toace rapoartele, imediat după ce le citiseră, însă era sigură că nu şi pe acela, pe care îl păstrase ca să i-l arate şi lui Mike. Unde era? Începu să caute printre hârtiile de pe noptieră.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu, mulţumesc, scumpa mea, mă descurc.

Raportul nu era acolo. Tia se ridică în picioare şi se duse la calculator. Intră pe Internet şi apoi pe site-ul E-SpyRight. Introduse parola şi apoi, după ce apăru pagina principală, apăsă tasta care o ducea la rapoartele arhivate. Introduse data pe care o căuta şi solicită raportul din ziua respectivă. Când acesta îşi făcu apariţia pe ecran, Tia începu să deruleze textul până ajunse la mailul referitor la petrecerea de la Huff. Nu mesajul în sine o interesa, deşi, dacă stătea să se gândească puţin la toate câte se întâmplaseră de atunci, fusese un mesaj tare ciudat. Mike se dusese acasă la Huff şi nu numai că nu găsise acolo nicio petrecere, dar descoperise chiar că Daniel Huff se afla acasă.

Îşi schimbaseră planurile cei doi Huff?

Nu asta o interesa acum. Tia deplasă cursorul în zona pe care cei mai mulţi ar fi considerat-o, probabil, cea mai puţin relevantă, şi anume coloanele unde era specificată ziua, dar şi ora.

Programul nu indica numai ora la care fusese trimis mailul, ci şi momentul în care acesta fusese deschis de Adam.

— Mami, ce s-a întâmplat?

— Lasă-mă o secundă, draga mea.

Tia puse mâna pe telefon şi sună la cabinetul doctorului Forte. Era sâmbătă, însă era convinsă că, din cauza activităţilor şcolare, în care erau implicaţi copiii şi în weekend, mulţi dintre dentiştii din zona lor ţineau deschis şi sâmbăta. Telefonul sună o dată, de două ori. Tia îşi verifică ceasul. Era gata să renunţe, când, după ce sunase de şase ori, o voce se auzi la celălalt capăt:

— Aici cabinetul doctorului Forte.

— Bună dimineaţa, aici e Tia Baye. Mama lui Adam şi a lui Jill.

— Da, doamnă Baye. Cu ce vă pot ajuta?

Tia încercă să-şi amintească numele secretarei doctorului Forte. Fusese doar de atâtea ori la cabinetul acestuia, îi ştia pe toţi de acolo.

— Caroline la telefon, nu?

— Da, doamnă Baye.

— Caroline, vreau să te rog ceva. Ştii, poate ţi se pare puţin cam ciudat, însă am mare nevoie de ajutorul tău.

— Cu mare plăcere, doamnă Baye. O să încerc să fac tot posibilul, deşi săptămâna viitoare suntem cam aglomeraţi.

— Nu, nu e vorba de asta. Adam al meu a avut o programare pe optsprezece, după şcoală, la patru fără un sfert.

Niciun răspuns la celălalt capăt.

— Vreau să aflu dacă a fost acolo.

— Adică vă interesează dacă a venit sau nu la cabinet?

— Exact.

— A venit, cu siguranţă. Altfel, v-aş fi sunat.

— Şi ştii şi dacă a venit la ora stabilită?

— Pot să vă dau şi ora la care a venit, dacă asta vă ajută. Trebuie să fie înregistrată în condica de intrare.

— Da, ar fi grozav dacă ai putea să te uiţi.

Mai trecură câteva secunde. La celălalt capăt, se auzea foşnetul foilor de hârtie.

— Să ştiţi, doamnă Baye, că Adam a sosit la clinică mai devreme – a semnat la trei şi douăzeci.

Era şi normal, îşi spuse Tia în gând. Venise direct de la şcoală.

— Şi în cabinet a intrat exact la timp, adică la patru fără un sfert. Asta doreaţi să aflaţi?

Tia aproape că scăpă telefonul din mână. Ceva nu era bine aici. Mai verifică o dată informaţiile de pe ecran.

Mailul despre petrecerea de la Huff fusese trimis la 3:32 PM. Acelaşi mail fusese citit la 3:37 PM.

La ora aceea, Adam nu se afla acasă.

Nu mai înţelegea nimic.

— Îţi mulţumesc, Caroline, spuse ea şi încheie convorbirea cu secretara. Îl sună apoi imediat pe Brett, expertul în calculatoare.

— Alo, se auzi vocea acestuia.

Tia se hotărî să-l pună pe individ în defensivă şi-l atacă fără nicio altă introducere.

— Îţi mulţumesc foarte mult că i-ai spus totul lui Hester.

— Tia, tu eşti? Să ştii că-mi pare foarte rău.

— Da, sigur că da.

— Nu, serios. Doar ştii că lui Hester îi place să ştie tot ce mişcă în jurul ei. Poţi să crezi că monitorizează toate calculatoarele din birouri? Cică citeşte unele mailuri numai ca să se distreze. Crede că dacă suntem pe proprietatea ei…

— Dar eu nu eram pe proprietatea ei.

— Ştiu, te rog să mă ierţi.

Era momentul să treacă la atac.

— Conform raportului E-SpyRight, fiul meu a citit un mail la trei treizeci şi şapte.

— Şi?

— La ora aceea el nu era acasă. Putea să-l fi citit de pe un alt calculator?

— Spuneai că aşa scrie în raportul E-SpyRight?

— Da.

— Atunci răspunsul este nu. Programul E-SpyRight monitorizează doar activităţile pe care le desfăşoară fiul tău la calculatorul din camera lui. Dacă a intrat pe Internet şi a citit

mailul de pe un alt calculator, chestia asta nu are cum să apară în raport.

— Deci cum îţi explici tu asta?

— Hmm. Eşti sigură că nu era acasă?

— Foarte sigură.

— Înseamnă că e vorba despre altcineva. Cineva care avea acces la calculatorul lui.

Din nou Tia nu mai ştia ce să creadă.

— Tot în raport scrie că a fost şters la trei treizeci şi opt.

— Deci cineva a intrat pe calculatorul fiului tău, a citit mailul şi apoi l-a şters.

— Deci e posibil ca Adam să nu fi văzut deloc mailul ăla, nu?

— Exact.

Tia tăie rapid de pe listă principalii suspecţi: atât ea, cât şi Mike se aflau la serviciu la ora aceea, iar Jill fusese acasă la Yasmin.

Niciunul dintre ei nu se afla acasă.

Cum era posibil atunci ca să le fi pătruns cineva în casă, fără să lase urme de spargere? Se gândi imediat la cheia de rezervă pe care o ascundeau sub piatra de lângă stâlp.

Telefonul începu să bâzâie. Se uită pe ecran şi văzu că era vorba despre Mo.

— Brett, trebuie să închid acum. Te sun mai târziu. Tia apăsă o tastă şi trecu la celălalt apelant.

— Mo?

— Ştiu că nu o să-ţi vină să crezi, spuse acesta, însă Mike a fost arestat de FBI.

•

Loren Muse se afla împreună cu Neil Cordova într-o cameră improvizată pentru interogatorii şi avusese deja timp să-l studieze pe îndelete.

Bărbatul nu era prea înalt, bine clădit, şi avea o faţă atrăgătoare, aproape fără niciun cusur. Semăna parcă mult prea bine cu soţia sa. Loren ştia asta, fiindcă Cordova adusese mai multe fotografii în care apărea alături de Reba – în vacanţe, pe plajă, la petreceri, în curtea din spatele casei. Cei doi formau un cuplu fotogenic, erau doi oameni sănătoşi, cărora le plăcea să pozeze obraz lângă obraz. Fericirea lor se citea în fiecare fotografie.

— Vă rog s-o găsiţi. Era pentru a treia oară când Neil Cordova spunea acest lucru.

Ea replicase deja de două ori, spunând: „Facem tot ce stă în puterile noastre”, aşa că se abţinu să o mai spună o dată.

— Vreau să-mi daţi voie să cooperez cu dumneavoastră, dacă se poate.

Neil Cordova era tuns proaspăt şi era îmbrăcat în sacou cu cravată, ca şi cum asta s-ar fi aşteptat de la el, ca şi cum ţinuta îngrijită l-ar fi putut ajuta în vreun fel. Lui Loren îi săriră imediat în ochi pantofii bine lustruiţi ai bărbatului. Şi tatăl ei fusese foarte preocupat de lustrul încălţărilor pe care le purta. „Poţi să judeci un om după modul în care îşi lustruieşte pantofii”, obişnuia el să-i spună fiicei sale. Un lucru bine de ţinut minte. Atunci când, la paisprezece ani, Loren găsise cadavrul tatălui ei în garaj – intrase acolo şi-şi trăsese un glonţ în cap – pantofii acestuia străluceau ca de obicei.

Bun sfat, tată. Mulţumesc pentru indicaţiile tale preţioase.

— Ştiu cum se întâmplă, continuă Cordova. Soţul e întotdeauna în fruntea listei de suspecţi, nu-i aşa?

Muse nu răspunse.

— Şi bănuiţi că Reba avea o relaţie extraconjugală, fiindcă maşina ei se afla în parcarea hotelului, însă vă jur, nu e adevărat. Trebuie să mă credeţi.

Faţa lui Muse era lipsită de orice expresie.

— Deocamdată, luăm în considerare toate ipotezele.

— Sunt gata să fac testul cu poligraful, n-am nevoie de niciun avocat, fac tot ce spuneţi dumneavoastră. Dar nu vreau să mai pierdeţi timpul cu o pistă greşită. Reba nu a fugit de acasă, ştiu sigur asta. Şi eu nu am nicio legătură cu ce s-a întâmplat cu ea.

Nu trebuie să crezi pe nimeni. Asta era regula. Muse interogase la viaţa ei suspecţi al căror talent actoricesc l-ar fi putut băga şi pe De Niro în şomaj. Dovezile păreau însă a fi în favoarea bărbatului din faţa ei şi ceva din interiorul ei îi spunea că Neil Cordova nu minte.

La urma urmei, acest lucru nu conta prea mult în momentul respectiv. Îl adusese acolo pe Neil Cordova pentru a identifica cadavrul femeii necunoscute. Avea nevoie de cooperarea lui, indiferent dacă bărbatul era considerat suspect sau nu. Aşa că îi spuse:

— Domnule Cordova, eu nu cred că i-aţi făcut niciun rău soţiei dumneavoastră.

Muse văzu expresia de uşurare de pe chipul bărbatului. Aceasta nu dură însă decât o clipă. Aici nu era vorba despre el. Omul era cu adevărat îngrijorat în legătură cu femeia aceea frumoasă lângă care apărea în fotografii.

— A existat ceva care s-o afecteze pe soţia dumneavoastră în ultima vreme?

— Nu, cred că nu. Sarah, fetiţa noastră în vârstă de opt ani, are ceva probleme cu cititul. Le-am spus asta şi poliţiştilor din Livingston, când m-au întrebat acelaşi lucru. Reba era puţin îngrijorată din cauza asta.

Ceea ce îi spunea el nu o ajuta prea mult pe Muse, însă, cel puţin, îl făcea să vorbească.

— Daţi-mi voie să vă întreb ceva ce poate părea puţin ciudat, zise ea.

El încuviinţă din cap şi se aplecă să audă mai bine, dorind cu disperare să fie de folos.

— V-a spus Reba ceva despre vreo prietenă care avea necazuri?

— Nu prea ştiu la ce vă referiţi când ziceţi necazuri.

— Păi, hai să începem cu dispariţia de acasă. Există, printre cei pe care îi cunoaşteţi, cineva care să fi dispărut de acasă?

— Vreţi să spuneţi, aşa, ca soţia mea?

— Da. Aşa sau în alt fel. Sau să mergem mai departe. Este vreunul dintre prietenii dumneavoastră plecat de acasă, chiar şi în vacanţă?

— Familia Friedman este în Buenos Aires pentru o săptămână. Reba şi doamna Friedman sunt foarte apropiate.

— Bun. Loren ştia că Clarence lua notiţe şi că, după aceea, avea să verifice unde se afla familia Friedman. Altcineva?

Neil Cordova se concentra şi-şi muşca interiorul obrazului.

— Încerc să mă gândesc la ce-ar mai putea fi.

— Relaxaţi-vă, nu e nicio grabă. Poate ceva ciudat în legătură cu cunoscuţii dumneavoastră, vreo problemă, orice.

— Reba mi-a spus că soţii Colders merg la şedinţe de consiliere familială.

— Foarte bine. Altceva?

— Tonya Eastman a făcut de curând o mamografie şi rezultatul n-a fost prea bun. Nu i-a spus încă soţului ei, fiindcă

îi e teamă că o părăseşte. Aşa mi-a spus Reba. Chestii din astea vă interesează?

— Exact. Mai spuneţi.

El continuă să reproducă alte câteva bârfe pe care le auzise de la Reba. Clarence lua de zor notiţe. Când Cordova păru să-şi fi epuizat toată rezerva de informaţii, Loren îl privi drept în ochi.

— Domnule Cordova, vreau să vă rog să-mi faceţi o favoare. Nu pot să vă dau prea multe explicaţii în legătură cu motivul sau...

El o întrerupse.

— Doamnă inspector Muse, nu vă mai pierdeţi timpul şi spuneţi-mi ce vreţi să fac!

— Avem un cadavru aici. În mod sigur, *nu* este vorba despre cadavrul soţiei dumneavoastră, înţelegeţi? *Nu* este soţia dumneavoastră. Este al unei femei găsite moartă cu o noapte înainte. Nu ştim cine poate fi.

— Şi bănuiţi că eu aş putea şti?

— Nu vreau decât să aruncaţi şi dumneavoastră o privire.

Neil Cordova îşi îndreptă spatele, un pic parcă prea hotărât.

— OK, zise el. Haideţi să mergem.

Muse se gândise iniţial să-i arate nişte fotografii şi să-l scutească de contactul cu cadavrul. Ajunsese apoi la concluzia că fotografiile n-ar fi avut acelaşi efect. Probabil că le-ar fi folosit dacă faţa femeii ar fi fost întreagă, nu un amestec de aşchii de oase şi carne sfărâmată. De asemenea, niciuna dintre fotografiile acelea de la gât în jos, cu înălţimea şi greutatea notate pe margine, n-ar fi avut un efect prea mare.

Neil Cordova nu pusese nicio întrebare în legătură cu locul în care se desfăşura interogatoriul, însă acest lucru era de înţeles, având în vedere starea de surescitare în care se afla. Se aflau pe Norfolk Street, la sediul morgii din Newark. Muse îi dăduse întâlnire acolo ca să nu mai piardă timpul cu deplasarea de la un sediu la altul.

Loren deschise uşa. Cordova încerca să-şi ţină capul drept. Mergea cu paşi măsuraţi, însă umerii căzuţi spuneau mai multe.

Cadavrul era pregătit. Medicul legist Tara O’Neill înfăşurase mai multe straturi de tifon înjurul capului. Acesta fu primul lucru pe care Neil Cordova îl remarcă în legătură cu cadavrul –

bandajele care te duceau imediat cu gândul la o mumie văzută în filme. Vru să ştie de ce fusese acoperită aşa.

— Faţa ei a suferit nişte vătămări foarte grave, răspunse Muse.

— Şi atunci cum aş putea să o recunosc?

— Sperăm să reuşiţi după structura corpului, poate după greutate sau după altceva.

— Eu cred că totuşi mi-ar fi mai uşor dacă i-aş vedea faţa.

— Vă rog să mă credeţi că nu v-ar ajuta, domnule Cordova.

El înghiţi în sec şi se uită din nou la cadavru.

— Ce s-a întâmplat cu femeia aceasta?

— A fost omorâtă în bătaie.

Cordova se întoarse brusc spre Muse.

— Şi credeţi că aşa ceva s-a întâmplat şi cu soţia mea?

— Nu ştiu.

Cordova închise o clipă ochii, încercând să-şi revină. Apoi, îi deschise şi dădu din cap.

— OK, am înţeles.

— Ştiu că nu vă e uşor.

— Nu vă faceţi probleme.

Loren îi văzu ochii umezi. Cordova se şterse cu mâneca. Era în gestul său ceva atât de copilăresc, încât Loren se abţinu cu greu să nu-l mângâie pe mână. Îl urmări cum se întoarce din nou cu faţa spre cadavru.

— O cunoaşteţi?

— Nu cred.

— Nu vă grăbiţi.

— Problema e că nu are nimic pe ea. Ochii lui erau aţintiţi în continuare asupra capului bandajat, ca şi cum i-ar fi fost ruşine să se uite mai jos. Adică vreau să spun că, chiar dacă ar fi o persoană cunoscută, n-aş fi avut cum s-o văd vreodată în felul acesta, mă înţelegeţi?

— Înţeleg. Credeţi că ar ajuta dacă am îmbrăca-o cu ceva?

— Nu, nu e nevoie. Doar că... Neil Cordova se încruntă.

După ce bărbatul studiase gâtul victimei, acum privirea lui coborâse pe picioare.

— Puteţi s-o întoarceţi?

— Pe burtă?

— Da. Vreau să-i văd dosul gambelor.

Muse îi aruncă o privire medicului legist şi Tara O'Neill chemă un asistent. Cei doi apucară cu grijă cadavrul şi-l întoarseră pe burtă. Cordova făcu un pas înainte. Loren nu se mişcă, nedorind să-l deranjeze. Medicul legist şi asistentul se îndepărtară şi ei de masa de disecţie.

Privirea lui Neil Cordova se fixă pe încheietura piciorului drept.

Acolo se afla un semn din naştere.

Trecură mai multe secunde.

— Domnule Cordova? zise Muse într-un sfârşit.

— Ştiu cine este femeia aceasta.

Muse aştepta. Bărbatul începuse să tremure şi-şi duse o mână la gură. Apoi închise ochii.

— Domnule Cordova?

— E Marianne, spuse el. Dumnezeule, e Marianne.

27.

Ilene Goldfarb intră în local şi se aşeză la masa unde o aştepta Susan Loriman.

— Vă mulţumesc pentru că aţi acceptat să ne întâlnim, zise Susan.

Îi propusese iniţial să meargă undeva în afara oraşului, dar, până la urmă, Ilene respinsese ideea. Oricine le-ar fi văzut acum ar fi putut presupune, pur şi simplu, că erau două doamne ce luau prânzul în oraş, o activitate pentru care, de fapt, Ilene nu avea niciodată timp şi care nici nu o atrăgea în mod deosebit. Prefera să stea cât mai mult la spital şi nu-şi dorea câtuşi de puţin să fie o doamnă care mănâncă în oraş.

Chiar şi când erau copiii mai mici, rolul de mamă tradiţională nu o pasionase prea mult. Nu avusese niciodată impulsul să renunţe la cariera medicală pentru a sta acasă şi a juca un rol mai important în viaţa copiilor ei. Din contră – abia aşteptase să se termine concediul de maternitate ca să se poată întoarce la lucru. Şi se părea că nici familia nu suferise prea mult. E adevărat că nu fusese mereu alături de ei, însă tocmai acest lucru îi învăţase să fie independenţi, să aibă o atitudine mult mai sănătoasă faţă de viaţă.

Cel puţin aşa îi plăcuse ei să creadă.

Anul trecut însă, se organizase, la spital, o petrecere în cinstea ei. Veniseră mulţi din foştii ei medici interni şi rezidenţi să-şi prezinte omagiile celei care îi îndrumase în carieră. Ilene îl auzise, din întâmplare, pe unul dintre cei mai buni studenţi ai ei povestindu-i lui Kelci ce dedicată profesoară fusese mama ei. Întrebată apoi dacă nu era grozav de mândră să aibă o mamă ca Ilene Goldfarb, Kelci, deja cu un pahar sau două de băutură la bord, răspunsese: „Îşi petrecea atât de mult timp la spital, încât nu prea am avut cum să-mi dau seama de asta”.

Da. Carieră, copii, căsnicie fericită – jonglase parcă cu prea multă uşurinţă cu aceste lucruri.

Acum însă avea senzaţia că nu mai reuşeşte şi că mingile cad la pământ una după cealaltă. Chiar şi cariera ei putea fi în pericol, dacă ceea ce îi spuseseră agenţii aceia era adevărat.

— Aveţi noutăţi de la băncile de organe? întrebă Susan.

— Nu.

— Eu şi Dante ne-am pregătit să organizăm o campanie, să găsim donatori. Eu am fost la şcoala unde învaţă Lucas. Şi Jill, fata lui Mike, e elevă acolo. Am vorbit cu câţiva dintre profesori. Le-a plăcut ideea. Vrem să o organizăm sâmbăta viitoare, să adunăm cât mai multe semnături ale oamenilor dispuşi să doneze.

— E posibil să găsim ceva, zise Ilene dând din cap.

— Şi continuaţi şi dumneavoastră să căutaţi, nu? Vreau să spun, e o şansă, nu?

Ilene nu reuşea deloc să împărtăşească entuziasmul femeii din faţa sa.

— Nu vreau să vă faceţi prea multe speranţe.

Susan Loriman îşi muşcă buza de jos. Emana,fără niciun efort, o frumuseţe pe care era dificil să n-o invidiezi. Ilene observase cum o luau razna bărbaţii în preajma unei astfel de frumuseţi. Chiar şi Mike vorbea cu o vibraţie ciudată în voce când în încăpere se afla Susan Loriman.

Chelneriţa îşi făcu apariţia cu o cană mare de cafea în mână. Ilene îi făcu semn să-i umple ceaşca, însă Susan o întrebă ce feluri de ceai de plante au. Chelneriţa se uită la ea de parcă i s-ar fi cerut să aducă un purgativ. Susan îi spuse că e bun orice fel de ceai. Femeia reveni cu un pliculeţ de Lipton şi-i umplu cana cu apă fierbinte.

Susan rămase cu privirea aţintită spre cana aburindă, de parcă acolo s-ar fi ascuns cine ştie ce secret divin.

— Am avut probleme la naşterea lui Lucas. Chiar cu o săptămână înainte de naştere am făcut pneumonie şi tuşeam atât de tare, că mi-am fracturat o coastă. Au trebuit să mă ducă la spital. Durerea era greu de imaginat. Dante a stat cu mine tot timpul. Nu m-a lăsat nicio clipă singură.

Susan îşi duse încet cana la buze, folosind ambele mâini, ca şi cum ar fi ocrotit o pasăre rănită.

— Când am descoperit că Lucas e bolnav, am avut o discuţie. Dante a făcut uz de toată bravada de care e în stare, aproape convingându-mă şi pe mine că aveam să învingem boala stând uniţi, ca o familie. „Noi suntem familia Loriman”, tot repeta el, deşi, după aceea, a ieşit afară şi a plâns de credeam că o să-şi ia zilele.

— Doamnă Loriman?

— Vă rog să-mi spuneţi Susan.

— Susan, am înţeles ideea. E un tată perfect. I-a schimbat scutecele când era mic, l-a învăţat să joace fotbal când a mai crescut şi ar fi distrus dacă ar afla că nu este el tatăl copilului. E corect?

Susan duse din nou la buze cana cu ceai. Ilene se gândea acum la Herschel, la faptul că nu mai rămăsese nimic din căsnicia lor. Se întrebă dacă nu cumva Herschel avea deja o altă relaţie, probabil, cu secretara aceea proaspăt divorţată, care ştia să râdă la toate glumele lui.

„Ce a rămas, Ilene?”

Un bărbat care întreabă aşa ceva a căutat fără îndoială rezolvarea în afara căsniciei. Doar Ilene era cea care îşi dădea seama prea târziu că el plecase demult.

— Nu cred că înţelegeţi, spuse Susan Loriman într-un târziu.

— Nu prea cred că am nevoie să înţeleg. E clar că nu doriţi ca el să afle. Asta am înţeles-o. Am înţeles că Dante ar suferi foarte mult. Aşa că nu e nevoie să-mi spuneţi mai multe. Chiar nu am timp pentru aşa ceva. Probabil că am putea discuta despre cum ar fi trebuit să vă gândiţi la toate astea cu nouă luni înainte de naşterea lui Lucas, însă e weekend, timpul meu liber şi am şi eu problemele mele. De asemenea, ca s-o spun pe şleau, nu-mi pasă prea mult de problemele dumneavoastră de conştiinţă, doamnă Loriman. Tot ceea ce mă interesează este sănătatea fiului dumneavoastră. Dacă ruperea căsniciei dumneavoastră ar putea ajuta la vindecarea acestui copil, aş fi prima care să vă semneze actele de divorţ. Am reuşit să mă fac înţeleasă?

— Da.

Susan îşi plecă privirea. A o face pe mironosiţa – era o expresie de care Ilene auzise, dar abia acum vedea cum se traduce în practică. Câţi bărbaţi ar putea rezista oare acestui gest?

Nu era însă deloc bine să amestece aici propriile ei sentimente. Ilene trase adânc aer în piept, încercă să se detaşeze de repulsia ei faţă de adulter, de teama în faţa unui viitor fără bărbatul cu care alesese să-şi împartă viaţa, de îngrijorarea produsă de întrebările puse de agenţii federali.

— Nu văd însă de ce ar trebui ca el să afle, spuse ea.

Susan ridică privirea şi în ochii ei se putea citi olicărire de speranţă.

— Îl putem aborda pe tatăl biologic cu multă discreţie, continuă Ilene. Să-l rugăm să dea o probă de sânge.

Speranţa dispăru la fel de brusc.

— Nu putem face asta.

— De ce nu?

— E imposibil.

— Ei bine, Susan, mai mult decât atât nu se poate. Ilene ridicase tonul acum. Eu încerc să te ajut, însă nu mai vreau să-mi pierd timp ascultându-te ce soţ grozav e Dante. Îmi pasă de soarta familiei tale, dar numai până la un punct. Eu sunt doctoriţa copilului tău. Nu sunt nici duhovnic, nici psihiatru. Dacă ceea ce cauţi tu este înţelegere sau iertare, eu nu sunt persoana potrivită. Cine este tatăl copilului?

Susan închise ochii.

— Nu înţelegeţi.

— Dacă nu îmi dai un nume, mă duc şi-i spun totul soţului tău.

Ilene nu voise să spună asta, însă furia o făcuse să-şi piardă controlul.

— Eşti în stare să pui secretul ăsta înaintea sănătăţii copilului tău. Eu nu voi fi de acord cu aşa ceva.

— Vă rog.

— Cine e tatăl, Susan?

Susan Loriman întoarse capul într-o parte şi-şi muşcă din nou buza de jos.

— Cine e tatăl?

Într-un sfârşit, ea răspunse:

— Nu ştiu.

Ilene Goldfarb clipi uimită de câteva ori. Răspunsul plutea în aer, între ele, o prăpastie pe care Ilene nu era prea sigură cum o va trece.

— Am înţeles.

— Ba nu, nu aţi înţeles.

— Ai avut mai mulţi iubiţi. Ştiu că e poate jenant, dar hai să încercăm să vorbim cu fiecare.

— N-am avut mai mulţi iubiţi. N-am avut niciun iubit.

Ilene rămase în aşteptare, neştiind prea bine cum să reacţioneze.

— Am fost violată.

28.

Mike şedea pe un scaun în camera de interogatorii şi încerca să-şi păstreze calmul. Pe peretele din faţa sa, se afla o oglindă mare, de formă dreptunghiulară, prin care, probabil, era urmărit de partea cealaltă a peretelui. Ceilalţi pereţi erau vopsiţi în verdele acela specific toaletelor din şcoli. Duşumeaua era acoperită cu un linoleum de culoare gri.

În încăpere se mai aflau doi bărbaţi. Unul era aşezat într-un colţ, aproape ca un elev pedepsit. Avea un carneţel în care nota şi ţinea capul în jos. Celălalt bărbat – individul care scosese arma şi insigna în faţa clubului – era negru şi avea un mic diamant fixat în lobul urechii stângi. Acesta se plimba prin cameră cu o ţigară neaprinsă în mână.

— Sunt agentul special Darryl LeCrue, spuse individul. Iar acesta este Scot Duncan. Vi s-au citit drepturile?

— Da.

LeCrue dădu din cap.

— Sunteţi de acord să discutaţi cu noi?

— Sunt.

— Atunci vă rog să semnaţi declaraţia de pe masă.

Mike se execută. Într-o situaţie obişnuită nu ar fi făcut aşa ceva. Ştia care-i sunt drepturile. L-ar fi sunat pe Mo şi acesta ar fi găsit-o pe Tia. Ar fi venit împreună aici, cu ea pe post de avocat sau i-ar fi adus un altul. El n-ar fi vorbit nimic până la sosirea lor. Acum, nu-i păsa câtuşi de puţin de toate acestea.

LeCrue continua să patruleze prin cameră.

— Ştiţi de ce aţi fost adus aici? întrebă el.

— Nu.

— N-aveţi nici măcar o idee?

— Niciuna, răspunse Mike.

— Ce căutaţi la Club Jaguar?

— Dar dumneavoastră de ce mă urmăreaţi?

— Domnule doctor Baye?

— Da.

— Eu sunt fumător. Ştiaţi asta?

Întrebarea îl puse în încurcătură pe Mike.

— Am văzut ţigara.
— E aprinsă?
— Nu.
— Şi credeţi că asta îmi convine?
— N-am de unde să ştiu.
— Exact. Să ştiţi că obişnuiam să fumez chiar în camera asta. Nu pentru că aş fi vrut neapărat să-i intimidez pe suspecţi suflându-le fumul în ochi, deşi am făcut şi asta uneori. Nu, obişnuiam să fumez, pentru că îmi place acest lucru. Fumatul mă relaxează. Acum, cu legile astea noi, nu mai am voie să-mi aprind ţigara. Înţelegeţi ce vreau să spun?
— Cred că da.
— Cu alte cuvinte, legea nu mai permite unui om să se relaxeze. Asta mă enervează teribil. Am nevoie de ţigările mele. Aşa că atunci când mă aflu în încăperea asta, sunt foarte supărat. Am ţigara asta în mână şi aş da orice ca s-o aprind. Dar nu pot. E ca şi cum ţi-ai duce calul la apă, dar nu l-ai lăsa să bea. Să ştiţi că nu am nevoie de compătimirea dumneavoastră. Am vrut doar să înţelegeţi cum stă situaţia, fiindcă aţi reuşit deja să mă enervaţi.Bărbatul lovi cu palma în tăblia mesei, dar îşi păstră calmul vocii. Nu am de gând să răspund la întrebările dumneavoastră. Dumneavoastră veţi răspunde la ale mele. E clar?
— Poate că ar trebui totuşi să-mi aştept avocatul, zise Mike.
— Perfect. LeCrue se întoarse către bărbatul aşezat în colţul camerei. Scott, avem suficiente dovezi ca să-l arestăm?
— Da.
— Minunat. Hai s-o facem. Îl băgăm la răcoare în weekend. Când crezi că va putea avea loc audierea pentru stabilirea cauţiunii?
Duncan ridică din umeri.
— Oricum, nu mai devreme de mâine-dimineaţă.
Mike încercă să nu lase să i se citească panica pefaţă.
— Pentru ce sunt acuzat?
LeCrue ridică din umeri.
— Găsim noi ceva, nu-i aşa, Scott?
— Sigur.
— Aşa că totul depinde numai de dumneavoastră, domnule doctor. Am senzaţia că aţi dori să plecaţi de aici cât mai

repede. Aşa că haideţi s-o luăm de la început şi să vedem unde ajungem. Ce căutaţi la Club Jaguar?

Mike ar fi putut să continue să se opună, însă nu era convins că ar fi fost cea mai bună soluţie. La fel şi aşteptatul până la sosirea Tiei. Trebuia să iasă de acolo şi să-l găsească pe Adam.

— Îl căutam pe băiatul meu.

Se aştepta ca LeCrue să înceapă să-i pună întrebări în legătură cu asta, însă agentul se mulţumi să dea din cap.

— Şi eraţi cât pe ce să începeţi o bătaie, nu?

— Da.

— Şi asta credeţi c-ar fi putut să vă ajute să vă găsiţi băiatul?

— Aşa speram atunci.

— Vă rog să fiţi puţin mai explicit.

— Am fost în zona aceea şi seara trecută, începu el.

— Da, ştim.

Mike se opri.

— M-aţi urmărit şi în seara trecută?

LeCrue zâmbi, îi arătă ţigara pe care o ţinea în mână şi-şi arcui întrebător o sprânceană.

— Povestiţi-ne despre fiul dumneavoastră, spuse el.

Luminiţa de alarmă începu să pâlpâie. Lui Mikenu-i plăcea deloc treaba asta. Nu-i plăcea că fusese ameninţat, nu-i plăcea că fusese urmărit şi, mai presus de orice, nu-i plăcea absolut deloc modul în care LeCrue îl chestiona în legătură cu fiul său. Ce putea însă să facă?

— Lipseşte de acasă. Am crezut că s-ar putea să fie la Club Jaguar.

— Din cauza asta v-aţi dus acolo ieri-seară?

— Da.

— V-aţi gândit că s-ar putea să fie acolo?

— Da.

Şi Mike le povesti totul. Nu avea niciun motiv să n-o facă – spusese acelaşi lucru şi poliţiştilor.

— Şi de ce sunteţi aşa de îngrijorat de absenţa lui?

— Ar fi trebuit să mergem împreună la meciul cuRangers ieri-seară.

— Meciul echipei de hochei?

— Da.

— Au pierdut, dacă nu ştiaţi.

— Nu ştiam.

— Au făcut totuşi un meci bun. Au împărţit o groază de lovituri. LeCrue zâmbi din nou. Sunt unul dintre puţinii negri care se uită la hochei. Îmi plăcea baschetul înainte, însă meciurile din NBA au început să mă plictisească. Prea multe faulturi, înţelegeţi ce vreau să spun?

Mike bănuia că e vorba despre vreo tehnică de distragere a atenţiei.

— Cred că da.

— Deci, când băiatul dumneavoastră nu şi-a făcut apariţia, aţi plecat să-l căutaţi în Bronx?

— Da.

— Şi aţi fost atacat.

— Da. După o clipă, Mike continuă: Dar, dacă voi mă urmăreaţi, cum se face că nu mi-aţi sărit în ajutor?

LeCrue ridică din umeri.

— Cine a spus că vă urmăream?

Scott Duncan îşi ridică şi el privirea din carnet şi zise:

— Sau cine zice că nu v-am ajutat?

Tăcere.

— Aţi mai fost vreodată în localul acela?

— În Club Jaguar? Nu.

— Niciodată?

— Niciodată.

— Ca să fim cât se poate de clari: vreţi să spuneţi că înainte de noaptea trecută n-aţi mai fost niciodată în Club Jaguar?

— Nici măcar noaptea trecută n-am fost.

— Cum aţi spus?

— Nici noaptea trecută n-am reuşit să ajung. Am fost atacat înainte să ajung acolo.

— Chiar, cum aţi reuşit să intraţi pe aleea aceea?

— Urmăream pe cineva.

— Pe cine?

— Îl cheamă DJ Huff. E coleg de clasă cu fiul meu.

— Deci vă mai întreb încă o dată, vreţi să spuneţi că n-aţi mai fost niciodată în Club Jaguar?

Mike încercă să-şi ascundă exasperarea din voce.

— Exact. Domnule agent LeCrue, există vreo posibilitate să grăbim puţin chestia asta? Fiul meu a dispărut. Sunt foarte îngrijorat din cauza asta.

— Îmi dau seama că sunteţi. Aşa că hai să mergem mai departe, bine? Ce ne puteţi spune despre Rosemary McDevitt, preşedinta şi fondatoarea clubului?

— Ce-i cu ea?

— Când v-aţi întâlnit prima oară cu ea?

— Astăzi.

LeCrue se întoarse spre Duncan.

— Poţi să crezi aşa ceva, Scott?

Scott Duncan îşi ridică mâna şi întoarse de câteva ori palma cu faţa în sus şi în jos.

— Cam greu să cred aşa ceva.

— Vă rog să mă ascultaţi, spuse Mike, încercând din răsputeri ca vocea sa să nu sune prea disperat. Trebuie să ies de aici ca să-mi pot căuta băiatul.

— Nu aveţi încredere în poliţie?

— Ba da. Pur şi simplu, nu cred că pentru ei fiul meu reprezintă o prioritate.

— Cred că aveţi dreptate. Haideţi să vă mai întreb ceva. Ştiţi ce e aceea o pharm-party?

Mike se gândi un pic.

— Termenul nu mi-e complet necunoscut, însă nu pot în niciun chip să-l plasez în context.

— Poate vă pot ajuta eu, domnule doctor Baye. Sunteţi medic, nu-i aşa?

— Da.

— Atunci e corect să mă adresez dumneavoastră cu apelativul doctor. Nu-mi place deloc să-i spun doctor oricărui tâmpit care are o diplomă – până şi individul care mă ajută cu lentilele de contact la Pearle Express cică e doctor. Înţelegeţi ce vreau să spun?

Mike încercă să-l readucă pe agent la fondul problemei.

— M-aţi întrebat ce ştiu despre pharm-party?

— Da, aveţi dreptate. Şi dumneavoastră vă grăbiţi şi eu bat câmpii. Aşa că voi fi foarte direct. Sunteţi medic şi ştiţi desigur cât de scumpe sunt medicamentele, nu-i aşa?

— Da, ştiu.

— Aşa că, hai să vă zic ce este o pharm-party. Pe scurt, adolescenţii fură calmante din dulăpiorul cu medicamente al părinţilor. În ziua de azi, în fiecare familie, există cu siguranţă cineva care ia pe reţetă medicamente, ca Vicodin, Adderall,

Ritalin, Xanax, Prozac, OxyContin, Percocet, Demerol, Valium şi aş mai putea continua tot aşa. Şi tinerii ăştia, după ce le fură, se adună cu toţii şi pun într-un vas ce are fiecare şi le amestecă. Şi după aceea se droghează.

LeCrue se opri. Pentru prima dată de la începutul interogatoriului, puse mâna pe un scaun şi se aşeză călare pe el. În tot acest timp, îl urmări cu privirea pe Mike. Acesta nici nu clipi.

După un timp, Mike spuse:

— Deci acum ştiu ce este aceea o pharm-party.

— Da, acum ştiţi. Oricum, aşa începe totul. Copiii ăştia îşi dau seama că drogurile astea sunt ceva legal – nu ca marijuana sau cocaina. Poate că fratele mai mic ia Ritalin, fiindcă e hiperactiv. Tatăl ia OxyContin să mai scape de durerea provocată de operaţia suferită la genunchi. Şi aşa mai departe. Sunt medicamente foarte uşor de procurat.

— Am înţeles ce vreţi să spuneţi.

— Chiar aţi înţeles?

— Da.

— Vă daţi seama cât de uşor se poate aranja totul? Nu aveţi şi dumneavoastră pe acasă droguri din acestea, luate pe reţetă?

Mike se gândi imediat la genunchiul său, la reţeta pentru Percocet, pastilele pe care se străduia să le ia cât mai rar posibil. Acestea se găseau, într-adevăr, în dulăpiorul din baie. Ar fi fost el în stare să observe vreodată dacă ar fi lipsit câteva? Ce să mai zicem despre părinţii care nu au cunoştinţe medicale? Ar fi trezit vreun semn de întrebare în mintea acestora lipsa câtorva pastile?

— Aşa cum aţi spus deja, în aproape fiecare casă există cel puţin un astfel de medicament.

— Exact, aşa că urmăriţi-mă un pic. Ştiţi, în calitate de medic, cât de scumpe sunt pastilele astea. Acum aţi aflat despre petrecerile cu acest tip de droguri luate pe reţetă. Hai să presupunem că sunteţi un fel de antreprenor. Ce faceţi ştiind toate aceste lucruri? Treceţi la un nivel superior. Încercaţi să scoateţi şi un profit din chestia asta. Să zicem că vă ocupaţi cu asta şi observaţi că scade profitul. Atunci, probabil că-i îndemnaţi pe copii să fure mai multe pastile din dulăpioarele părinţilor. Poate că le faceţi chiar rost de pilule înlocuitor.

— Pilule înlocuitor?

— Desigur. Dacă, să presupunem, pastilele cu drog sunt albe, puneţi în locul lor nişte aspirină. Cine ar putea să-şi dea seama? Sau aţi putea pune pilule cu zahăr care nu au alt efect decât acela că seamănă perfect cu acelea originale. Înţelegeţi? Cine ar fi în stare să-şi dea seama de diferenţă? Există o cerere imensă pe piaţa neagră pentru drogurile luate pe reţetă. Aşa că aţi putea chiar să vă faceţi o mică făbricuţă pentru pilule înlocuitor. Însă dumneavoastră aveţi gândire de antreprenor. Nu o să vă limitaţi la nişte amărâte de petreceri cu câte opt copii. Vreţi ceva grandios. Vreţi să atrageţi în chestia asta sute, dacă nu chiar mii de puştani. Să-i adunaţi, în ceva de genul, hai să zicem, unui club de noapte.

Mike înţelesese.

— Dumneavoastră credeţi că aşa ceva se petrece la Club Jaguar.

Îşi aminti brusc că şi sinuciderea lui Spencer Hill avusese legătură cu medicamentele furate din casă. Cel puţin aşa se spunea. Că furase droguri din dulăpiorul de medicamente al părinţilor şi că luase o doză prea mare.

LeCrue încuviinţă cu o mişcare a capului şi apoi continuă:

— Aţi putea – dacă aţi avea cu adevărat calităţi de antreprenor – să treceţi şi la un alt nivel. Toate medicamentele astea sunt foarte valoroase pe piaţa neagră. Fie că e vorba despre flaconul ăla vechi de Amoxicilină care nu se mai termină odată. Sau poate de pastilele de Viagra pe care le ţine bunicul în casă. Le ţine cineva evidenţa, domnule doctor?

— Foarte rar.

— Exact, şi chiar dacă observi că lipsesc câteva te gândeşti că de la farmacie ţi-au dat mai puţine sau că ai uitat data, sau că ai luat una în plus şi nu-ţi mai aminteşti. Efectiv, nu ai cum să-ţi dai seama că adolescentul din casa ta le-a luat. Vă daţi seama ce grozav e?

Mike ar fi vrut să-l întrebe ce au toate astea de-a face cu el şi Adam, dar se abţinu.

LeCrue se aplecă spre el şi spuse în şoaptă:

— Domnule doctor...

Mike rămase în aşteptare.

— Ştiţi care ar fi următorul nivel pe scara antreprenorială?

— LeCrue? se auzi vocea lui Duncan.

LeCrue întoarse capul.

— Ce s-a întâmplat, Scott?

— Ţie chiar îţi place cuvântul ăsta, *antreprenorial.*

— Da, îmi place. Agentul se întoarse spre Mike. Vă place şi dumneavoastră, domnule doctor?

— E un cuvânt grozav.

LeCrue începu să râdă uşor de parcă ar fi fost doi vechi prieteni.

— Şi un puşti din ăsta isteţ, cu calităţi antreprenoriale, e în stare să găsească metode prin care să scoată şi mai multe medicamente din casă. Cum? Probabil că sună la farmacie şi solicită refacerea stocului mai devreme ca acesta să se termine. Dacă ambii părinţi lucrează şi există un serviciu de livrări la domiciliu, le primeşti tu, care ajungi acasă înaintea lor. Şi dacă părinţii încearcă şi ei să ceară acelaşi lucru şi sunt refuzaţi la farmacie, îşi închipuie, fără îndoială, că e o eroare sau că nu au numărat cum trebuie. Înţelegeţi, odată pornit pe drumul ăsta, există o mulţime de căi prin care poţi să faci bani frumoşi. Pur şi simplu, nu ai cum să dai greş.

În creierul lui Mike îşi făcuse loc întrebarea evidentă: era oare posibil ca Adam, băiatul lui, să fi fost implicat în aşa ceva?

— Şi pe cine să pedepseşti, până la urmă? Gândiţi-vă puţin. E vorba despre câţiva copii de oameni înstăriţi, toţi minori, care îşi permit să angajeze cei mai buni avocaţi şi care au făcut ce? Au luat din casă câteva medicamente obţinute legal, cu reţetă. Cui îi pasă? Vă daţi seama cât de uşor se pot câştiga aceşti bani?

— Bănuiesc că da.

— *Bănuiţi,* domnule doctor Baye? Haideţi, vă rog, să nu ne mai jucăm. Nu e vorba de bănuială aici. Ştiţi cu siguranţă. Ştiţi, de asemenea, şi cum lucrăm noi. Nu ne interesează să arestăm câţiva copii tâmpiţi care vor să-şi facă de cap. Pe noi ne interesează peştele cel mare. Dacă peştele ăsta mare e suficient de deştept, el sau ea – hai să presupunem că e o ea, ca să nu fim acuzaţi de sexism – îi poate face pe puştii ăştia să manevreze drogurile în locul ei. Aşa fraieri cum sunt, probabil că se simt foarte importanţi dacă o tipă care arată foarte bine le acordă puţină atenţie şi sunt în stare să facă tot ce le cere ea, înţelegeţi ce vreau să spun?

— Sigur, răspunse Mike. Vă gândiţi că asta face Rosemary McDevitt la clubul acela. Ea e proprietara, iar toţi adolescenţii ăştia merg acolo. Pe de o parte, e foarte plauzibil.

— Dar pe de alta?

— Să facă asta tocmai o femeie al cărei frate a murit din cauza unei supradoze de droguri?

Pe faţa lui LeCrue apăru un zâmbet.

— V-a spus şi dumneavoastră povestea aceea lacrimogenă? Despre fratele care nu avea unde să se distreze, aşa că a exagerat cu drogurile şi a murit?

— Nu e adevărat?

— E numai ficţiune, vă rog să mă credeţi. Pretinde că e dintr-un orăşel numit Breman, din Indiana, şi am verificat bazele de date de acolo. Niciun caz care să semene cu povestea ei nu s-a întâmplat acolo sau în împrejurimi.

Mike nu zise nimic.

Scott Duncan îşi ridică privirea din însemnările sale.

— Tipa e tare totuşi.

— A, nimic de zis, recunoscu LeCrue. O gagică clasa întâi.

— Un bărbat se poate prosti în faţa unei femei care arată aşa.

— Ai dreptate, Scott. Asta e şi modul ei de operare. Îi atrage pe tipi şi-i determină să facă ce vrea ea. Nu că mi-ar displăcea să fiu şi eu niţel printre tipii ăia, înţelegeţi ce vreau să spun, domnule doctor?

— Îmi pare rău, dar nu înţeleg.

— Păi, sunteţi homosexual?

Mike rezistă tentaţiei de a-şi da ochii peste cap.

— Da, sigur, sunt homosexual. Putem să mergem totuşi mai departe?

— Femeia asta se foloseşte de bărbaţi, domnule doctor. Nu numai de copiii ăia tâmpiţi. Se foloseşte şi de bărbaţi mai în vârstă.

Agentul se opri şi aşteptă. Mike se uită la Duncan, apoi din nou la LeCrue.

— Acum vine faza în care eu rămân cu gura căscată şi-mi dau brusc seama că vorbiţi despre mine?

— Nu, cum să ne închipuim aşa ceva?

— Bănuiesc că-mi veţi explica imediat.

— Pentru că, la urma urmei – LeCrue îşi întinse mâinile în lături ca un student la teatru – dumneavoastră tocmai ne-aţi spus că azi aţi întâlnit-o pe femeia asta pentru prima dată, nu?
— Exact.
— Şi noi vă credem pe cuvânt. Aşa că, hai să vă întreb altceva. Cum vă descurcaţi cu slujba? La spital, vreau să spun.
Mike oftă.
— Hai să zicem că m-aţi dat gata cu schimbarea asta bruscă a subiectului. Uitaţi ce e, nu am nici cea mai mică idee despre ce credeţi voi că am făcut. Bănuiesc că are legătură cu acest Club Jaguar, nu fiindcă aş fi făcut ceva, ci pentru că ar trebui să fiu tâmpit ca să nu-mi dau seama. În mod normal, ar trebui să aştept să-mi vină avocatul sau măcar soţia, care e tot avocat. Dar, aşa cum am repetat de câteva ori, băiatul meu a dispărut. Aşa că, haideţi să nu mai pierdem timpul. Spuneţi-mi ce doriţi să ştiţi ca să mă pot întoarce la căutarea lui.
LeCrue ridică dintr-o sprânceană.
— Mă trec fiorii când un suspect începe să vorbească aşa, ca un bărbat adevărat. Şi pe tine, nu, Scott?
— Sfârcurile, încuviinţă Scott dând din cap. Mi se întăresc când aud aşa ceva.
— Înainte să ne înfierbântăm prea tare, haideţi să vă mai pun câteva întrebări ca să încheiem. Aveţi un pacient pe nume William Brannum?
Din nou Mike se gândi câteva secunde ce să facă şi, până la urmă, se decise să coopereze.
— Din câte îmi aduc aminte, nu.
— Nu vă amintiţi numele tuturor pacienţilor pe care îi aveţi?
— Numele ăsta nu-mi spune nimic, însă e posibil să fie în evidenţa colegei mele.
— Vă referiţi la Ilene Goldfarb?
Oamenii ăştia îşi cunosc meseria, se gândi Mike.
— Da, aveţi dreptate.
— Am întrebat-o şi pe dânsa. Nici ea nu-şi aminteşte numele ăsta.
Mike reuşi cu greu să se abţină şi să nu întrebe imediat: *Cum, aţi interogat-o şi pe ea*?Încercă să-şi păstreze cumpătul şi să nu facă niciun gest. Deci vorbiseră deja şi cu Ilene. Ce naiba se petrecea aici?
Pe faţa lui LeCrue apăruse din nou rânjetul acela.

— Sunteţi gata să trecem la următorul nivel antreprenorial, domnule doctor Baye?

— Bineînţeles.

— Perfect. Daţi-mi voie să vă arăt ceva.

LeCrue se întoarse spre Duncan. Acesta îi întinseun plic din hârtie maro. LeCrue îşi băgă ţigara neaprinsă în gură şi băgă în plic degetele sale pătate cu nicotină. Scoase de acolo o foaie de hârtie şi o împinse pe masă, în direcţia lui Mike.

— Vă spune ceva hârtia asta?

Mike se uită la foaia de hârtie. Era o copie xerox a unei reţete. În partea de sus se vedeau numele său şi al lui Ilene. Mai jos, era adresa lor de la spital şi numerele autorizaţiilor de practică medicală. Medicamentul prescris era OxyContin şi beneficiarul era William Brannum.

Reţeta era semnată de doctorul Michael Baye.

— Vi se pare cunoscută?

Mike reuşi să se stăpânească şi nu zise nimic.

— Pentru că doamna doctor Goldfarb spune că nu e reţeta ei şi că nu-l cunoaşte pe pacient.

LeCrue scoase din plic o altă foaie de hârtie. O altă reţetă. De data asta pentru Xanax. Semnată tot de doctorul Michael Baye. Apoi încă una.

— Niciunul dintre numele astea nu vă spune nimic?

Mike continua să tacă.

— A, uite, asta e interesantă. Vreţi să ştiţi de ce?

Mike ridică privirea.

— Pentru că e o reţetă scrisă pentru Carson Bledsoe. Ştiţi cine e ăsta?

Mike bănuia despre cine era vorba, totuşi spuse:

— Ar trebui să ştiu?

— E tânărul ăla cu nasul spart pe care tocmai îl ameninţaţi când v-am oprit noi.

Deci ăsta era nivelul antreprenorial despre care vorbea LeCrue, îşi spuse Mike în gând. Să prinzi în gheare copilul unui doctor, iar după aceea, să furi reţete în alb de la acesta şi apoi să le completezi tu.

— Acum, în cel mai bun caz – vreau să spun dacă divinitatea se hotărăşte să zâmbească în direcţia dumneavoastră – vă veţi pierde numai licenţa şi dreptul de practică. Asta, repet, în cazul cel mai fericit. Veţi înceta să mai practicaţi medicina.

Mike ştia că nu are rost să vorbească.

— Vedeţi, noi lucrăm la cazul ăsta de multă vreme. Club Jaguar era ţinut sub supraveghere. Ştiam ce se petrece acolo. Am fi putut aresta câţiva puşti bogaţi, însă, repet, dacă nu retezi capul, toată osteneala n-are niciun rost. Seara trecută, am primit un pont în legătură cu o întâlnire importantă ce urma să se desfăşoare acolo. Asta e problema acestui nivel antreprenorial: ai nevoie de intermediari. Crima organizată face eforturi serioase să pătrundă pe această piaţă. Pot să obţină de pe urma unor medicamente ca OxyContin profituri la fel de mari ca şi de pe urma cocainei, poate chiar mai mari. Deci, stăteam la pândă, cu ochii în patru. Şi seara trecută lucrurile au început s-o ia razna. Dumneavoastră, doctorul, al cărui nume figura pe reţete, v-aţi făcut apariţia în zonă. Aţi fost atacat. Şi apoi, astăzi, aţi venit din nou şi aţi făcut scandal. Ne-am temut că întreaga întreprindere Club Jaguar îşi va strânge cortul şi jucăriile şi ne va lăsa cu buzele umflate. Aşa că ne-am hotărât să intervenim.

— N-am nimic de spus.

— Ba eu cred că aveţi.

— O să-mi aştept avocatul.

— Cred că mai bine ar fi să continuaţi să colaboraţi cu noi, fiindcă nu credem că dumneavoastră aţi scris reţetele alea. Am reuşit să facem rost şi de nişte reţete adevărate pe care le-aţi completat dumneavoastră. Am comparat scrisul dumneavoastră cu acela de pe reţetele-problemă. Acolo nu e scrisul dumneavoastră. Asta înseamnă că ori aţi dat chiar dumneavoastră formularele altcuiva – ceea ce e o infracţiune foarte gravă –, ori v-au fost furate.

— N-am nimic de spus.

— Nu aveţi cum să-l protejaţi, domnule doctor. Toţi credeţi că acest lucru e posibil. Toţi părinţii fac aşa. Însă nu în felul acesta. Ştim că fiecare doctor ţine câteva reţete şi acasă. Pentru situaţiile în care ar trebui să daţi consultaţii acolo. Este uşor să furi medicamente din dulăpiorul din baie. Probabil, e şi mai uşor să furi formulare de reţete.

Mike se ridică în picioare.

— Cred că voi pleca acum.

— În niciun caz. Fiul dumneavoastră e unul dintre copiii ăia bogaţi despre care am vorbit, însă ceea ce a făcut îl poate costa

foarte scump. Poate fi acuzat de conspiraţie şi de distribuţie de narcotice. E o treabă foarte serioasă – maximum douăzeci de ani într-o închisoare federală. Însă noi nu-l vrem pe băiatul dumneavoastră. O vrem pe Rosemary McDevitt. Putem ajunge la o înţelegere.

— Îmi aştept avocatul, spuse Mike.

— Perfect, zise LeCrue. Pentru că simpatica dumneavoastră avocată tocmai a venit.

29.

Violată.

Ilene Goldfarb nu ştia ce să spună. Avusese parte, în ultima vreme, de tot felul de veşti proaste, însă ceea ce tocmai auzise o luase complet pe nepregătite. Până la urmă, se mărgini la banala platitudine pe care o folosim cu toţii în aceste ocazii.

— Îmi pare rău.

Ochii lui Susan nu erau, pur şi simplu, închişi, ci strânşi, exact aşa cum face un copil. Continua să ţină cana de ceai cu amândouă palmele, protejând-o. Ilene simţi impulsul de a le atinge, însă până la urmă renunţă. Chelneriţa pornise spre ele, dar Ilene îi făcu semn cu capul că nu e momentul. Susan ţinea în continuare ochii închişi.

— Nu i-am spus niciodată lui Dante.

O chelneriţă trecu pe lângă masa lor cu o tavă plină cu farfurii. Cineva strigă cerând apă. O femeie aşezată la masa vecină încerca să tragă cu urechea, însă privirea pe care i-o aruncă Ilene o făcu să se întoarcă cu spatele.

— N-am mai spus asta nimănui. Când mi-am dat seama că sunt însărcinată, m-am gândit că e copilul lui Dante. Cel puţin aşa am sperat. Dar apoi s-a născut Lucas şi am ştiut că nu e aşa. Am încercat să nu mă mai gândesc la asta. Să merg mai departe. Să trec peste ce s-a întâmplat.

— N-ai reclamat la poliţie violul?

Susan clătină din cap.

— Să nu spui nimănui. Te rog.

— Bine.

Urmară câteva clipe de tăcere.

— Susan?

Aceasta ridică privirea.

— Ştiu că este vorba despre ceva ce s-a întâmplat cu mult timp în urmă..., începu Ilene.

— Acum unsprezece ani, spuse Susan.

— Exact. Însă poate că ar trebui totuşi să declari asta la poliţie.

— Ce?

— Dacă e prins, îl putem testa. Poate e deja în închisoare. Violatorii, de obicei, nu se opresc la o singură victimă.

Susan clătină din cap.

— Păi, începem campania de căutare a donatorilor la şcoală.

— Îţi dai seama ce şanse mici avem să găsim ce ne trebuie?

— Poate vom găsi ceva.

— Susan, trebuie să mergi la poliţie.

— Te rog, nu mai insista.

Un gând trecu prin mintea lui Ilene.

— Violatorul e cumva cineva cunoscut?

— Ce? Nu.

— Eu cred că ar trebui să te gândeşti foarte serios la ceea ce ţi-am spus.

— Nu va fi prins, bine? Trebuie să plec. Susan se ridică în picioare. Dacă aş şti că există cea mai micăşansă de a-mi ajuta copilul, aş face-o. Însă nu există. Vă rog, doamnă doctor Goldfarb. Ajutaţi-mă cu campania de găsire a unui donator. Ajutaţi-mă să găsesc o altă cale. Vă rog, acum ştiţi adevărul. Trebuie să uitaţi ce v-am spus.

•

Profesorul Joe Lewiston ştergea tabla cu buretele. Multe se schimbaseră în şcoală de-a lungul anilor, inclusiv înlocuirea tablelor din sticlă verde, pe care se scria cu creta, cu cele albe, care se ştergeau mult mai uşor, însă Joe se încăpăţânase să păstreze această rămăşiţă a unor vremuri apuse. În praful de cretă, în scârţâitul acesteia pe tablă, în ştergerea cu buretele, exista ceva care îl ţinea cumva legat de trecut, care îi amintea cine era şi de unde venea.

Buretele fusese un pic prea ud. Apa se scurgea acum în josul tablei. Începu să urmărească dârele de apă cu buretele, făcând mişcări sus-jos, încercând ca, prin concentrarea asupra operaţiunii acesteia simple, să uite de toate.

Aproape că funcţiona.

Această încăpere era pentru el „Tărâmul lui Lewiston”. Copiilor le plăcea aici, însă nu chiar atât de mult cum îi plăcea lui. Îşi dorea din tot sufletul să fie diferit, să nu stea ca o momâie în faţa lor, să nu le ţină nişte lecţii învechite conform programei, să nu rămână cu nimic în amintirea lor. Dorea ca elevii să se simtă în largul lor în clasa lui. Ei aveau jurnale – aşa că îşi făcuse şi el unul. El le citea pe ale lor şi le dădea voie şi

lor să-l citească pe al lui. Nu ţipa niciodată la ei. Când un copil răspundea bine îi punea un semn în dreptul numelui. Dacă băiatul sau fata făceau vreo poznă, ştergea unul dintre semnele făcute în dreptul lor. Era foarte simplu. Nu-i scotea afară din clasă şi nu-i plăcea să-i facă de râs în faţa colegilor lor.

Vedea cum ceilalţi profesori îmbătrânesc în faţa ochilor săi, cum le scade entuziasmul cu trecerea fiecărui an. Nu era şi cazul lui. Când avea de predat istoria, se îmbrăca în costume de epocă. Problemele de matematică erau transformate în adevărate jocuri, în care căutarea soluţiei devenea o aventură. Îi punea pe elevi să-şi facă propriile filme. Atâtea lucruri minunate se petrecuseră în această încăpere, în Tărâmul lui Lewiston, şi trebuise să vină ziua aceea în care mai bine ar fi stat acasă, fiindcă avusese probleme cu stomacul şi se mai stricase şi aerul condiţionat şi simţea că i se face rău şi...

De ce spusese cuvintele alea? Dumnezeule, ce lucru oribil fusese în stare să facă unui copil.

Porni calculatorul. Îi tremurau mâinile. Tastă adresa de internet a soţiei sale. Noua parolă era JoeLovesDolly.

E-mailul funcţiona. Nu avea nimic.

Dolly nu se prea pricepea la calculatoare sau la Internet. El intrase pe contul ei şi-i schimbase parola. Din cauza asta „nu mai funcţiona” poşta electronică. Ea folosea vechea parolă şi evident nu se putea loga.

Acum, în siguranţa încăperii pe care o iubea atât de mult, Joe Lewiston putea verifica în linişte mesajele sosite pe adresa soţiei sale. Spera din tot sufletul să nu mai vadă din nou mesaje din partea aceluiaşi expeditor.

Nu avu însă noroc.

Îşi muşcă buza stăpânindu-se cu greu să nu ţipe. Nu mai avea să treacă prea mult până ce Dolly avea să se întrebe ce se întâmplă totuşi cu e-mailul. Avea la dispoziţie cel mult o zi, nu mai mult. Nu credea însă că o zi avea să fie suficientă.

•

Tia o duse din nou pe Jill la Yasmin acasă. Guy Novak nu dădu niciun semn că ar fi fost nedumerit sau deranjat de chestia asta. Oricum, Tia n-ar fi avut timp să răspundă la întrebările lui. Se grăbea să ajungă la biroul local al FBI-ului, situat la nr. 26 pe Federal Plaza. Hester Crimstein îşi făcu şi ea

apariţia acolo după câteva minute. Cele două femei se întâlniră în camera de aşteptare.

Fără nicio altă introducere, Hester spuse:

— Hai să stabilim distribuţia: tu vei juca rolul soţiei iubitoare, în timp ce eu voi fi celebra vedetă TV care a acceptat să-ţi reprezinte soţul.

— Perfect.

— Să nu spui nicio vorbă acolo. Lasă-mă pe mine să mă ocup de tot.

— De asta v-am şi chemat.

Hester Crimstein pomi spre uşă, o deschise şi năvăli în încăpere. Tia o urma îndeaproape. Mike şedea la o masă. În încăpere, se mai aflau doi bărbaţi. Unul stătea într-un colţ. Celălalt era chiar în faţa luiMike şi se ridică în picioare, în clipa în care cele două femei intrară în încăpere.

— Bună ziua. Sunt agentul special Darryl LeCrue.

— Nu mă interesează, spuse Hester.

— Pardon!

— Niciun pardon. Clientul meu este arestat?

— Avem motive să credem că...

— Nu mă interesează. La întrebarea asta se răspunde cu da sau nu. Este clientul meu arestat?

— Sperăm că nu va...

— Încă o dată, nu mă interesează. Hester întoarse capul spre Mike. Domnule doctor Baye, vă rog să vă ridicaţi şi să părăsiţi imediat încăperea. Soţia dumneavoastră vă va conduce în sala de aşteptare, unde vă rog să mă aşteptaţi amândoi.

— Staţi puţin, doamnă Crimstein, făcu LeCrue.

— Îmi cunoaşteţi numele?

El ridică din umeri.

— Da.

— De unde?

— V-am văzut la televizor.

— Vreţi un autograf?

— Nu.

— De ce nu? Nu contează – oricum, nu vi-l dădeam. Clientul meu a stat suficient timp aici. Dacă aţi fi vrut să-l arestaţi, aţi fi făcut-o până acum. Aşa că el o să iasă de aici, şi noi vom purta o mică discuţie. Dacă o să consider eu că e necesar, o să-l chem înapoi să vorbească cu dumneavoastră. E clar?

LeCrue aruncă o privire spre colegul său aşezat în colţul camerei.

Hester zise:

— Răspunsul corect este: „Clar ca bună ziua, doamnă Crimstein”. Apoi, uitându-se la Mike zise: Puteţi pleca.

Mike se ridică în picioare şi ieşi din încăpere împreună cu Tia. Uşa se închise în urma lor. Prima întrebare pe care o puse Mike când ajunse afară fu:

— Unde e Jill?

— E la familia Novak.

El încuviinţă din cap.

— Vrei să-mi spui şi mie ce s-a întâmplat? întrebă Tia.

El începu să-i povestească – despre cum ajunsese la Club Jaguar, despre întâlnirea cu Rosemary McDevitt, despre cum era să fie bătut din nou, despre cum săriseră agenţii pe el, despre cum îl interogaseră şi despre acuzaţiile pe care i le aduseseră.

— Club Jaguar, zise Mike la sfârşit. Adu-ţi aminte de mesajele pe care le primea Adam.

— De la CeeJay8115, spuse Tia.

— Exact. Nu era vorba despre iniţialele numelui unei persoane. Sunt primele litere de la Club Jaguar.

— Şi 8115?

— Nu ştiu. Poate e un număr de ordine.

— Şi crezi că această Rosemary, nu ştiu cum, e implicată?

— Da.

Tia căzu pe gânduri.

— Într-un fel se leagă. Spencer Hill fura medicamente din dulăpiorul familiei. Aşa a şi murit. Poate că în urma unei astfel de pharm-party. Poate că au organizat aşa ceva acolo, pe acoperiş.

— Şi crezi că a fost şi Adam acolo?

— E posibil. Nu voiau, probabil, decât să petreacă. Au amestecat medicamentele alea, credeau că nu li se va întâmplă nimic...

Tia se opri brusc.

— Deci Spencer s-a sinucis? întrebă Mike.

— A trimis textele alea, nu?

Tăcură amândoi. Niciunul nu voia să ajungă la alte concluzii.

— Acum, trebuie să-l găsim pe Adam, zise Mike într-un sfârşit. Hai să ne concentrăm mai întâi pe asta, de acord?

Tia încuviinţă printr-o mişcare a capului. Uşa de la camera de interogatorii se deschise şi Hester veni spre ei.

— Nu aici. Hai să ieşim afară ca să vorbim, zise ea continuându-şi drumul fără să se oprească.

Mike şi Tia se ridicară imediat şi porniră după ea. Intrară cu toţii în cabina liftului, însă nici aici Hester nu deschise gura. Ajunseră la parter, traversară holul şi ieşiră din clădire.

— În maşină, zise Hester.

Venise cu o limuzină din aceea lungă, cu televizor şi pahare din cristal. Le făcu semn să se aşeze pe locurile cele mai bune şi ea se aşeză în faţa lor, cu spatele la şofer.

— Nu am încredere în clădirile guvernamentale, spuse Hester. Bănuiesc că ai pus-o la curent pe soţia ta, continuă ea adresându-i-se lui Mike.

— Da, i-am povestit totul.

— Aşa că, probabil, vă imaginaţi ce am discutat. Au intrat în posesia a zeci de reţete false ce par completate de tine. Indivizii ăştia de la Club Jaguar au fost suficient de deştepţi să folosească mai multe farmacii. Au luat medicamente din statul ăsta, din afara statului, de pe Internet. Şi completarea reţetelor a urmat aceeaşi cale. Teoria agenţilor federali este destul de clară.

— Ei cred că Adam a furat reţetele astea, zise Mike.

— Exact. Şi au şi destule dovezi.

— Cum ar fi?

— Au dovezi că fiul vostru a participat la astfel de petreceri cu medicamente. Cel puţin, aşa pretind ei. De asemenea, erau pe stradă aseară, lângă acest Club Jaguar. L-au văzut pe Adam intrând înăuntru şi, puţin mai târziu, te-au văzut şi pe tine acolo.

— Au văzut cum am fost atacat?

— Cică te-ai furişat pe aleea aia şi nu au descoperit decât abia mai târziu că eşti şi tu acolo. Ei supravegheau intrarea în club.

— Şi Adam era acolo?

— Aşa zic ei. Însă nu vor să-mi dea mai multe detalii. De exemplu, dacă l-au văzut plecând pe Adam sau nu. Însă fiţi siguri că şi ei doresc la fel de mult ca şi voi să-l găsească pe fiul

vostru. Vor să-l oblige să depună mărturie împotriva clubului sau a celor care se află în spatele lui. Adam nu e decât un copil, zic ei. Nu va păţi nimic dacă e de acord să coopereze.

— Şi dumneavoastră ce aţi spus? întrebă Tia.

— La început, am făcut câteva fandări. Am negat că fiul vostru ar şti ceva în legătură cu petrecerile alea sau cu reţetele furate. Apoi am încercat să aflu care este oferta lor concretă în materie de acuzaţii. Deocamdată nu au un răspuns clar.

— Adam n-ar face aşa ceva. N-ar fura reţetele tatălui său, interveni Tia.

Hester îi aruncă o privire lipsită de orice expresie, şi Tia îşi dădu seama cât de naiv sunase lamentaţia sa.

— Nu contează ce crezi tu sau ce cred eu. Îţi spun doar care este teoria lor. Şi au şi un mijloc de presiune. Pe dumneavoastră, domnule doctor Baye.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Cică nu ar fi pe de-a întregul convinşi că nu aţi fi implicat în afacerea asta. De exemplu, aseară, ce căutaţi la Club Jaguar? De unde ştiaţi de existenţa acestui loc, dacă nu eraţi implicat?

— Îmi căutam fiul.

— Şi de unde ştiaţi că fiul dumneavoastră era acolo? Nu-i nevoie să răspundeţi, ştim cu toţii care e răspunsul. Însă cred că aţi înţeles ce vreau să spun. Ei vor să demonstreze că lucraţi împreună cu această Rosemary McDevitt. Sunteţi adult şi medic. Ar fi o mare victorie pentru ei dacă ar reuşi să vă bage la răcoare. Ar fi pe prima pagină a ziarelor. Şi dacă aţi avea naivitatea să credeţi că totul se rezolvă dacă o încasaţi dumneavoastră în locul băiatului, pot să demonstreze că sunteţi amândoi implicaţi. Începutul l-a făcut Adam. A participat la petrecerile alea. El şi tipa de la Club Jaguar au descoperit o metodă de a face bani cu ajutorul unui doctor adevărat. Aşa că v-au abordat pe dumneavoastră.

— Asta e o nebunie.

— Nu, nu este. Reţetele dumneavoastră se află în mâinile lor. Din punctul lor de vedere, e vorba despre dovezi foarte solide. Aveţi idee despre ce bani e vorba? OxyContin costă o avere. La fel şi celelalte medicamente. Iar dumneavoastră, domnule doctor Baye, veţi fi dat drept exemplu în legătură cu modul în care aveţi grijă de reţetele pe care le eliberaţi. Probabil că aş reuşi să vă scot din asta. Însă cu ce preţ?

— Deci ce ne sfătuiţi?

— Deşi, la început, eram împotriva cooperării cu ei, cred că, până la urmă, asta ar fi cea mai bună soluţie. Însă e prematur să vorbim despre asta acum. În primul rând, trebuie să-l găsim pe Adam. Să stăm de vorbă cu el şi să aflăm exact ce s-a întâmplat aici. Abia după aia vom putea să luăm o decizie documentată.

•

Loren Muse îi întinse o fotografie lui Neil Cordova.

— Aceasta e Reba, zise bărbatul.

— Da, ştiu, spuse Muse. Imaginea e de la camera de luat vederi de la Target, acolo unde a făcut cumpărături ieri.

El ridică privirea spre ea.

— Şi cum ne poate ajuta fotografia asta?

— O vedeţi pe femeia de aici? întrebă Muse punând degetul pe fotografie.

— Da.

— O cunoaşteţi?

— Nu cred. Mai aveţi şi altă imagine, din alt unghi?

Muse îi întinse altă fotografie. Neil Cordova se concentră, dorindu-şi din tot sufletul să poată să descopere ceva tangibil care să-i ajute în descoperirea soţiei sale. Până la urmă însă, fu nevoit să clatine din cap.

— Cine e femeia asta?

— Avem un martor care a văzut-o pe soţia dumneavoastră suindu-se într-o furgonetă şi pe o altă femeie urcându-se la volanul maşinii ei. L-am pus să se uite la imaginile luate de camerele de supraveghere. Zice că asta e femeia care a plecat cu maşina soţiei dumneavoastră.

Neil Cordova privi din nou fotografia.

— Nu o cunosc pe această femeie.

— Bine, domnule Cordova, vă mulţumesc. Mă întorc imediat.

— Pot să păstrez fotografia? Poate îmi amintesc ceva.

— Bineînţeles.

El o privi fix, încă sub impresia cumplită lăsată de identificarea cadavrului. Muse ieşi din încăpere şi se îndreptă spre biroul lui Paul Copeland. Fata de la recepţie îi făcu semn cu mâna. Bătu la uşa procurorului. Se auzi vocea acestuia dinăuntru invitând-o să intre.

Cope se afla în faţa unui monitor. La sediul lor, geamurile cu oglindă, folosite pentru a-i studia pe cei care erau interogaţi, fuseseră înlocuite cu camere video. Cope urmărise discuţia ei cu Neil Cordova. Acesta se putea vedea în continuare pe monitor.

— Am mai descoperit ceva, îi spuse Cope.

— Da?

— Marianne Gillespie a locuit la hotelul Travelodge din Livingston. Ar fi trebuit să plece azi-dimineaţă de acolo. Avem, de asemenea, o cameristă care a văzut-o pe Marianne aducând un bărbat în camera de hotel.

— Când?

— Nu e prea sigură, însă crede că acum patru, cinci zile în urmă, imediat după ce s-a cazat acolo.

Muse dădu din cap.

— Asta e grozav.

Cope continua să privească ecranul monitorului.

— Poate că ar trebui să organizăm o conferinţă de presă. Să dăm publicităţii imaginea femeii surprinsă de camera de supraveghere. Poate găsim pe cineva care poate s-o identifice.

— Poate. Nu prea îmi place să ies în faţa presei.

Cope continua să-l studieze pe soţul femeiidispărute. Muse ar fi vrut să ştie ce se întâmpla în mintea lui. Procurorul avusese şi el parte de atâta suferinţă, inclusiv de pierderea primei sale soţii. Muse aruncă o privire împrejur şi zări pe masă cinci aparate iPod noi, sigilate în cutiile lor.

— Ce sunt astea? întrebă ea.

— iPod.

— Ştiu asta. Vreau să spun, pentru cine sunt?

Privirea lui Cope nu se putea dezlipi de pe ecranulmonitorului.

— Eram aproape convins că el a făcut-o.

— Cordova? Nu.

— Ştiu. Se vede clar cât suferă.

Tăcere.

— Aparatele iPod sunt pentru domnişoarele de onoare, spuse Cope într-un sfârşit.

— Drăguţ.

— Poate că ar trebui să stau de vorbă cu el.

— Cu Cordova?

Cope încuviinţă cu o mişcare a capului.

— S-ar putea să ajute, spuse ea.

— Lui Lucy îi plac melodiile triste, zise Cope. Ştiai asta, nu?

Deşi era domnişoară de onoare, Muse nu o cunoştea suficient de bine pe viitoarea soţie a lui Copeland, ca să cunoască acest amănunt. Încuviinţă, oricum, din cap, însă Cope continua să se uite fix la monitor.

— În fiecare lună îi fac câte un CD. Probabil că ai să râzi de mine. Însă ei îi place. În fiecare lună caut cele mai triste melodii pe care le pot găsi. Uite, luna asta am „Congratulation” cu Blue October şi „Seed”, cu Angie Aparo.

— N-am auzit nici de unul, nici de celălalt.

El zâmbi.

— Vei auzi în curând. Cadoul în asta constă. Toate melodiile astea vor fi încărcate pe iPod.

— Grozavă idee, spuse Muse simţind un ghimpe de gelozie. Ei cine îi făcea CD-uri?

— Mă tot întrebam de ce îi plac atât de mult cântecele astea lui Lucy. Ştii? Stă pe întuneric, ascultă cântecele astea şi plânge. Muzica are acest efect asupra ei. Nu reuşeam să înţeleg. Şi luna trecută? Am găsit cântecul acela al lui Missy Higgins. Ai auzit de ea?

— Nu.

— E nemaipomenită. În cântecul ăsta e vorba despre fostul ei iubit, cum nu suportă ea ideea că o altă mână îl mângâie pe el acum, deşi e conştientă că trebuie să-l uite.

— Trist.

— Exact. Şi Lucy e fericită acum, nu? Adică, vreau să spun că ne simţim atât de bine. Ne-am găsit unul pe altul şi, în curând, urmează să ne căsătorim. Aşa că de ce continuă ea să asculte melodiile astea triste?

— Mă întrebi pe mine?

— Nu, Muse, încerc să-ţi explic ceva. N-am înţeles multă vreme despre ce e vorba. Acum ştiu. Melodiile astea triste sunt pentru ea ca un fel de diversiune, o suferinţă controlată. Poate ceva care să te ajute să-ţi imaginezi că adevărata suferinţă va fi cumva la fel cu cea din cântece. Însă nu e deloc aşa. Lucy ştie şi ea asta, bineînţeles. Nu ai cum să te pregăteşti pentru adevărata durere. Pur şi simplu, trebuie s-o laşi să-ţi rupă sufletul când vine.

Telefonul lui Cope începu să sune. Acesta îşi luă, în sfârşit, privirea de pe ecranul monitorului şi răspunse la telefon.

— Copeland, zise el. Apoi, după câteva secunde, ridică privirea spre Muse. Au dat de rudele lui Marianne Gillespie. Mai bine te-ai duce acolo.

30.

De îndată ce fetele rămaseră singure în dormitor, Yasmin începu să plângă.

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă Jill.

Yasmin arătă cu capul spre calculator şi zise:

— Oamenii sunt atât de groaznici.

— Ce s-a întâmplat?

— O să-ţi arăt. E atât de oribil.

Jill îşi trase un scaun şi se aşeză lângă prietena ei. Începu să-şi roadă o unghie.

— Yasmin?

— Da.

— Sunt foarte îngrijorată din pricina fratelui meu. Şi s-a întâmplat ceva şi cu tata. De asta m-a adus mama aici.

— Ai întrebat-o pe mama ta ce se întâmplă?

— Nu vrea să-mi zică.

Yasmin îşi şterse lacrimile şi începu să bată la tastatură.

— Încearcă tot timpul să ne protejeze, nu?

Jill nu ştia dacă Yasmin vorbeşte serios sau e numai sarcastică. Sau amândouă. Yasmin întorsese din nou privirea spre monitor.

— Aşteaptă puţin. Uite, aici e. Uită-te şi tu.

Era vorba despre o pagină MySpace intitulată *„Bărbat sau femeie*? – *Povestea luiXY*”.Pe fundalul paginii se vedeau siluete de gorile şi maimuţe. La rubrica filme favorite erau listate *Planet of the Apes* şi*Hair.* Cântecul care se auzea la deschiderea paginii era *Shock the Monkey* al lui Peter Gabriel. Pagina conţinea mai multe fragmente video de pe National Geographic, toate despre maimuţe. Era şi un filmuleţ de pe YouTube, intitulat *Dancing Gorilla.*

Cea mai mare grozăvie era însă imaginea implicită – o fotografie a elevilor din clasa lor, în care Yasmin avea barbă.

— Nu pot să cred, şopti Jill.

Yasmin începu din nou să plângă.

— Cum ai dat de asta?

— Marie Alexandra, ticăloasa aia, mi-a trimis adresa. A trimis-o şi la jumătate din clasă.

— Dar cine a făcut pagina asta?

— Nu ştiu. Dar sunt convinsă că ea e autoarea. Mi-a trimis adresa zicând că e grozav de indignată, însă parcă puteam s-o aud cum se hlizeşte la telefon.

— Şi a trimis-o şi la alţii?

— Da. Lui Heidi şi lui Annie şi...

Jill clătină din cap.

— Îmi pare rău.

— Îţi pare rău?

Jill nu răspunse.

Yasmin se înroşise la faţă.

— Cineva va plăti pentru asta.

Jill îşi privi prietena cu atenţie. Pe vremuri, Yasmin era atât de dulce. Îi plăcea să cânte la pian, să danseze şi râdea la glumele tâmpite din filme. Acum Jill nu vedea pe faţa ei decât ură. Asta o speria. Atât de multe se întâmplaseră în ultimele zile. Fratele ei fugise de acasă, tatăl său intrase în nu ştiu ce încurcătură, iar acum, Yasmin era mai furioasă ca oricând.

— Fetele?

Era domnul Novak care striga de la parter. Yasmin îşi şterse lacrimile. Deschise uşa şi strigă:

— Da, tăticule?

— V-am făcut nişte floricele de porumb.

— Venim jos imediat.

— Beth şi cu mine ne-am gândim să mergem cu toţii până la mall. Poate vedem un film sau vă jucaţi la jocurile video. Ce ziceţi?

— Venim jos imediat.

Yasmin închise uşa.

— Tata face orice ca să plece de acasă. E foarte agitat în ultima vreme.

— De ce?

— S-a întâmplat o chestie foarte ciudată. Soţia lui Lewiston a venit aici.

— Acasă la voi? Imposibil!

Yasmin dădu din cap, privind-o cu ochii mari.

— Adică cred că era ea. N-am mai văzut-o niciodată, însă conducea maşina aceea rablagită cu care vine el la şcoală.

— Şi ce s-a întâmplat?
— Au început să se certe.
— Dumnezeule!
— N-am auzit ce-şi spuneau. Însă ea arăta teribil de furioasă.
„Floricelele de porumb sunt gata!” se auzi din nou de jos.
Cele două fete coborâră la parter. Guy Novak le aştepta. Pe buze avea un zâmbet chinuit.
— La IMAX rulează *Spider-Man,* spuse el.
Clopoţelul de la intrare începu să sune.
Guy Novak se întoarse brusc spre uşă. Se vedea că întreg trupul i se încordase.
— Tăticule?
— Mă duc să văd cine e, zise el şi porni spre uşă.
Cele două fete veneau după el, păstrând o micădistanţă. Beth îşi făcuse şi ea apariţia. Domnul Novak se uită pe gemuleţ, se încruntă şi deschise uşa. Sub porticul de la intrare se afla o femeie. Jill se uită la Yasmin. Aceasta clătină din cap. Femeia care venise nu era soţia lui Lewiston.
— Cu ce vă pot ajuta? zise Guy.
Femeia se uită peste umărul lui, le văzu pe fete, apoi îşi întoarse din nou privirea spre el.
— Sunteţi domnul Guy Novak? întrebă ea.
— Da.
— Mă numesc Loren Muse. Putem vorbi puţin între patru ochi?

•

Uşa se deschise în faţa lui Loren.
Le văzu pe cele două fetiţe din spatele lui GuyNovak. Una era probabil fiica lui, iar cealaltă, probabil, era a femeii care se zărea în spatele lor. Femeia, după cum observase ea imediat, nu era Reba Cordova. Tipa părea relaxată, însă niciodată nu puteai fi prea sigur. Muse continuă s-o analizeze, căutând să surprindă vreun semn că femeia s-ar fi aflat acolo împotriva voinţei ei.
În holul de la intrare nu se vedeau urme de sânge sau de bătaie. Fetele, deşi timide, păreau a nu suferi de nimic. Înainte să sune la uşă, Muse îşi lipise urechea de uşă, dar nu auzise nimic neobişnuit. Doar vocea lui Guy Novak care anunţa că sunt gata floricelele de porumb şi le invita pe fete la film.
— Ce s-a întâmplat? întrebă Guy Novak.

— Cred că ar fi mai bine să vorbim numai noi doi.
Accentuă cuvintele „numai noi doi”, sperând căbărbatul va înţelege. Acest lucru nu se întâmplă însă.
— Cine sunteţi dumneavoastră? întrebă el.
Muse nu voia să spună că e de la poliţie cât timpfetele stăteau acolo, aşa că se aplecă uşor în faţă, le privi pe fete, apoi se uită fix în ochii lui.
— Cred că ar fi mai bine dacă am vorbi între patru ochi, domnule Novak.
În sfârşit, el prinse mesajul. Se întoarse spre femeie şi-i spuse:
— Beth, vrei tu să te duci cu fetele la bucătărie să le dai floricele de porumb?
— Bineînţeles.
Muse le urmări cum dispărură după colţ. În tot acest timp, îl supraveghea cu coada ochiului pe GuyNovak. Individul părea niţel cam agitat, însă ceva din gesturile lui spunea că iritarea se datora mai degrabă apariţiei ei neaşteptate decât vreunui sentiment de frică.
Clarence Morrow, Frank Tremont şi câţiva poliţişti locali se aflau în preajmă. Colegii ei cercetau pe ascuns zona din jurul casei. Se gândiseră la posibilitatea ca acest Guy Novak s-o fi răpit pe Reba Cordova şi s-o fi sechestrat aici, însă, pe măsură ce secundele treceau, această posibilitate părea din ce în ce mai îndepărtată.
Guy Novak n-o invită în casă.
— Ei?
Muse îşi scoase insigna.
— Cred că glumiţi, spuse el. Familia Lewiston v-a trimis aici?
Muse nu avea nici cea mai mică idee cine ar fi putut fi familia Lewiston, însă se hotărî să continue pe această pistă. Făcu un gest cu capul ce putea însemna foarte bine şi da şi nu.
— Nu pot să cred. N-am făcut decât să trec cu maşina prin faţa casei lor. Atât. De când e asta împotriva legii?
— Depinde, spuse Muse.
— Depinde de ce?
— De intenţiile dumneavoastră.
Guy Novak îşi împinse ochelarii în sus pe nas.
— Ştiţi ce i-a făcut individul ăsta fiicei mele?

Muse habar n-avea, însă, indiferent despre ce eravorba, era ceva care îi provoca multă agitaţie lui GuyNovak. Asta îi plăcea – era exact lucrul cu care putea ea să lucreze.

— Mi-ar plăcea să aud şi varianta dumneavoastră, zise ea.

Bărbatul din faţa ei începu să turuie în legătură cu ceva ce spusese un profesor despre fiica sa. Muse îi urmărea cu atenţie figura. La fel ca şi în cazul lui Neil Cordova, nu avea deloc senzaţia că individul joacă un rol pentru a o induce pe ea în eroare. Guy Novak încerca acum s-o convingă despre nedreptatea suferită de fetiţa lui, Yasmin, şi-şi exprima indignarea că profesorul nu fusese pedepsit în niciun fel.

Când bărbatul din faţa ei se opri un pic să respire, Muse îl întrebă repede:

— Şi soţia dumneavoastră ce părere are?

— Nu sunt căsătorit.

Muse ştia deja acest lucru.

— A, am crezut că doamna care era cu fetele...

— Beth. E doar o prietenă a mea.

Muse tăcu din nou, aşteptând să vadă ce mai are el de zis.

Guy Novak trase adânc aer în piept şi zise:

— OK, am înţeles mesajul.

— Mesajul?

— Bănuiesc că familia Lewiston a sunat la poliţie şi m-a reclamat. Am înţeles mesajul. O să discut cu avocatul meu despre ce voi face în continuare.

Direcţia asta nu duce nicăieri, îşi spuse Muse în sinea ei. Era timpul să schimbe vitezele.

— Pot să vă întreb altceva?

— Bineînţeles.

— Cum a reacţionat mama lui Yasmin la ceea ce s-a întâmplat?

El îşi îngustă ochii.

— De ce mă întrebaţi lucrul ăsta?

— Am motivele mele şi vă rog să răspundeţi.

— Mama lui Yasmin nu se prea implică în viaţa fiicei sale.

— Totuşi. Un incident atât de important în viaţa fetiţei...

— Marianne ne-a părăsit când Yasmin era foarte mică. Locuieşte acum în Florida şi nu-şi vede fata decât de patru, cinci ori pe an.

— Când a fost ultima dată pe aici?

Bărbatul se încruntă.

— Ce are asta de-a face cu... staţi puţin, pot să mai văd o dată insigna dumneavoastră?

Muse îşi scoase din nou insigna. De data asta, Guy Novak o studie cu atenţie.

— Sunteţi de la poliţia districtului?

— Da.

— Vă supăraţi dacă sun la birou la dumneavoastră să vă verific identitatea?

— Cum doriţi. Muse băgă mâna în buzunar şi scoase o carte de vizită. Poftiţi!

El citi cu voce tare.

— Detectiv-şef, Loren Muse.

— Mda.

— Şef, repetă el. Ce sunteţi dumneavoastră, o prietenă a familiei Lewiston?

Din nou Loren nu se putu opri să nu se întrebe dacă Guy Novak se prefăcea sau chiar vorbea serios.

— Spuneţi-mi când aţi văzut-o ultima data pe fosta dumneavoastră soţie.

El începu să-şi frece bărbia.

— Am crezut că aţi spus că are legătură cu familia Lewiston.

— Vă rog să-mi răspundeţi la întrebări. Când aţi văzut-o ultima dată pe fosta dumneavoastră soţie?

— Acum trei săptămâni.

— De ce a venit aici?

— Ca s-o vadă pe Yasmin.

— Aţi stat de vorbă cu ea?

— Nu prea. Am văzut-o când a venit s-o ia pe Yasmin. Mi-a promis că o s-o aducă înapoi la timp. De obicei, Marianne respectă orele stabilite. Probabil, fiindcă nu vrea să stea prea mult cu fiica ei.

— Aţi mai vorbit de atunci?

— Nu.

— Hmm. Ştiţi unde stă de obicei când vine în vizită?

— La Travelodge, aproape de mall.

— Ştiaţi că a dormit acolo în ultimele patru nopţi?

El o privi surprins.

— Mie mi-a spus că e în drum spre Los Angeles.

— Când v-a spus asta?

— Am primit un mail de la ea, nu ştiu, cred că ieri.
— Pot să-l văd?
— Mailul? L-am şters.
— Ştiţi dacă fosta dumneavoastră soţie are un iubit sau nu?
Bărbatul pufni uşor.
— Sunt sigur că a avut mai mulţi, însă nu m-a interesat niciodată subiectul ăsta.
— Şi bărbaţi din zona asta?
— Au fost bărbaţi de peste tot.
— Puteţi să-mi daţi vreun nume?
Guy Novak scutură energic din cap.
— V-am spus că nu mă interesează subiectul şi nici nu-mi pasă.
— De ce sunteţi atât de „pornit”, domnule Novak?
— Nu ştiu dacă „pornit” este cuvântul cel mai potrivit. Guy Novak îşi scoase ochelarii, se încruntă şi încercă să cureţe cu poala cămăşii o pată invizibilă de pe una dintre lentile. Am iubit-o pe Marianne, însă vă rog să mă credeţi că n-a meritat-o. Parcă îi plăcea să-şi facă singură rău. Oraşul ăsta o plictisea. Eu o plictiseam. Ajunsese să-şi bată joc de toată lumea. Şi-a abandonat propria fiică şi apoi nu a încetat să ne dezamăgească. Acum doi ani, i-a promis lui Yasmin că o va duce la Disney World. M-a sunat cu două zile înainte de excursie, ca să-mi spună că s-a anulat totul. Fără să-mi dea nicio explicaţie.
— Plătiţi pensie alimentară?
— Nu, eu am obţinut custodia copilului.
— Mai are soţia dumneavoastră prieteni pe aici?
— Nu am de unde să ştiu, însă mă îndoiesc.
— Dar Reba Cordova?
Guy Novak se gândi puţin.
— Erau bune prietene când Marianne trăia aici.Foarte apropiate. N-am reuşit niciodată să aflu de ce. Da, aveţi dreptate. Cred că, dacă Marianne a păstrat vreo legătură cu cineva de pe aici, acea persoană nu poate fi decât Reba.
— Când aţi văzut-o ultima dată pe Reba Cordova?
El se uită în sus şi apoi spre dreapta.
— A trecut ceva timp de atunci. Nu mai ştiu, probabil, la o petrecere la şcoală sau cam aşa ceva.

Muse se gândi că, dacă bărbatul din faţa sa ştia despre moartea fostei sale soţii, atunci individul ştia şi să se prefacă foarte bine.

— Reba Cordova a dispărut.

Guy Novak deschise gura, apoi o închise la loc.

— Şi dumneavoastră credeţi că Marianne are vreo legătură cu asta?

— Dumneavoastră ce părere aveţi?

— Şi-a făcut foarte mult rău singură. Însă nu cred că ar fi în stare să facă rău altcuiva, în afară, probabil, de propria ei familie.

— Domnule Novak, aş vrea să stau puţin de vorbă cu fiica dumneavoastră.

— De ce?

— Pentru că noi credem că fosta dumneavoastră soţie a fost ucisă.

O spusese fără nicio altă introducere şi acum aştepta o reacţie din partea lui. Reacţia însă întârzia să vină. Era ca şi cum cuvintele ei ar fi ajuns la el unul câte unul şi avea nevoie de foarte mult timp ca să le proceseze pe toate. Pentru câteva secunde, bărbatul nu zise nimic. Stătea nemişcat şi se holba la ea. Apoi făcu o figură de parcă n-ar fi auzit bine.

— Eu nu... *credeţi* că a fost ucisă?

Muse întoarse capul şi făcu un semn cuiva aflat în spatele ei. Clarence porni spre uşă.

— Am descoperit pe o alee un cadavru. O femeie îmbrăcată ca o prostituată. Neil Cordova bănuieşte că este vorba despre fosta dumneavoastră soţie, Marianne Gillespie. Ceea ce am dori acum de la dumneavoastră, domnule Novak, este să mergeţi împreună cu colegul meu, detectivul Morrow, până la morgă, ca să vedeţi şi dumneavoastră cadavrul. Înţelegeţi ce vreau să spun?

— Marianne e moartă? întrebă el cu o voce stinsă.

— Aşa credem noi, însă avem nevoie de ajutorul dumneavoastră ca să fim siguri. Detectivul Morrow vă va duce acolo şi vă va pune şi el câteva întrebări. Prietena dumneavoastră, Beth, poate să rămână aici cu fetele. O să rămân şi eu. Vreau să-i pun fiicei dumneavoastră câteva întrebări în legătură cu mama ei, dacă nu vă supăraţi.

— Nicio problemă, spuse el. Părea că se resemnase şi se calmase. Dacă s-ar fi bâlbâit şi ar fi tuşit ca să-şi ascundă emoţia, probabil că Muse ar fi continuat interogatoriul. Fostul soţ e întotdeauna în fruntea listei suspecţilor. Asta nu înseamnă că era sută la sută convinsă că individul nu era implicat. Poate că era doar un actor de talia lui De Niro. Ceva îi spunea însă că nu el era făptaşul. Oricum, Clarence avea să-i mai pună nişte întrebări.

— Sunteţi gata, domnule Novak? întrebă Clarence.

— Trebuie să-i spun şi fetiţei.

— Aş prefera să nu-i spuneţi, zise Muse.

— Ce-aţi spus?

— Cum v-am mai spus, nu ştim cu siguranţă dacă e vorba despre soţia dumneavoastră sau nu. O să-i pun şi eu nişte întrebări, dar n-o să-i spun niciun cuvânt despre mama ei. O să las asta în sarcina dumneavoastră, dacă va fi cazul.

Deşi era destul de nelămurit, Guy Novak încuviinţă cu o mişcare a capului.

— OK.

Clarence îl apucă de braţ şi-i spuse cât de blând putea:

— Haideţi să mergem, domnule Novak. Pe aici.

Muse nu mai aşteptă să-i vadă plecaţi pe alee.Intră în casă şi porni spre bucătărie. Fetele aşteptau acolo curioase, prefăcându-se că mănâncă floricele de porumb.

Una dintre ele întrebă:

— Cine sunteţi dumneavoastră?

Muse reuşi să zâmbească uşor.

— Mă numesc Loren Muse. Lucrez pentru administraţia districtului.

— Unde este tatăl meu?

— Tu eşti Yasmin?

— Da.

— Tatăl tău îl ajută pe unul dintre ofiţerii mei. O să vină înapoi foarte curând. Până atunci, aş vrea să-ţi pun câteva întrebări, bine?

31.

Betsy Hill şedea pe jos, pe podea, în camera fiului său. Ţinea în mână telefonul mobil al lui Spencer. Bateria murise demult. Ţinea în mână un aparat care nu funcţiona, se uita la el şi nu ştia ce să facă în continuare.

În ziua imediat următoare celei în care fusese găsit cadavrul fiului său, dăduse aici peste Ron. Soţul ei începuse să strângă lucrurile din încăpere – exact aşa cum strânsese şi scaunul din bucătărie al lui Spencer. Betsy îl oprise în termeni foarte fermi, şi Ron renunţase.

A patra zi după moartea lui Spencer, se întinsese pe podeaua camerei lui şi începuse să plângă. Stomacul o durea îngrozitor. Ar fi vrut să moară, să intre, pur şi simplu, într-o stare de agonie din care să nu mai iasă. Acest lucru nu se întâmplase.

Era din nou acolo şi simţea aceeaşi durere sfâşietoare. Începu să netezească cearşafurile de pe pat. Îşi înfundă faţa în pernă, însă mirosul lui dispăruse.

Cum se putuse întâmpla aşa ceva?

Îi reveni în minte convorbirea pe care o avusese cu Tia Baye. Îşi dădu seama că nu însemnase practic nimic. Tot ceea ce conta era faptul că Spencer era mort. În privinţa asta, Ron avea dreptate. Cunoaşterea adevărului nu avea cum să schimbe realitatea şi nici măcar nu avea cum să ajute la alinarea durerii ei. Cunoaşterea adevărului nu avea cum s-o facă să uite, fiindcă, de fapt, ea nici nu voia acest lucru. Cum ar fi fost posibil ca o mamă ca ea, care dăduse atât de tare greş cu propriul său copil, să vrea să meargă mai departe, să înceteze să mai sufere, să primească un fel de eliberare?

— Bună.

Ridică privirea. Era Ron, care stătea în cadrul uşii. Ron care încerca să-i zâmbească. Betsy îşi vârî telefonul în buzunarul de la spate.

— Eşti bine?

— Ron?

El aşteptă ca ea să continue.

— Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu adevărat în noaptea aceea.

— Ştiu.

— Asta n-o să-l aducă înapoi, continuă ea. Ştiu asta. Nici măcar n-o să ne facă să ne simţim mai bine. Însă cred că trebuie să aflăm adevărul.

— De ce?

— Nu ştiu.

Ron încuviinţă din cap. Intră în încăpere şi se aplecă spre ea. Pentru o clipă, ea îşi imagină că soţul său vrea să o cuprindă în braţe şi întreg trupul îi fu străbătut de un spasm. Ron simţi reacţia de respingere a soţiei sale şi se opri. Clipi de câteva ori şi apoi îşi îndreptă spinarea.

— Mai bine plec, zise el.

Se răsuci pe călcâie şi ieşi din încăpere. Betsy scoase telefonul din buzunar. Îi puse încărcătorul şi-l porni. Cu telefonul în mână se încolăci pe podea în poziţie fetală şi începu din nou să plângă. O fi fost ceva ereditar? Se gândea că în aceeaşi poziţie fusese găsit şi fiul său pe acoperişul acela rece şi tare.

Deschise lista ultimelor convorbiri ale lui Spencer. Nu se aştepta la nicio surpriză. Mai făcuse asta şi înainte. Spencer îl sunase pe Adam Baye de trei ori în noaptea aceea. Ultima dată vorbise cu prietenul lui cu o oră înainte de a posta textul prin care îşi anunţa sinuciderea. Fusese un apel foarte scurt, de numai un minut. Adam spusese că nu reuşise să înţeleagă nimic din ce zicea Spencer. Era oare o minciună?

Poliţia găsise telefonul pe acoperiş, lângă cadavrul lui Spencer.

Acum aparatul se găsea în mâna ei. Închise ochii.

Era pe jumătate adormită, când auzi telefonul sunând. Pentru o clipă, avu senzaţia că sună aparatul din mâna ei, însă îşi dădu seama imediat că era vorba despre telefonul fix.

Nu avea putere să se ridice de jos şi se gândi să-l lase pe robot. Apoi se gândi că s-ar putea să fie Tia Baye. Reuşi cu greu să se ridice. Exista un telefon fix şi în camera lui Spencer. Numărul care apăruse pe ecran era necunoscut.

— Alo?

La celălalt capăt nu se auzea nimic.

— Alo?

După încă o secundă, se auzi o voce înecată în lacrimi:
— V-am văzut că eraţi împreună cu mama pe acoperiş.
Betsy se ridică în picioare.
— Adam?
— Îmi pare rău, doamnă Hill.
— De unde suni? întrebă ea.
— Dintr-o cabină telefonică.
— De unde?
Nu se mai auzeau decât nişte scâncete înfundate.
— Adam?
— Obişnuiam să mă întâlnesc cu Spencer în păduricea din spatele casei dumneavoastră. Acolo unde era leagănul acela. Îl mai ştiţi?
— Da.
— Ne-am putea întâlni acolo.
— Foarte bine, când?
— Ne plăcea acolo, fiindcă îi puteam vedea de departe pe cei care se apropiau. Dacă spuneţi cuiva unde sunt o să-l văd. Promiteţi-mi că nu o veţi face.
— Îţi promit. Când ne întâlnim?
— Peste o oră.
— Bine.
— Doamnă Hill?
— Da?
— Eu sunt vinovat pentru moartea lui Spencer.

•

De îndată ce dădură colţul, Mike şi Tia putură să-l vadă pe tânărul cu părul lung care patrula în faţa casei lor.
— Acela nu e Brett, de la voi de la firmă?
Tia încuviinţă cu o mişcare a capului.
— El mi-a zis despre e-mailul acela. Despre petrecerea de la Huff.
Intrară pe alee. Susan şi Dante Loriman se aflau şi ei în faţa casei. Dante le făcu semn cu mâna. Mike îi răspunse şi apoi o privi pe Susan. Aceasta ridică şi ea mâna, uşor forţat, şi apoi se îndreptă spre uşă. Mike îi răspunse şi apoi întoarse capul. Nu avea acum timp pentru asta.
Începuse să-i sune telefonul. Se uită la numărul de pe ecran şi se încruntă.
— Cine e? întrebă Tia.

— Ilene, răspunse el. Agenţii federali au interogat-o şi pe ea. Trebuie să vorbesc cu ea.

Tia dădu din cap.

— Mă duc să vorbesc cu Brett, zise ea şi coborî din maşină.

Brett continua să patruleze prin faţa uşii, cu capul în pământ, foarte agitat, vorbind de unul singur. Tia îl strigă şi tânărul se opri brusc.

— Cineva se joacă cu calculatorul vostru, Tia, zise el.

— Ce vrei să spui?

— Trebuie să verific calculatorul lui Adam ca să fiu sigur.

Tia ar fi vrut să întrebe mai multe, însă îşi dădu brusc seama că n-ar fi făcut decât să piardă timpul. Deschise repede uşa şi-l lăsă pe Brett înăuntru. Acesta ştia drumul.

— Aţi mai spus cuiva ce am pus în calculator? întrebă Brett.

— Despre programul spion? Nu. Adică vreau să spun, până aseară, când am dat declaraţii la poliţie.

— Şi înainte de asta? N-aţi mai spus nimănui?

— Nu. Nu era ceva de care să fim deosebit de mândri, nici eu, nici Mike. A, stai puţin, mai e şi prietenul nostru, Mo.

— Cine?

— E un fel de naş de-al lui Adam. Mo nu i-ar face niciodată rău fiului nostru.

Brett ridică din umeri. Se aflau acum în camera lui Adam. Calculatorul era pornit. Brett se aşeză pe scaun şi începu să tasteze rapid. Deschise căsuţa de mail a lui Adam şi apoi porni un program necunoscut. Tia îl urmărea fără să înţeleagă nimic.

— Ce vrei să găseşti?

Brett îşi netezi părul după urechi şi rămase cu privirea fixată pe ecran.

— Stai puţin. Mailul despre care m-ai întrebat tu a fost şters, îţi aminteşti? Am vrut să văd dacă nu avea cumva vreo funcţie de stabilire a momentului expedierii mesajului şi am descoperit că nu. După aceea... Brett se opri brusc. Stai puţin... OK.

— Ce-i O.K.?

— E ciudat, nu e O.K. Ai spus că Adam era deja plecat de acasă când a primit mailul. Însă ştim că mesajul a fost citit de pe calculatorul ăsta, da?

— Da.

— Ar mai fi putut să-l citească altcineva?

— Nu prea. Nu mai era nimeni acasă.

— Pentru că asta e chestia interesantă. Nu numai că mesajul a fost citit de pe calculatorul lui Adam, ci şi a fost trimis tot de acolo.

Tia îl privi uimită.

— Deci tu spui că a pătruns cineva la noi în casă, a pornit calculatorul lui Adam, a trimis de pe el un mesaj în legătură cu o petrecere la familia Huff, l-a deschis, şi apoi l-a şters?

— Cam aşa ceva.

— Dar de ce ar face cineva aşa ceva?

Brett ridică din umeri.

— Vrei să ştii care e singurul motiv care-mi vine în minte? Să-şi bată joc de tine.

— Dar nu mai ştia nimeni despre E-SpyRight. Doar eu, Mike, Mo şi – Tia încercă să-l privească pe tânăr în ochi, dar acesta îşi feri privirea – tu.

— Hei, nu te uita la mine.

— Dar tu i-ai spus lui Hester Crimstein.

— Îmi pare rău că am făcut asta. Însă ea e singura care mai ştie.

Tia căzu pe gânduri. Se uită cu atenţie la Brett, la unghiile lui murdare, la faţa nerasă şi la tricoul boţit şi se întrebă cum de încredinţase o asemenea sarcină unui om pe care îl cunoştea atât de puţin.

De unde ştia ea că tot ceea ce-i spune Brett este adevărat?

Îi arătase că se poate conecta de oriunde şi că poate primi rapoarte chiar şi în Boston. De ce n-ar fi putut presupune că Brett îşi pusese şi el o parolă acolo, una care să-i permită să citească şi el rapoartele generate de programul spion? Cine putea şti ce face cu exactitate programul instalat de el? Doar se ştie că marile companii au programe spyware care le spun ce site-uri accesezi. Magazinele îţi dau cardurile alea de discount, tocmai ca să poată urmări ce produse cumperi. Dumnezeu ştie ce instalează firmele de calculatoare pe computerul pe care îl cumperi. Având în vedere ce puţin costă spaţiul de înmagazinare în zilele noastre, e foarte posibil să existe acolo un program care îţi monitorizează întreaga activitate.

Nu era deloc greu de imaginat că Brett ştie mai multe decât îi spunea ei.

•

— Alo?

— Mike? se auzi vocea lui Ilene.

Mike îi urmări pe Tia şi pe Brett cum intră în casă. Îşi lipi telefonul de ureche.

— Ce s-a întâmplat?

— Am vorbit cu Susan Loriman despre tatăl biologic al lui Lucas.

Mike nu se aştepta la asta.

— Când?

— Astăzi. M-a sunat ea şi ne-am întâlnit la restaurant.

— Şi?

— Şi e o pistă închisă.

— Tatăl adevărat?

— Da.

— Cum aşa?

— Nu vrea să se ştie.

— Numele tatălui? Puţin îmi pasă.

— Nu numele tatălui.

— Dar ce, atunci?

— Mi-a spus care e motivul pentru care nu ne ajută să mergem pe pista asta.

— Nu înţeleg.

— Trebuie să mă crezi pe cuvânt. Mi-a explicat mie situaţia. Nu putem merge mai departe.

— Nu înţeleg de ce.

— Nici eu nu înţelegeam înainte ca Susan să-mi explice.

— Şi vrea ca motivul să rămână secret?

— Corect.

— Presupun că este vorba despre ceva ruşinos pentru ea. De asta a vorbit, probabil, cu tine şi nu cu mine.

— Nu aş folosi chiar termenul ruşinos.

— Dar ce termen ai folosi?

— Am senzaţia că nu ai încredere în judecata mea.

Mike mută telefonul la cealaltă ureche.

— În situaţii normale, Ilene, aş avea o încredere oarbă în tine.

— Dar?

— Tocmai am scăpat din arestul celor de la FBI.

Tăcere.

— Au vorbit şi cu tine, nu? întrebă Mike.

— Da, au vorbit.

— Şi de ce nu mi-ai spus şi mie?

— Ei mi-au cerut să nu suflu o vorbă. Mi-au zis că, dacă vorbesc cu tine, compromit o investigaţie federală foarte importantă. M-au ameninţat că mă dau în judecată şi că-mi pot pierde dreptul de practică.

Mike nu spuse nimic.

— Şi te rog să nu uiţi, continuă Ilene cu o voce iritată, că pe reţetele alea este trecut şi numele meu.

— Ştiu.

— Ce naiba se petrece, Mike?

— E o poveste lungă.

— Chiar ai făcut ce pretind ei?

— Bănuiesc că mă ştii suficient de bine ca să-ţi răspunzi singură la întrebarea asta.

— Mi-au arătat reţetele alea. Mi-au dat o listă cu medicamentele prescrise. Niciunul dintre oamenii aceia nu este pacientul nostru. Şi jumătate din medicamentele prescrise nu le-am folosit niciodată.

— Ştiu.

— E vorba despre cariera mea aici, spuse Ilene. Ştii cât de mult înseamnă asta pentru mine.

Vocea ei trăda o suferinţă mult mai profundă decât se putea ghici la prima vedere.

— Îmi pare rău, Ilene. Mă străduiesc să rezolv cât mai bine situaţia asta.

— Cred totuşi că merit mai mult decât să-mi spui că „e o poveste lungă”.

— Adevărul e că nici eu nu ştiu exact ce se întâmplă. Ştiu doar că Adam a dispărut. Şi că trebuie să-l găsesc.

— Cum adică, a dispărut?

Mike îi povesti pe scurt ce se întâmplase până atunci. După ce termină, Ilene spuse:

— Mă văd silită să-ţi pun totuşi o întrebare, deşi n-aş vrea deloc acest lucru.

— Atunci mai bine nu mi-o pune.

— Nu vreau să-mi pierd dreptul de practică.

— Nici eu nu vreau.

— Dacă pot face ceva ca să te ajut să-l găseşti pe Adam..., începu ea.

— O să te ţin la curent.

•

Nash opri furgoneta în faţa clădirii unde locuia Pietra, în Hawthorne.

Trebuiau să stea separaţi pentru o perioadă. Devenise foarte clar. Ruptura începuse să se vadă şi nu mai putea fi ascunsă. Avea să existe întotdeauna o legătură între ei – nu în felul în care fusese legat de Cassandra, nici pe departe. Exista însă ceva foarte puternic între ei, ceva care îi aducea mereu împreună. Legătura aceasta începuse, probabil, ca un fel de răsplată din partea ei, drept mulţumire că o scăpase din iadul acela, însă, pe parcurs, ajunsese să se întrebe dacă ea voise cu adevărat să fie salvată. Poate că salvarea ei fusese un fel de blestem.

Pietra privea pe geamul maşinii.

— Nash?

— Da?

Femeia îşi puse o mână pe ceafa.

— Ştii, soldaţii ăia care mi-au măcelărit familia. Toate lucrurile alea îngrozitoare pe care le-au făcut alor mei. Şi mie…

Pietra se opri brusc.

— Te ascult, zise el.

— Tu chiar crezi că soldaţii ăia erau cu toţii nişte criminali şi nişte violatori – şi că ar fi fost în stare să facă lucrurile alea chiar dacă n-ar fi fost război?

Nash nu zise nimic.

— Cel pe care l-am prins noi era brutar, zise ea. Obişnuiam să mergem la prăvălia lui. Toţi membrii familiei mele. Ne zâmbea. Ne dădea acadele.

— Şi ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că, dacă n-ar fi fost războiul, ei şi-ar fi trăit fără probleme vieţile obişnuite. Ar fi fost, în continuare, brutari, fierari sau tâmplari. N-ar fi devenit criminali.

— Şi crezi că acest lucru este valabil şi pentru tine? întrebă el. Că ai fi continuat să fii actriţă?

— Eu nu vorbesc despre mine aici, spuse Pietra. Mă refer la soldaţii aceia.

— Bine. Deci, dacă am înţeles bine, tu crezi că presiunea războiului explică comportamentul acelor soldaţi.

— Tu nu eşti de aceeaşi părere?

— Nu.

Ea se răsuci spre el.

— De ce nu?

— Ipoteza ta e că războiul i-a forţat să acţioneze într-un mod care nu era în firea lor.

— Da.

— Dar poate că e tocmai invers, spuse el. Poate că tocmai războiul i-a eliberat şi le-a permis să-şi arate adevărată faţă. Poate că societatea şi nu războiul este cea care îi forţează pe oameni să acţioneze într-un fel care nu e în firea lor.

Pietra deschise portiera şi ieşi din maşină. El o privi cum intră în clădire. Apoi porni maşina şi se îndreptă spre următoarea destinaţie. Treizeci de minute mai târziu, parcă pe o stradă laterală, în dreptul unor case care păreau nelocuite. Nu dorea să fie văzut în parcare.

Îşi puse mustaţa falsă şi şepcuţa de baseball. Merse pe jos câteva cvartale şi ajunse la clădirea masivă din cărămidă. Părea pustie. Nash ştia că uşa de la intrarea principală era încuiată. Ştia însă că una dintre uşile laterale avea un băţ de chibrit care o împiedica să se închidă. Intră înăuntru şi începu să coboare pe scări.

Pereţii coridorului erau decoraţi cu desene şi picturi realizate de copii. Pe un avizier erau prinse mai multe eseuri. Nash se opri şi citi câteva. Erau scrise de elevi de clasa a III-a şi toate povestirile se refereau la ei. Aşa sunt crescuţi copiii din ziua de azi. Să se gândească numai la persoana lor. Să se considere unici şi foarte speciali.

Nash intră în una dintre clase. Joe Lewiston stătea turceşte pe podea. Avea mai multe hârtii în mână şi lacrimi în ochi. Ridică privirea când Nash intră în încăpere.

— Nu merge, zise Joe Lewiston. Mailurile continuă să sosească.

32.

Loren Muse o interogă pe fiica lui Marianne Gillespie cu cea mai mare delicateţe, însă Yasmin nu ştia nimic.

Yasmin nu o văzuse pe mama sa. Nici măcar nu ştiuse că se întorsese în oraş.

— Credeam că e în Los Angeles, spuse ea.

— Ţi-a spus ea lucrul ăsta? întrebă Muse.

— Da. Apoi, după o pauză: Adică, mi-a trimis un mail.

Muse îşi aduse aminte că Guy Novak îi spusese exact acelaşi lucru.

— Mai ai mailul acela?

— Pot să mă uit. S-a întâmplat ceva cu Marianne?

— Îi spui pe nume mamei tale?

Yasmin ridică din umeri.

— Nu prea i-a plăcut să fie mamă. De ce să-i amintesc mereu de lucrul ăsta? Aşa că îi spun Marianne.

Copiii din ziua de azi cresc foarte repede, îşi spuse Muse în gând.

— Poţi să verifici dacă mai ai mailul acela?

— Cred că e în calculator.

— Aş vrea să-mi scoţi şi mie o copie la imprimantă.

Yasmin se încruntă.

— Dar tot nu îmi veţi spune despre ce e vorba. Este numai o constatare, nu o întrebare.

— Nu ai de ce să fii îngrijorată deocamdată.

— Am înţeles. Nu doriţi să speriaţi copilul. Dacă ar fi fost vorba despre mama dumneavoastră şi aţi fi fost de vârsta mea, n-aţi fi vrut să aflaţi?

— Ai dreptate. Însă nici noi nu ştim nimic deocamdată. Tatăl tău se va întoarce în curând acasă. Până atunci, chiar aş vrea să văd mailul acela.

Yasmin porni în sus pe scări. Prietena ei rămase în încăpere. În mod normal, Muse ar fi vrut să discute între patru ochi cu Yasmin, însă cedase fiindcă aceasta se simţea mai liniştită în prezenţa prietenei sale.

— Mai spune-mi o dată cum te numeşti, te rog, spuse Muse.

— Jill Baye.

— Jill, tu ai văzut-o vreodată pe mama lui Yasmin?

— Da, de mai multe ori.

— Pari cam îngrijorată.

Jill se încruntă.

— Sunteţi poliţistă şi puneţi întrebări despre mama prietenei mele. N-ar trebui să fiu îngrijorată?

Copii.

Yasmin cobora pe scări cu o foaie de hârtie în mână.

— Am adus mailul.

Muse începu să citească:

> *Salut*! *Plec la Los Angeles pentru câteva săptămâni. Vorbim când mă întorc.*

Mesajul ăsta explica foarte multe. Muse se întrebase mereu de ce nu reclamase nimeni dispariţia acestei femei. Răspunsul era foarte simplu. Marianne trăia singură în Florida. Având în vedere stilul ei de viaţă şi mesajul de pe foaia de hârtie, puteau să treacă luni de zile până să înceapă să se îngrijoreze cineva în legătură cu soarta ei.

— Vă e de folos? întrebă Yasmin.

— Da, îţi mulţumesc.

Ochii lui Yasmin se umplură de lacrimi.

— E mama mea, totuşi.

— Ştiu.

— Mă iubeşte. Yasmin începu să plângă. Muse făcu un pas spre ea, însă fetiţa ridică braţul ca s-o oprească.

— Pur şi simplu, nu ştie cum să fie o mamă bună. Ea încearcă. Numai că nu reuşeşte.

— Am înţeles. Să ştii că eu nu încerc s-o judec.

— Spuneţi-mi atunci ce s-a întâmplat. Vă rog!

— Nu pot, spuse Muse.

— S-a întâmplat însă ceva grav, nu? Măcar atâta puteţi să-mi spuneţi. E grav?

Muse ar fi vrut să fie sinceră cu fetiţa, însă nu era momentul şi nici locul potrivit.

— Tatăl tău va veni în curând acasă. Eu trebuie să mă întorc la lucru.

•

— Linişteşte-te, zise Nash.

Joe Lewiston se ridică în picioare de pe podea dintr-o singură mişcare. Nash îşi spuse în gând că profesorii trebuie să fie obişnuiţi cu această mişcare.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te implic şi pe tine.

— Ba ai procedat foarte bine că m-ai sunat.

Nash se uită la cumnatul său. CassandraLewiston, iubita lui soţie, avusese cinci fraţi. Joe era cel mai mic şi, în acelaşi timp, favoritul ei. Când fratele cel mai mare, Curtis, fusese ucis, cu mai bine de zece ani în urmă, Cassandra suferise teribil. Plânsese zile întregi, nu mai voia să se dea jos din pat, încât, deşi ştia că e absurd, Nash nu se putuse abţine să nu se întrebe, mai târziu, dacă nu cumva boala ei se putea pune pe seama acestei suferinţe. Îl jelise atât de tare pe fratele ei, încât poate că sistemul ei imunitar slăbise. Poate că celulele canceroase se află în noi toţi şi aşteaptă acolo în linişte până ce apărarea este distrusă şi ele pot să atace.

„Îţi promit că o să-l găsesc pe cel care l-a ucis pe Curtis”, îi promisese Nash iubitei sale soţii.

Nu-şi putuse însă ţine promisiunea, deşi pentru Cassandra lucrul acesta nu avea nicio importanţă. Ea nu voia neapărat răzbunare. Pur şi simplu, îi lipsea fratele care fusese ucis. El jurase că nu va permite ca ea să mai sufere vreodată la fel, că avea să-i apere pe cei pe care ea îi iubea şi, mai ales, că avea să-i protejeze totdeauna.

Îi promisese acelaşi lucru şi când ea era pe patul de moarte.

Atitudinea lui păruse că-i atenuează suferinţa.

— O să ai grijă de ei? îl întrebase Cassandra.

— Da.

— Şi ei o să aibă grijă de tine.

El nu replicase.

Joe veni spre el. Nash aruncă o privire în clasă. Prea multe nu se schimbaseră în şcoală de când fusese şi el elev. Aceleaşi tabele cu regulile scrierii de mână, picturi şi desene ale micuţilor se zăreau peste tot.

— S-a mai întâmplat şi altceva, spuse Joe.

— Spune-mi.

— Guy Novak trece cu maşina prin faţa casei noastre. Când ajunge în dreptul ei, încetineşte şi se holbează la noi. Cred că asta îi sperie pe Dolly şi pe Allie.

— De când se întâmplă asta?
— De mai bine de o săptămână.
— De ce nu mi-ai spus mai devreme?
— N-am crezut că e ceva important. Am crezut că o să înceteze.
Nash închise ochii.
— Şi de ce crezi acum că a devenit important?
— Pentru că Dolly s-a înfuriat foarte tare când a făcut-o din nou în dimineaţa asta.
— Guy Novak a trecut prin faţa casei voastre şi azi?
— Da.
— Şi crezi că face asta ca să vă ameninţe?
— De ce altceva?
Nash clătină din cap.
— Înseamnă că am greşit de la început.
— Ce vrei să spui?
Nu avea niciun rost să încerce să-i explice. Dolly Lewiston primea în continuare mailuri. Asta însemna că nu Marianne fusese cea care le transmitea, chiar dacă, în timpul chinurilor la care o supusese, mărturisise că ea fusese autoarea.
Autorul mesajelor fusese, de la bun început, Guy Novak.
Nu avea cum să uite promisiunea pe care i-o făcuse Cassandrei. Nash ştia acum ce are de făcut pentru a o respecta.
— Mă simt atât de neputincios, zise Joe Lewiston.
— Te rog să mă asculţi cu atenţie, Joe.
Cumnatul lui arăta atât de speriat. Nash era fericitcă iubita lui Cassandra nu avea cum să vadă în ce hal ajunsese frăţiorul ei. Îşi aminti cum arăta Cassandra aproape de sfârşit. Îşi pierduse tot părul. Pielea căpătase o culoare galbenă, nesănătoasă. Avea mai multe răni deschise pe cap şi pe faţă. Nu îşi mai putea controla sfincterele. Existau momente în care durerile păreau insuportabile, însă îl făcuse să promită că nu va interveni. Îşi muşca buzele, ochii dădeau să-i iasă din orbite şi simţea ca şi cum nişte gheare de oţel ar fi sfârtecat-o pe dinăuntru. În ultimele zile, i se umpluse de răni şi interiorul gurii, astfel încât nu mai putea nici vorbi. Nash nu putea face altceva decât s-o privească şi să se încrânceneze şi mai mult din cauza neputinţei de a-i alina în vreun fel suferinţa.
— Totul va fi bine, Joe.
— Ce vrei să faci?

— Nu e nevoie să-ţi faci probleme cu asta. Totul va fi bine. Îţi promit.

•

Betsy Hill îl aştepta pe Adam în păduricea din spatele casei lor.

Zona în care se dezvoltase acea vegetaţie sălbatică se afla pe proprietatea lor, însă nu apucaseră niciodată să facă curăţenie acolo. Discutase cu Ron, în urmă cu mai mulţi ani, să defrişeze arbuştii şi să instaleze o piscină pe locul respectiv, însă cheltuielile ar fi fost prea mari şi, în plus, gemenii erau prea mici pe vremea aceea. Aşa că lăsaseră totul aşa cum era.

Pe când Spencer avea cam nouă ani, Ron ridicase acolo o incintă din lemn, un fel de imitaţie a unui fort, în care obişnuiau să se joace copiii. Existase şi un leagăn acolo, ceva simplu, cumpărat de la Sears. Ambele fuseseră abandonate, odată cu trecerea anilor.

Odată cu trecerea în adolescenţă a lui Spencer, locul devenise din nou interesant pentru acesta şi prietenii lui. Betsy găsise odată acolo mai multe sticle de bere goale. Încercase să discute despre asta cu Spencer, însă nu reuşise decât să-l facă pe fiul lor să se îndepărteze şi mai mult de ei. Era, până la urmă, un adolescent care băuse o bere. Ce era aşa de grav?

— Doamnă Hill?

Ea se întoarse şi-l văzu pe Adam în spatele ei. Probabil că venise din partea cealaltă, dinspre casa familiei Kadison.

— Dumnezeule! făcu ea. Ce s-a întâmplat cu tine?

Băiatul avea faţa murdară, plină de vânătăi. Braţuldrept era bandajat, şi cămaşa era ruptă în mai multe locuri.

— N-am nimic.

Betsy îl ascultase şi nu-i sunase pe părinţii lui. Îi fusese teamă să nu distrugă această şansă de a afla ce se întâmplase cu fiul ei. Poate că greşise, însă luase atât de multe decizii greşite în ultimele luni, încât una în plus nici nu mai conta.

Cu toate acestea, nu se putu abţine să nu-i spună:

— Părinţii tăi sunt atât de îngrijoraţi din cauza ta.

— Ştiu.

— Ce s-a întâmplat, Adam? Unde ai fost?

El clătină din cap. Ceva din gestul acesta îi aminti imediat lui Betsy de Mike. Pe măsură ce copiii cresc, se vede foarte clar acest lucru – nu numai că seamănă foarte bine cu părinţii lor,

dar le moştenesc până şi gesturile. Adam era mare acum, aproape un bărbat, îl depăşise deja în înălţime pe Mike.

— Cred că poza aceea este postată pe site de mai multă vreme, zise Adam. Eu n-am intrat niciodată până acum pe site-ul ăla.

— Chiar?

— Da.

— Pot să te întreb de ce?

— Nu asta reprezintă Spencer pentru mine. Înţelegeţi? Adică, nici măcar nu le cunosc pe fetele care au făcut site-ul ăla. Eu am destule amintiri ca să mai am nevoie de aşa ceva. De asta n-am intrat pe site.

— Dar ştii cine a făcut poza?

— Cred că DJ Huff. Vreau să spun că nu pot să fiu sigur, fiindcă eu sunt undeva în spate şi mă uit în altă parte. Însă ştiu că DJ a descărcat o mulţime de poze pe site-ul ăla. Probabil că le-a pus acolo la grămadă şi nici nu şi-a dat seama că una era făcută chiar în noaptea aceea.

— Ce s-a întâmplat acolo, Adam?

Băiatul începu să plângă. Doar cu câteva minute înainte, Betsy se minunase cât de mult se maturizase prietenul fiului ei. Acum, bărbatul dispăruse şi nu mai rămăsese decât copilul.

— Ne-am certat.

Betsy rămase tăcută. Între ei era o distanţă de aproape doi metri, însă avea senzaţia că aude bătăile puternice ale inimii lui Adam.

— Din cauza asta avea el vânătaia aia pe faţă, continuă băiatul.

— Tu l-ai lovit?

Adam încuviinţă din cap.

— Dar era prietenul tău. De ce v-aţi bătut?

— Băusem şi nu mai ştiam de noi. Era din cauza unei fete. Lucrurile scăpaseră de sub control. Am început să ne îmbrâncim şi, după aceea, el a încercat să mă lovească cu pumnul. Eu am parat şi după aceea l-am lovit în faţă.

— Din cauza unei fete?

Adam îşi coborî privirea.

— Cine mai era acolo? întrebă Betsy.

Adam clătină din cap.

— Nu are importanţă.

— Pentru mine are.

— Nu contează cine mai era acolo, fiindcă eu sunt cel care l-a lovit.

Betsy încercă să-şi imagineze scena. Fiul ei. Frumosul ei copil, în ultima lui zi de viaţă pe acest pământ, este lovit în faţă de nimeni altcineva decât de cel mai bun prieten. Deşi încerca să-şi păstreze calmul, nu se putu împiedica să nu ridice tonul:

— Nu reuşesc să înţeleg nimic din toate astea. Şi tu unde erai când a murit?

— Ar fi trebuit să mergem în Bronx. Există un loc acolo. Îi lasă să petreacă şi pe cei de vârsta noastră.

— În Bronx?

— Da. Dar înainte de a pleca, a izbucnit cearta dintre mine şi Spencer. L-am lovit şi l-am înjurat. Eram atât de furios. Apoi el a fugit. Ar fi trebuit să mă duc după el, dar n-am făcut-o. L-am lăsat să plece. Ar fi trebuit să-mi dau seama ce are de gând să facă.

Betsy Hill stătea nemişcată, incapabilă să zică sau să facă ceva. Îi reveniră în minte cuvintele lui Ron, care zicea că nimeni nu-l forţase pe fiul lor să fure votca şi pastilele din casă.

— Cine l-a ucis pe fiul meu? întrebă ea într-un sfârşit.

Ştia însă foarte bine răspunsul.

Îl ştiuse încă de la început. Încercase să găsească explicaţii acolo unde nu se putea găsi niciuna. Era vorba doar de misterul şi complexitatea comportamentului uman. Ai doi copii şi-i creşti pe amândoi exact la fel, ca să descoperi, în final, că unul a ajuns o persoană iubitoare, iar celălalt a devenit criminal. Unii spun că natura iese întotdeauna biruitoare, că genele contează mai mult decât educaţia, însă, uneori, nu este nevoie decât de un mic eveniment lipsit de importanţă, pentru a ne strica iremediabil viaţa, ceva din aer care se amestecă în chimia noastră interioară. Şi apoi, după ce tragedia s-a petrecut, începem să căutăm explicaţii şi poate chiar reuşim să găsim vreuna. Nu este însă vorba decât de o justificare inutilă, după ce răul s-a produs deja.

— Spune-mi ce s-a întâmplat apoi, Adam.

— A încercat să mă sune după aceea, începu băiatul. Am văzut că el era cel care suna. Şi nu am răspuns. L-am lăsat în căsuţa vocală. Ştiam că era deja sub influenţa drogurilor. Era terminat, ajunsese la fund şi eu ar fi trebuit să-mi dau seama de

asta. Ar fi trebuit să-l iert. Însă eu n-am făcut-o. În ultimul său mesaj, mi-a spus că-i pare rău şi că găsise o cale de ieşire. Se mai gândise şi înainte la sinucidere. Vorbeam cu toţii despre asta. Însă, în cazul lui, era ceva diferit. Mult mai serios. Şi eu m-am bătut cu el, l-am înjurat şi i-am spus că n-o să-l iert niciodată.

Betsy clătină din cap.

— Era un copil foarte bun, doamnă Hill.

— Care a luat drogurile din casa noastră, din dulăpiorul cu medicamente…, spuse ea, mai mult pentru sine.

— Ştiu. Toţi făceam aşa.

Cuvintele lui o zăpăciseră, Betsy nu mai reuşea să gândească normal.

— Şi pentru o fată? V-aţi bătut din cauza unei fete?

— A fost greşeală mea, izbucni Adam. Că mi-am pierdut cumpătul. Că l-am lăsat să fugă şi nu l-am căutat. Că i-am ascultat mesajele prea târziu. Am ajuns pe acoperiş cât de repede am putut. Însă l-am găsit mort.

— Tu l-ai găsit?

El încuviinţă în tăcere.

— Şi ai tăcut în tot acest timp?

— Mi-a fost frică. Însă acum nu îmi mai e. Trebuie să se termine.

— Ce trebuie să se termine?

— Îmi pare foarte rău, doamnă Hill. Nu am reuşit să-l salvez.

Betsy Hill spuse în şoaptă:

— Nici eu nu am fost în stare să am grijă de el.

Făcu un pas spre Adam, însă băiatul clătină dincap.

— Trebuie să se termine, spuse el din nou.

Apoi făcu doi paşi cu spatele, se răsuci pe călcâie,o luă la fugă şi dispăru printre copaci.

33.

În faţa lui Paul Copeland se aflau mai multe microfoane, aparţinând celor mai importante canale de televiziune şi staţii de radio.

— Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră pentru a o găsi pe Reba Cordova, femeia dispărută.

Muse se afla într-o laterală a scenei şi urmărea declaraţia. Pe monitoare îşi făcu apariţia o fotografie dureros de dulce a Rebei. Femeia zâmbea în felul acela care te face şi pe tine să zâmbeşti fără să vrei sau care, în cazul de faţă, e în stare să-ţi frângă inima. Pe banda de jos a ecranului se vedea un număr de telefon.

— De asemenea, avem nevoie de ajutorul dumneavoastră ca s-o localizăm pe această femeie.

În locul feţei Rebei Cordova, apăruse acum o imagine de pe caseta de supraveghere video primită de la Target.

— Dacă aveţi vreo informaţie în legătură cu această persoană, vă rugăm să sunaţi la numărul de mai jos.

Aveau să sune, fără îndoială, o mulţime de nebuni, însă, în situaţia asta, Muse era convinsă că avantajele unui astfel de apel erau mult mai importante decât micile neajunsuri, inerente. Se îndoia că aveau să găsească pe cineva care s-o fi văzut pe Reba Cordova, însă erau şanse mari să fie recunoscută femeia a cărei imagine era pe filmul camerei de supraveghere. Cel puţin aşa spera ea.

Lângă Cope stătea Neil Cordova, bărbatul femeii dispărute. În faţa acestuia, stăteau cele două fetiţe ale cuplului. Cordova se străduia să-şi ţină fruntea sus, însă se putea vedea cum îi tremură bărbia. Fetiţele Cordova erau foarte drăguţe şi aveau ochii aceia mari şi întrebători pe care îi vezi, de obicei, în ştirile prezentate din zonele de conflict. Exact ce le trebuia canalelor de televiziune: o familie fotogenică zdrobită de durere. Cope îi spusese domnului Cordova că nu e necesar să participe la conferinţa de presă sau că poate participa, dar fără să-şi aducă şi fetele. Neil Cordova respinsese toate aceste propuneri.

— Trebuie să facem tot ce e posibil pentru a o salva, îi spusese Cordova lui Cope, ca să nu fim, după aceea, în situaţia să răspundem la întrebările lor.

— O să fie o adevărată traumă pentru ele, replicase Cope.

— Dacă mama lor a murit, oricum, va fi îngrozitor pentru fete. Cel puţin să ştie că am făcut tot ceea ce s-a putut.

Muse simţi în buzunar vibraţia telefonului. Se uită pe ecran şi văzu că era Clarence Morrow care o suna de la morgă. Era şi timpul.

— Femeia ucisă este Marianne Gillespie, spuse Clarence. Fostul ei soţ a fost aici şi a identificat-o.

Muse se înălţă uşor pe vârfuri, astfel încât să-i atragă atenţia lui Cope. Când acesta se uită la ea, îi făcu un mic semn afirmativ cu capul. Cope se întoarse spre microfon şi zise:

— A fost, de asemenea, identificat un cadavru care poate avea o legătură cu dispariţia doamnei Cordova. Aparţine unei femei pe nume Marianne Gillespie...

Muse reveni la cel care aştepta la telefon.

— L-ai interogat pe Novak?

— Da, am făcut-o. Dar nu cred că e implicat.

— Nici eu nu cred.

— Nu avea niciun motiv. Prietena lui nu seamănă deloc cu femeia surprinsă de camera de supraveghere şi nici el nu aduce cu descrierea tipului cu furgoneta.

— Duceţi-l acasă. Lăsaţi-l în pace pe el şi pe fiica lui.

— Exact cu asta ne ocupăm acum. Novak a sunat-o deja pe prietena lui şi a rugat-o să nu le lase pe fete să se uite la ştiri până nu ajunge el acasă.

•

Pe ecran apăruse acum o fotografie a lui Marianne Gillespie. Destul de ciudat, dar nu reuşiseră să obţină de la Guy Novak nicio poză a fostei sale soţii. Noroc că Reba Cordova, care o vizitase pe Marianne în Florida, cu un an în urmă, făcuse câteva fotografii cu această ocazie. Erau fotografii făcute la piscină, în care Marianne apărea în bikini, însă pentru public afişaseră numai portretul, decupat din una dintre imagini. Muse putuse astfel să vadă că Marianne fusese o tipă foarte sexy, care, probabil, avusese o viaţă destul de aventuroasă înainte de a sfârşi atât de tragic. Deşi femeia din fotografie nu

mai era la prima tinereţe, se putea vedea cât de atrăgătoare fusese.

La microfon trecu Neil Cordova. Bliţurile aparatelor de fotografiat îl orbiră. Clipi de câteva ori, încercând să se calmeze. Începu să vorbească, mai întâi, cu un glas nesigur, apoi, din ce în ce mai stăpân pe sine. Povesti cât de mult îşi iubea soţia, ce soţie şi mamă perfectă era aceasta şi îi rugă pe telespectatorii care aveau vreo informaţie să sune la numărul afişat pe ecran.

— Psst.

Muse întoarse capul. Era Frank Tremont. Detectivul îi făcu semn să vină mai aproape.

— Am descoperit ceva, spuse el.

— Deja?

— Ne-a sunat văduva unui fost poliţist din Hawthorne. Spune că femeia din fotografia din parcare locuieşte singură, în aceeaşi clădire cu ea. Cică e de undeva din străinătate şi o cheamă Pietra.

•

Înainte de a pleca de la şcoală, Joe Lewiston trecu pe la sediul administraţiei, ca să-şi ridice corespondenţa.

Găsi un alt fluturaş şi o notiţă scrisă de mână de la familia Loriman prin care i se solicita ajutorul în găsirea unui donator pentru Lucas, fiul lor. Joe nu-l avusese ca elev, dar o remarcase pe mama băiatului. Deşi toţi profesorii pretind că ei sunt deasupra unor astfel de chestii lumeşti, mamele sexy sunt întotdeauna remarcate. Susan Loriman era una dintre acestea.

În fluturaş – cel de-al treilea pe care-l văzuse – se anunţa că vinerea următoare urma să vină în şcoală un „cadru medical” care să ia probe de sânge.

Vă rugăm să căutaţi în inima dumneavoastră puterea de a ne ajuta să salvăm viaţa lui Lucas...

Joe era teribil de impresionat. Familia Loriman nu precupeţea niciun efort pentru salvarea vieţii copilului lor. Doamna Loriman îi trimisese mai multe mesaje şi chiar îl sunase la telefon pentru a-i solicita ajutorul: *Ştiu că nu aţi predat la niciunul dintre copiii mei, însă în şcoală sunteţi privit ca un adevărat lider.* Pentru că toţi oamenii au în ei o doză de egoism şi Joe Lewiston se gândea, cu o doză de egoism, că era, probabil, un prilej foarte bun să-şi recapete statutul puternic

zdruncinat după incidentul cu Yasmin. Gândurile sale se îndreptară spre propriul său copil. Şi-o imagină pe micuţa sa Allie pe un pat de spital, conectată prin tuburi la aparate, strâmbându-se de durere. Faţă de o tragedie atât de mare, propriile sale probleme deveneau aproape ridicole.

Se gândea acum la Nash. Joe avea şi el trei fraţi mai mari, însă parcă era mai apropiat de Nash decât de ei. Nash şi Cassie erau un exemplu de cuplu despre care toată lumea spusese, la început, că nu are nicio şansă, însă, cât timp fuseseră împreună, cei doi formaseră o singură entitate. Un tot aşa cum nu mai văzuse altul de atunci. Aşa cum el şi Dolly, Dumnezeu ştie din ce motive, nu reuşiseră niciodată să fie.

Oricât de melodramatic ar părea, Cassie şi Nash fuseseră cu adevărat două fiinţe separate care se uniseră într-una singură.

Aşa că moartea lui Cassie fusese devastatoare. Ceva ce îţi închipui că e imposibil să se întâmple. Chiar şi după stabilirea diagnosticului. Chiar şi după ce începuseră să apară efectele îngrozitoare ale bolii. Toată lumea spera că până la urmă boala avea să fie învinsă. Deşi n-ar fi trebuit să fie un şoc atât de mare, moartea ei îi luase pe nepregătite.

Joe fusese apoi martor la schimbarea profundă a comportării lui Nash – probabil că aşa trebuia să se şi întâmple: când din unirea a două suflete rămâne din nou unul singur, ceva se pierde pentru totdeauna. Era în el acum o răceală sufletească pe care Joe o găsea ciudat de reconfortantă, fiindcă existau foarte puţine persoane la care Nash ţinea cu adevărat. Cei care o fac pe sensibilii pretind că sunt gata să ajute pe toată lumea, însă atunci când ai nevoie de ajutorul cuiva cu adevărat, ca acum, îţi trebuie un om puternic, care se gândeşte, în primul rând, la interesul său, căruia nu-i pasă câtuşi de puţin de ceea ce e bine şi ceea ce e rău, pe care nu-l interesează decât să fie în siguranţă cei la care ţine.

Un astfel de om era Nash.

„I-am promis Cassandrei”,îi explicase acesta după înmormântare. *„I-am promis că o să am grijă de tine.”*

În gura altuia asemenea cuvinte ar fi părut fără îndoială bizare sau chiar jenante, însă în cazul lui Nash, Joe ştia că era vorba despre un legământ foarte serios. Joe era sigur că Nash era gata să facă tot ce stătea în puterea lui extraordinară pentru a-şi ţine cuvântul. Era ceva înspăimântător şi liniştitor,

în acelaşi timp, ceva ce pentru Joe, care fusese un copil fragil, ignorat de un tată greu de mulţumit, însemna enorm.

Intră în casă şi o văzu pe Dolly aşezată în faţa calculatorului. Expresia furioasă de pe faţa ei îi produse o strângere în stomac.

— Unde ai fost? întrebă ea.

— La şcoală.

— De ce?

— Am avut de corectat nişte lucrări.

— E-mailul meu tot nu merge.

— O să mă uit să văd ce pot face.

Dolly se ridică în picioare.

— Vrei un ceai?

— Ar fi grozav, mulţumesc.

Ea îl sărută pe obraz. Joe se aşeză la calculator. Aşteptă, mai întâi, ca soţia lui să iasă din cameră, apoi intră pe contul său de poştă electronică. Tocmai se pregătea să-şi verifice corespondenţa, când ceva de la rubrica de ştiri îi atrase atenţia. O imagine care dispăruse aproape imediat, locul ei fiind luat de o informaţie despre echipa New York Knicks.

Făcu clic pe săgeata de revenire şi pe ecran apăru din nou imaginea.

Un bărbat împreună cu fetiţele sale. Una dintre ele i se părea cunoscută. Era de la ei din şcoală. Sau cel puţin semăna cu una dintre elevele din şcoala lor. Făcu clic pe textul care însoţea imaginea. Titlul ştirii era:

Dispariţia unei membre a comunităţii locale

Citi apoi că pe femeie o chema Reba Cordova. Îşi dădu brusc seama că o cunoaşte pe această femeie. Activaseră împreună în comitetul bibliotecii şcolare.

Şi acum dispăruse?

Continuă să citească şi ajunse la paragraful în care se vorbea despre o posibilă legătură între dispariţia ei şi un cadavru ce fusese descoperit de curând în Newark. Numele victimei îi blocă, pur şi simplu, respiraţia.

Dumnezeule, ce făcuse?

Joe Lewiston fugi la baie şi vomită. Apoi puse mâna pe telefonul mobil şi-l sună pe Nash.

34.

Mai întâi, Ron Hill se asigură că nici Betsy, nici gemenii nu erau acasă. Apoi se duse în dormitorul fiului său decedat.

Nu dorea să aibă niciun martor.

Se sprijini de cadrul uşii. Se uita fix la patul din cameră de parcă în felul acesta ar fi putut să recompună acolo imaginea fiului său – ca şi cum intensitatea privirilor sale ar fi fost suficientă pentru materializarea unei siluete, celei a lui Spencer, stând culcat pe spate, cu privirea în tavan, aşa cum obişnuia el să stea, în tăcere, cu lacrimi în ochi.

Cum de nu fuseseră în stare să vadă ce se petrece cu copilul lor?

Remarcaseră desigur că fiul lor era mereu posac, mereu trist, mereu lipsit de vlagă. Ştiau asta şi totuşi se feriseră să pună o etichetă atât de simplistă ca depresie maladivă. La urma urmei, nu era decât un copil şi crezuseră că toate astea vor trece odată cu vârsta. Privind însă acum în retrospectivă, Ron îşi amintea cum trecea prin faţa camerei lui Spencer şi uşa era mereu închisă. Intra fără să bată – era casa lui, la naiba, nu era cazul să bată în nicio uşă – şi-l găsea pe Spencer întins în pat cu privirea în tavan şi cu lacrimi în ochi. Îşi amintea cum îl întreba: „Eşti bine?” şi Spencer îi răspundea: „Bineînţeles, tată”. Şi cum, după aceea, închidea uşa şi cu asta se termina totul.

Halal tată.

Fusese numai vina lui. Era vinovat, pentru că nu luase în serios purtarea fiului său. Era vinovat, fiindcă lăsase pastilele şi votca la vedere, acolo unde puteau fi uşor găsite de Spencer. Însă cel mai mult se învinovăţea pentru gândurile sale.

Cineva ar fi putut zice că era vorba despre criza vârstei de mijloc. Ron nu era însă chiar aşa de sigur. Ar fi fost mult prea simplu, mult prea convenabil. Adevărul era că Ron ura viaţa pe care o ducea. Îşi ura şi slujba. Ura faptul că trebuie să se întoarcă în fiecare zi în această casă, la copiii care nu-l ascultau, la gălăgia pe care o făceau continuu. Ura faptul că trebuia să aibă grijă de cheltuielile casei, că trebuia să

economisească pentru facultatea copiilor. Doamne, cât ar fi vrut să scape! Cum de putuse oare să cadă în cursă? Cum de se lasă bărbaţii păcăliţi atât de uşor? Nu-şi dorea decât să aibă o căsuţă undeva în adâncul unei păduri, unde să nu aibă semnal niciun telefon mobil. Şi el să fie singur acolo, într-o poieniţă, şi să-şi ridice faţa către soare, ca să-i simtă căldura.

Atât de tare îşi dorise să scape de viaţa pe care o ducea, şi, brusc, Dumnezeu răspunsese la rugăciunile sale ucigându-i fiul.

Ura faptul că trebuia să fie acolo, ura casa aceea, sicriul acela. Betsy nu avea să fie niciodată în stare să meargă mai departe. Între el şi gemeni parcă nu exista nicio legătură. Cei mai mulţi bărbaţi nu pleacă, fiindcă cred că au anumite obligaţii. Şi la ce bun? Îţi sacrifici fericirea în speranţa că în acest mod măcar urmaşii tăi o vor duce mai bine. Ai însă vreo garanţie – eu sunt nefericit, însă copiii mei vor fi realizaţi? Ai pe naiba! Aşa cum s-a întâmplat în cazul lui Spencer.

Îi veniră în minte primele zile de după moartea fiului său. Venise în camera aceasta nu pentru a arunca lucrurile care îi aparţinuseră lui Spencer, ci, pur şi simplu, pentru a le atinge. Îi făcuse bine. Nu ştia în ce fel anume, însă îi făcuse bine. Era atras de lucrurile fiului său, de parcă ar mai fi putut schimba ceva dacă l-ar fi cunoscut mai bine acum, după ce murise. Betsy venise şi ea acolo şi-i făcuse o scenă. Aşa că se oprise şi nu spusese nimic despre ceea ce găsise acolo. Cu toate că încercase să ajungă la sufletul lui Betsy, femeia pe care o iubise cândva dispăruse. Probabil că plecase în urmă cu mult timp – nu mai ştia sigur acum cum se schimbaseră în rău lucrurile –, însă era clar că tot ceea ce mai rămăsese între ei fusese îngropat în coşciugul în care fusese băgat şi Spencer.

Zgomotul făcut de uşa din spate îl luă prin surprindere. Nu auzise maşina. Se repezi la scară şi o văzu pe Betsy. Remarcă imediat expresia ciudată de pe faţa acesteia şi-o întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Spencer s-a sinucis, răspunse ea.

Ron rămase tăcut, neştiind prea bine cum să reacţioneze.

— Aş fi vrut să fi fost altceva, spuse Betsy.

— Ştiu, zise el dând din cap.

— O să ne întrebăm mereu ce am fi putut face ca să-l salvăm. Dar nu ştiu, poate n-am fi putut face nimic. Este posibil să ne fi scăpat nouă ceva, dar e la fel de posibil ca acest lucru să nu

aibă nicio importanţă. Pur şi simplu, aş vrea să dăm timpul înapoi. Înţelegi ce vreau să spun? Să mai avem încă o dată şansa şi poate că, dacă schimbam ceva, chiar un element nesemnificativ în aparenţă, dacă o luam pe autostradă la stânga, în loc de la dreapta, sau dacă vopseam casa în galben şi nu în albastru, poate totul s-ar fi schimbat şi nu mai ajungeam la ceea ce s-a întâmplat.

Ron aşteptă câteva clipe ca ea să-i spună mai multe lucruri. Văzând că aceasta nu se întâmplă, o întrebă:

— Ce s-a întâmplat, Betsy?

— Tocmai m-am întâlnit cu Adam Baye.

— Unde?

— În păduricea din spatele casei. Acolo unde obişnuiau să se joace când erau mici.

— Şi ce ţi-a spus?

Ea îi povesti despre cearta dintre cei doi, despre mesajele trimise de Spencer, despre sentimentul de vinovăţie care-l încerca pe Adam. Ron încerca să suprapună ce-i spusese soţia sa cu ceea ce ştia el.

— S-au certat din cauza unei fete?

— Da, răspunse ea.

Ron ştia însă că lucrurile erau în realitate mult mai complicate.

Betsy se întoarse şi dădu să plece.

— Unde vrei să te duci? o întrebă el.

— Trebuie să-i spun şi Tiei.

•

Tia şi Mike se hotărâră să-şi împartă sarcinile.

Mo veni la ei, îl luă pe Mike şi plecară amândoi în Bronx, în timp ce Tia rămase la calculator. Pe drum, Mike îşi puse prietenul la curent cu tot ceea ce se întâmplase. Mo conducea în tăcere, fără să ceară explicaţii. După ce Mike termină de povestit, Mo rămase pe gânduri.

— Mesajul ăla. De la CeeJay8115.

— Ce-i cu el?

Mo nu răspunse şi continuă să se concentreze asupra drumului.

— Mo?

— Nu ştiu ce să zic. Însă, mai mult ca sigur, nu există 8115 de utilizatori cu numele de cod CeeJay.

— Şi?

— Numerele nu sunt niciodată întâmplătoare, răspunse Mo. Întotdeauna au o anumită semnificaţie. Trebuie numai să reuşeşti să-ţi dai seama despre ce e vorba.

Mike ar fi trebuit să se aştepte la asta din partea prietenului său. Mo era un fel de obsedat al cifrelor. Acesta fusese şi biletul său de intrare la Dartmouth – rezultate excelente la testele SAT.

— Şi ai vreo idee ce ar putea să însemne?

Mo clătină din cap.

— Încă nu.

După o pauză, Mo întrebă:

— Şi acum, ce facem?

— Mai întâi, vreau să dau un telefon.

Mike formă numărul de la Club Jaguar. Fu surprins când auzi că răspunde chiar Rosemary McDevitt.

— Mike Baye la telefon.

— Da, bănuiam. La noi e închis astăzi, însă aşteptam telefonul tău.

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Chiar că trebuie să stăm de vorbă, spuse Rosemary. Ştii unde mă găseşti. Vino încoace cât poţi de repede.

•

Tia verifică căsuţa de mail a lui Adam, dar nu găsi nimic relevant. Câteva mesaje din partea Oliviei şi a lui Clark, însă nimic de la DJ Huff. Asta o îngrijoră pe Tia.

Se ridică de la calculator şi ieşi afară din casă. Verifică dacă cheia de rezervă era la locul ei. O găsi exact acolo unde trebuia să fie. Mo o folosise recent şi le spusese că o pusese la loc. Faptul că Mo putea să intre la ei în casă ar fi trebuit să-l pună pe lista suspecţilor. Tia, deşi avea multe cuie împotriva acestui om, era convinsă însă că Mo n-ar fi făcut niciodată rău familiei ei.

Era încă lângă uşă când auzi telefonul sunând. Alergă înapoi în casă şi ridică receptorul, înainte să apuce să sune a patra oară. Nu mai avu timp să verifice pe ecran cine sunase.

— Alo?

— Tia? Aici e Guy Novak.

Vocea lui suna foarte ciudat.

— Ce s-a întâmplat?

— Fetele sunt bine, nu fi îngrijorată. Ai văzut ştirile?

— Nu, de ce?

El oftă uşor.

— Fosta mea soţie a fost ucisă. Tocmai am identificat cadavrul.

Orice s-ar fi aşteptat să audă Tia numai asta nu.

— Dumnezeule! Îmi pare foarte rău, Guy.

— Nu voiam să-ţi faci griji pentru fete. Prietena mea Beth are grijă de ele. Tocmai am sunat acasă şi sunt bine.

— Ce s-a întâmplat cu Marianne? întrebă Tia.

— A fost omorâtă în bătaie.

— O, nu e posibil…

Tia îi întâlnise soţia doar de câteva ori. Marianne fugise de acasă tocmai când Yasmin şi Jill începeau şcoala. Fusese un scandal imens în oraş – o mamă care nu mai rezistase presiunii şi fugise de acasă pentru a duce o viaţă aventuroasă, fără responsabilităţi, undeva în Sud. Multe dintre cele care o bârfeau vorbeau cu atâta patimă, încât Tia nu se putuse opri să nu se întrebe dacă nu cumva era vorba şi de puţină invidie din partea lor, o doză de admiraţie faţă de femeia care rupsese lanţurile, chiar dacă o făcuse într-un mod atât de distructiv şi egoist.

— Au prins ucigaşul?

— Nu. Până azi nici măcar n-au ştiut al cui este cadavrul.

— Îmi pare rău, Guy.

— Eu plec acum spre casă. Yasmin nu ştie încă. Trebuie să-i spun că mama ei a murit.

— Bineînţeles.

— Cred că n-ar fi bine ca Jill să fie şi ea acolo când îi spun.

— Sigur că nu, spuse Tia. Plec imediat s-o aduc acasă. Te mai pot ajuta cu ceva?

— Nu, cred că ne descurcăm. Ar fi bine totuşi dacă Jill ar putea veni după aceea pe la noi. Ştiu că-ţi cer prea mult, însă s-ar putea ca Yasmin să aibă nevoie de un prieten.

— Bineînţeles. Nicio problemă. Orice aveţi nevoie.

— Îţi mulţumesc, Tia.

Guy închise. Tia rămăsese fără cuvinte. Marianne fusese ucisă în bătaie. Nu reuşea să înţeleagă cum fusese posibil aşa ceva. Parcă era prea mult pentru ea. Niciodată nu reuşise să facă faţă prea bine mai multor sarcini pe care trebuia să le

îndeplinească simultan, aşa că presiunea ultimelor zile îşi spunea cuvântul.

Puse mâna pe chei şi se întrebă dacă nu cumva ar fi bine să-l sune pe Mike. Până la urmă, hotărî că e mai bine să-l lase în pace. Să-l lase să se concentreze asupra găsirii lui Adam. Nu voia să-l deranjeze.

Afară, cerul era de un albastru intens. Aruncă o privire de-a lungul străzii, spre casele aliniate, spre pajiştile bine întreţinute. Familia Graham era în faţa casei. Domnul Graham îl învăţa pe băieţelul lor în vârstă de şase ani să meargă cu bicicleta. Îl ţinea de şa, în timp ce micuţul pedala. Era unul dintre gesturile acelea obligatorii, precum şi o chestiune de încredere deplină în cel care se află în spatele tău, ca în jocurile acelea în care te laşi să cazi pe spate, fiindcă o cunoşti foarte bine şi ai încredere în persoana care se află în spatele tău. Doamna Graham privea de pe verandă. Ţinea mâna la ochi ca să se apere de lumina puternică a soarelui.

Dante Loriman îşi făcu apariţia la volanul BMW-ului şi trase pe alee.

— Bună, Tia.

— Bună, Dante.

— Ce mai faci?

— Bine, tu?

Bineînţeles că amândoi minţeau. Tia se uită în susul şi în josul străzii. Casele semănau foarte mult una cu cealaltă. Nişte structuri solide care încercau să protejeze vieţile atât de fragile ale celor ce locuiau în ele. Soţii Loriman aveau un copil bolnav, iar copilul lor fugise de acasă şi era, probabil, implicat în ceva ilegal.

Tocmai se pregătea să pornească motorul, când începu să sune telefonul. Se uită pe ecran şi văzu că o suna Betsy Hill. Probabil că ar fi fost cel mai bine să nu răspundă. Ea şi Betsy se situau acum în tabere diferite. Nu putea să-i povestească despre petrecerile cu medicamente sau despre teoria poliţiştilor. Cel puţin deocamdată.

Telefonul începu să sune din nou.

Şovăia dacă să apese sau nu pe butonul verde.Cel mai important lucru acum era să-l găsească pe Adam. Celelalte probleme puteau să mai aştepte. Poate că totuşi Betsy

descoperise ceva care putea să le ofere un indiciu în căutările lor.

Apăsă butonul.

— Alo?

— Tocmai am vorbit cu Adam, zise Betsy.

•

Nasul spart începuse să-l doară din nou. Carson o urmărea pe Rosemary McDevitt cum pune telefonul pe masă.

Clubul era cufundat în tăcere. Rosemary îi trimisese pe toţi acasă şi închisese, după confruntarea cu Baye. În clădire, se aflau acum numai ei doi.

Rosemary era o femeie foarte frumoasă, care te putea scoate fără îndoială din minţi, însă de data asta platoşa, cu care ştia să se acopere de obicei, părea gata să se spargă. Se transformase într-o fetiţă speriată, care îşi prinse trupul cu braţele de deznădejde.

Carson o privea de pe cealaltă parte a mesei. Vru să-şi tragă nasul, însă durerea îl făcu să renunţe.

— Acela era tatăl lui Adam?

— Da.

— Trebuie să scăpăm de amândoi.

Ea clătină nervoasă din cap.

— Ce e? întrebă el.

— Trebuie să mă laşi pe mine să mă ocup de treaba asta.

— Tu chiar nu înţelegi ce se petrece, nu-i aşa?

Rosemary nu răspunse.

— Indivizii pentru care lucrăm…

— Noi nu lucrăm pentru nimeni, îl întrerupse ea.

— Bine, cum vrei tu să spui. Partenerii noştri. Distribuitorii. Cum vrei să le spui.

Ea închise ochii.

— Indivizii ăştia nu se joacă.

— Nimeni nu poate să dovedească ceva.

— Pe naiba, nu pot să dovedească.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, bine?

— L-ai spus să vină aici?

— Da. O să stau de vorbă cu el. Ştiu ce am de făcut. Te rog să pleci.

— Ca să rămâi singură cu el?

Rosemary clătină din cap.

— Nu e ceea ce gândeşti tu.
— Dar ce e?
— Pot să rezolv situaţia asta. O să-l fac să înţeleagă. Lasă-mă, te rog, să mă ocup eu în continuare.

•

În urechile lui Adam continua să răsune vocea lui Spencer:
Îmi pare atât de rău...
Adam închise ochii. Erau mesajele pe care Spencer i le trimisese pe telefon. Nu le ştersese şi, deşi simţea că i se rupe inima, le ascultase din nou, în fiecare zi.
Adam, te rog să răspunzi...
Te rog să mă ierţi, bine? *Spune-mi că mă ierţi*...
Mesajele îi bântuiau fiecare noapte, în special ultimul, în care vocea lui Spencer devenise nesigură, semn că prietenul său pornise deja spre moarte:
Nu e din vina ta, Adam. Nu-ţi face probleme, încearcă să mă înţelegi. Nu e vina nimănui. Mi-e atât de greu. Mi-a fost mereu atât de greu...
Adam îl aştepta pe DJ Huff pe dealul din spatele şcolii generale. Tatăl lui DJ, căpitan de poliţie, care copilărise în acest oraş, povestea că, pe vremea lui, băieţii îşi făceau de cap acolo, pe deal, după ce ieşeau de la şcoală. Acolo se adunau numai durii. Ceilalţi preferau să ocolească locul cu pricina.
De unde se afla acum, putea vedea terenul de fotbal. Făcuse şi el parte dintr-o echipă când avea opt ani, însă se convinsese repede că fotbalul nu era pentru el. Îi plăcea gheaţa. Îi plăcea răceala ei şi felul în care patinele alunecau pe suprafaţa lucioasă. Îi plăcea să-şi pună pe el tot echipamentul acela, masca, şi să se concentreze ca să nu lase pucul să intre în poartă. În clipele acelea se simţea ca un adevărat bărbat. Dacă erai suficient de bun, dacă erai perfect, echipa ta nu avea cum să piardă. Cei mai mulţi copii de vârsta lui nu puteau suporta presiunea jocului. Pe Adam, tocmai asta îl făcea să simtă că trăieşte cu adevărat.
Te rog să mă ierţi, bine?...
Nu, *tu* trebuie să mă ierţi pe mine, îşi spuse Adam în gând.
Spencer fusese întotdeauna atât de schimbător, când teribil de exuberant, când sumbru şi întunecat, îşi făcea planuri cum să fugă de acasă, cum să-şi pornească propria afacere şi, foarte des, vorbea despre moarte ca un mod de a scăpa de suferinţă.

Până la un punct, erau subiecte pe care le abordau toţi adolescenţii de vârsta lor. Chiar şi Adam făcuse, cu un an în urmă, un legământ să se sinucidă împreună cu Spencer. Pentru Adam însă nu fuseseră decât nişte vorbe.

Ar fi trebuit să-şi dea seama că Spencer ia foarte în serios toate lucrurile astea şi că e în stare să-şi pună planurile în practică.

Te rog să mă ierţi...

Ar fi putut schimba oare ceva? În mod sigur, noaptea aceea nu s-ar fi terminat aşa. Prietenul său ar mai fi trăit o zi. Şi apoi, încă una. Şi apoi, cine ştie?

— Adam?

Întoarse capul în direcţia din care venea vocea. Era DJ Huff.

— Eşti bine? întrebă acesta.

— Nu sunt bine deloc. Şi asta din cauza ta.

— Nu aveam de unde să ştiu că se va întâmpla aşa. L-am văzut pe tatăl tău că mă urmărea şi l-am sunat pe Carson.

— Şi ai fugit.

— Nu credeam că o să sară asupra lui.

— Dar ce credeai tu că avea să se întâmple, DJ?

Huff ridică din umeri şi Adam putu să-şi deaseama, după cum tremura, după picăturile de transpiraţie de pe frunte şi după ochii roşii, că acesta se afla sub influenţa drogurilor.

— Eşti drogat, zise Adam.

— Şi? Nu reuşesc deloc să te înţeleg, omule. Cum i-ai putut spune tatălui tău?

— Nu i-am spus nimic lui tata.

Adam plănuise singur totul pentru seara aceea. Se dusese la magazinul de echipamente electronice. Îşi închipuia că poate face rost de un microfon aşa cum văzuse în filmele poliţiste, însă îi dăduseră ceva care semăna cu un pix obişnuit cu care se putea înregistra audio şi o cataramă de curea în care se afla o minicameră video. Voia să înregistreze totul şi apoi să se ducă la poliţie – nu la poliţia locală, fiindcă acolo lucra tatăl lui DJ –, să spună totul şi apoi să lase piesele să cadă aşa cum voiau ele. Îşi asuma un risc imens, însă nu avea altă soluţie.

Simţea că se sufocă.

Se scufunda din ce în ce mai adânc în mocirlă şi ştia că, dacă nu reuşeşte să se oprească, avea să sfârşească la fel ca Spencer. Seara trecută, se hotărâse să acţioneze.

Şi tocmai atunci tatăl lui îşi găsise să insiste să meargă împreună la meciul acela.

Nu putea face cu niciun chip ceea ce voia tatăl lui. Nu numai că asta ar fi însemnat să amâne punerea în aplicare a planului, dar, dacă nu-şi făcea apariţia la club, atât Rosemary, cât şi Carson şi toată gaşca lui ar fi intrat imediat la bănuieli. Simţiseră deja că ajunsese la limită. Începuseră să exercite presiuni asupra lui. Aşa că o ştersese de acasă şi se dusese la Club Jaguar.

Apariţia tatălui său acolo îi dăduse însă întreg planul peste cap.

Rana de la braţ, acolo unde fusese tăiat cu cuţitul, începuse să-l usture. Era foarte posibil să se fi infectat. O curăţase el singur, cât putuse de bine. Fusese pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa din cauza durerii. Ar fi prins foarte bine nişte copci. Deocamdată trebuia să suporte durerea şi să spere că rana avea să se vindece. Avea treburi mult mai importante de rezolvat decât să se ocupe de ea.

— Carson şi ceilalţi sunt convinşi că voiai să ne-o tragi, spuse DJ.

— Nu e adevărat, se apără Adam.

— Tatăl tău a venit şi la noi acasă.

— Când?

— Nu ştiu exact. Înainte de a pleca în Bronx. L-a văzut taică-meu cum stătea în maşină şi se uita la casă şi s-a dus să vorbească cu el.

Adam încercă să-şi dea seama care ar fi putut fi legătura cu tot ceea ce se întâmplase ulterior, dar renunţă foarte repede. Nu avea timp să se gândească la asta acum.

— Trebuie să punem la punct toată scârboşenia asta, DJ.

— Să ştii că am vorbit cu bătrânul. Exact de asta se ocupă acum. E poliţist doar şi are mai multe mijloace decât noi.

— Spencer a murit.

— Dar nu din cauza noastră.

— Ba da, DJ, din cauza noastră.

— Spencer nu ştia pe ce lume se află. Şi-a făcut-o cu mâna lui.

— Şi noi l-am lăsat să moară. Adam îşi privi mâna dreaptă şi strânse pumnul. Ultima atingere din partea unui semen de-al

său înainte de a muri fusese pentru Spencer pumnul pe care-l primise de la cel mai bun prieten al său.

— Şi eu l-am şi lovit.

— Ce-a fost a fost, omule. Dacă vrei să te simţi vinovat pentru ce s-a întâmplat, n-ai decât. Dar nu trebuie să ne acuzi şi pe noi toţi.

— Nu e vorba despre asta. Ticăloşii ăia au încercat să-l ucidă pe tata. La naiba, au încercat să mă ucidă şi pe mine.

DJ clătină din cap.

— Tu nu reuşeşti deloc să înţelegi ce se întâmplă.

— Adică?

— Dacă dăm la iveală totul, suntem terminaţi. Mai mult ca sigur că ajungem la închisoare. Putem să ne luăm adio de la facultate. Şi cui crezi că au vândut Carson şi Rosemary drogurile alea – măicuţelor de la Armata Salvării? În afacere e implicată Mafia, nu înţelegi? Carson e atât de speriat că nici nu mai poate dormi.

Adam nu zise nimic.

— Bătrânul meu spune că, dacă tăcem din gură şi mai aşteptăm niţel, o să fie bine.

— Şi tu chiar crezi asta?

— Eu te-am dus acolo, recunosc. Însă altceva nu au cu mine. Au primit ceea ce voiau. Carnetele cu reţete, furate de la tatăl tău. Putem să le zicem că renunţăm şi că ne retragem.

— Şi dacă nu acceptă atât de uşor?

— Taică-meu ştie cum să bage frica în ei. Mi-a zissă nu-mi fac probleme. O să angajeze un avocat şi nu va mai fi nevoie să le spunem nimic.

Adam îl privi pe DJ fără să spună un cuvânt.

— Ceea ce vrei tu să faci ne afectează pe toţi. Nu e numai viitorul tău în joc. E vorba şi de mine şi de Clark, şi de Olivia. Şi ei sunt implicaţi.

— Nu am de gând să ascult din nou argumentele tale tâmpite.

— Dar ăsta e adevărul, Adam. Poate că nu sunt implicaţi în mod direct ca noi doi, însă vor suferi şi ei.

— Nu, zise Adam cu hotărâre.

— Nu, ce?

Adam îşi privi prietenul în ochi.

— Aşa ai fost mereu, DJ.

— Nu înţeleg la ce te referi.

— Tu faci prostii şi după aceea vine taică-tău să te scoată din rahat.

— Ce naiba vrei să spui?

— Vreau să spun că nu putem fugi, aşa pur şi simplu, după toate câte s-au întâmplat.

— Spencer s-a sinucis. Noi n-avem nicio vină că s-a întâmplat aşa.

Adam privi în jos, printre copaci. Meciul de fotbal se terminase, însă se vedeau câteva persoane care alergau pe pista de atletism. Îşi mută privirea puţin mai la stânga. Încerca să zărească porţiunea de acoperiş unde fusese descoperit cadavrul lui Spencer, însă vederea îi era blocată de turnul de la intrarea în şcoală. DJ veni lângă el.

— Tatăl meu obişnuia să vină aici când era în liceu, zise DJ. Era unul dintre băieţii cei mai răi, ştiai? Fuma marijuana şi bea bere. Se încăiera din te miri ce.

— Şi ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că pe atunci nu era chiar aşa o mare nenorocire dacă făceai o greşeală. Lumea mai închidea ochii. Erai copil – aşa că era normal să mai faci şi năzbâtii. Când era de vârsta noastră, tata a furat o maşină. L-au prins, dar s-a ajuns la o înţelegere. Acum, bătrânul e printre cei mai vajnici apărători ai legii din oraş. Dacă ar fi făcut însă aşa ceva în zilele noastre, ar fi încurcat-o mai mult ca sigur. E ridicol. Dacă fluieri o fată la şcoală, poţi să ajungi la închisoare. Dacă te izbeşti de cineva pe culoar, te poţi trezi cu nu ştiu ce acuzaţie. O simplă greşeală şi eşti terminat. Tata spune că e o mare prostie. Cum să reuşim să ne găsim drumul în viaţă în condiţiile astea?

— Asta nu înseamnă că avem dreptul să ne facem de cap.

— Adam, peste doi ani vom fi la facultate. Chestiile astea nu vor fi decât nişte amintiri mai mult sau mai puţin plăcute. Nu suntem criminali. Nu avem dreptul să permitem ca, dintr-o prostie, să ne distrugem vieţile.

— Viaţa lui Spencer a fost distrusă.

— Nu din cauza noastră.

— Indivizii ăia aproape mi-au ucis tatăl. A ajuns la spital din cauza lor.

— Ştiu. Şi ştiu cum m-aş simţi şi eu dacă ar fi vorba despre tatăl meu. Însă nu trebuie să-ţi ieşi din minţi din cauza asta. Trebuie să te calmezi şi să te gândeşti mai bine. Am vorbit cu Carson. Vrea să mergem să discutăm cu el.

Adam se încruntă.

— Da, sigur că da.

— Nu, vorbesc serios.

— Individul nu e normal, DJ. Ştii şi tu asta. Tocmai ai spus şi tu că e convins că am vrut să-l trag pe sfoară.

Lui Adam îi venea greu să ia o hotărâre. Era atât de obosit. Nu dormise toată noaptea. Şi îl mai durea şi rana aceea.

Ar fi trebuit să le spună părinţilor săi adevărul.

Nu fusese însă în stare. Din cauza stării de confuzie indusă de droguri, ajunsese la concluzia că singurele persoane din lume care ar fi trebuit să-l iubească necondiţionat se transformaseră cumva în duşmanii săi.

Cea mai bună dovadă fusese faptul că-l spionaseră.

Acum era sigur de lucrul acesta. Nu avuseseră încredere în el. Fusese foarte furios din cauza asta, însă, dacă stătea să se gândească mai bine, meritase el oare încrederea lor?

După cele petrecute noaptea trecută intrase în panică. Fugise şi rămăsese ascuns. Avea nevoie de un timp de gândire.

— Trebuie să stau de vorbă cu părinţii mei, spuse el într-un târziu.

— Nu cred că e o idee prea bună.

Adam îl privi pe DJ în ochi.

— Lasă-mă să folosesc telefonul tău.

DJ clătină din cap. Adam făcu un pas spre el şi ridică pumnul.

— Nu mă obliga să ţi-l iau cu forţa.

DJ avea lacrimi în ochi. Ridică o mână, ca şi cum i-ar fi fost teamă că Adam îl loveşte, şi îi întinse telefonul. Adam sună acasă. Niciun răspuns. Formă numărul de mobil al tatălui său. Nici de data asta nu avu mai mult noroc. Încercă să o sune şi pe mama sa. Acelaşi rezultat.

Se gândi dacă s-o sune sau nu pe sora sa. O mai sunase o dată şi vorbise suficient de mult cu ea ca s-o linişească că nu a păţit nimic şi s-o pună să jure că nu le va povesti nimic părinţilor.

Până la urmă formă numărul lui Jill.

— Alo?

— Eu sunt.

— Adam? Te rog să vii acasă. Mi-e aşa de frică.

— Ştii unde sunt mami şi tati?

— Mami vine încoace la Yasmin, să mă ia acasă. Tati a plecat să te caute.

— Ştii unde s-a dus?

— Cred că a plecat în Bronx, sau aşa ceva. Am auzit-o pe mami vorbind ceva despre asta. Ceva despre un Club Jaguar.

Adam închise ochii. Totul se sfârşise. Părinţii lui aflaseră totul.

— Uite ce e, trebuie să plec acum.

— Unde?

— O să fie bine. Nu-ţi face probleme. Când te întâlneşti cu mami, spune-i că ai vorbit cu mine. Spune-i că sunt bine şi că o să vin acasă în curând. Spune-i să ia legătura cu tata şi să-i spună să se întoarcă acasă, ai înţeles?

— Adam?

— Să-i spui ce te-am rugat, da?

— Să ştii că mi-e foarte frică.

— Să nu-ţi fie, Jill, bine? Spune-i ce te-am rugat. În curând, o să se termine.

Adam închise telefonul şi îl privi pe DJ.

— Eşti cu maşina?

— Da.

— Trebuie să ne grăbim.

•

Nash văzu cum o maşină a poliţiei opreşte în dreptul casei.

Guy Novak coborî din maşină. Un poliţist îmbrăcat în civil dădu să iasă şi el, pe partea cealaltă, însă Novak îi făcu semn că nu e nevoie. Se aplecă în interiorul maşinii, strânse mâna poliţistului şi apoi se îndreptă clătinându-se spre uşa de la intrare.

Telefonul din buzunarul lui Nash începu să vibreze. Nici nu se mai uită pe ecran. Era fără îndoială din nou Joe Lewiston. Îl sunase disperat cu câteva minute în urmă:

Dumnezeule, Nash, ce se petrece? *Eu n-am vrut aşa ceva. Te rog să nu mai faci rău nimănui, bine*?... *Eu am crezut că doar o să vorbeşti cu ea şi o s-o convingi să-ţi dea caseta. Şi dacă ai vreo legătură cu cealaltă femeie, te rog să nu-i faci rău. O, Doamne*...

Guy Novak intră în casă. Nash se apropie câţiva paşi. Trei minute mai târziu, uşa se deschise din nou. O femeie ieşi din casă. Probabil prietena lui Novak. Acesta o sărută pe obraz şi închise uşa în urma ei. După ce ajunse pe trotuar, femeia se mai uită o dată spre casă şi dădu din cap. Parcă plângea, însă era destul de greu de spus cu precizie din locul în care se afla Nash.

Treizeci de secunde mai târziu, maşina femeii dispăruse din raza lui vizuală.

Nu mai avea prea mult timp la dispoziţie. Cumva, lucrurile scăpaseră de sub control. Poliţiştii descoperiseră cine era Marianne. Apăruse şi la ştiri. Soţul fusese la poliţie ca să dea declaraţii. Lumea crede că poliţiştii sunt proşti. Nu e deloc adevărat. Toate avantajele sunt de partea lor. Nash respecta iscusinţa şi răbdarea lor. Tocmai de aceea luase atâtea măsuri pentru a ascunde identitatea lui Marianne.

Simţul de conservare îi spunea să fugă, să se ascundă, chiar să iasă din ţară. Însă, dacă ar fi fugit acum, însemna că toate strădaniile lui fuseseră fără rost. Îl putea încă ajuta pe Joe, chiar împotriva voinţei acestuia. După aceea, avea să-l sune şi să încerce să-l convingă să-şi ţină gura. Sau poate că Joe avea să-şi dea singur seama ce trebuie să facă. Chiar dacă era acum cuprins de panică, Joe fusese doar cel care îi solicitase ajutorul.

Simţea că agitaţia aceea ciudată pune din nou stăpânire pe el. Ştia că în casă erau şi copii. Nu avea niciun motiv să le facă rău copiilor – sau poate că asta nu era decât o minciună? Uneori, era greu să-ţi dai seama. Oamenilor le place să-şi găsească tot felul de scuze, şi Nash nu făcea nici el excepţie.

Din punct de vedere practic însă, nu mai avea niciun rost să aştepte. Trebuia să acţioneze acum. Faptul că în casă erau şi copii conta prea puţin. O victimă în plus sau în minus nu mai avea nicio importanţă.

Avea un cuţit în buzunar. Îl luă în mână.

Dădu ocol casei şi îşi îndreptă atenţia asupra broaştei de la uşa din spate.

35.

Rosemary McDevitt se afla în biroul său de la Club Jaguar. Tatuajele fuseseră acoperite de un tricou gri, cu câteva numere mai mare. Braţele îi erau în totalitate înghiţite de mânecile largi. Tricoul o făcea să pară mai mică, mai puţin periculoasă, şi Mike nu se putu stăpâni să nu se întrebe dacă era un efect căutat special. În faţa ei, se afla o cană cu cafea. Mike primise şi el cana lui.

— Poliţiştii ţi-au pus un microfon? întrebă ea.

— Nu.

— Vrei să-mi dai totuşi telefonul mobil, aşa, ca să fim siguri?

Mike ridică din umeri şi-i întinse aparatul. Ea îl închise şi îl lăsă pe masă, între ei.

Femeia îşi ridicase genunchii sus, pe scaun. Se puteau ghici sub tricoul larg. Mo aştepta afară, în maşină. Nu ar fi vrut să-l lase pe Mike să intre singur aici, îi era teamă de o cursă, însă era conştient că nu aveau altă soluţie. Era singura pistă pe care o aveau pentru găsirea lui Adam.

— Să ştii că nu mă interesează ce faceţi voi aici, începu Mike, decât în măsura în care are vreo legătură cu fiul meu. Ştii unde este Adam?

— Nu.

— Când l-ai văzut ultima dată?

Ea îl privi cu ochii aceia catifelaţi de căprioară. Probabil că femeia aceasta putea să exercite o atracţie căreia îţi era greu să-i rezişti, însă acum asta nu mai conta. El venise aici hotărât să primească nişte răspunsuri. Era gata să o ia iar de la început dacă acest lucru ar fi ajutat.

— Aseară, zise ea.

— Unde, mai exact?

— Jos, în sală.

— Venise să petreacă?

Rosemary zâmbi.

— Nu cred.

Mike nu făcu nicio remarcă.

— Comunicai cu el pe net, nu? Tu eşti CeeJay8115.

Ea nu răspunse.

— I-ai spus lui Adam că, dacă stă liniştit, totul va fi bine. El ţi-a povestit că a fost abordat de mama lui Spencer Hill, am dreptate?

Femeia îşi cuprinse genunchii cu braţele.

— De unde ştii atât de multe lucruri despre mesajele private ale fiului tău, domnule doctor Baye?

— Asta nu te priveşte pe tine.

— Cum de l-ai urmărit aseară până la Club Jaguar?

Mike nu răspunse nimic.

— Eşti sigur că vrei să mergi mai departe pe această cale? întrebă ea.

— Nu cred că am altă soluţie.

Ea ridică privirea peste umărul lui. Mike se răsuci pe scaun. Prin peretele de sticlă, Carson cel cu nasul spart se uita fix la el. Mike îi înfruntă privirea şi rămase nemişcat. După câteva secunde, Carson îşi coborî ochii şi plecă grăbit de acolo.

— Nu sunt decât nişte copii, zise Mike.

— Nu, nu mai sunt copii.

El nu făcu niciun comentariu.

— Spune-mi mai bine unde e fiul meu.

Rosemary se lăsă pe spate.

— Hai să presupunem că tu ai fi o fată dintr-un orăşel de provincie. Şi fratele tău moare din cauza unei supradoze de droguri.

— Poliţia nu e de aceeaşi părere. Cică nu există nicio dovadă că s-ar fi întâmplat aşa ceva.

Femeia zâmbi dispreţuitor.

— Agenţii federali ţi-au spus chestia asta?

— Mi-au spus că nu au găsit nimic care să confirme povestea ta.

— Am schimbat câte ceva, de asta nu găsesc ei nimic.

— Ce ai schimbat?

— Numele oraşului, numele statului.

— De ce?

— Motivul principal? În aceeaşi noapte în care fratele meu a murit, eu am fost arestată pentru posesie de droguri cu scopul de a le vinde. Rosemary îi înfruntă privirea. Da, exact. Eu i-am dat fratelui meu droguri. Eu eram furnizorul lui. Nu ţi-am povestit şi partea asta. Oamenii au tendinţa să te acuze.

— Continuă.

— Aşa că am înfiinţat Club Jaguar. Ţi-am povestit deja care este filosofia mea. Am vrut să creez un refugiu unde copiii să poată petrece şi să se destindă. Am vrut să canalizez ca tendinţa lor naturală de nesupunere să se desfăşoare într-un mediu în care să fie protejaţi.

— Da, bine.

— M-am dat peste cap să strâng banii. Am deschis localul ăsta în mai puţin de un an. Nu-ţi poţi imagina cât de greu mi-a fost.

— Pot să-mi imaginez, însă nu cred că mă interesează partea asta. Ce-ar fi să trecem la capitolul în care începi să organizezi petreceri cu medicamente şi îi pui să fure reţete?

Ea zâmbi şi clătină din cap.

— Nu e chiar aşa.

— Nu, zău!

— Am citit în ziarul de astăzi despre o văduvă care făcea muncă voluntară pentru parohia locală. S-a descoperit că, în ultimii cinci ani, a reuşit să sustragă douăzeci şi opt de mii de dolari din cutia milei. Ai citit articolul?

— Nu.

— Dar ai auzit şi de alte cazuri asemănătoare, nu? Există zeci de cazuri la fel ca ăsta. De pildă, tipul care lucra la organizaţia aia caritabilă, a sustras bani şi şi-a cumpărat un Lexus – crezi că s-a trezit, pur şi simplu, într-o dimineaţă şi s-a hotărât să facă lucrul ăsta?

— Nu am de unde să ştiu asta.

— Sau văduva care lucra pentru parohie. Ştii că pot să pun pariu că ştiu cum s-au petrecut lucrurile? Într-o seară, ea numără banii din cutia milei şi se face târziu. Poate că maşina ei e stricată şi nu mai are cu ce să ajungă acasă. Afară s-a întunecat. Aşa că poate cheamă un taxi şi poate îşi zice: am făcut atâta muncă de voluntariat pentru biserică, aşa că e în stare să suporte şi biserica preţul unui drum cu taxiul. Şi nu cere. Pur şi simplu, ia cinci dolari din cutie. Asta e tot. Femeia e convinsă că banii ăia sunt dreptul ei. După părerea mea, aşa încep lucrurile astea. E ceva care are desfăşurarea unei avalanşe. Apar toţi oamenii aceia, aparent oneşti, care sunt arestaţi, pentru că au furat din banii şcolilor sau bisericilor. Sunt convinsă că toţi au început cu foarte puţin, şi au început

să crească sumele atât de treptat, încât a fost la fel ca atunci când priveşti limbile unui ceas, dar nu-ţi dai seama că ele se mişcă. Aşa şi oamenii ăştia, probabil că nici nu credeau că fac ceva rău.

— Şi asta s-a întâmplat şi cu Club Jaguar?

— Am crezut că adolescenţii doresc doar să se întâlnească şi să se simtă bine. Însă am păţit la fel ca şi cu programul de baschet nocturn. Tinerii voiau într-adevăr să petreacă, însă cu băutură şi cu droguri. Şi mi-am dat seama că nu poţi crea un spaţiu unde tinerii să se dezlănţuie şi să se răzvrătească, dar fără băutură şi droguri, în care să fie şi în siguranţă. Nu poţi crea un asemenea loc, fiindcă ei tocmai asta nu vor, să fie în siguranţă.

— Deci ideea ta a dat greş, concluzionă Mike.

— Nu venea nimeni sau, dacă veneau, plecau imediat. Ni s-a pus imediat eticheta de club de handicapaţi. Au crezut că suntem unul dintre grupurile alea evanghelice care te obligă să faci legământ de păstrare a virginităţii.

— Şi nu înţeleg ce s-a întâmplat după aceea, zise Mike. Ai început să-i laşi să vină cu drogurile de acasă?

— Nu, nu a fost aşa. Pur şi simplu, o făceau. La început, nici nu am băgat de seamă, însă, într-un fel, era logic să se întâmple aşa. Mai ales, îţi aduci aminte despre ce vorbeam mai devreme? Unul sau doi copii au adus nişte droguri de acasă luate de părinţii lorcu reţetă de la medic. Chestii uşoare, nu era vorba de cocaină sau heroină. Medicamente aprobate de autorităţi.

— Rahat, spuse Mike.

— Cum?

— Tot droguri sunt. Unele chiar foarte puternice. Tocmai de asta este nevoie de o reţetă de la medic ca să poţi intra în posesia lor.

Rosemary pufni dispreţuitor.

— Da, e normal ca un medic să spună aşa ceva, nu? Fără dreptul ăsta al vostru, de arbitri care hotărăsc cine şi ce medicament trebuie să ia, voi, medicii, n-aţi mai face nicio afacere.

— E o porcărie ce spui acum.

— Poate o fi în cazul tău. Însă nu fiecare medic este la fel de scrupulos ca tine.

— Tu încerci să justifici aici o ilegalitate.

Rosemary ridică din umeri.

— S-ar putea să ai dreptate. Însă aşa a început – cu câţiva adolescenţi care au adus pastile de acasă. Medicamente, dacă stai să te gândeşti bine. Legale, luate pe reţetă. Când am aflat pentru prima dată de chestia asta, m-am supărat, bineînţeles. Dar, după aia am văzut cât de mulţi copii erau atraşi în felul ăsta la clubul nostru. Oricum, o făceau şi fără ştirea mea şi aveam ocazia să le ofer un loc în care acest lucru să se întâmple în condiţii de siguranţă. Am angajat şi o doctoriţă, special pentru asta. Care să fie prezentă la club în caz că se întâmplă ceva. Înţelegi ce vreau să spun? I-am adus aici, înăuntru.Unde să fie mai în siguranţă decât în altă parte. Avem şi programe speciale, în cadrul cărora ei pot să discute despre problemele pe care le au. Ai văzut la avizier anunţurile despre consiliere. S-au înscris la ele mulţi copii. Noi facem aici mult mai mult bine decât rău.

— Deci totul s-a întâmplat treptat, crescând de la zi la zi, spuse Mike.

— Exact.

— Pentru toate astea aveai nevoie de tot mai mulţi bani, continuă el. Ai descoperit brusc cât de mult valorează aceste pastile pe stradă. Şi ai început să le ceri o cotă.

— Pentru cheltuielile clubului. Pentru plata salariului doctoriţei, de exemplu.

— La fel ca văduva de la biserică, cea care avea nevoie de bani pentru taxi.

Rosemary zâmbi, deşi nu se vedea nicio picătură de amuzament în ochii ei.

— Da.

— Şi apoi şi-a făcut apariţia Adam. Fiul unui doctor.

Era exact aşa cum îi prezentaseră situaţia şi cei de la FBI. Ca o mare afacere. Nu-l interesa prea mult motivaţia femeii din faţa lui. Nu-l interesa nici demonstraţia prin care încerca ea să se justifice. Exista un sens în ceea ce spunea ea, şi anume modul accidental în care oamenii ajung să intre în aşa ceva. Femeia aceea de la biserică probabil că nu se angajase în munca de voluntariat în scopul de a sustrage bani de acolo. Pur şi simplu, acest lucru se întâmplase. Se întâmplase şi în oraşul lor, în echipa de baseball a juniorilor, cu câţiva ani în urmă. Se

întâmpla şi în consiliile şcolare şi în primării şi, de fiecare dată când auzeai despre aşa ceva, nu-ţi venea să crezi. Era vorba despre oameni pe care îi cunoşteai. Oameni care nu aveau cum să fie ticăloşi. Fuseseră oare aşa tot timpul şi reuşiseră s-o ascundă foarte bine? Sau circumstanţele fuseseră cele care duseseră la acest rezultat?

— Ce s-a întâmplat cu Spencer Hill? întrebă Mike.

— S-a sinucis.

Mike clătină din cap.

— Îţi spun exact ce ştiu, replică ea.

— Atunci de ce trebuia Adam – aşa cum i-ai scris în mesajul acela – să tacă şi să nu zică nimic?

— Spencer Hill s-a sinucis.

Mike clătină din nou din cap.

— Aici e locul unde a luat o supradoză, nu-i aşa?

— Nu.

— Dar totul se leagă. De asta Adam şi prietenii săi trebuiau să păstreze tăcerea. Erau speriaţi. Nu îmi dau seama ce fel de presiune ai aplicat asupra lor. Probabil că i-ai ameninţat că vor fi şi ei arestaţi. Din cauza asta se simţeau atât de vinovaţi. De asta Adam n-a mai rezistat. A fost cu Spencer în noaptea aceea. Nu numai că a fost cu el, dar probabil că a şi ajutat la plasarea lui Spencer pe acoperişul acela.

Un zâmbet şters apăru pe faţa femeii.

— Habar n-ai ce s-a întâmplat cu adevărat, nu-i aşa, domnule doctor Baye?

Lui Mike nu-i plăcu deloc modul în care Rosemary McDevitt rostise aceste cuvinte.

— Spune-mi tu, dacă zici că eu nu ştiu.

Rosemary continua să-şi ţină picioarele strânsesub tricoul larg. Era o postură atât de adolescentină; îi conferea un aer inocent, total diferit de realitatea pe care Mike o cunoştea atât de bine.

— Nu-ţi cunoşti deloc băiatul, aşa e?

— Îl cunoşteam odată.

— Nu, nici atunci nu-l cunoşteai. Credeai numai că-l cunoşti. Însă tu eşti tatăl lui. Şi un tată nu trebuie să cunoască totul despre copilul său. Adolescenţii se refugiază într-o lume a lor. Când am spus că nu-l cunoşti, m-am referit la acest lucru ca la un lucru bun.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— I-ai pus un GPS în telefon. Aşa ai putut să descoperi unde se află. În mod sigur, i-ai monitorizat calculatorul şi i-ai citit mesajele. Probabil că aţi crezut că în felul acesta vă arătaţi dragostea faţă de el, însă, de fapt, îl sufocaţi. Părinţii nu trebuie să ştie ce face copilul lor în fiecare secundă a zilei.

— Trebuie să le laşi un spaţiu în care se pot manifesta, nu-i aşa?

— Da.

Mike îşi îndreptă spinarea.

— Dacă aş fi ştiut de existenţa ta mai devreme, poate că aş fi reuşit să-l opresc.

— Chiar crezi asta? Rosemary îşi înclină capul, ca şi cum ar fi fost cu adevărat interesată de răspunsul lui Mike. Pentru că el nu zise nimic, ea continuă:Asta intenţionezi să faci şi în viitor? Să-i monitorizezi copilului tău fiecare mişcare?

— Vreau să te rog ceva, Rosemary. Nu-ţi mai face tu griji în legătură cu planurile mele de viitor, vrei?

Ea îl privi cu atenţie. După câteva secunde, arătă cu degetul spre vânătaia de pe fruntea lui Mike.

— Îmi pare rău pentru ce ţi s-a întâmplat.

— Tu i-ai trimis pe băieţii aceia asupra mea?

— Nu. N-am aflat decât azi-dimineaţă ce ţi s-a întâmplat.

— Cine ţi-a spus?

— Nu contează. Seara trecută, fiul tău se afla aici şi era o situaţie sensibilă. Şi apoi, uau, ai apărut tu. DJ Huff te-a văzut cum îl urmăreai. A sunat aici şi a răspuns Carson.

— Şi acest Carson şi tovarăşii lui au încercat să mă omoare.

— Şi probabil că ar fi reuşit. Încă mai crezi că sunt nişte copii?

— M-a salvat un bodyguard.

— Nu. Un bodyguard te-a găsit.

— Ce vrei să spui cu asta?

Ea clătină din cap.

— Când am auzit că te-au atacat şi că a venit poliţia… nu ştiu, a fost ca un fel de deşteptare. Acum nu mă gândesc decât la o metodă prin care să termin toată povestea asta.

— Cum?

— Nu sunt prea sigură, tocmai din cauza asta am vrut să ne întâlnim. Să facem împreună un plan.

În sfârşit, Mike înţelese de ce fusese atât de dispusă femeia să-i împărtăşească experienţele sale. Ştia că agenţii federali sunt pe punctul de a o înhăţa, aşa că venise momentul să-şi strângă jucăriile şi să plece. Avea nevoie de ajutor şi bănuise că un părinte speriat putea fi atras de partea ei.

— Eu m-am gândit deja la un plan, zise el. Te duci la agenţii federali şi le spui adevărul.

Ea clătină din cap.

— S-ar putea ca asta să nu fie cea mai bună soluţie pentru fiul tău.

— Fiul meu e minor.

— Chiar şi aşa. Suntem cu toţii implicaţi în afacerea asta. Trebuie să găsim împreună o cale de ieşire.

— Tu ai fost cea care a furnizat droguri unor minori.

— Nu e adevărat. Tocmai ţi-am explicat. E posibil să fi folosit localul pentru a schimba între ei anumite medicamente luate pe reţetă. Asta e tot ceea ce poţi demonstra. Dar nu ai cum să dovedeşti că eu aveam cunoştinţă despre asta.

— Şi reţetele furate?

Ea îşi arcui o sprânceană.

— Crezi că le-am furat eu?

Tăcere.

Rosemary îl privi drept în ochi.

— Pot eu să intru în locuinţa ta sau în biroul tău de la spital, domnule doctor Baye?

— Agenţii federali te-au ţinut sub observaţie. Au strâns mai multe capete de acuzare împotriva ta. Chiar crezi că tinerii aceia vor rezista în faţa ameninţării cu închisoarea?

— Tinerii de care vorbeşti tu ţin foarte mult la locul acesta. Erau cât pe ce să te ucidă ca să-l protejeze.

— Vai, ce impresionant! Odată ajunşi în camera de interogatorii nu o să reziste niciunul.

— Mai sunt şi alte aspecte ce trebuie luate în considerare.

— Ce aspecte?

— Ce fel de oameni crezi tu că au distribuit medicamentele pe străzi? Chiar vrei cu adevărat ca băiatul tău să depună mărturie împotriva unor astfel de oameni?

Mike ar fi vrut să se repeadă peste masă şi s-o strângă de gât.

— În ce dracu’ l-ai băgat pe fiul meu, Rosemary?

— De asta ţi-am zis că trebuie să facem ceva. La asta trebuie să te concentrezi. Trebuie să facem ceva – pentru binele meu, dar, în primul rând, pentru binele fiului tău.

Mike întinse mâna după telefonul mobil.

— Nu cred că mai putem continua discuţia asta.

— Ai un avocat, nu-i aşa?

— Da.

— Te rog să nu faci nimic până nu stau şi eu de vorbă cu el, bine? Sunt în joc mult mai multe. Trebuie să te gândeşti şi la ceilalţi tineri – prietenii fiului tău.

— Nu mă interesează alţi copii. Numai al meu contează.

Mike deschise telefonul şi aparatul începu imediat să sune. Se uită pe ecran şi văzu că era un număr pe care-l nu-l cunoştea. Puse totuşi telefonul la ureche.

— Tati?

Lui Mike i se opri inima.

— Adam? Eşti bine? Unde eşti?

— Tati, te afli în Club Jaguar?

— Da.

— Ieşi imediat de acolo. Eu sunt pe stradă şi mă îndrept spre tine. Te rog, ieşi de acolo, acum.

36.

Anthony lucra ca bodyguard, trei zile pe săptămână, la un club pentru bărbaţi numit Upscale Pleasure[13]. Numele era o glumă. De fapt, localul nu era decât o bombă nenorocită. Lucrase mai înainte la un local cu striptease numit Homewreckers[14]. Îi plăcuse mai mult acolo, mai ales că onestitatea numelui conferea o anume identitate locului.

De obicei, tura lui era în perioada prânzului. Mulţi îşi închipuie probabil că, în această perioadă a zilei, activitatea în cluburile de felul acesta este foarte redusă, că astfel de localuri nu atrag clienţii decât la ore târzii din noapte. Este o percepţie total greşită.

Clientela care umplea clubul la ora amiezii făcea ca Upscale Pleasure să semene, dintr-un anumit punct de vedere, cu sediul Naţiunilor Unite. Reprezentanţii tuturor raselor, religiilor şi păturilor sociale se înghesuiau acolo, uniţi sub stindardul sexului.

— Poţi să ieşi în pauză, Anthony. Ai zece minute.

Bodyguardul se îndreptă spre uşă. Deşi soarele era acoperit de nori, lumina de afară îl făcu să clipească de mai multe ori.

Începu să se caute în buzunare după o ţigară şi apoi îşi aduse aminte că renunţase la fumat. El nu ar fi vrut, însă soţia sa era însărcinată şi îi promisese că nu-şi vor creşte copiii în fum de ţigară. Îşi aduse aminte de Mike Baye, de problemele pe care le avea acesta cu băiatul său. Îi plăcea de Mike. Un tip dintr-o bucată, care nu dădea înapoi şi care mai fusese şi la Dartmouth, la fel ca el. Un tip foarte curajos. Unii devin curajoşi după ce beau câteva pahare sau ca să impresioneze vreo fată sau vreun prieten. Mike era aşa tot timpul. Nu avea niciun comutator care să-l facă dintr-odată curajos. Un tip solid.

Anthony îşi verifică ceasul. Mai avea două minute de pauză. Doamne, ce ar mai fi vrut să aprindă o ţigară. Slujba de aici nu-i aducea nici pe departe la fel de mulţi bani ca aceea de noapte, însă era mult mai uşoară. Nu credea deloc în superstiţii, însă

[13] Plăcere de înaltă clasă.

[14] Distrugătoarele de familii.

era convins că luna avea un efect ciudat de puternic asupra oamenilor. Noaptea era timpul în care aveau loc bătăile şi, dacă mai era şi lună plină, putea fi sigur că va avea de lucru din plin. La prânz, bărbaţii erau parcă moleşiţi. Stăteau cuminţi, se uitau la fete şi înghiţeau nenorocitul acela de „bufet”.

— Anthony? Timpul a expirat.

Bodyguardul încuviinţă cu o mişcare a capului şitocmai se îndrepta spre uşă când văzu un tânăr trecând în fugă, cu un telefon mobil la ureche. Totul nu durase decât o secundă, poate chiar mai puţin, şi nici măcar nu reuşise să-i vadă prea bine faţa. Îi atrăsese însă atenţia faptul că tânărul era însoţit de un alt băiat şi acesta purta o jachetă care i se păru cunoscută. O jachetă cu însemnele unui liceu.

— Anthony?

— Vin imediat, spuse acesta. Trebuie să verific ceva.

•

Beth se pregătea să plece, şi Guy Novak o sărută.

— Îţi mulţumesc că ai avut grijă de fete.

— Nicio problemă. Mi-a părut bine că ţi-am putut fi de folos. Îmi pare rău pentru fosta ta soţie.

Pentru o secundă, Guy se întrebă în sinea lui dacă, după un asemenea weekend, Beth va mai da vreodată vreun semn de viaţă. Adevărul e că nici nu-i păsa prea mult.

— Îţi mulţumesc, spuse el din nou.

După plecarea ei, închise uşa şi se duse spre vitrina în care îşi ţinea băuturile. Nu era cine ştie ce mare băutor, însă acum chiar simţea nevoia să bea un pahar. Fetele erau sus şi se uitau la un film pe DVD. Le strigase să nu se grăbească şi să-şi termine filmul. Astfel, avea şi Tia timp să ajungă ca s-o ia pe Jill, iar el se putea pregăti puţin pentru a-i da vestea lui Yasmin.

Îşi turnă un pahar de whisky dintr-o sticlă care nu mai fusese atinsă, probabil, de mai bine de trei ani. Dădu conţinutul pe gât, simţi arsura alcoolului şi-şi mai turnă unul.

Marianne.

Îşi aduse aminte cum începuse relaţia lor, cu ani în urmă – o poveste romantică, pe malul oceanului, într-o vară în care lucraseră amândoi la un restaurant pentru turişti. Târziu, noaptea, după ce terminau de spălat vasele şi curăţau totul, luau o pătură şi mergeau pe plajă, să se uite la stele. Valurile se spărgeau ritmic, iar mirosul apei sărate le învăluia trupurile

goale. În toamnă, se întorseseră amândoi la universitate – el la Syracuse, ea la Delaware – şi continuară să vorbească la telefon în fiecare zi. Îşi scriau scrisori lungi. El îşi cumpără un Oldsmobile Ciera de ocazie ca să poată merge s-o vadă pe Marianne în fiecare weekend. Drumul de peste patru ore i se părea interminabil, însă de-abia aştepta să ajungă la ea, s-o strângă în braţe.

Guy Novak luă din nou o gură de whisky, începuse să se încălzească.

Dumnezeule, cât de mult o iubise pe Marianne – şi ea dăduse cu piciorul la tot. Pentru ce? Ca să o sfârşească în felul acesta oribil? Pentru ca faţa pe care el o sărutase cu atâta tandreţe să-i fie sfărâmată ca o coajă de ou, pentru ca trupul ei minunat să fie azvârlit într-un tomberon de gunoi?

Cum ai putut să renunţi la tot ce aveai? După ce păreai atât de îndrăgostită, atât de dornică să petrecem amândoi fiecare clipă, cum ai putut să dai la totul cu piciorul?

Guy obosise să se mai acuze pentru ceea ce se întâmplase.

Îşi termină paharul şi se duse, cu paşi cam nesiguri, să-şi mai umple altul.

Ce căutai tu pe acolo, Marianne? Clădisem ceva împreună aici. Toate nopţile alea petrecute prin baruri, toţi bărbaţii ăia pe care i-ai schimbat, unde te-au dus toate astea, iubita mea? Ţi-ai găsit împlinirea? Fericirea? Altceva în afară de un mare gol sufletesc? Aveai aici o fetiţă minunată, un soţ care te diviniza, o casă, prieteni, o viaţă – de ce nu-ţi erau toate astea de ajuns?

Femeie proastă.

Guy îşi lăsă capul să-i cadă pe spate. Masa aceea de carne sângerândă, care fusese cândva frumosul ei chip... era o imagine pe care n-avea s-o mai uite niciodată. Oricât avea să se forţeze s-o ascundă în vreun cotlon al minţii, imaginea aceea avea să-l bântuie pentru totdeauna. Nu era cinstit. El nu era vinovat. Marianne fusese aceea care se hotărâse să-şi distrugă viaţa, fără să se gândească deloc că, împreună cu a ei, avea să distrugă şi vieţile celor din preajma ei.

Nu aprinsese încă lumina şi repeta în gând cuvintele pe care avea să i le spună lui Yasmin. Trebuie să fie ceva simplu, se gândi el. Mama ei a murit. Nu e nevoie să-i spună cum. Însă Yasmin era un copil curios. Avea să ceară fără îndoială

detalii.Avea să intre pe Internet ca să afle amănunte sau avea să le afle de la şcoală. O mare dilemă pentru un părinte: să-i spună adevărul sau să încerce s-o protejeze? Din păcate, protecţia era ceva irelevant în cazul de faţă. Cu Internetul nu mai existau secrete. Până la urmă, tot va trebui să-i spună totul.

Însă treptat. Nu dintr-odată. Trebuia să înceapă simplu.

Guy închise ochii. Nu se auzi niciun zgomot, nimic care să-l avertizeze înainte ca gura să-i fie acoperită cu o palmă, iar o lamă de cuţit să-i fie lipită de pielea gâtului.

— Sstt, îi şopti cineva în ureche. Nu mă obliga să le ucid pe fete.

•

Susan Loriman se afla în grădina din spatele casei.

Era un an foarte bun pentru grădină. Atât ea, cât şi Dante depuneau eforturi serioase pentru a o face să arate cât mai bine, însă grădina nu era uşor de mulţumit. Oricât ar fi vrut să se relaxeze, nu putea să nu observe ba că o plantă se ofilea, ba că una crescuse prea mare, ba că una nu înflorise la fel de spectaculos ca în urmă cu un an. Acum, nu dorea decât să se contopească cu plantele din grădină.

— Iubi?

Ea rămase cu ochii fixaţi pe verdele plantelor. Dante veni până în spatele ei şi o cuprinse pe după umeri.

— Eşti bine? întrebă el.

— Da.

— O să găsim un donator până la urmă.

— Ştiu.

— Nu trebuie să renunţăm. Îi vom ruga pe toţi cunoscuţii noştri să facă testul. Ştiu că familia ta nu e prea mare, însă a mea e. Toţi ai mei vor fi testaţi, îţi promit.

Ea încuviinţă din cap.

Începu să se joace cu cruciuliţa de aur pe care o avea la gât. Ar fi trebuit să-i spună lui Dante adevărul. Însă minciuna se cuibărise între ei de atâta timp, încât simţea că acest lucru este acum imposibil. După ce fusese violată, se culcase cu Dante cât de des putuse. De ce? Bănuia de atunci ce avea să se întâmple? Când rămăsese însărcinată cu Lucas, fusese convinsă că e copilul lui Dante. Violul nu se întâmplase decât o singură dată. Cu soţul ei făcuse dragoste de multe ori în luna aceea. La urma urmei, Lucas fusese o binecuvântare pentru ea, nu pentru

bărbatul care îl procrease, aşa că se forţă să treacă peste ce se întâmplase.

Însă nu reuşise să uite. Nu reuşise să se elibereze în întregime, în ciuda îndemnurilor mamei sale.

Aşa e mai bine. Vei merge mai departe. Trebuie să-ţi protejezi familia...

Spera ca Ilene Goldfarb să ştie să păstreze secretul. În afară de ea, nimeni altcineva nu ştia adevărul. Îl ştiuseră părinţii ei, însă muriseră amândoi – tatăl de inimă şi mama de cancer. Până la sfârşitul vieţii, aceştia nu discutaseră niciodată despre ce se întâmplase. Nu o sunaseră niciodată s-o întrebe cum se mai simte, cum reuşeşte să supravieţuiască. Nimic nu se putuse citi pe faţa lor nici atunci când, la trei luni după viol, ea şi Dante îi anunţaseră că aveau să fie bunici.

Ilene Goldfarb voia să-l găsească pe cel care o violase şi să-l convingă să-şi ajute copilul.

Acest lucru era însă imposibil.

Dante era atunci plecat într-o excursie la Las Vegas, împreună cu câţiva prieteni. Ea nu fusese deloc bucuroasă când auzise despre planurile soţului ei. Relaţia lor trecea printr-o fază mai dificilă şi, tocmai când ea începuse să se întrebe dacă nu cumva se căsătorise mult prea tânără, soţul ei se hotărâse să evadeze câteva zile de acasă împreună cu prietenii săi.

Înainte de noaptea aceea, Susan nu fusese prea religioasă. Părinţii săi obişnuiau s-o ducă la biserică în fiecare duminică, însă toate astea i se păruseră mai mult o formalitate. După ce începuse să înflorească şi să se transforme într-o tânără pe care mulţi o considerau o adevărată frumuseţe, părinţii ei deveniseră şi mai severi. Susan se răzvrătise până la urmă, însă noaptea aceea oribilă o îndrumase spre credinţă.

Plecase, împreună cu alte trei prietene, să petreacă într-un bar din West Orange. Celelalte fete nu erau căsătorite şi, în seara aceea, în care soţul ei îşi făcea de cap în Las Vegas, Susan îşi dorise să uite că e măritată. Numai pentru câteva ore, bineînţeles, fiindcă, în general, căsătoria ei era destul de fericită şi nu dorea s-o strice. Se gândea însă că puţin flirt nu avea să facă rău nimănui. Băuse însă prea mult. Dansase şi, la un moment dat, simţise că o cuprinde o ameţeală. Barul era din ce în ce mai întunecat. Prietenele sale îşi găsiseră parteneri şi dispăruseră una câte una.

Avea să citească mai târziu despre violuri, despre cum femeile sunt drogate pentru a nu mai şti ce se întâmplă cu ele. Probabil că aşa se întâmplase şi cu ea. Însă din ceea ce se întâmplase imediat după aceea, nu-şi mai amintea mai nimic. Tot ce ştia era că se trezise dintr-odată în maşina unui individ. Ea ţipa şi voia să coboare din maşină, iar el nu o lăsa. La un moment dat, individul scosese un cuţit şi o forţase să meargă cu el într-o cameră de motel. Acolo o violase. Ea încercase să se opună, însă el o lovise.

Oroarea păruse că durează o veşnicie. Îşi aducea aminte că în clipele acelea spera ca individul s-o ucidă după ce termină. Atât de îngrozitor se simţea.

Şi ceea ce urmase era învăluit în ceaţă. Îşi amintise că citise undeva că trebuie să te relaxezi şi să renunţi la luptă – să-l faci pe violator să-şi închipuie că te-a învins sau cam aşa ceva. Aşa că făcuse şi ea acelaşi lucru. Şi, când individul lăsase garda jos, îşi eliberase o mână şi-l strânsese de testicule cât de tare putuse. Individul începuse să urle şi se rostogolise de pe ea.

Susan sărise din pat şi găsise cuţitul.

Violatorul se tăvălea pe jos de durere. Toată bărbăţia lui dispăruse. Ar fi putut să deschidă uşa, să iasă afară şi să strige după ajutor. Aceasta ar fi fost cea mai înţeleaptă decizie. Însă ea nu făcuse acest lucru, ci se întorsese şi înfipsese adânc cuţitul în inima bărbatului.

Simţise acea convulsie îngrozitoare în clipa în care lama îi străpunsese inima. Trupul individului devenise rigid. Violatorul ei murise.

— Eşti foarte încordată, draga mea, zise Dante şi începu să-i maseze umerii. Ea îl lăsă, deşi nu simţea nicio uşurare.

Lăsând cuţitul în pieptul violatorului, Susan fugise din camera de motel. Alergase o distanţă destul de mare prin noapte. Mintea începuse să i se limpezească. Găsise o cabină telefonică şi-şi sunase părinţii. Tatăl ei fusese cel care ridicase receptorul, îi povestise ce se întâmplase. El pornise apoi cu maşina spre motel. Poliţia era deja acolo, aşa că tatăl ei o luase acasă.

— Cine o să te mai creadă acum? o întrebase mama ei.

O întrebare la care ea nu ştiuse ce să răspundă.

— Ce va crede Dante?

O altă întrebare la fel de bună.

— Datoria unei femei este să-şi protejeze familia. Asta fac toate femeile. Suntem mai puternice decât bărbaţii în privinţa asta. Putem încasa astfel de lovituri şi totuşi să mergem mai departe. Dacă îi spui soţului tău ce s-a întâmplat, acesta nu te va mai privi niciodată la fel ca înainte. Niciun bărbat nu poate asta. Îţi place cum se uită la tine, nu-i aşa? Dacă îi spui, se va întreba mereu de ce ai ieşit în oraş. O să se întrebe cum de ai ajuns în camera acelui bărbat. E posibil să te creadă, însă nu va mai fi niciodată ca înainte. Mă înţelegi?

Aşa că aşteptase ca poliţia să vină la ea. Însă acest lucru nu se întâmplase. Citise despre bărbatul ucis în ziare – îi aflase astfel şi numele însă totul se stinsese după o zi sau două. Poliţia bănuia că bărbatul care o violase murise într-o confruntare cu un alt răufăcător. Omul avea un cazier destul de încărcat.

Aşa că Susan îşi continuase viaţa, exact aşa cum îi spusese mama ei să facă. Dante se întorsese acasă. Făcuse dragoste cu el. Fără să mai simtă nicio plăcere. Nici acum numai simţea nicio plăcere. Însă îl iubea şi voia să-l ştie fericit. Dante se întrebase, probabil, în sinea lui, la întoarcere, de ce e atât de melancolică frumoasa lui soţie, însă nu îndrăznise s-o întrebe.

După aceea, Susan începuse să se ducă la biserică. Mama ei avusese dreptate. Adevărul putea să-i distrugă familia. Aşa că purtase secretul în sufletul ei, pentru a-l proteja pe Dante. Timpul îi alinase cumva suferinţa. Treceau zile întregi fără să se gândească la ce se întâmplase în noaptea aceea. Chiar dacă, probabil, Dante îşi dăduse seama că pe ea n-o mai interesa sexul, soţul ei nu îi reproşa nimic în sensul acesta. Dacă, pe vremuri, privirile admirative ale bărbaţilor o făceau să se simtă foarte bine, acum nu simţea decât greaţă.

Din cauza asta o oprise pe Ilene Goldfarb. Nu aveau cum să ceară ajutor de la cel care o violase.

Individul era mort.

— Pielea ta e atât de rece, spuse Dante.

— Mi-e bine.

— Lasă-mă să-ţi aduc o pătură.

— Nu, mi-e bine aşa.

El înţelese că ea nu voia decât să fie singură. Asemenea momente nu se întâmplaseră între ei înainte de noaptea aceea. Însă, de atunci, se întâmplau mereu. El nu o întrebase niciodată

ce se întâmplă, se mulţumise să-i lase mereu exact spaţiul de care ea avea nevoie.

— O să-l salvăm, zise el.

Dante intră în casă. Ea rămase afară şi sorbi din pahar. Cu degetele celeilalte mâini atingea cruciuliţa de la gât. Fusese a mamei ei. I-o dăduse lui Susan când se afla pe patul de moarte.

Fiecare plăteşte pentru păcatele sale, îi spusese mama ei înainte de a muri.

Era ceva ce putea accepta. Susan era gata să plătească pentru păcatele ei. Însă Dumnezeu trebuia să-i lase în pace băiatul.

37.

Pietra auzise maşinile oprind brusc în apropierea casei. Se uită pe fereastră şi văzu o femeie mică de statură care se îndrepta cu paşi repezi spre uşa din faţă. Văzu şi cele patru maşini de poliţie, oprite undeva mai spre dreapta şi nu mai avu nicio îndoială.

Puse mâna pe telefonul mobil. Avea un singur număr memorat care se putea apela cu una dintre tastele rapide. Apăsă tasta şi ascultă cum, de partea cealaltă, telefonul pe care îl apelase sună de două ori.

— Ce s-a întâmplat? se auzi vocea lui Nash.

— Poliţia este aici.

•

Când Joe Lewiston ajunse la parter, Dolly îi aruncă o privire scurtă şi-l întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, răspunse el, având senzaţia că buzele îi sunt amorţite.

— Eşti roşu la faţă.

— N-am nimic.

Dar Dolly îşi cunoştea mult prea bine soţul. Nu era dispusă să renunţe aşa uşor. Se ridică de pe scaun şi făcu câţiva paşi spre el. Joe se dădu înapoi şi încercă să scape de ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, pe cuvântul meu.

Dolly ajunsese acum chiar în faţa lui.

— E vorba de Guy Novak? întrebă ea. Iar a făcut ceva? Fiindcă dacă a făcut iarăşi...

Joe îşi puse palmele pe umerii soţiei sale. Îi privea faţa, însă ochii lui nu se puteau fixa în cei ai soţiei sale. Ea putea să-l citească de fiecare dată. Asta era marea problemă. Îl cunoştea atât de bine. Nu era în stare să-i ascundă niciun lucru. Însă ăsta era unul dintre puţinele lui secrete.

Marianne Gillespie.

Îl sunase pentru o consultaţie profesor-părinte, jucând rolul unui părinte îngrijorat de soarta copilului său. Marianne auzise

despre ceea ce se întâmplase în clasă, însă părea destul de înţelegătoare. Oamenii au asemenea ieşiri, îi spusese ea la telefon. Oamenii greşesc uneori fără să-şi dea seama. Fostul ei soţ era turbat de furie, însă ea, Marianne, privea lucrurile cu mult mai multă luciditate. Voia să se întâlnească cu el şi să asculte şi versiunea lui Joe.

Poate, sugerase ea, există o cale prin care acest conflict ar putea fi rezolvat.

Joe fusese atât de bucuros.

Se întâlniseră şi discutaseră. Marianne nu-l acuza şi încerca să-l liniştească. Îi atinse chiar şi braţul, în semn de simpatie. Îi mărturisise că-i plăcea foarte mult stilul lui de predare. Îl privea cu ochi calzi şi purta o fustă scurtă şi o bluză mulată. Când se îmbrăţişaseră la sfârşitul întrevederii, atingerea dură cu câteva secunde mai mult decât ar fi trebuit. Buzele ei erau aproape de gâtul lui. Începuse să respire sacadat. La fel şi el.

Cum de putuse fi atât de tâmpit?

— Joe? Dolly se dădu un pas înapoi. Ce s-a întâmplat?

Marianne plănuise această răzbunare de la început. Cum de nu fusese în stare să-şi dea seama? Şi după ce femeia îşi dusese planul la bun sfârşit, la numai câteva ore după ce el părăsise camera ei de hotel, începuseră telefoanele:

Am totul înregistrat pe casetă, ticălosule…

Marianne ascunsese o cameră video în camera de hotel şi îl ameninţa că va trimite imaginile, mai întâi, lui Dolly, apoi conducerii şcolii şi, în final, fiecărei persoane al cărei e-mail figura în evidenţele şcolii. Telefoanele de ameninţare continuaseră timp de trei zile. Joe nu mai putea să doarmă, nu mai reuşea să mănânce. Pierduse din greutate. O implora să nu-şi pună în practică ameninţările. La un moment dat însă, Marianne păruse că-şi pierde interesul, ca şi cum setea de răzbunare ar fi vlăguit-o subit. Îl sunase şi-i spusese că nu ştie dacă va mai trimite imaginile alea sau nu.

Voise să-l facă să sufere şi reuşise. Poate că asta fusese suficient pentru ea.

Însă a doua zi, Marianne trimisese un mail pe adresa de internet a lui Dolly de la şcoală.

Nenorocita îl minţise.

Din fericire, Dolly nu era prea tare în calculatoare. Joe avea acces la căsuţa ei poştală. Când văzuse secvenţa video ataşată

la mesaj, Joe îşi pierduse cumpătul. Ştersese mesajul şi schimbase parola lui Dolly, astfel încât aceasta să nu mai aibă acces la mesaje.

Dar cât timp mai putea împiedica acest lucru?

Nu ştia ce să facă. Nu avea pe nimeni cu care să vorbească despre asta, nu avea pe nimeni care să-l înţeleagă şi care să fie necondiţionat de partea lui.

Şi apoi se gândise la Nash.

— O, Dumnezeule, Dolly…

— Ce s-a întâmplat?

Trebuia să pună capăt istoriei acesteia. Nash făptuise o crimă. O ucisese pe Marianne Gillespie. Şi acum lipsea şi femeia aceea, Cordova. Joe bănuia că există o legătură între cele două. Probabil că Marianne îi dăduse o copie şi Rebei Cordova. Aşa se legau toate.

— Joe, te rog să-mi spui ce te frământă.

Ceea ce făcuse Joe fusese groaznic, însă faptul că-l implicase şi pe Nash complicase lucrurile de o mie de ori. Ar fi vrut să-i spună totul lui Dolly. Ştia că nu avea altă soluţie.

Dolly îl privi în ochi şi-l încurajă cu o mişcare a capului.

— Va fi bine, spuse ea. Spune-mi despre ce e vorba.

Un lucru ciudat se întâmpla însă cu el înmomentele acelea. Era vorba despre instinctul său de conservare. Da, ceea ce făcuse Nash era îngrozitor, însă de ce să amplifice totul distrugându-şi şi familia? La urma urmei, era responsabilitatea lui Nash. Joe nu-i ceruse niciodată să meargă atât de departe – în niciun caz nu-i ceruse să ucidă pe cineva! Îşi închipuise că, probabil, Nash se va oferi să cumpere caseta de la Marianne, să facă un târg cu ea sau, în cel mai rău caz, s-o sperie cumva. Nash îl uimise întotdeauna prin faptul că juca la limită, însă în niciun caz nu-şi închipuise că avea să facă aşa ceva.

Ce câştiga oare acum dacă se ducea la poliţie să dea totul în vileag?

Nash, care nu încercase decât să-l ajute, avea să ajungă la închisoare. În plus, cine fusese cel care îl determinase să facă ceea ce făcuse?

El, Joe.

Avea poliţia să creadă că Joe nu avusese habar de ce făcea Nash? Cumnatul său era într-adevăr mâna care lovise, însă nu era căutat mereu cel care ordona mâinii să lovească?

Adică el, Joe.

Exista încă o şansă, deşi una foarte slabă, ca toată nenorocirea asta să se termine cumva favorabil. Nash să nu fie prins. Caseta să nu mai apară niciodată. Marianne a murit, asta e, nu o căutase, în definitiv, ea cu lumânarea? Nu ea începuse tot şantajul? Joe greşise, într-adevăr, însă nu ea fusese cea care încercase să-i distrugă familia?

În acea zi, sosise însă un nou mail. Marianne era moartă. Asta însemna că, indiferent de ce grozăvii făcuse Nash, nu reuşise să stopeze întreaga poveste.

Guy Novak.

Individul acesta reprezenta ultima gaură care trebuia acoperită. Probabil că acolo se dusese Nash. Acesta nu răspunsese la telefon, la mesajele lui Joe, fiindcă se afla deja în misiune.

Nu mai avea ce să facă.

Trebuia să aştepte şi să spere că lucrurile se vor sfârşi cu bine. Chiar dacă asta ar fi putut să însemne că Guy Novak avea să-şi piardă viaţa.

O nouă crimă, însă asta ar fi putut duce la sfârşitul problemelor sale.

— Joe? îl trezi din visare Dolly. Joe, te rog să-mi spui ce te frământă.

Nu ştia ce să facă. În orice caz, nu avea să-i spună nimic lui Dolly. Aveau o fetiţă, o familie. Nu îşi putea permite să o distrugă.

Pe de altă parte nu putea nici să lase ca un om, pe care-l cunoştea, să fie ucis.

— Trebuie să plec, spuse el şi ţâşni spre uşă.

•

Nash şopti în urechea lui Guy Novak:

— Strigă-le fetelor că te duci în pivniţă şi că nu vrei să fii deranjat. Ai înţeles?

Guy dădu din cap aprobator. Făcu doi paşi până la baza scării. Nash îi apăsa lama cuţitului în spate, foarte aproape de rinichi. Ştia că metoda cea mai bună era să meargă până aproape de limita maximă cu presiunea. Provocând suficientă durere victimelor, acestea îşi dădeau seama că el nu glumeşte.

— Fetelor! Mă duc la subsol pentru câteva minute. Voi staţi acolo, bine? Nu vreau să fiu deranjat.

De sus, o voce îi răspunse:

— Bine.

Guy se întoarse spre Nash. Acesta îi propti vârful cuţitului în burtă. Guy nu tresări şi nici nu se dădu înapoi.

— Tu ai ucis-o pe soţia mea?

Nash zâmbi.

— Credeam că e fosta ta soţie.

— Ce vrei de la noi?

— Unde îţi sunt calculatoarele?

— Laptopul e în geanta aceea de lângă fotoliu. Celălalt calculator e în bucătărie.

— Mai ai şi altele?

— Nu. Poţi să le iei şi să pleci.

— Trebuie să stăm, mai întâi, puţin de vorbă, Guy.

— Îţi spun tot ce vrei să ştii. Am şi bani. Sunt ai tăi. Numai să le laşi în pace pe fete.

Nash îl privi în ochi. Bărbatul din faţa sa ştia, fără îndoială, că existau şanse foarte mari ca să-şi piardă viaţa în curând. Nimic din viaţa lui de până atunci nu sugera că ar fi putut fi vreun mare erou şi totuşi acum se comporta de parcă îşi accepta sfârşitul şi voia să o facă în cel mai demn mod posibil.

— Nu mă ating de ele dacă eşti dispus să cooperezi, zise Nash.

Guy îl privi în ochi ca şi când ar fi vrut să se convingă dacă poate avea încredere în el sau nu. Nash deschise uşa care ducea la subsol. Începură amândoi să coboare treptele. Nash închise uşa în urma lor şi aprinse lumina. Pivniţa nu era finisată. Pe jos era doar placa de beton. Se auzea apa curgând prin conducte. O pictură pe pânză era sprijinită de un dulăpior. Se vedeau mai multe cutii de carton puse alandala.

Nash avea tot ce-i trebuia într-o geantă pe care o ţinea atârnată de umăr. În clipa în care băgă mâna în geantă ca să scoată o rolă de bandă izolatoare, Guy Novak făcu o mare greşeală.

Îi dădu un pumn lui Nash şi strigă:

— Fugiţi, fetelor!

Nash îl lovi cu putere în gât cu cotul, tăindu-i respiraţia. Apoi îi aplică încă o lovitură în frunte, cu podul palmei. Guy se prăbuşi la podea, ţinându-se cu ambele mâini de gât.

— Dacă mai scoţi o singură şoaptă, o aduc pe fiica ta aici şi te pun să o priveşti. Ai înţeles?

Guy încremeni. Instinctul patern putea face chiar şi din indivizi lipsiţi de vlagă, ca Guy Novak, nişte eroi. Nash se întrebă dacă el ar fi avut copii cu Cassandra. Mai mult ca sigur. Cassandra provenea dintr-o familie numeroasă şi îşi dorise, la rândul ei, să aibă mai mulţi copii. El, Nash, nu se putea pronunţa prea clar în această privinţă – atitudinea lui faţă de lume era mult mai pesimistă decât a soţiei sale însă, cu siguranţă, nu s-ar fi opus dorinţelor ei.

Nash privi spre trupul prăbuşit. Se gândi pentru o clipă să-i facă o tăietură lui Novak în picior sau să-i reteze un deget, însă îşi dădu seama că nu este nevoie. Guy făcuse o încercare şi văzuse ce se poate întâmpla. Nu avea să mai încerce să scape.

— Întoarce-te pe burtă şi du-ţi mâinile la spate.

Guy făcu exact ce i se ordonase. Nash îi înfăşură încheieturile şi antebraţele cu câteva straturi de bandă izolatoare. Apoi făcu acelaşi lucru şi cu picioarele. După aceea, îi îndoi picioarele din genunchi şi îi legă gleznele de încheieturile mâinilor. Ultimul lucru pe care îl mai avea de făcut era să-l lege la gură. Folosi aceeaşi rolă de bandă izolatoare, pe care o petrecu de cinci ori în jurul capului lui Guy.

După ce termină, Nash se îndreptă spre uşa care dădea la parter.

Guy începu să se zbată, însă se chinuia degeaba.Nash nu dorea decât să se asigure că fetele nu auziseră strigătul prostesc al lui Novak. Deschise uşor uşa. Sus, undeva, se auzea în continuare televizorul. Fetele nu se vedeau. Închise uşa şi se întoarse la Guy.

— Fosta ta soţie a făcut un filmuleţ. Vreau să-mi spui unde este caseta.

Uimirea de pe faţa lui Novak era grăitoare – cum ar fi putut răspunde la întrebări dacă avea gura acoperită cu bandă izolatoare? Nash se aplecă spre el zâmbind şi-i arătă lama cuţitului.

— În câteva minute ai să-mi spui tot ce ştii, de acord?

Telefonul din buzunarul lui Nash începu să vibreze din nou. Probabil că e Lewiston, îşi zise el, însă când văzu numărul de pe ecran îşi dădu seama că se întâmplase ceva grav.

— Ce s-a întâmplat?

— Poliţia e aici, se auzi răspunsul Pietrei.

Nash nu era prea surprins. Singura problemă eracă timpul se scurtase foarte mult acum. Nu-şi mai putea permite să stea prea mult acolo şi să-l chinuie pe Novak aşa cum şi-ar fi dorit. Trebuia să se mişte mai repede.

Ce ar fi putut să-l facă pe Novak să vorbească mai repede?

Nash se lumină şi dădu aprobator din cap. Acelaşi lucru care ne face să dăm dovezi nebuneşti de curaj – lucrul pentru care suntem gata să ne dăm şi viaţa – este şi punctul nostru nevralgic.

— Am de gând să-i fac o vizită fetiţei tale, îi spuse el lui Guy. Şi, după aceea, vorbeşti, da?

Ochii lui Novak parcă voiau să iasă din orbite. Deşi legătura nu-i permitea prea multe, începu să se zbată încercând să-i semnaleze lui Nash ceea ce acesta ştia deja foarte bine. Era gata să vorbească. Era gata să-i spună tot ce voia numai să-i lase fetiţa în pace. Nash ştia însă că avea să-i fie mult mai uşor să scoată informaţiile de la Novak dacă fetiţa avea să fie de faţă. Unii ar fi putut spune că ameninţarea era suficientă pentru ca Guy să vorbească. Probabil că ar fi avut dreptate.

Nash dorea însă să aducă copilul la subsol şi din alte motive.

Trase adânc aer în piept. Sfârşitul era aproape. Îl simţea. Da, voia să supravieţuiască şi să scape de aici, însă, în acelaşi timp, nebunia pusese stăpânire pe el. Nebunia făcea să-i pulseze sângele în vine, îl făcea să simtă că trăieşte cu adevărat.

Începu să urce treptele care duceau la parter. În urma lui, putea să-l audă pe Novak care se zbătea ca un apucat. Pentru o clipă, luciditatea reuşi să învingă nebunia şi se gândi că ar fi mai bine să se întoarcă. Guy era gata să spună totul. Îndoiala reveni însă imediat. Poate că totuşi nu-l speriase suficient.

Nu, trebuia să meargă până la capăt.

Deschise uşa şi ajunse în holul de la intrare. Se uită spre scara care ducea la etaj. Televizorul continua să meargă. Mai făcu un pas.

Se opri însă brusc când auzi soneria de la intrare.

•

Tia parcă maşina pe aleea din faţa casei lui Guy Novak. Lăsă poşeta şi telefonul mobil în maşină şi porni spre uşa de la intrare. Continua să se gândească la ceea ce-i spusese Betsy

Hill. Băiatul ei era teafăr. Acesta era lucrul cel mai important. Avea câteva răni uşoare, însă era în viaţă şi fusese chiar în stare s-o ia la fugă. Adam îi spusese şi alte lucruri lui Betsy, printre care şi faptul că se simţea vinovat de moartea lui Spencer, de exemplu. Totul se putea însă aranja. Important era să supravieţuiască acestei încercări. Să-l vadă întreg acasă. După aceea, putea să-şi pună întrebări şi în legătură cu alte lucruri.

La asta se gândea Tia când apăsă pe butonul soneriei.

Îşi aduse aminte brusc că familia la care suna suferise de curând o pierdere dureroasă. Probabil că Guy avea mare nevoie de susţinerea unor prieteni în aceste momente, însă ea nu-şi dorea cu adevărat decât să-şi ia repede fiica de acolo, să-şi găsească fiul şi soţul, să-i vadă pe amândoi teferi acasă şi să încuie uşile ca să nu-i mai deranjeze nimeni niciodată.

Nu răspunse nimeni.

Încercă să vadă ceva prin ferestruica de lângă uşă, însă lumina de afară se reflecta în sticlă ca într-o oglindă. Îşi puse palmele în jurul ochilor ca să poată vedea ceva în foaier. Avu senzaţia că vede o siluetă mişcându-se brusc. Probabil că fusese doar o umbră. Mai apăsă o dată pe butonul soneriei. De data asta se auziră zgomote, mai întâi, sus la etaj. Apoi, tropăit de paşi pe scară.

Yasmin deschise uşa. Jill se afla la un metru în spatele ei.

— Bună ziua, doamnă Baye.

— Bună, Yasmin.

Tia îşi dădu seama, după privirea fetiţei, că Guy nu-i spusese încă teribila veste, însă asta nu era o surpriză. Aşa se şi înţeleseseră, ca Tia s-o ia acasă pe Jill, pentru ca Guy să rămână singur cu fetiţa lui şi să-i spună.

— Unde e tatăl tău?

Yasmin ridică din umeri.

— Parcă zicea că se duce la subsol.

Pentru o clipă, Tia şi fetele rămaseră tăcute, aşteptând parcă să-l vadă pe tatăl lui Yasmin deschizând uşa care dădea la subsol. Nu se auzea însă nimic.

Tia îşi zise că, probabil, Guy era acolo, jos, şi-şi plângea fosta soţie. Ar fi trebuit să-şi ia copilul şi să plece. Nu făcu însă nicio mişcare. Ceva nu era în ordine. Avea senzaţia că, dacă pleacă

fără să-l fi văzut pe Guy, era ca şi când ar fi lăsat-o pe Yasmin singură.

— Guy? strigă ea.

— E în ordine, doamnă Baye. Sunt suficient de mare ca să-mi port singură de grijă.

Tia nu era chiar atât de sigură. Era vârsta periculoasă când copiii încep să creadă că nu mai au nevoie de părinţi. Probabil că, într-un fel, au şi dreptate, acum când există telefoanele mobile şi celelalte mijloace de comunicare. Şi Jill dorea să i se acorde din ce în ce mai multă independenţă. Adam fusese lăsat să se descurce singur, la vârsta ei, şi uite, se demonstrase că prea multă independenţă nu e bună întotdeauna.

Nu însă asta era principala preocupare a Tiei în acel moment. Nu se punea problema că o lasă singură pe Yasmin. Maşina tatălui ei se afla pe alee. Acesta trebuia să fie pe undeva prin casă. Urma să-i spună lui Yasmin ce se întâmplase cu mama ei.

— Guy?

Niciun răspuns.

Fetele se priviră una pe alta. O umbră de îngrijorare trecu peste feţele lor.

— Unde ziceai tu că este? întrebă Tia.

— La subsol.

— Ce aveţi acolo?

— Mai nimic. Cutii cu lucruri vechi şi chestii din astea. Încă nu a apucat să aranjeze acolo.

De ce oare se hotărâse brusc Guy Novak să se ducă la subsol?

Răspunsul evident era că voise să fie singur. Yasmin spusese că acolo se aflau mai multe cutii cu vechituri. Poate că Guy avea pe acolo strânse câteva lucruri care îi aminteau de Marianne şi acum scotocea prin acele obiecte. Poate că, din cauza uşii închise, nu o putuse auzi când îl strigase.

Probabil că ăsta era răspunsul.

Însă ce era cu umbra care se mişcase când privise prin ferestruică. Fusese oare acela Guy? Dar de ce să fi vrut să se ascundă de ea? Reuşi să găsească un răspuns şi la această întrebare. Poate că, pur şisimplu, nu avea puterea să dea ochii cu ea în momentul acesta. Poate că nu dorea compania nimănui. Asta trebuia să fie.

Toate bune şi frumoase, îşi zise Tia, însă parcă nu se simţea bine s-o lase pe Yasmin aşa.

— Guy?

Strigase mai tare de data asta.

Tot nimic.

Făcu câţiva paşi spre uşa care dădea la subsol. Treaba lui dacă voia să fie singur. Ar fi fost suficient să strige „Sunt aici” şi l-ar fi lăsat în pace. Bătu la uşă. Niciun răspuns. Puse mâna pe clanţă şi întredeschise uşor uşa.

Lumina era stinsă.

Se întoarse spre fete.

— Draga mea, eşti sigură că a coborât aici?

— Aşa a spus.

Tia îşi îndreptă privirea spre Jill. Aceasta încuviinţă cu o mişcare a capului. Tia se cutremură, începuse s-o cuprindă panica. Guy avea o voce atât de stinsă la telefon, şi acum se dusese pe întuneric la subsol...

Nu, nu era posibil să fi făcut aşa ceva. Nu putea să-i facă aşa ceva lui Yasmin...

Deodată, Tia auzi un zgomot. Ceva ca un târşâit. Ca un foşnet. Un şobolan, probabil.

Zgomotul se auzi din nou. Nu era un şobolan. Părea ceva mult mai mare.

Ce naiba...?

Le privi pe fete în ochi.

— Vreau să rămâneţi aici. M-aţi înţeles? Nu veniţi jos decât dacă vă chem eu.

Deschise uşa şi începu să caute cu mâna întrerupătorul de pe perete. Reuşi să-l găsească şi aprinse lumina. Coborâse deja câteva trepte. Când se făcu lumină, se uită de jur împrejur şi-l văzu pe Guy legat. Nu mai stătu pe gânduri.

Se întoarse imediat şi începu să urce scara înapoi.

— Fetelor, fugiţi! Plecaţi imediat...

Cuvintele îi îngheţară pe buze. În capul scărilor, îşi făcuse apariţia un bărbat necunoscut. Cu mâna dreaptă o ţinea de gât pe Yasmin, care se zbătea. Cu stânga, o trăgea după el pe Jill.

38.

Carson fierbea de furie. Fusese dat afară. După tot ce făcuse pentru ea, Rosemary îl dăduse afară din încăpere ca pe un copil. Ea era acolo şi vorbea cu bărbatul acela în vârstă, care îl făcuse de ruşine în faţa prietenilor săi.

Femeia asta nu-şi dădea seama ce se întâmplă.

El o cunoştea prea bine. Întotdeauna ştiuse să-şi folosească frumuseţea şi puterea de convingere pentru a ieşi din bucluc. De data asta însă, toate astea nu mai valorau nici cât o ceapă degerată. Probabil că nu o mai interesa decât cum să-şi salveze propria piele. Doar atât. Cu cât se gândea mai mult, Carson îşi dădea seama cât de complicată era situaţia lui. Dacă poliţiştii aveau să dea năvală şi se va pune problema găsirii unui ţap ispăşitor, mai mult ca sigur, el se afla în fruntea listei candidaţilor.

Poate că exact asta discutau acolo, acum.

Avea sens. Carson avea deja douăzeci şi doi de ani – mai mult decât suficient pentru a fi judecat şi condamnat ca un adult. El era cel cu care adolescenţii aveau de-a face cel mai mult – Rosemary fusese suficient de isteaţă ca să nu se implice în detalii. De asemenea, tot el, Carson, era intermediarul care făcea legătura cu oamenii care plasau drogurile pe piaţă.

La naiba, ar fi trebuit să-şi dea seama de la început că aşa avea să se întâmple. După ce puştiul acela, Spencer, se sinucisese, ar fi trebuit s-o lase mai moale, cel puţin pentru o vreme. Însă se aflau foarte mulţi bani în joc şi distribuitorii îi presau. Persoana de contact a lui Carson era un individ, numit Barry Watkins, care purta numai costume Armani. Se întâlnea cu el în cluburi scumpe. Individul azvârlea cu bani în stânga şi-n dreapta. Îi făcea rost de fete lui Carson şi-l făcea să se simtă ca un adevărat bărbat.

Seara trecută însă, când Carson răspunsese că nu are nimic de oferit, vocea lui Watkins se schimbase brusc. Individul nu ţipase la el. Pur şi simplu, îi vorbise cu o voce rece care îi provoca senzaţia unui cuţit pe şira spinării.

— Trebuie să faci foarte repede rost de marfă, îi zisese el lui Carson.

— Din păcate, cred că avem o problemă.

— Ce vrei să spui?

— Fiul doctorului a luat-o razna. Taică-său şi-a făcut apariţia aici aseară.

Tăcere.

— Alo?

— Carson?

— Da, ce e?

— Cei care mă plătesc nu vor permite ca poliţiştii să facă vreo legătură dintre chestia asta şi mine. M-ai înţeles? O să facă tot posibilul să nu ajungă cercetările la acest nivel.

Watkins închisese. Mesajul fusese transmis şi recepţionat de Carson ca atare.

De asta aştepta el aici cu arma la îndemână.

Auzi un zgomot la uşa de la intrare. Cineva încerca să intre în clădire. Uşa era încuiată. Trebuia să cunoşti codul ca să poţi să intri sau să ieşi din clădire. Cel care se afla afară nu cunoştea codul şi bătea cu putere. Carson se uită pe fereastră.

Era Adam Baye. Împreună cu el se mai afla tânărul Huff.

— Deschide! strigă Adam. Băiatul mai lovi în uşă încă o dată. Hai, vino şi deschide uşa!

Carson îşi reprimă un zâmbet. Tatăl şi fiul în acelaşi loc. Un prilej minunat de a termina cu ei.

— Stai puţin, zise el.

După ce îşi îndesă revolverul la spate, sub centură, Carson tastă patru cifre pe tastatura numerică şi se aprinse luminiţa verde. Uşa era descuiată.

Adam şi DJ năvăliră înăuntru.

— Tatăl meu e aici? întrebă Adam.

Carson încuviinţă din cap.

— E în biroul lui Rosemary.

Adam porni imediat în direcţia aceea. DJ Huff îl urmă.

Carson lăsă uşa să se închidă şi să se blocheze în urma lor. Apoi duse mâna la spate, unde avea pistolul.

•

Anthony îl urmărea pe Adam Baye.

Păstra o oarecare distanţă între ei, nu prea mare, însă nu era prea sigur cum trebuie să procedeze. Puştiul nu-l cunoştea, aşa

că nu putea să-l abordeze aşa, pur şi simplu – în plus, cine putea spune în ce stare de spirit se afla băiatul? Dacă Anthony se prezenta drept prieten al tatălui său, era posibil ca Adam să o ia la fugă şi să dispară din nou.

Trebuie să joc cartea asta cu mare atenţie, îşi zise Anthony.

În faţa lui, Adam striga ceva la telefonul mobil. Ideea nu era rea deloc. Anthony îşi scoase şi el telefonul din mers. Formă numărul lui Mike.

Niciun răspuns.

După semnalul de mesagerie vocală, Anthony spuse în receptor:

— Mike, îl văd pe băiatul tău. Se îndreaptă spre clubul despre care ţi-am povestit. M-am luat după el.

Închise telefonul şi-l băgă în buzunar. Adam îşi ascunsese şi el telefonul şi acum grăbise pasul. Anthony se străduia să păstreze aceeaşi distanţă între ei. Ajuns la intrarea în club, Adam urcă rapid treptele şi încercă uşa.

Încuiată.

Anthony îl văzu cum se uită la tastatura numerică. Cum întoarce apoi capul spre prietenul său, care ridică din umeri. Adam începu să bată la uşă.

— Deschide!

Anthony fu surprins de disperarea din vocea lui Adam şi veni mai aproape.

— Hai, vino şi deschide uşa!

Băiatul continua să lovească cu putere în tăblia uşii. Câteva secunde mai târziu, uşa se deschise. În cadrul ei stătea unul dintre tinerii aceia îmbrăcaţi în negru. Anthony îl mai văzuse şi înainte pe individ. Era puţin mai în vârstă decât ceilalţi băieţi şi un fel de şef de trupă. Avea un bandaj de-a curmezişul nasului, care arăta ca şi cum ar fi fost spart. Anthony nu se putu stăpâni să nu se întrebe dacă nu cumva tânărul făcuse parte din echipa care sărise asupra lui Mike.

Ce-ar fi trebuit acum să facă?

Să-l împiedice pe Adam să intre în club? Poate că ar fi reuşit, însă nu era deloc sigur care ar fi fost reacţia băiatului. Dacă încerca să fugă din nou? Anthony l-ar fi putut opri, însă ce realiza din toate astea?

Mai făcu un pas în direcţia uşii.

Adam intră grăbit în clădire, urmat de prietenul său, cel îmbrăcat în jacheta cu însemnele liceului. Din locul în care se afla, Anthony putu să vadă cum tânărul cu nasul spart lasă uşa să se închidă în urma lor. Înainte ca uşa să apuce să se închidă în întregime, individul se întoarse cu spatele şi el văzu cum duce mâna la un pistol, pe care-l avea ascuns la centură.

•

Mo era în maşină şi se chinuia să înţeleagă sensul numerelor acelora.

CeeJay8115.

Încercă pentru început să transforme literele în cifre. Cee era C sau cea de-a treia literă a alfabetului. Jay era J, a zecea literă. Deci ce obţinuse? 3108115. Începu să adune cifrele, încercă să le dividă, căută să găsească vreo regulă. Îşi îndreptă atenţia asupra numelui de identificare al lui Adam – HockeyAdam1117. Mike îi spusese că 11 fusese numărul de pe tricou al lui Messier, iar 17, fostul număr al lui Mike de la Dartmouth. Mo începu totuşi să facă diverse operaţii cu aceste numere, mai întâi, cu 8115, şi apoi, cu 3108115. Transformă apoi HockeyAdam în cifre şi încercă alte combinaţii.

Nimic.

Numerele acestea nu erau însă nişte înşiruiri de cifre alese la întâmplare. Era convins de asta. Exact aşa cum şi numele folosit de Adam însemna ceva. Trebuia să existe o regulă, un model. Singura problemă era că trebuia să descopere cheia.

Până atunci, Mo analizase toate posibilităţile. Deschise torpedoul şi scoase o bucată de hârtie şi un pix. Tocmai când începuse să pună variantele pe hârtie, auzi o voce pe care o cunoştea foarte bine.

— Deschide!

Mo ridică imediat privirea.

Adam se afla la intrarea în Club Jaguar şi bătea la uşă.

— Hai, vino şi deschide uşa!

Până să deschidă el portiera, uşa se deschise şi Adam dispăru înăuntru. Mo rămase descumpănit, neştiind ce ar trebui să facă în continuare. Deodată văzu ceva şi mai ciudat.

Era Anthony, bodyguardul de culoare pe care îl vizitase Mike puţin mai devreme. Individul se repezise şi el la uşă, încercând să ajungă acolo înainte ca aceasta să apuce să se închidă. Mo

ieşi din maşină şi se repezi şi el spre intrarea în club. Anthony încerca, fără succes, să mişte clanţa uşii.

— Ce s-a întâmplat? strigă Mo.

— Trebuie să intrăm în clădire, răspunse Anthony.

Mo cercetă tăblia uşii.

— E din oţel. N-avem cum s-o spargem.

— Ar trebui totuşi să încercăm ceva.

— De ce, ce s-a întâmplat?

— Tipul care l-a lăsat pe Adam înăuntru, explică Anthony, avea un pistol la spate.

•

Carson ţinea arma ascunsă la spate.

— Tatăl meu e aici? întrebă Adam.

— E în biroul lui Rosemary.

Adam trecu pe lângă el şi se îndreptă spre capătul culoarului. Exact din direcţia aceea se auzi o uşă trântită şi nişte paşi care alergau.

— Adam?

Vocea îi aparţinea lui Mike Baye.

— Tati?

Baye dădu colţul exact când fiul lui ajunse la capătul culoarului. Cei doi se îmbrăţişară.

Ce drăguţ, îşi zise Carson şi îndreptă arma spre ei.

Nu încercă să le atragă atenţia. Nu avea niciun rost să-i avertizeze. Nu avea timp să negocieze cu ei sau să le ceară cine ştie ce. Trebuia să termine asta cât mai repede.

Trebuia să-i ucidă.

— Carson, nu face asta! strigă Rosemary.

Nu avea niciun motiv s-o asculte pe târfa asta. Carson îl încadră pe Adam în cătarea pistolului şi se pregăti să tragă.

•

Chiar în clipa în care îşi strângea în braţe băiatul – chiar în clipa în care savura atingerea trupului acestuia şi răsufla uşurat că-l regăsise teafăr – Mike văzu cu coada ochiului cum Carson scosese o armă de la spate.

Nu avea la dispoziţie prea mult timp în care să-şi calculeze următoarea mişcare. Acţiunea lui nu fu determinată de vreun proces sofisticat de gândire. Îl văzu pe Carson aţintind arma asupra lui Adam şi reacţionă instinctiv.

Îşi împinse băiatul cât de tare putu. Tălpile lui Adam zburară efectiv prin aer şi băiatul făcu ochii mari nevenindu-i să creadă. Arma explodă, glonţul făcu ţăndări peretele de sticlă din spatele lui Mike, exact în locul în care se aflase Adam, cu mai puţin de o secundă înainte. Cioburile de sticlă căzură ca o ploaie asupra lui Mike.

Mişcarea îl luase prin surprindere nu numai pe Adam, ci şi pe Carson. Acesta îşi imaginase că ei nu aveau să-i vadă arma, ori, dacă o vedeau, aveau să reacţioneze aşa cum reacţionează majoritatea oamenilor când este îndreptată o armă spre ei – înlemnesc sau ridică mâinile.

Carson îşi reveni însă foarte repede. Deja mâna lui se deplasa spre dreapta, în direcţia în care zburase Adam. Chiar dacă reacţionase din instinct, forţa cu care Mike îşi îmbrâncise băiatul avusese, pe lângă rolul de a-l scoate pe acesta din bătaia glonţului, şi obiectivul de a-l trimite cât mai departe. Şi reuşise.

Adam aterizase pe coridor, în spatele unui zid.

Carson nu avea cum să-l mai ia în cătare pe Adam. Nu avea decât o singură alternativă: să-l ucidă, mai întâi, pe tatăl băiatului.

Mike se simţi pătruns de o senzaţie profundă de linişte interioară. Ştia exact ce are de făcut. Nu avea altă alternativă. Trebuia să-şi protejeze copilul. În timp ce Carson îşi mişca mâna în care ţinea pistolul în direcţia lui, Mike se pregătea pentru ce avea să urmeze.

Avea să se sacrifice.

Nu se gândea prea mult la motive. Era foarte simplu. Tatăl îşi salvează fiul. Aşa trebuia să fie. Carson avea arma în mână şi putea să omoare pe unul dintre ei. Trebuia ca victima să fie el şi nu Adam.

Chiar dacă Carson trăgea în el, Mike, cu experienţa lui din hochei, ştia că exista şansa ca, înainte de a muri, să-l doboare la pământ şi să-l împiedice să facă mai mult rău. Se hotărî să-l înfrunte şi începu să înainteze spre tânărul înarmat.

Pe măsură ce înainta însă, Mike realiză că planul său avea foarte puţine şanse de reuşită. Distanţa era mult prea mare. Carson avea deja ţintită arma asupra lui. Nu avea cum să ajungă la el fără să încaseze cel puţin un glonţ, poate două. Şansele ca să supravieţuiască acestor lovituri încasate în plin

erau foarte mici, cu atât mai puţin să mai şi reuşească să-i facă ceva individului.

Altă alternativă nu exista însă. Aşa că închise ochii, îşi încordă picioarele şi-şi aplecă fruntea înainte.

•

Între el şi bărbatul acela era încă o distanţă de peste cinci metri, însă, dacă-l mai lăsa să se apropie un pic, nu avea cum să rateze.

Carson luă în cătare capul lui Mike şi rămase în aşteptare, în timp ce ţinta devenea din ce în ce mai mare.

•

Anthony se mai izbi o dată cu umărul în uşă, însă aceasta nu voia să se clintească.

Mo zise înciudat:

— Toate calculele alea complicate – şi totul e atât de simplu!

— Ce tot mormăi acolo?

— Opt-unu-unu-cinci.

— Cum ai zis?

Nu era însă timp pentru explicaţii. Mo formă codul 8115 pe tastatura numerică. Se aprinse un led verde. Uşa fusese descuiată.

Anthony se izbi din nou cu umărul în ea şi cei doi bărbaţi năvăliră înăuntru.

•

Arma era îndreptată direct spre capul bărbatului. Carson era surprins de cât de calm putea să fie. Crezuse că o să-i fie frică să tragă, însă mâna nu-i tremura absolut deloc. Primul foc pe care-l trăsese îi produsese o stare de euforie. Cel de-al doilea avea să fie şi mai grozav. Bărbatul ajunsese foarte aproape acum. Nu avea cum să-l rateze.

Carson începu să apese pe trăgaci.

Deodată, arma îi zbură din mână.

O mână de uriaş venise de undeva din spatele lui şi-i smulsese pistolul din mână. Pur şi simplu. Arma cu care fusese gata să tragă în urmă cu o secundă dispăruse. Carson întoarse capul şi-l văzu pe bodyguardul de culoare pe care-l ştia de la unul dintre cluburile din zonă. Individul avea arma în mână şi zâmbea. Carson nu avu însă prea mult timp la dispoziţie ca să-şi manifeste surpriza fiindcă un alt individ îi aplică o lovitură năucitoare în partea de jos a spatelui. Urlă de durere şi se

aplecă în faţă, exact la timp ca să nimerească în umărul lui Mike Baye, care se aruncase spre el din cealaltă direcţie. Trupul lui Carson se frânse efectiv în două în urma impactului. Se prăbuşi la pământ. Nu mai putea să respire. Avea senzaţia că lovitura îi sfărâmase toate coastele.

Mike se ridică de pe tânărul căzut şi zise:

— Gata, s-a terminat. Apoi, întorcându-se spre Rosemary, adăugă: Nu mai fac niciun târg cu tine.

39.

Nash le ţinea pe ambele fete de gât.

Nu trebuia să strângă prea tare, fiindcă degetele lui apăsau în nişte puncte foarte sensibile. Yasmin, fetiţa care declanşase toată nebunia asta, fiindcă fusese obraznică la ora lui Joe, se strâmba de durere. Cealaltă fată – fiica femeii care nimerise acolo fără să aibă nicio legătură cu ce se întâmplase – tremura ca o frunză.

— Dă-le drumul, zise femeia.

Nash clătină din cap. Intrase deja într-o stare euforică. Nebunia îl cuprinsese în întregime. Fiecare neuron era excitat la maximum. Una dintre fete începu să plângă. Era conştient că lacrimile ar fi trebuit să aibă un efect asupra lui, ar fi trebuit să-l mişte, ca pe orice fiinţă umană.

Lacrimile nu făceau însă decât să amplifice senzaţia.

Oare tot nebunie se cheamă atunci când eşti conştient că te afli în starea asta?

— Te rog, zise femeia. Sunt doar nişte copii.

Femeia se opri brusc. Probabil că înţelesese. Cuvintele ei nu aveau niciun efect asupra lui. Ba chiar, mai rău, păreau că îi provoacă o plăcere sadică. Lui Nash îi plăcea femeia. Se întrebă dacă era mereu aşa de curajoasă sau era ceva care se petrecea numai acum, când îşi simţea copilul în pericol?

Trebuia s-o omoare, mai întâi, pe femeie.

Trebuia să facă asta, fiindcă ea era cea care putea să-i facă cele mai mari probleme. Era sigur de asta. Femeia asta nu va sta liniştită, în timp ce el le va chinui pe fete.

Îi veni însă o idee şi mai bună. Dacă, oricum, avea să-i ucidă pe toţi, dacă acest act avea să fie ultima sa declaraţie faţă de restul lumii, ce putea fi mai măreţ decât să-i oblige pe părinţi să fie martori la chinurile copiilor lor?

O, ştia că e un lucru îngrozitor. De îndată ce ideea îi trecuse prin minte, Nash nu mai putea s-o lase să plece. Nu poţi nega ceea ce eşti. Nash cunoscuse nişte pedofili în închisoare, iar aceştia încercau mereu din răsputeri să se autoconvingă că nu era chiar o crimă ceea ce făcuseră. Îi povesteau despre

civilizaţii şi epoci trecute în care fetele se măritau de la doisprezece ani, şi Nash nu se putea stăpâni să nu se întrebe de ce se oboseau să facă asta. Lucrurile erau mult mai simple. Pur şi simplu, fiecare e făcut altfel. Unii au un mic defect. Simt nevoia să facă anumite lucruri pe care ceilalţi le consideră reprobabile.

Aşa ne-a făcut Dumnezeu. De ce ar trebui să fie cineva acuzat pentru asta?

Toţi pioşii aceia scandalizaţi ar trebui să se gândească mai bine că ei critică, de fapt, opera Domnului. Nu e vorba numai de nişte tentaţii, la care unii rezistă, iar alţii, nu. Fiecare om are nişte dorinţe ascunse. Şi nu disciplina reuşeşte să ţină acele dorinţe sub control. Totul depinde de circumstanţe. Asta nu înţelesese Pietra în legătură cu soldaţii aceia. Circumstanţele nu îi forţaseră pe acei soldaţi să recurgă la violenţă.

Circumstanţele le oferiseră oportunitatea de a-şi manifesta pornirile violente.

Totul era foarte clar. Avea să îi omoare pe toţi. După aceea, va lua calculatoarele şi va dispărea. Când va veni poliţia, vor fi ocupaţi până peste cap cu baia de sânge. Vor presupune că e vorba despre un ucigaş în serie. Nimeni n-o să se gândească la un filmuleţ făcut de o femeie cu intenţia să distrugă viaţa unui om de treabă. Joe avea mari şanse să iasă basma curată din toată afacerea asta.

Trebuia să procedeze metodic. Mai întâi, s-o lege pe mamă.

— Fetelor?

Le întoarse capetele ca ele să-l poată privi.

— Dacă încercaţi să fugiţi, îi ucid pe mami şi pe tati. Aţi înţeles?

Fetele încuviinţară cu o mişcare a capului. Pentru orice eventualitate, le trase pe amândouă în partea opusă uşii care dădea sus. După aceea, le eliberă simultan gâturile. Exact în fracţiunea de secundă următoare, Yasmin scoase cel mai ascuţit ţipăt pe care-l auzise vreodată şi ţâşni spre tatăl ei. Nash întinse mâna după ea.

O mişcare care se dovedi a fi total greşită.

Cealaltă fetiţă începu să alerge spre treptele care duceau la parter.

Nash se răsuci rapid şi o porni după ea, însă copila era foarte iute.

Femeia strigă cât o ţineau rărunchii:
— Fugi, Jill!
Nash începuse să urce treptele cu mâna întinsă în faţă, ca s-o apuce de gleznă. Reuşi să o agaţe, însă Jill îşi scutură piciorul şi se eliberă. Încercă să se arunce din nou asupra ei, însă simţi că-l trage ceva înapoi.
Era mama fetiţei.
Sărise asupra lui şi-l apucase de picior. Femeia îl muşcă de pulpă. Nash scoase un geamăt şi o împinse pe Tia cu piciorul într-o parte.
— Jill! strigă el. Să ştii că o ucid pe mama ta dacă nu vii imediat înapoi!
Femeia se rostogoli într-o parte şi strigă şi ea:
— Fugi! Nu-l asculta!
Nash se întoarse spre Tia şi scoase cuţitul. Pentru prima dată nu ştia prea bine ce trebuia să facă. Cutia în care se aflau legăturile telefonice se afla pe peretele din partea opusă a pivniţei. Ar fi putut să le taie, însă mai mult ca sigur că puştoaica avea telefon mobil.
Timpul se scurgea în defavoarea lui.
Trebuia să pună mâna pe calculatoare. Ăsta era lucrul cel mai important. Aşa că, imediat după ce le ucidea, trebuia să pună mâna pe calculatoare şi să le distrugă hardul.
Se uită la Yasmin. Fetiţa se ascunsese în spatele tatălui său. Guy încerca să se ridice în şezut, încerca să facă orice putea ca să se transforme într-un fel de scut care să-i protejeze odrasla. Eforturile pe care le făcea aşa cum era legat şi de mâini şi de picioare erau aproape comice.
Şi femeia se ridicase în picioare şi se postase între el şi Yasmin. Ce curajoasă! Nici măcar nu era copilul ei! Acum însă îi avea pe toţi trei într-un singur loc. Perfect. Putea să-i rezolve foarte repede pe toţi.
— Jill! strigă el din nou. E ultima şansă pe care ţi-o dau!
Yasmin începu să ţipe. Nash făcu un pas în direcţia celor trei cu cuţitul ridicat, însă o voce îl făcu să se oprească.
— Te rog să nu-i faci rău lui mami.
Vocea venea din spatele lui. Era a unui copil care scâncea.
Jill se întorsese în pivniţă.
Nash o privi în ochi pe Tia şi zâmbi. Faţa femeii se schimonosi de disperare.

— Nu! strigă ea. Jill, nu! Fugi!
— Mami?
— Fugi! Pentru numele lui Dumnezeu, fugi!

Jill însă nu voia să asculte îndemnurile mamei sale. Începuse să coboare treptele. Nash se răsuci în direcţia ei şi abia atunci îşi dădu seama de greşeală. Pentru o secundă, se întrebă dacă nu cumva o lăsase intenţionat pe fetiţă să fugă sus, la parter. Le ţinuse de gât pe amândouă şi le dăduse drumul, nu? Fusese numai o neglijenţă sau ceva mai mult? Se întrebă dacă nu cumva fusese dirijat de cineva care nu mai suporta să-l vadă ucigând.

I se păru că o vede lângă fetiţă.

— Cassandra, zise el cu voce tare.

•

Cu câteva minute în urmă, Jill fusese imobilizată de bărbatul care o ţinea de gât.

Individul era foarte puternic. Nici măcar nu se forţa. Degetele lui găsiseră un punct sensibil şi apăsarea o durea îngrozitor. Apoi, o văzu pe mami şi pe domnul Novak care era legat şi întins pe jos. Aproape că era gata să leşine de spaimă.

Mama ei zise:

— Dă-le drumul.

Modul hotărât în care rostise vorbele astea reuşi să o calmeze oarecum pe Jill. Încă nu-i venea să creadă ce se întâmpla şi era grozav de speriată, însă mama ei era acolo, alături de ea. Era convinsă că mami era în stare să facă orice pentru salvarea ei. Trebuia să-i arate că şi ea este în stare să facă acelaşi lucru.

Bărbatul mări forţa cu care o apăsa pe gât. Jill se înecă şi îşi ridică speriată privirea spre faţa lui. Individul părea foarte mulţumit de felul în care decurgeau lucrurile. Jill îşi mută privirea spre faţa prietenei ei. Yasmin se uita fix la ea şi o văzu cum ridică uşor din cap. Era exact gestul pe care Yasmin îl făcea în clasă, atunci când profesorul se uita la ele, iar ea voia să-i transmită un mesaj, fără ca acesta să-şi dea seama.

Jill nu reuşea să înţeleagă ce voia, de fapt, prietena ei. Aceasta îşi mişcă ochii, mâinile. Uimită, Jill îi urmări privirea şi descoperi că prietena ei ţinea arătătorul întins, ca şi cum ar fi avut în mână un pistol.

— Fetelor?

Bărbatul o strânse şi mai tare şi le răsuci amândurora gâturile în aşa fel, încât să le facă să se uite la el.

— Dacă încercaţi să fugiţi, îi ucid pe mami şi pe tati. Aţi înţeles?

Dădură amândouă din cap în acelaşi timp. Ochii li se întâlniră din nou. Yasmin deschise puţin gura. Jill înţelese ideea. Şi apoi bărbatul le dădu drumul. Jill aşteptă diversiunea. Aceasta veni aproape imediat.

Yasmin începu să ţipe şi, atunci, Jill o luă la fugă. Fugea cât o ţineau puterile, fiindcă în joc nu era numai viaţa ei, ci şi vieţile lor.

Simţi cum degetele bărbatului îi ating glezna, însă reuşi să scape. Îi auzi apoi cum geme, dar nu întoarse capul să vadă ce s-a întâmplat.

— Jill! strigă individul. Să ştii că o ucid pe mama ta dacă nu vii imediat înapoi!

Singura ei şansă era însă sus. Nu se gândea acum decât la mailul pe care i-l trimisese domnului Novak:

Ascultă-mă cu atenţie. Cred că ar trebui să-ţi ascunzi arma mai bine.

Se ruga ca el să nu fi citi mesajul sau, dacă îl citise, să nu fi apucat să facă nimic. Jill se năpusti în dormitorul domnului Novak. Trase sertarul şi vărsă conţinutul pe jos.

Arma nu mai era acolo.

Simţi că i se opreşte inima. Jos, în pivniţă, se auzi un ţipăt. Era posibil ca bărbatul să înceapă să-i ucidă pe cei de jos în orice clipă. Căuta înnebunită printre lucrurile domnului Novak şi, deodată, dădu de ceva metalic.

Revolverul.

— Jill! E ultima şansă pe care ţi-o dau!

Cum se ridică siguranţa? Fir-ar să fie. Nu ştia cum. Brusc, îşi aminti că Yasmin nu pusese la loc siguranţa. Probabil că rămăsese aşa.

Yasmin ţipă din nou.

Jill sări în picioare. Încă din capul scării, care dădea spre pivniţă, zise cu o voce de copil mic şi neajutorat:

— Te rog să nu-i faci rău lui mami.

Începu să coboare treptele. Nu era deloc sigură dacă avea să fie în stare să apese suficient de tare pe trăgaci. Se hotărî să ţină revolverul cu ambele mâini şi să apese cu două degete pe trăgaci.

•

Nash auzi sirenele.

Văzu pistolul îndreptat împotriva lui şi zâmbi. Instinctul de conservare îi spunea să se arunce într-o parte, să iasă din bătaia armei, însă Cassandra clătină din cap. Era de acord cu ea. Nu trebuia să se ferească. Fetiţa ezita. Aşa că făcu un pas spre ea şi ridică ameninţător pumnul în care avea cuţitul.

Când avea zece ani, Nash îl întrebase pe tatăl său ce se întâmplă cu oamenii atunci când mor. Tatăl său îi răspunsese că, probabil, cel mai bun răspuns la această întrebare fusese dat de Shakespeare, care spusese că moartea este „acel tărâm stingher de unde nimeni pe lume nu mai vine”[15].

Venise clipa să vadă dacă tatăl său avusese dreptate sau nu.

Primul glonţ îl lovi drept în piept.

Se clătină, dar continuă să înainteze spre fetiţă.

Nu ştia ce avea să se întâmple după cel de-al doilea glonţ, însă spera să-l ajute să o întâlnească pe Cassandra.

---

[15] W. Shakespeare, *Hamlet,* actul III, scena I.

40.

Mike se afla în aceeaşi cameră de interogatorii în care mai fusese şi cu două zile în urmă. De această dată, nu mai era singur, ci însoţit de fiul său.

Agenţii speciali, Darryl LeCrue şi Scott Duncan, se apropiau de finalizarea cazului. Mike era sigur că toţi cei implicaţi – Rosemary, Carson, DJ Huff, împreună, probabil, cu tatăl său – precum şi ceilalţi tineri de la club se aflau şi ei în câte o cameră asemănătoare. Îi separaseră pentru a putea afla mai multe.

Se aflau acolo de mai multe ore. Mike şi Adam mai trebuiau să răspundă la o singură întrebare. Hester Crimstein, avocata lor, nu îi lăsase să vorbească.

Acum nu se mai aflau decât ei doi în încăpere.

Mike îşi privi fiul, simţi că i se frânge inima văzându-l atât de palid şi zise, probabil, pentru a cincea sau a şasea oară în ultima oră:

— O să fie bine.

Adam tăcea, fără să zică nimic. Mai mult ca sigur, din cauza şocului. La asta se mai adăuga şi afurisita de încăpăţânare adolescentină. Hester era teribil de furioasă din cauza asta. La toate întrebările ei, Adam clătinase din cap.

Ultima vizită a avocatei se încheiase cu jumătate de oră în urmă şi, la sfârşitul ei, Crimstein îi şoptise lui Mike:

— Nu stăm bine deloc.

Uşa se deschise din nou. Hester Crimstein intră în încăpere, puse mâna pe un scaun şi se aşeză aproape de Adam. Faţa ei era doar la câţiva centimetri de a băiatului. Acesta se trase într-o parte. Ea îi cuprinse faţa cu palmele şi i-o întoarse spre a ei.

— Uită-te la mine, Adam.

El se împotrivi la început, apoi o privi în ochi.

— Uite care e problema. Rosemary şi Carson te acuză pe tine. Spun că tu ai venit cu ideea să furi reţetele de la tatăl tău şi să transformi asta într-o adevărată afacere. Că tu i-ai căutat pe ei. Mai zic şi că tatăl tău se află în spatele afacerii. Chipurile, tăticul tău, aici de faţă, căuta o metodă prin care să mai facă rost de ceva bani. Ofiţerii DEA din clădirea asta

tocmai s-au acoperit de glorie, fiindcă au arestat un doctor din Bloomfield care tocmai asta făcea – vindea ilegal reţete pentru piaţa neagră. Aşa că a început să le placă, Adam. Abia aşteaptă să bage după gratii încă un doctor şi pe fiul său, fiindcă asta le aduce publicitate în media şi îi ajută să promoveze, înţelegi ce îţi spun?

Adam încuviinţă din cap.

— Atunci de ce nu-mi spui adevărul?

— Nu are nicio importanţă, spuse Adam.

Hester îşi îndepărtă mâinile în lături.

— Ce înseamnă asta?

— E cuvântul meu împotriva cuvântului lor, răspunse Adam clătinând din cap.

— Corect, însă, vezi tu, aici apar două probleme. În primul rând, nu e vorba numai despre ei doi. Câţiva dintre tovarăşii lui Carson sunt gata să le susţină varianta. Bineînţeles că indivizii ar fi în stare să jure şi că tu ai fost analizat rectal într-o navă spaţială, dacă Rosemary şi Carson le-ar cere aşa ceva. Aşa că nu asta e problema noastră cea mai mare.

— Dar care e? întrebă Mike.

— Cea mai solidă probă aflată în posesia lor sunt formularele alea de reţete. Nu avem cum să le punem asta în cârcă lui Carson şi lui Rosemary. În schimb, reţetele astea duc direct la tine, domnule doctor Baye. Sunt formularele tale. Şi pot foarte bine să demonstreze cum ajung drogurile de la punctul A – adică de la doctorul Baye – la punctul B – piaţa ilegală. Prin intermediul fiului tău.

Adam închise ochii şi clătină din cap.

— Ce? făcu Hester.

— Nu o să mă credeţi.

— Dragul meu, te rog să mă asculţi cu atenţie. Treaba mea nu este să te cred pe tine. Eu trebuie doar să te apăr. Poţi să-ţi faci griji dacă mama ta te crede sau nu, bine? Eu nu sunt mama ta. Eu sunt avocata ta şi, deocamdată, asta e mult mai bine decât să-ţi fiu mamă.

Adam întoarse capul spre tatăl său.

— Eu sunt gata să cred ce ai să-mi spui, zise Mike.

— Dar până acum n-ai avut încredere în mine.

Mike nu ştia prea bine cum să reacţioneze laaceastă afirmaţie.

— Mi-ai pus chestia aia în calculator. Mi-ai spionat convorbirile şi mesajele.

— Eram îngrijoraţi din cauza modului în care te purtai.

— M-aţi fi putut întreba.

— Te-am întrebat, Adam. Te-am întrebat de o mie de ori. Şi tu nu-mi spuneai decât să te las în pace. Să ies afară din camera ta.

— Hei, băieţi! interveni Hester. Sunt profund mişcată de această scenă tată-fiu. Sincer, e foarte impresionantă, îmi vine să plâng, însă eu sunt plătită cu ora şi cer al naibii de mult, aşa că sunteţi buni să ne întoarcem la cazul nostru?

Se auzi o bătaie puternică în uşă. Agenţii speciali LeCrue şi Duncan intrară în încăpere.

— Vă rog să ieşiţi afară. Discuţia pe care o purtăm aici e privată.

— E aici, afară, cineva care vrea să vorbească cu clienţii dumneavoastră, spuse LeCrue.

— Nu mă interesează, chiar dacă ar fi vorba despre Jessica Alba, îmbrăcată numai într-un prosop.

— Vă rog să mă credeţi că e vorba despre ceva foarte important.

Cei doi agenţi se dădură într-o parte. Mike ridică privirea. Nu ştia la ce să se aştepte, însă realitatea depăşi orice închipuire. Adam începu să plângă.

În încăpere intraseră Betsy şi Ron Hill.

— Cine naiba sunt ăştia? întrebă Hester.

— Părinţii lui Spencer, răspunse Mike.

— Staţi puţin, ce porcărie lacrimogenă mai e şi asta? Vreau să iasă afară. Vreau să iasă afară de aici, imediat.

— Vă rog să tăceţi puţin şi să ascultaţi, interveni LeCrue.

Hester se răsuci spre Adam şi-i puse o mână pe antebraţ.

— Să nu spui nimic. M-ai auzit? Niciun cuvânt.

Adam continua să plângă.

Betsy Hill se aşeză la masă în faţa lui. Şi ochii ei erau plini de lacrimi. Ron rămase în picioare, în spatele ei. Îşi încrucişase braţele la piept şi se uita în tavan. Mike observă că buzele îi tremurau uşor. Cei doi agenţi speciali se aşezaseră fiecare în câte un colţ al încăperii.

— Doamnă Hill, puteţi să le spuneţi şi dânşilor ceea ce tocmai ne-aţi spus nouă?

Hester Crimstein continua să-l ţină pe Adam de antebraţ, gata să-l facă să tacă dacă ar fi fost nevoie. Betsy Hill îl privea pe băiat fără să zică nimic. Într-un târziu, acesta ridică fruntea şi-i întâlni privirea.

— Ce înseamnă toate astea, doamnă Hill? întrebă şi Mike.

După alte câteva secunde, Betsy începu să vorbească.

— M-ai minţit, Adam.

— Uşurel, uşurel, interveni Hester. Dacă dumneaei are de gând să înceapă cu acuzaţii din astea, încetăm imediat orice discuţie.

Betsy continua să-l privească în ochi pe Adam, ignorând în totalitate izbucnirea avocatei.

— Nu te-ai bătut cu Spencer din cauza unei fete, nu-i aşa?

Adam nu răspunse nimic.

— Nu-i aşa?

— Nu răspunde, zise Hester, strângându-l uşor de braţ. Nu facem niciun comentariu în legătură cu vreo presupusă bătaie…

Adam îşi retrase braţul.

— Doamnă Hill…

— Ţi-a fost teamă că nu vei fi crezut, spuse Betsy. Şi n-ai vrut să-i faci rău prietenului tău. Însă n-ai ce rău să-i mai faci lui Spencer. E mort. Şi nu e vina ta că s-a întâmplat aşa.

Obrajii lui Adam erau plini de lacrimi.

— Mă auzi? Nu e vina ta. Aveai toate motivele să fii furios pe el. Atât eu, cât şi soţul meu am greşit foarte mult în privinţa lui. Va trebui să trăim cu asta tot restul vieţii. Poate că am fi reuşit să-l oprim dacă l-am fi supravegheat mai bine – sau poate că, orice am fi făcut, nu am fi reuşit să-l salvăm. Deocamdată, nu ştiu. Un lucru e sigur însă: nu a fost vina ta şi nu are rost să iei tu această povară asupra ta. Spencer e mort, Adam. Nu are cum să mai sufere.

Hester deschise gura, însă nu reuşi să scoată niciun sunet. Încercă să spună ceva, se opri şi apoi renunţă. Nici Mike nu ştia prea bine cum să reacţioneze.

— Spune-le adevărul, spuse Betsy.

— Nu mai contează acum.

— Ba contează, Adam.

— Oricum, n-o să mă creadă nimeni.

— Noi te credem, zise Betsy.

— Rosemary şi Carson vor zice că eu şi tata suntem vinovaţii. Probabil că deja au declarat asta. Aşa că nu mai are rost să târâm şi alte nume în noroi.

— De asta voiai să dai totul în vileag noaptea trecută. Cu microfonul acela despre care ne-ai povestit, interveni LeCrue. Rosemary şi Carson te şantajau, nu-i aşa? Te ameninţau că, dacă spui ceva, dau vina pe tine şi spun că tu ai furat carnetele cu formulare. Aşa cum au şi declarat acum. Şi mai erau şi prietenii tăi pe care trebuia să-i protejezi. Şi ei puteau s-o păţească. Nu aveai de ales. Singura soluţie era să mergi mai departe.

— Nu eram îngrijorat din cauza prietenilor mei, spuse Adam. Erau însă gata să pună totul în cârca tatălui meu. Era în pericol să-şi piardă dreptul de practică.

— Adam?

Băiatul îşi întoarse capul spre tatăl său.

— Te rog să spui tot adevărul. Nu-ţi face probleme din cauza mea.

Adam clătină din cap.

Betsy se întinse peste masă şi-l atinse pe mână.

— Avem dovezi.

Adam o privi mirat.

Ron Hill făcu un pas înainte.

— După moartea lui Spencer, i-am căutat printre lucruri. Şi am găsit... Ron Hill se opri, înghiţi în sec şi ridică din nou privirea în tavan. N-am vrut să-i spun şi lui Betsy. Suferea atât de mult şi m-am gândit că nu are niciun rost s-o amărăsc şi mai tare. Spencer era mort. De ce să sufere şi mai mult? La fel gândeai şi tu, Adam, nu-i aşa?

Adam nu zise nimic.

— Aşa că n-am zis nimic. Însă în noaptea în care a murit Spencer... i-am umblat prin cameră. Am găsit sub pat opt mii de dolari şi astea.

Ron puse pe masă un carnet de formulare pentru reţete. Timp de câteva clipe, toţi cei prezenţi în încăpere rămaseră cu privirea aţintită asupra reţetelor.

— Nu tu ai fost cel care a sustras reţetele de la tatăl tău, zise Betsy. Spencer a făcut-o. El le-a furat de la voi de-acasă, nu-i aşa?

Adam lăsă capul în pământ.

— Şi tu ai descoperit asta chiar în noaptea în care s-a sinucis. Te-ai dus să-l iei la întrebări. Erai furios. V-aţi certat. Şi l-ai lovit. Când te-a strigat şi ţi-a spus să vii înapoi, tu n-ai vrut să-i asculţi scuzele. Mersese prea departe de data asta. Aşa că nu i-ai răspuns la telefon.

Adam închise ochii.

— Ar fi trebuit să-i răspund. Şi eu l-am lovit. L-am înjurat şi i-am spus că nu mai vreau să vorbesc cu el. Şi după aceea, l-am lăsat acolo singur şi când m-a sunat să-mi ceară ajutorul...

În încăpere avu loc un fel de explozie. Lacrimi, îmbrăţişări, cuvinte de alinare şi scuze. Rănile au fost deschise şi apoi închise la loc. Hester profită de atmosfera de acolo şi îi luă deoparte pe agenţii federali. Acum ştia toată lumea ce se întâmplase. Bănuia că nimeni nu mai are de gând să-i acuze pe cei doi bărbaţi Baye. Adam avea să coopereze pentru arestarea lui Rosemary şi a lui Carson.

Însă pentru asta mai era timp.

În aceeaşi seară, după ce Adam ajunsese acasă şi-şi recuperase telefonul, Betsy Hill veni la ei.

— Vreau să aud şi eu, îi zise ea lui Adam.

Şi ascultară împreună ultimul mesaj trimis de Spencer înainte de a muri:

Nu este vina ta, Adam. Stai liniştit, prietene. Dar încearcă să mă înţelegi. Mi-e mult prea greu. Întotdeauna mi-a fost greu...

•

O săptămână mai târziu, Susan Loriman bătea la uşa casei familiei Lewiston.

— Cine e acolo?

— Domnule Lewiston? Sunt Susan Loriman.

— Sunt ocupat.

— Vă rog să deschideţi. Este foarte important.

Trecură câteva secunde bune înainte ca Lewistonsă deschidă uşa. Era nebărbierit şi avea pe el un tricou boţit. Părul îi stătea alandala şi avea ochii roşii.

— Doamnă Loriman, nu cred că este momentul.

— Să nu credeţi că v-aş fi deranjat dacă nu ar fi vorba despre ceva cu adevărat important.

— Am fost dat afară de la şcoală.

— Ştiu. Am auzit şi-mi pare rău.

— Deci dacă aţi venit pentru acţiunea de căutare de donatori pentru fiul dumneavoastră…

— Pentru asta am venit.

— Vă daţi seama că după ce am fost dat afară nu mai pot conduce o astfel de acţiune.

— Aici vă înşelaţi. Sunt convinsă că dumneavoastră sunteţi în continuare omul cel mai potrivit.

— Doamnă Loriman…

— Aţi pierdut vreodată pe cineva apropiat?

— Da.

— Puteţi să-mi spuneţi pe cine?

Ce întrebare ciudată! Lewiston oftă şi se uită în ochii femeii. Copilul ei era pe moarte şi, din cine ştie ce motiv, îi punea lui asemenea întrebări.

— E vorba de sora mea, Cassie. Era un înger. Nimeni nu putea să-şi imagineze că o asemenea fiinţă ar putea păţi ceva.

Susan ştia foarte bine ce se întâmplase. Buletinele de ştiri relataseră pe larg despre crimele al căror autor fusese soţul răposatei Cassandra Lewiston.

— Şi, în afară de sora dumneavoastră?

— Pe fratele meu, Curtis.

— Şi el a fost tot un înger?

— Nu. Dimpotrivă. Semăna foarte bine cu mine. Toată lumea spunea că suntem identici. Însă a făcut numai prostii toată viaţa.

— Cum a murit?

— A fost ucis. Probabil, de cei care l-au jefuit.

— Domnule Lewiston, să ştiţi că asistenta care ia probele de sânge e aici, cu mine. Susan întoarse capul. O femeie coborî din maşină şi se îndreptă spre ei. Poate să vă ia sânge chiar acum.

— Dar nu văd care ar fi rostul.

— Părerea mea, domnule Lewiston, este că dumneavoastră n-aţi făcut nimic atât de groaznic. Ba chiar aţi sunat la poliţie când v-aţi dat seama ce face cumnatul dumneavoastră. Eu cred că ar trebui să începeţi să vă gândiţi să vă refaceţi imaginea. Şi pasul acesta, acceptul de a încerca să-mi salvaţi copilul tocmai acum, când în viaţa dumneavoastră s-au petrecut asemenea nenorociri, cred că va conta foarte mult în ochii celorlalţi. Vă rog, domnule Lewiston, vreţi să încercaţi să-mi ajutaţi copilul?

El o privi ca şi cum s-ar fi pregătit să protesteze. Susan spera ca Joe Lewiston să nu o refuze. Era însă pregătită şi pentru situaţia unui răspuns negativ din partea lui. Era pregătită să-i spună că fiul ei, Lucas, avea zece ani. Era pregătită să-i aducă aminte că fratele lui Joe, Curtis, murise cu unsprezece ani în urmă – mai precis cu nouă luni înainte de naşterea lui Lucas. Era pregătită să-i spună lui Joe Lewiston că şansele cele mai mari de găsire a unui donator erau în persoana unui unchi de sânge. Deşi spera să nu fie nevoie să ajungă până acolo, Susan era pregătită să facă orice era nevoie pentru a-şi salva copilul.

— Vă rog, spuse ea din nou.

Asistenta medicală continua să înainteze. Joe o privi din nou în ochi pe Susan şi probabil că disperarea pe care o văzu acolo îl convinse.

— Bine, zise el. Poftiţi înăuntru, vă rog.

•

Tia nu-şi putuse imagina că lucrurile aveau să revină atât de repede la normal.

Hester Crimstein se ţinuse de cuvânt. Nu îi acordase o a doua şansă. Aşa că Tia îşi prezentase demisia şi îşi căuta acum din nou o slujbă. Mike şi Ilene Goldfarb scăpaseră de acuzaţiile referitoare lareţete. Consiliul medical făcea nişte investigaţii, mai mult de ochii lumii, dar, în timpul ăsta, ei fuseseră lăsaţi în pace să profeseze. Circulaseră nişte zvonuri cum că ar fi găsit pe cineva care ar fi putut dona pentru Lucas Loriman, însă Mike nu prea voia să discute prea multe despre subiectul ăsta, aşa că nici ea nu mai insistase.

În primele zile, în care emoţia era încă persistent prezentă, Tia sperase că Adam avea să-şi revină repede şi să devină băiatul acela drăguţ şi politicos… care, de fapt, nu fusese niciodată cu adevărat. Însă un adolescent nu funcţionează ca un întrerupător de lumină. Adam era mai bine, fără îndoială. Acum se afla afară, pe alee, şi apăra loviturile pe care i le trimitea cu crosa la poartă tatăl său. Când reuşea să înscrie, Mike striga „Gol!” şi începea să cânte imnul acela de la Rangers. Erau sunete familiare pentru ea, sunete care o linişteau, însă, pe vremuri, participa şi Adam, din toată inima, la spectacolul acesta. Acum, niciun sunet nu venea de la el. Juca în tăcere, în timp ce vocea lui Mike suna oarecum ciudat, un amestec de bucurie şi disperare.

Mike încă spera ca băiatul lui să-şi revină la ce a fost odată. Băiatul acela dispăruse însă pentru totdeauna. Poate că aşa şi trebuia să se întâmple.

Pe alee îşi făcu apariţia maşina lui Mo. Avea bilete la meciul Rangers contra Devils, care se ţinea în Newark. Anthony, bodyguardul care le salvase viaţa, mergea şi el la meci. Mike crezuse că atunci, pe alee, Anthony fusese cel care-l salvase, însă se dovedise că, de fapt, Adam fusese cel care reuşise să-i oprească pe ciracii lui Carson – tăietura de cuţit de la braţ stătea mărturie în acest sens. Faptul că fiul său îi salvase viaţa îl impresionase teribil de mult pe Mike. Ori de câte ori îşi aducea aminte şi voia să aducă vorba despre asta, Adam îl oprea imediat. Un băiat foarte curajos şi modest.

La fel ca şi taică-său.

Tia se uită pe fereastră. Cei doi băieţi ai ei veneau spre casă ca să-şi ia rămas-bun. Ea le făcu semn cu mâna şi le trimise şi o bezea. Îi făcură şi ei cu mâna. Se urcară apoi în maşina lui Mo. Îi urmări cu privirea până ce maşina dispăru la curbă.

— Jill? strigă Tia.

— Sunt sus, mami!

Şterseseră programul acela spion din calculatorul lui Adam. Era foarte greu de spus dacă folosise sau nu la ceva. Poate că, dacă Ron şi Betsy l-ar fi supravegheat mai îndeaproape pe Spencer, ar fi putut să-l salveze. Sau poate că nu. Soarta şi de cele mai multe ori arbitrariul sunt cele care guvernează universul. Mike şi Tia fuseseră atât de îngrijoraţi de soarta băiatului lor, dar, până la urmă, cea care se aflase atât de aproape de moarte fusese Jill. Fetiţa fusese cea care trecuse prin trauma de a fi nevoită să ucidă un alt om. De ce?

Întâmplarea. Se întâmplase ca ea să se afle într-un moment nepotrivit şi într-un loc în care n-ar fi trebuit să fie.

Poţi să spionezi, însă nu poţi să prevezi ce are să se întâmple. Era foarte posibil ca Adam să fi reuşit să iasă singur din această încurcătură. Era posibil să fi reuşit să facă înregistrarea aceea, iar Mike n-ar mai fi fost atacat şi aproape omorât în bătaie. Nebunul acela de Carson n-ar mai fi îndreptat arma asupra lor. Şi Adam nu şi-ar mai fi pus întrebări în legătură cu încrederea pe care o aveau părinţii lui în el.

Asta e problema cu încrederea. Poţi să pierzi încrederea cuiva chiar şi pentru bune intenţii. Şi odată pierdută, aşa rămâne.

Deci ce învăţăminte trăsese Tia din tot ce se întâmplase? Tot ce poţi să faci este să te străduieşti cât poţi de mult. Atâta tot. Intenţiile tale sunt foarte bune. Le arăţi cât de mult îi iubeşti, însă viaţa este atât de plină de neprevăzut, încât nu poţi să faci mai mult. Nu ai cum s-o controlezi. Mike avea un prieten, un fost jucător renumit de baschet, căruia îi plăcea să spună mereu proverbe evreieşti. Zicala lui favorită era: „Omul plănuieşte, Dumnezeu râde". Tia nu fusese niciodată de acord cu asta. Credea că e vorba de un fel de scuză numai bună să se justifice cei care nu se străduiesc îndeajuns, fiindcă, oricum, Dumnezeu îşi va bate până la urmă joc de eforturile tale. Acum, înţelese că era vorba de altceva. Bărbatul se referea la faptul că trebuie să înţelegem că oricât am da de la noi, oricât de mult ne-am strădui, controlul pe care am putea să-l avem asupra vieţii nu este decât o iluzie.

Pe de altă parte, nu cumva realitatea era mult mai complexă chiar şi decât asta?

Cineva ar fi putut argumenta tocmai opusul – că tocmai datorită faptului că spionaseră reuşiseră să treacă peste această încercare. De exemplu, mesajele pe care le citiseră pe calculatorul lui Adam le indicaseră foarte clar că băiatul lor era implicat în ceva foarte grav.

Mai mult, faptul că Jill şi Yasmin cotrobăiseră prin lucrurile lui Guy şi-i găsiseră arma le salvase viaţa.

Ce ironie a sorţii. Guy Novak ţine o armă încărcată în casă, într-un loc unde copiii o pot găsi cu uşurinţă, iar acest detaliu, în loc să ducă la o nenorocire, le salvează tuturor viaţa.

Clătină din cap ca pentru a-şi alunga gândurile sumbre şi deschise uşa frigiderului. Nu prea mai era nimic de mâncare acolo.

— Jill?

— Ce-i?

Tia îşi luă cheile şi portofelul. Apoi începu să caute cu privirea telefonul mobil.

Jill îşi revenise surprinzător de repede din şocul cauzat de împuşcături. Doctorii o avertizaseră că ar putea să aibă nişte

reacţii întârziate sau poate că fetiţa realizase că ceea ce făcuse fusese ceva necesar. Jill nu mai era chiar un copil.

Unde era oare telefonul?

Era sigură că-l lăsase pe tejghea. Chiar aici. Şi nu trecuseră mai mult de zece minute de atunci.

Prin minte îi trecu o ipoteză care răsturna totul.

Simţi că i se ridică părul de pe ceafă. Bucuroşi că scăpaseră cu viaţă din încercarea aceea, lăsaseră mai multe întrebări să treacă fără răspuns. Acum însă, în timp ce se uita fix la locul unde era sigură că-şi lăsase mobilul, începu să se gândească din nou la acele întrebări.

În primul rând, mailul acela, care declanşase, de fapt, toată nebunia, cel despre petrecerea de la DJ acasă. Până la urmă, se dovedise că nu fusese nicio petrecere. Adam nici măcar nu citise mesajul respectiv.

Atunci cine îl trimisese?

Nu se poate...

Continuând să-şi caute mobilul, Tia puse mâna pe telefonul fix şi-l sună pe Guy Novak.

— Bună, Tia, ce mai faci?

— Ai declarat la poliţie că tu ai trimis caseta aia video.

— Ce?

— Caseta în care apare Marianne cu Joe Lewiston. Ai spus că tu ai trimis-o. Ca să te răzbuni.

— Şi?

— De fapt, tu habar n-ai despre ce casetă e vorba, nu-i aşa, Guy?

Tăcere.

— Guy?

— Ce-a fost a fost, Tia, răspunse el şi închise.

Tia începu să urce tiptil scara care ducea la etaj.Jill era în camera ei şi Tia voia s-o ia prin surprindere. Parcă totul începea să se lege. Se întrebase chiar de la început în legătură cu faptul că acele două nenorociri – crimele oribile ale lui Nash şi dispariţia lui Adam – se petrecuseră în acelaşi timp. Cineva făcuse o glumă şi spusese că nenorocirile vin unele după altele şi că ar trebui să se ferească. Ea nu acceptase niciodată o astfel de explicaţie.

Mailul despre petrecerea de la Huff.

Arma din sertarul din camera lui Guy Novak.

Caseta video care fusese trimisă pe adresa lui Dolly Lewiston.

Ce legătură era între toate acestea?

Tia ajunse în spatele lui Jill şi întrebă:

— Ce faci aici, Jill?

Jill tresări la auzul vocii mamei sale.

— A, bună. Jucam BrickBreaker.

— Nu cred.

— Cum?

Mike şi Tia obişnuiau să glumească pe tema asta. Lui Jill îi plăcea teribil să-şi bage nasul peste tot. Era Harriet Spioana[16] din familia lor.

— Mă joc, nu ţi-am spus?

Nu era adevărat. Tia era sigură acum. Jill nu-i lua mereu telefonul ca să se joace cu el. I-l lua pentru a-i citi mesajele. Fetiţa nu folosea calculatorul din dormitorul lor, fiindcă era mai nou şi mergea mai bine. O făcea pentru a afla ce se petrece în familie. Jill nu suporta să fie tratată ca un copil. Nici ea, nici prietena ei, Yasmin.

Două copile nevinovate, nu-i aşa?

— Ştiai că supravegheam calculatorul lui Adam, nu?

— Cum?

— Brett mi-a spus că persoana care a trimis mailul acela a făcut-o de aici, de acasă. L-a trimis, după aceea a intrat pe căsuţa poştală a lui Adam, fiindcă acesta nu era acasă, şi abia apoi l-a şters. Până acum n-am reuşit să-mi dau seama cine ar fi putut să facă aşa ceva. Însă acum ştiu că tu ai făcut asta, Jill. De ce?

Jill negă cu hotărâre din cap. Mama ei era însă hotărâtă să nu se lase prea uşor păcălită.

— Jill?

— N-am crezut că o să se întâmple toate astea.

— Ştiu. Te rog să-mi povesteşti.

— Voi tocaţi rapoartele alea imediat, dar era clar: de ce să fi apărut aşa, deodată, un tocător în dormitorul vostru? Vă auzeam vorbind în şoaptă noaptea. Şi aţi mai şi păstrat pe calculator adresa aia de la E-SpyRight.

— Deci ştiai că îl spionam?

---

[16] Harriet the Spy – personajul principal al unei cărți pentru copii scrisă de Louise Fitzhugh, în 1964.

— Bineînţeles.

— Şi atunci de ce ai trimis mailul acela?

— Pentru că am ştiut că o să-l citiţi voi.

— Nu înţeleg. De ce ai fi vrut tu ca noi să vedem ceva în legătură cu o petrecere inexistentă?

— Ştiam ce are de gând să facă Adam. Mi-am zis că e prea periculos. Am vrut să-l opresc, însă nu puteam să vă zic adevărul despre ce se petrecea la Club Jaguar. N-am vrut ca fratele meu s-o păţească.

Tia dădu din cap.

— Aşa că ai inventat o petrecere.

— Da. Am spus că va fi cu băutură şi cu droguri.

— Ţi-ai imaginat că noi aveam să-l obligăm să stea acasă.

— Exact. Şi aşa scăpa de orice pericol. Însă Adam a fugit de acasă. Nu mă aşteptasem să facă aşa ceva. Am dat-o în bară. Înţelegi? Toate s-au întâmplat din vina mea.

— Nu a fost vina ta.

Jill începu să plângă.

— Toată lumea ne tratează ca pe nişte bebeluşi. Pe mine şi pe Yasmin. Aşa că noi spionăm. E ca un fel de joc. Adulţii ascund tot felul de chestii şi noi le descoperim. Şi apoi, domnul Lewiston a spus lucrul acela îngrozitor în legătură cu Yasmin. Asta a schimbat totul. Ceilalţi copii erau atât de răi. La început, Yasmin a suferit foarte mult, dar după aia, nu ştiu cum să spun, parcă a apucat-o nebunia. Mama ei nu se ocupase niciodată prea mult de ea, cred că ştii asta, aşa că, probabil, s-a gândit că are şi ea o dată ocazia să facă ceva pentru Yasmin.

— Şi... i-a întins o cursă lui Lewiston. Ţi-a spus chiar Marianne chestia asta?

— Nu. Vezi tu, Yasmin îşi spiona şi ea mama. Am văzut filmuleţul acela pe telefonul ei. Yasmin a întrebat-o ce are de gând să facă cu el, însă mama ei i-a spus că se terminase totul şi că se răzbunase pe Lewiston.

— Aşa că tu şi Yasmin...?

— N-am vrut să facem niciun rău. Însă Yasmin se săturase de adulţii care încercau s-o consoleze, de copiii de la şcoală care îşi băteau joc de ea, de noi amândouă, de fapt. Aşa că am vrut să le răspundem şi noi tuturor cu aceeaşi monedă. După şcoală, am venit, mai întâi, aici. Am trimis mailul despre petrecerea aceea ca să vă fac să acţionaţi, şi, după aceea, Yasmin a trimis

filmul ca să-l pedepsească pe domnul Lewiston pentru ce-i făcuse.

Tia stătea acolo în picioare şi nu ştia ce să zică. Copiii nu fac ceea ce le spun părinţii lor să facă – ei fac ceea ce văd că fac părinţii lor. Aşa că oare cine era cel mai vinovat? Nu era deloc sigură.

— Asta e tot ce am făcut, spuse Jill. Am trimis doar câteva mailuri. Asta e tot.

Fetiţa avea dreptate.

— O să fie bine, zise Tia, repetând fără să ştie cuvintele cu care soţul ei încercase să-şi liniştească băiatul în camera de interogatorii.

Se aplecă şi o strânse în braţe pe Jill. Aceasta nu-şi mai putu stăpâni lacrimile. Se lipi de mama ei şi începu să plângă în hohote. Tia îi mângâia părul şi-i şoptea cuvinte liniştitoare.

Facem tot ceea ce se poate, îşi aminti Tia. Îi iubim cât de mult putem.

— O să fie bine, zise ea din nou.

De data asta, fiind aproape convinsă că aşa avea să fie.

•

Într-o dimineaţă friguroasă de sâmbătă – chiar în ziua în care trebuia să meargă la altar pentru a doua oară – procurorul districtual Paul Copeland se afla în faţa unui spaţiu de depozitare U-Store-It de pe Autostrada 15. Loren Muse se afla lângă el.

— N-ar trebui să fii aici, spuse ea.

— Nunta începe de-abia peste şase ore.

— Dar Lucy...

— Lucy o să înţeleagă.

Cope aruncă o privire peste umăr, spre maşina în care aştepta Neil Cordova. Pietra spărsese tăcerea cu câteva ore în urmă. După ce se chinuise atâta vreme să scoată ceva de la ea, fără niciun rezultat, lui Cope îi venise ideea să-l lase pe Neil Cordova s-o convingă să mărturisească. În câteva minute, în condiţiile în care Nash era mort şi avocatul ei reuşise să ajungă la o înţelegere fermă cu procurorul, Pietra cedase şi le spusese unde se află cadavrul Rebei.

— Am ţinut să fiu prezent aici, zise Cope.

— Nici pe el n-ar fi trebuit să-l laşi să vină, zise Loren, care îi urmărise privirea.

— I-am promis.

Cope şi Neil Cordova stătuseră mult de vorbă în perioada scursă de la dispariţia Rebei. În câteva minute, dacă Pietra spusese adevărul, legătura dintre cei doi avea să devină şi mai strânsă – atât lui Cope, cât şi lui Cordova le muriseră soţiile. Era ceva ce, în mod sinistru, îi apropia şi de criminal, fiindcă şi acesta avusese o soţie la care ţinuse foarte mult.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Muse îl întrebă:

— Ai pregătită vreo variantă pentru cazul în care femeia ne-a minţit?

— Nu prea. Tu?

— Nici eu. Deci Nash le-a ucis pe femeile astea ca să-şi ajute cumnatul. Pentru a găsi şi a distruge dovada infidelităţii lui Lewiston.

— Aşa se pare. Însă nu sunt primele lui crime. Pun pariu că, dacă facem nişte cercetări, vom găsi foarte multe chestii urâte în trecutul lui. Bănuiesc că tot ceea ce s-a întâmplat cu Lewiston n-a fost decât o scuză pentru dorinţa sa patologică de a face rău. Nu mă pricep însă prea bine la psihologie şi nici nu mă interesează. Nu psihologia încerc s-o dau eu în judecată.

— Le-a torturat.

— Da. Sub pretextul că vrea să afle cine mai ştie de casetă.

— A crezut că Reba Cordova ştie ceva.

— Exact.

Muse clătină din cap.

— Ce părere ai despre cumnat, învăţătorul?

— Lewiston? Ce-i cu el?

— Ai de gând să-l acuzi?

Cope ridică din umeri.

— Individul pretinde că i-a povestit lui Nash ce i s-a întâmplat ca unui confident şi că nu avea nici cea mai mică bănuială că acesta avea s-o ia razna.

— Şi tu eşti în stare să accepţi asta?

— Pietra confirmă spusele lui şi nu am deocamdată dovezi care să infirme asta sau nu. Asta e treaba detectivilor mei, încheie Cope privind-o pe Loren.

Paznicul depozitului găsise cheia containerului. Uşa fu deschisă şi detectivii pătrunseră înăuntru.

— Şi când te gândeşti că Marianne Gillespie n-a trimis nimănui caseta.

— Da, aşa se pare. Doar l-a ameninţat pe Lewiston. Oricum, i-a spus lui Guy despre casetă. Ea ar fi vrut să renunţe la ideea răzbunării. Zicea că ameninţarea a fost o pedeapsă suficient de dură pentru învăţător. Novak n-a fost însă de aceeaşi părere, aşa că i-a trimis imaginile soţiei lui Lewiston.

Muse se încruntă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Ai de gând să-l acuzi pe Novak?

— Pentru ce? Individul n-a făcut altceva decât să trimită un e-mail. Aşa ceva nu e împotriva legii.

Din container îşi făcură apariţia doi poliţişti. Lentoarea mişcărilor lor era foarte sugestivă. Unul dintre ei îi făcu un semn uşor cu capul lui Cope.

— La naiba! zise Muse.

Cope se întoarse şi făcu câţiva paşi spre Neil Cordova. Acesta îl urmărea crispat. Cope se străduia din răsputeri să nu-şi coboare privirea şi să meargă fără să şovăie. Neil începu să dea din cap. Cu cât Cope se apropia mai mult de el, cu atât Cordova dădea mai tare din cap, ca şi cum ar fi putut anula în acest fel cruda realitate. Deşi se pregătise sufleteşte pentru asta, lovitura era mult prea puternică.

Când Cope ajunse lângă el, Neil Cordova încetă să mai dea din cap şi se prăbuşi în braţele procurorului. Începu să plângă şi să repete numele Rebei, spunând că nu poate să fie adevărat, implorând cerul să-i aducă soţia înapoi. Cope îl strânse la piept încercând să-l îmbărbăteze. Trecură mai multe minute. Cope continua să-l ţină în braţe pe Neil Cordova fără să rostească vreo vorbă.

Aproape o oră mai târziu, Cope ajunse acasă. Făcu un duş şi-şi puse fracul. Apoi se duse la biserică. Cara, fiica lui în vârstă de şapte ani, fu obiectul admiraţiei tuturor când trecu pe culoarul din mijlocul bisericii. La ceremonie participă chiar şi guvernatorul. După ceremonie, începu o petrecere în toată regula, cu orchestră şi ring de dans. Muse, în calitate de domnişoară de onoare, participă la toate acestea, îmbrăcată elegant. Îl felicită pe Cope când îi veni rândul şi-l sărută pe obraz.

Din acest vârtej plin de culoare, Cope reuşi să evadeze timp de două minute şi să se aşeze pe scaun. Îşi slăbi niţel strânsoarea papionului şi-şi desfăcu nasturele de la cămaşă.

Trecuse printr-un ciclu aproape complet în cuprinsul unei singure zile, începând dimineaţa cu moartea şi sfârşind seara cu ceva atât de fericit ca unirea a două suflete. Unii ar fi dat, probabil, o interpretare foarte profundă acestei derulări a evenimentelor. Cope nu se număra însă printre aceştia. Stătea, pur şi simplu, pe scaun şi se uita cum invitaţii săi încercau să danseze pe o melodie foarte ritmată a lui Justin Timberlake. Pentru o clipă, gândurile sale se întoarseră la Neil Cordova, la lovitura pe care o primise, la modul în care avea să treacă peste această încercare, împreună cu fetiţele lui.

— Tati?

Cope întoarse capul. Era Cara, fiica lui. Îl apucă de mână şi-l privi în ochi cu toată seriozitatea celor şapte ani ai ei.

— Vrei să dansezi cu mine? întrebă fetiţa.

— Parcă nu-ţi prea plăcea să dansezi.

— Îmi place melodia asta. Te rog frumos!

El se ridică şi se îndreptă spre ringul de dans. Formaţia atacă din nou refrenul melodiei, care avea nişte versuri stupide. Cope începu să se mişte în ritmul muzicii. Cara o căută pe mireasă, o găsi şi o aduse şi pe ea pe ring. Noua familie, Lucy, Cara şi Cope, începu să danseze. Muzica se auzea acum parcă mai tare. Prietenii şi membrii de familie începură să bată din palme. Cope se mişca din ce în ce mai dezarticulat. Soţia şi fiica începură să râdă.

Auzindu-le, Paul Copeland începu să se învârtă şi să dea din mâini şi mai tare, până când pentru el nu mai rămăseseră pe lume decât feţele lor frumoase şi sunetul minunat al râsului lor.

